

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNLOVED

a novel

Author of *UNSTEADY*

PEYTON CORINNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ

UNLOVED

"Samimi, çığ ve seksi olan *Sevgisiz*, şefkat ve yürekle dolup taşıyor. Corinne ikinci romanında hayallerimdeki üniversite aşkını sunuyor. Bu bir aşk hikâyesinden çok daha fazlası; kendini keşfetme yolculuğu, güzel bir reşit olma hikâyesi, iyileşme ve sakladığınız tüm o parçaların görülmesi hakkında bir şarkı. Sevmek gerçekten görülmektir ve Ro, Freddy ve Waterfell'deki çetenin geri kalanında kendinizden bir parça bulacağınızı garanti ederim."

-Elena Armas, *New York Times*'in çok satan yazarı

Nişanlı İkilemi

"Peyton Corinne'in hikâye anlatıcılığı eşsiz! *Sevmeyen*, beni bırakan, öfkeli, seksi ve duygusal bir yolculuk."

-Farrah Rochon, *The New York Times* çok satan yazarı

Flört Oyun Kitabı

"*Sevmeyen*, zengin duygular ve son derece seksilikle dolu. Ro ve Freddy'nin her ikisinin de hak ettiği aşka doğru ilerleyişlerine tanıklık ederken kendimi öylesine kaptırmıştım ki kitabı bir oturuşta bitirdim ve sonra da bittiği için yas tuttum. Peyton Corinne hassas konuları zarafet ve empatiyle işliyor ve desteklemesi çok kolay bir dizi karakteri yaratmış. Kitabın adı sizi yanıltmasın, bu kitaptaki *her şeye* bayıldım."

-Jessica Joyce, *USA Today*'in en çok satan yazarı *You, with a*

Görünüm ve Eski Yeminler

"Peyton Corinne bu üniversite hokeyi romantizmiyle yeni bir tokat atışı daha yapıyor. Çok yönlü, incelikli karakterlerle dolu bir aşk hikayesi sizi

Peyton Corinne'e özgü kalp acısı mutlu bir sonla sarmalanmış."

-Bal Khabra, *Collide* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"Acı dolu ve son derece tatlı, derin anlarla dolu *Sevgisiz*, kalbinizi parçalayacak ama sonunda size parçalardan oluşan güzel bir mozaik bırakacak. Bu yazarın, karakterlerinin hayatlarına ciddi meseleleri dokumasına ve onlara rağmen hak ettikleri sevgiyi vermesine bayılıyorum. Peyton'ın yazdığı her şeyi okuyacağım."

-Tarah DeWitt, *Savor It* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"*Sevilmeyen*, aşkı beklemediğiniz bir yerde bulmaya dair muhteşem bir ergenliğe giriş hikâyesi. Duygusal, çığ ve hak etmediğimizi düşündüğümüzde bile görmek ve görülmek hakkında dokunaklı derslerle dolu - Corinne hesaba katılması gereken bir güç."

-Lana Ferguson, *The Nanny* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

UNLOVED

A Novel

PEYTON CORINNE

ATRIA PAPERBACK

NEW YORK AMSTERDAM/ANTWERP LONDON TORONTO SYDNEY NEW DELHI

AK için.

*Nazik ve sadık dostluğunuzun son on yılda üzerimde yarattığı etkiyi
bilmiyorsanız diye söylüyorum, bu*

Sen.

*Dostluğumuz kederle kurulmadı ama kederle büyüdü. Bence bu
onu ölçülemeyecek kadar güçlü kılıyor.*

OYUN LİSTESİ

Jump Rope Gazers - *The Beths*
Lollipop - *Lil Wayne feat. Static Major*
Casual - *Chappell Roan*
mirrorball - *Taylor Swift*
Islak Rüya - *Islak Bacak*
My Honest Face - *inhaler*
LOVE - *Kendrick Lamar feat. Zacari*
tahammül et - *Taylor Swift*
Havuz Evi - *Arka Koltuk Aşıkları*
Merak Etmeyin, Yapacaksınız -
lovelytheband striptiz - *araba yıkama*
Hareket Hastalığı - *Phoebe Bridgers*
ReRections - *MisterWives*
Linger - *The Cranberries*
Cennetin Bu Tarafı - *Coyote Theory*
broken - *lovelytheband*
There She Goes - *The La's*
Take Care - *Beach House*
Yaşayan En Küçük Adam - *Taylor Swift*
kompleks (demo) - *Katie Gregson-MacLeod*
Cool About It - *boygenius*
Young Folks - *Peter Bjorn ve John*
Dreamer (Stripped Down) - *Mokita, Kaptan*

Ev Şarkısı - *Searows*
Chiquitita - *ABBA*
İyi Görünümlü - *Suki Waterhouse*
tavanlar - *Lizzy McAlpine*
Değişimle Başa Çıkamıyorum - *Roar*
You Could Start a Cult - *Niall Horan*
Dizzy on the Comedown - *Turnover*
Scary Love - *The Neighbourhood*
Gasoline - *The Weeknd*
Sıcak - *Seksten Sonra Sigara*
The Sunshine - *Manchester Orchestra*
I'm Fading Into You - *Blevins Daddy*
Issues - *The Neighbourhood*
Falling - *Harry Styles*
Smoke Signals - *Phoebe Bridgers*
Big Jet Plane - *Angus & Julia Stone*
Driver's Seat - *Maddis Buckley*
Glue - *Nat & Alex Wolff*
Kıyafetlerimizi Almak Zorunda Değiliz VEYA - *Ella Eyre*
Sen Başka Birisin - *Flora Cash*
Sorumluluk - *Lorde*
Sessiz, Kış Limanı - *Mazzy Star*
Aşığım - *Jelani Aryeh*
Fearless (Taylor's Version) - *Taylor Swift*
Noel'e Kadar Beklemek İstemiyorum - *Yaz Kampı*
Yüzme Havuzlarında Öpüşmek - *Holly Humberstone*
The Very First Night (Taylor's Version) - *Taylor Swift*
Touch - *Sleeping at Last*

Sürmeye Devam Et - *Harry Styles*
Çok Uzaklara Gideceksin - *Noah Kahan*
Sure Of - *Caamp*
So High School - *Taylor Swift*
Jump Rope Gazers - *The Beths*
Forever - *Noah Kahan*

PROLOGUE

Birinci Sınıf-"Hatırlamadığı Gece"

Ro

Kim olmak istersem olabilirim.

Gözlerimi açmadan önce mantrayı kafamda üç kez daha tekrarlıyorum ve berbat yurt banyomuzun aynasında kendime yavaşça bir kez daha bakıyorum.

Kim olmak istersem olabilirim.

Tekrar söylüyorum, ellerimi ince askılı dar siyah atletin ve siyah kot eteğin üzerinde gezdirirken, sanki açıkta kalan göbek deliğimi ve ortalamanın üzerindeki bacaklarımı örtecek herhangi bir malzeme kalmış gibi her ikisini de tekrar aşağı çekiyorum. Tekrar üstümü değiştirme dürtüsü çok baskın ama...

Kim olmak istersem olabilirim.

Ama sıcak hissediyorum. Güçlü ve güzel hissediyorum.

Kapı çalınıyor ve ardından ince ahşabın arasından sıkılmış bir ses tonuyla "İyi misin?" diye mırıldanılıyor.

Sakin bir gülümsemeyle kapıyı açıyorum ve sertçe düzeltilmiş birkaç tutam saçımı omzuma atıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Gözlerim yeni oda arkadaşımın sınırsız seksapelinde gezinirken soruyorum.

Onun yaptığı gibi ben de kendime bakıyorum, çünkü Sadie Brown'ın yanında alnıma VIRGIN dövmesi yaptırabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Kız ufak tefek ve kaslı, güçlü bacakları ve uğruna cinayet işleyebileceğim kalçaları şu anda deriyle sarılmış, bebek mavisi korsesi solgun tenini aydınlatıyor. Makyajı bile -mükemmel kanatlı eyeliner ile koyulaştırılmış gözler ve yakut kırmızısı dudaklar-

Yakalanmadan önce annesinin simini göz kapaklarına sürmüş bir çocuk gibi hissediyorum.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor, sonra bir saniye bakmadan telefonuna odaklanmış, hızla mesajlaştığı kişiye dalmış. Taşınma gününde tanıştığımızdan beri geçen ay milyonlarca kez olduğu gibi bu da biraz acıtıyor. Ama benden hoşlanmasını sağlayabileceğime kararlıyım. O benim arkadaşım olacak.

Kim olmak istersem olabilirim.

"Hazır mısın?"

Tekrar gülümsüyorum, parlak ve umutlu, o karşılık de. "Evet," diye nefes alıyorum. "Ben hazırım."

. . .

Dakikalar içinde bunaldım, ama en iyi şekilde, heyecanla titriyorum. Etrafımdaki sarhoş edici enerjiyle büyülenmiş bir yılan gibi omurgamın gevşediğini hissediyorum. Müzik o kadar gürültülü çalıyor ki topuklarımda hissedebiliyorum, Sadie'nin arkasında kalabalığın içinde körlemesine tökezlerken hareket beni - elimi tutmasa da ona ayak uydurmak için çaresizim.

Elimi tutmasına ihtiyacım yok. Ben çocuk değilim.

Biri beni itiyor ve omzuma öyle sert vuruyor ki, aşırı yüksek topuklu ayakkabılarımla tökezleyip duvara çarpıyorum. Adam özür diliyor ve bana gülümsemeye çalışıyor ama ben oda arkadaşşıma yetişmek için onu iterek geçiyorum.

Herkesin ya koltuklarda oturduğu ya da izlerken yüzümü kızartacak şekilde dans ettiği ana odanın girişinde duruyoruz.

Midem istek ve endişe karışımıyla burkuluyor.

"İyi misin?" Sadie, iri bir beden arkasına geçerken soruyor ve homurdanarak küfrederek onu dirseklüyor.

"Evet," diyorum, biraz bağıırıyormuşum gibi hissederek. "Bu harika."

Başını sallayıp beni tekrar tarıyor ve boynum ısınıyor, gözlemleri karşısında kendimden utanıyorum.

Kim olmak istersem olabilirim.

Saçlarımı omzumun üzerinden savurarak daha parlak gülümsüyorum.

"İçecek bir şey ister misin?" Ben sorarım.

"Hemen döneceğim," diyor aynı anda, sözleri ve sesi benimkileri kolayca bastırıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Rahatça sormaya çalışıyorum ama bileğini sıkıca kavıyorum, beden denizinde bir can yeleği gibi.

İşaretle onu tuttuğum yere bakıyor ve ben de .

"takip edeceğim." Okuldaki posterlerde gördüğüm futbol takımının kaptanını işaret ediyor. Son sınıf öğrencisi, iri yarı, yakışıklı ve bizim gibi birinci sınıf öğrencileri için fazla popüler.

Ama aynı zamanda Sadie'ye bir sonraki yemeğiymiş gibi bakıyor.

", ama uzun sürmez. Burada bekle, tamam mı?"

Hayır, bu doğru değil demek istiyorum. Söz vermemiş olsa da, arkadaşını arkada bırakmamanın bir kız kuralı olduğunu sanıyordum. Burada kimseyi tanımıyorum, ne bilmiyorum ve daha önce hiç bir yudum alkol almadım.

Bu gecenin farklı olmasını istedim. Farklı olmasını istedim. Ama yine kenarda durmak zorunda kaldım.

"Tamam." Parlak bir şekilde gülümsüyorum, nemden bukle bukle başlayan saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bir. Ben burada bekleyeceğim."

Sadie ben daha cümlemi tamamlamadan gitmiş, sanki ondan bir karış bile kısa değilmiş gibi adamlarla ilgileniyor. Tek kelime etmesine bile gerek kalmıyor; karanlık koridorda gözden kaybolurlarken adam hevesle onu takip ediyor.

Yalnızım ve tüm mutluluk, daha önce kovaladığım o Aoaty hissi, duvara yaslanırken midemde ekşiyor.

Gözlerim odanın bir ucundan diğerine uzanıyor ve doğrudan derme çatma bir barın kurulduğu mutfakı görüyor. İçecek bir şeyler istemek istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kendimi istiyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefesimi dışarı veriyorum ve en iyi bildiğim şeyi yapıyorum: insanları izlemek.

Yeterince arkadaş canlısı görünen bir grup kız var ama kendi oda arkadaşına teklif edecek cesareti toplamam neredeyse bir ayımı aldı. Bir arada durduklarında, hepsi havalı kıyafetleri ve profesyonelce yapılmış gibi görünen makyajları olan güzel kızlar.

Onlara iltifat etmek istiyorum ama dilim yapıştı.

Işıklar açık ve odanın köşelerine gelişigüzel asılmış zayıf mavi ve beyaz flaşlar kalabalığın üzerinde sürekli, süpürme hareketi yapıyor. Bu da her şeyi neredeyse gerçeküstü kılıyor.

Dağınık, dönüp duran bedenler denizinde çift spot ışığı gibi dikkatimi çekiyor. Bir filminden fırlamış bir sahne gibi, duyuşal bir şekilde ritimle hareket ediyorlar, kadın bir yandan diğer , ileri geri ona doğru bastırırken adamın elleri kadının belinde oynuyor. Çenesi kızın boynuna doğru eğilirken eli kızın ipeksi saçlarını tutuyor ve kulağına doğru birkaç öpücük konduruyor.

Neredeyse pornografik ve boynum ve yüzüm biraz yanıyormuş gibi hissediyorum.

İyi bir yanma, durmak istemediğim bir yanma. Hissetmek, kendim için keşfetmek istediğim bir şey.

Kim olmak istersem olabilirim.

Çocuk başını bana doğru eğiyor ve gülümsüyor, sanki beni kurabiye kavanozunda yakalamış gibi. En iyi türden belayı haykıran orantısız bir sırtış.

Adam bırakmadan önce kıza bir şeyler fısıldıyor ve kız kendini yeni bir kol setinin içinde dönerken buluyor, onlarla dans etmeye devam ediyor. Aynı derecede şehvetli ve dudak uçuklatacak kadar güzel. Ama şimdi bana doğru sinsice yaklaşan çocuk dikkatimi dağıtıyor.

Odanın farklı bir tarafına doğru sert bir sağa dönmesi dışında.

Katıldığı grup biraz daha kabadayı, içkilerin dizili olduğu bir masanın etrafında duruyorlar, ellerinde farklı renklerde uzun kutular var.

Altı ya da yedi erkekten oluşan bir grup, ara sıra onlara asılan birkaç kız. Hepsini uzun boylu ve kaslı, neredeyse ürkütücü bir şekilde yakışıklı. Bir oyun oynuyorlar, bazıları Lil Wayne'in "Lollipop" şarkısının gümbürdeyen bası eşliğinde yarı dans ederken gözleri önlerindeki düzenekte. Bir şekilde lakayt ama sert bir şekilde rekabetçi.

Hayattan daha büyükler ve yanlışlıkla biraz fazla uzun bakıyorum çünkü dikkatimi fiziksel olarak aynı lanet adamdan alamıyorum. Ve o da bana bakıyor.

Bu sefer daha fazla ışık altında ve onu gerçekten görebiliyorum. Daha da iyisi, bana doğru ilerliyor.

Altın sarısı saçları yanlardan kısa kesilmiş ve tepede hafifçe karıştırılmış, sanki nasıl tam olarak biliyor gibi. Yanaklarını kesen gülümseme çizgileri var.

Mermerden oymalar, daha geniş sırtarak alanımı işgal ederken parıldayan zümrüt gözler. Kalbimin müzikle birlikte attığını hissettiğinden neredeyse eminim.

"Bir içki ister misin?" diye bağıyor ama etrafımızdaki gürültüden onu zar zor duyabiliyorum.

Yüzüm oda arkadaşımın kalıcı gibi görünen rujunun renginde olmalı ama başımı sallıyorum.

"Harika. Bende bir tane var," diyor küçük plastik bardağı kaldırarak.

Onu bana vermek yerine kolunu omzuma doluyor ve arkamdan yaklaşıyor.

Korku içgüdüleriyle kolunu tutuyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Başımla, yanıp sönen ışıkların altında mavi ve kehribar rengi parıldayan içkiye doğru bir işaret yapıyorum. Ona bakıyorum, güvence almak için mi yoksa muhteşem yüzüne bakmak için mi, emin değilim.

Sırtıyor, elini kaldırıp eline bulaşan bir damla alkolü yalıyor. Dili yavaş, gözleri parlak ve bunun kötü bir fikir olduğunu anlıyorum.

"Merak etme," diyor bu kez kulağıma, duyabileyim diye. "Dayanabilirsin." Gözlerim biraz geriye kayıyor, dengemi yeniden kazanırken ayaklarım titriyor.

Benim için çok ileri seviyede. Birinci sınıf öğrencileriyle tanışıp selamlaşmayı ya da Super Smash video oyunu partilerinden birini denemeliyim - oradaki çocuklar umarım benim hızıma daha yakındır.

Eğitim tekerleklerine ihtiyacım var. Bu adam Circuit de Monaco'da tam gaz gidiyor, onu imkanı yok.

Ama ben geri adım atmadan diğer eli boynuma dolanıyor, çenemi yukarı kaldırıyor, başımı kolunun beşiğine indirirken avuç içi boğazıma karşı sıcak.

Parmakları çenemi kavuruyor, avuçları boğazımda nazikçe duruyor. Geri çekilmek, hayır demek ve omuzlarımdaki gevşek tutuşun altından kaymak kolay olurdu. Ama istemiyorum. Ben bunu istiyorum.

Kim olmak istersem olabilirim.

"Aç," diye fısıldıyor, komut daha çok bir alay gibi, ama gözleri hala parlıyor.

O hayatımda gördüğüm en güzel çocuk.

Beni öpecek mi? Tanrım, dudaklarını hissetmek istiyorum. Yastık gibi görünüyorlar.

Kendimi toparlayıp, uygunsuz düşüncelerimin neden olduğu kızarıklıktan sıyrılıyorum, ağzımı açıyorum ve o acı sıvıyı boğazımdan aşağı döküyor. İlk başta öğüreceğimden ya da yaktığı için tüküreceğimden korkuyorum ama dudağımı ısırıp plastik bardak boşalana kadar yavaşça dökmeye devam ederken gözlerim onunkilere, orada parıldayan garip gurura kilitleniyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, sonra ağzımın kenarlarından bir miktar sızıntı olduğunu fark ediyorum.

Gitmeme izin vermiyor ama dudaklarımın kenarındaki kehribar rengi sıvı damlalarını yavaşça yalarken başımı ona doğru eğiyor. Bir an için kolonyasının alkol kokusuyla karışımının baş döndürücü kokusunu alabiliyorum,

önce-

Beni öpüyor.

Oh Tanrım. Utanç verici derecede yüksek bir inilti çıkardım, neyse ki müzik tarafından bastırıldı. Dili ağzımın içinde.

Kolları belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

Düşünecek zamanım bile yok, denesem de olmazdı, çünkü ilk öpücüğümün ardından aldığım ilk alkol başımı döndürüyor, başım dönüyor ve dilimi uyuşturuyor.

Biraz tökezliyorum ve beni yavaşça duvara doğru bırakırken ellerini belimde tutuyor. Pozisyonlarımızı nasıl ya da ne zaman değiştirdiğini bile hatırlamıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum. Genişçe gülümsüyor ve aynı gibi hafifçe başını sallıyor. "Ben- um-"

"Freddy!" diye bağırır derin bir ses.

Sanki rüya gibi bir sersemlikten sıyrılmış gibi kaşları çatılıyor ve sağ omzunun üzerinden, şimdi hepsi bizi izleyen dolu masaya doğru dönüp bakıyor.

"Sana söyledim, Matty olacak."

İri yarı, kumral saçlı bir adam kolunu ilk öpücüğümün omuzlarına doluyor ve onu sarsıyor - bu beni de hafifçe sarsıyor, çünkü elleri hala belimin çıplak teninde ikiz markalar yakıyor.

"Lakapları sen seçmiyorsun Freddy," diyor. "Biz . Şimdi dışarı , gitmeden önce son bir bira pong oyunu oynayacağız. Sabah antrenmanımız var."

Davetsiz misafir baloncuğumuzdan kayıp ve ben hâlâ ağzım açık bir şekilde Freddy-maybe-Matty'ye bakıyorum.

"Freddy'den hoşlanıyorum." Kelimeler ağzımdan dökülüyor, nefes nefese ve sessiz. Ama o beni duyuyor ve genişçe gülümsüyor, başını boynuma sokup bir öpücük konduruyor ve neredeyse bağırmama neden olacak bir yalama yapıyor. Geri çekilmeden önce hafifçe emiyor, ancak beni ortamdan sıktıktan ve beni sadece Aoor'a kaldırdıktan sonra.

"Senden hoşlanıyorum," diyor sırtarak, kızarmış gözleri yeşil yıldızlar gibi parlarken beni yere bırakıp geri çekilmeye başlıyor. "Senin adın ne?"

"Tamam," diyorum düşünmeden. "Ve ben Ro."

"Tamam, Ro." Tekrar gülümsüyor, bana dokunduğu tek yer eli olana kadar geri çekiliyor ve beni de kendisiyle birlikte kalabalık masaya doğru çekiyor.

Arkadaşlarının itirazlarına rağmen Freddy'nin sabırla bana nasıl oynanacağını öğretmesinden ibaret olan bira pongu oynuyoruz. Sonra grubun çoğu dağılırken Freddy benim yanımda kalıyor. Etrafta dolaşan, insanları izleyen partililer hakkında rastgele yorumlar fısıldarken başlarımızı birbirine bastırıyoruz.

Telefonu çalar, gürültü yüksek ve rahatsız edicidir. Ekranı bakıyor. "Oh, um-" Tüm ifadesi değişir ve tuğla duvarı iter yaslandık. Tedirgin, neredeyse korkmuş görünüyor. "Bunu almam gerek. Geri gelip seni alacağım, tamam mı? Sadece, ."

Tökezleyerek masaya giriyor ve birkaç içkiyi deviriyor ama telefon etmek için sessiz bir yere yönelmeden önce gözünü bile kırpıyor.

Baş dönmesi ve neşe, uzuvlarımı sallanmaya ve dans etmeye zorlamakla tehdit etse bile hareket etmiyorum.

Sadie geri döndüğünde bile kıpırdamıyorum, tıpkı eskisi gibi mükemmel görünüyor, saçının bir teli bile yerinde değil. Bu arada, onu takip eden kıdemli oyun kurucu iyice dağılmış görünüyor, sanki hiç antrenman yapmadan tam bir triatlon tamamlamış gibi sert nefes alıyor.

Sadie, tadını sevdiğim ama göğsümdeki anlık yüzme hissinden nefret ettiğim Fireball'üç shot daha içerken kıpırdamıyorum.

Beklerken ve parti yavaş yavaş azalana kadar beklerken hareket etmiyorum.

Kalbim acımaya başladığında hareket etmiyorum. Ta ki Sadie oda arkadaşı olduğumuzdan beri bana attığı en sempatik bakışla beni gitmeye ikna edene kadar.

"Biraz utandım," diyorum nihayet dönerken. "Sadece ... Ne düşündüğümü bilmiyorum."

geçerken Sadie bana gülümsüyor. "Seni istediğini düşündün. Utanmana gerek yok. Bu bana olur."

Kısa bir süre duruyorum ve Sadie de beni takip ediyor, ikimiz de birbirimize dönüyoruz. "Gerçekten mi?"

Sadie her zamanki hoşnutsuz ifadesiyle çatıyor. "Her zaman. Demek istediğim, sarhoş bir öğrenci derneği partisinde ya da barda bir erkekle tanışmak bir kumardır, Ro. Ben olsam tavsiye etmezdim."

"Ama bunu her zaman yapıyorsun." Alkol dudaklarımı biraz gevşetiyor ve itiraf ediyorum, "Sadece normal olmak istiyorum."

Sadie elimi tutuyor - ilk kez bana uzanıyor ve kolunu belime dolayabileceği kadar yaklaşmamı sağlıyor.

"Normal olmak istiyorsan yanlış oda arkadaşı. Hayatım boktan bir gösteri.
- Ama dürüst olmak gerekirse, kimse normal değildir. Normal aptalcadır, tamam mı? Sadece kimsen o ."

"Kim olduğumu bilmiyorum."

"Kimsenin yok. Sadece-" Sanki bana kızmış gibi homurdanıyor ama Sadie Brown'ın böyle biri olduğunu anlamaya başlıyorum. "Sadece istediğini yap ve yapamayacağını söyleyen herkesi siktir et, tamam mı? Parti istiyorsan yap. Ama istemiyorsan, yapma."

O konuşmayı bıraktığında yatakhaneye varmıştık. Dışarıda öpüşen, gülen ya da fast food yiyen birkaç aylak var, kokusu ağzımı sulandırıyor ve Sadie'ye

Taco Bell'e gitmesi için yalvarma dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

Sadie'nin avlunun ortasındaki fiskiye'nin yanında gürültülü bir grup çocuğa doğru vals yapmasını izlerken buna gerek olmadığını anlıyorum. Tabii ki

kasıla kasıla

En yakışıklı olana. Bir an bile güvensizlik ya da tereddüt olmadan.

Uzun boylu sarışın olan onu fark ettiğinde gülümsüyor ve hızlı bir sarılma için onu kendine çekiyor, o da hızlıca itiyor ve saatler önce kapanan The Chick'in yiyecek poşetini onun elinden alıyor.

"Yakında takılır mıyız?" Kız bana doğru dönmeye başladığında onun söylediğini duyuyorum.

"Belki," diye omzunun üzerinden sesleniyor ve bana kesinlikle hayır diye bağırarak bir bakış atıyor.

Küçük yatakhanelimize geri dönüp ikiz yataklarda oturana kadar bekliyorum, tam olarak nasıl yaptığını sormadan önce - bu kadar yüz­süzce istediği her şeyin peşinden gidiyor, özellikle de erkeklerle.

Sadie'nin yüz ifadesi değişiyor, sürekli çatık kaşları daha da derinleşiyor, sonra da yarısı yenmiş yemeğini çantasına geri koyup bir kenara bırakıyor.

"Yani..." Açıklamak için acele ediyorum. "Çok kararlı görünüyorsun. Kiminle istersen onunla yatıyorsun."

"Bu bir suç değil," diye . "Ben de herkes gibi seksten zevk alıyorum."

Midem bulanıyor. "Doğru." Kafamın içinde bir yerde *bakir* bir alarm çalıyor tekrar tekrar. Duymuyor mu?

"Benden tavsiye mi istiyorsun?" diyor ama ses tonu sıcaklığından hiçbir şey kaybetmemiş. "Çünkü eğer öyleyse, sana verebileceğim tek bir şey var. Benim gibi olma. Benim gibi olmak bile *isteme*. Tamam mı? Güzelsin ve eminim zekisindir ve güven bana, kim olmak istiyorsan olabilirsin."

"Ama bence sen harikasin." Sözcükler beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyor ve ben biraz utanarak kızarıyorum. Sanki "Arkadaşın Olmayı Çok İstiyorum" yazan bir tabela takmışım gibi.

"o zaman."

Sesi hafifçe çatlıyor ve ağlayıp ağlamayacağını merak ederek kaşlarım çatılıyor. Kollarım karıncalanıyor, onu tutmaya, ihtiyacı olursa sarılmaya hazırım. Gerçek arkadaşların yaptığı gibi.

Ama bunun yerine doğrulur ve yatağından kayar, muhtemelen zaten bayat olan yiyeceklerini kurtarmak için mini buzdolabına doğru adım atar.

Geceki kırılgan dostluğumuz rüzgârdaki duman gibi kayboluyor. Lambayı kapatıyor ve uyumaya gidiyor. Küçük bedeninde çok fazla öfke var; kendini her zaman bir kavgaya hazırmış gibi taşıyor. Göğsümü acıtıyor.

Uyumaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum ve Freddy'yi -belki de-Matty'yi, yüzündeki mutlu gülümsemeyi, sesini, teninin sıcaklığını hayal ediyorum. Dudaklarıma tekrar dokunuyorum, hâlâ öpücüğünden şişmiş gibi hissettiğime yemin ediyorum.

BÖLÜM 1

Son Sınıf-Temmuz Sonu, Günümüz

Ro

"Ro'ya ver."

Kısa bir süre duruyorum ve bölümümüzün diğer öğretim asistanları ve öğretmenleriyle dolu açık ofis alanını incelemek için duraklıyorum. Spor ayakkabımın burnu orta ağırlıktaki kapıya tekrar vuruyor ve kollarımı kaplayan devasa kâğıt yığınının düşürmeden geçebilmem için kapıyı yeterince uzun süre açık tutmayı başarıyor.

Birlikte çalıştığım çocuklardan hiçbiri yardım etmeyi kabul etmiyor. Dolu klasörleri temiz masamın üzerine yerleştirirken verdiğim mücadeleye kimse gözünü bile .

Sessiz, ama yaz döneminde her zaman öyledir -özellikle de final haftasında- bu yüzden her zaman erken dönmeyi tercih ederim. Bu ve Temmuz başından itibaren beni rahatsız eden umutsuzca geri dönme ihtiyacı.

"Bana ne vereceksin?"

Bölümümüzdeki diğer öğretmenlerden biri olan Rodger elindeki dosyayı bana fırlatırken, iki yıllık erkek arkadaşım Tyler arkama geçip başını omzuma yaslıyor ve saçlarımın uçlarıyla oynuyor.

"Rodger öğrencisini istemiyor." Tyler gülüyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. Kılıyorum ve donup kalıyorum, çünkü en son telefonda konuştuğumuzda bana kesinlikle birlikte olmadığımızı söylemişti.

Tyler ve ben ikinci yılımda tanıştık, ilan ettiğim branşta özel öğretmen olarak ilk yılımdı. Waterfell'e biyomedikal bilimler okumak istediğimi bilerek gelmiştim ama

hangi yolu emin değildim. Benden bir yıl üstte olan Tyler, özel ders verdiğim ilk yılımda benim akıl hocam ve rehberimdi.

Ona saygı duyuyordum çünkü başarılı, zeki ve sınıfımızda saygı duyulan biriydi. O da durmadan peşimden koştu, abartılı bir şekilde, alenen. Derslerden önce çiçekler, iş yerinde öğle yemeği sürprizi, Brew Haven'a götürüp getirme teklifleri ve bunların hepsi biz başlamadan önceydi.

İçimdeki romantik bayıldı, her zaman hayalini kurduğum sevgiye sonunda kavuşacağım için . Ama yol boyunca bir yerlerde işler değişti.

"Bence bunu sıradan tutmalıyız. Seçeneklerimizi açık tutalım."

Geçen hafta sonu yaptığımız telefon görüşmesindeki sözleri, görmezden gelmekten memnun olduğum uzak bir alarm gibi kulaklarımda çınıyor.

"Günaydın, bebeğim. Şikayet etme ve korkak olma inine hoş geldin."

Ellerini uzatıyor, sanki HGTV ev izleyicilerine ofisimizi tanıtıyormuş gibi.

Rodger zamankinden daha telaşlı görünerek, "Hadi oradan, Donaldson," diye çıkışır.

Şaşırtıcı bir şekilde, grupta en çok onu seviyorum. Muhtemelen sürekli öfke sorunu olan biriyle yaşadığım ve o benim en iyi arkadaşım olduğu için.

"Günaydın," diyorum, Aip 11'e'yi açıp önümdeki örnek kâğıtlara bakarken biraz dalgınım. Gözlerim kelimeleri hızla tarıyor, kaşlarım çatılıyor. "Bunlar kopyalanmış gibi görünüyor. Sanki... kelimesi kelimesine. Hepsi intihal mi?"

"Her kelimesi," diye iç geçiriyor Rodger, gözlerini ovuşturuyor ve masalarımızın ortasındaki grup masasında bir sandalyeye çöküyor.

"Eskiden bana böyle davranırdı. Bu yüzden geçen yıl onu senin üzerine attım," diyor Tyler ve kendi çalışma alanına doğru ilerlerken Rodger'ı hafifçe itiyor.

"Artık o adamla çalışmam," diyor Rodger, yüzünü ovuştururken ve dağınık siyah saçlarını geriye doğru tararken ellerinin içinde mırıldanıyor. "Geçen sönestr boyunca onunla çalıştım ve bu yaz beni öldürdü. Lütfen Ro, onu ellerimden al." Bir an dudağımı ısıırıyorum, kalçamı tezgâha dayayıp kâğıtları koyuyorum. "Yaz bitmek üzere ve ayrıca, sanırım bir sürü Sonbahar için şimdiden yığın."

Tyler bir tepside coPee'leri dağıtıyor ve ben ona bakıyorum. Baktığımı fark edince ensesini ovuşturuyor. "Üzgünüm, ne isteyeceğini bilemedim."

Hava nasıl olursa olsun her aynı şeyi sipariş ediyorum - buzlu kirli chai - ve yıllardır çıkıyoruz, ama hafif bir gülümseme veriyorum.

"Bu 1ne. İsteyken bir tane alırım."

"etmiştim." Gülümsüyor, yanıma geliyor ve beni tezgâha bastırıyor. önce bir öpücük daha. "Bunu kabul etmesine imkan yok."

"Ro alacak. O sahip olduğumuz en iyi öğretmen, hepimizden daha iyi, değil mi?" Mark -diğer bir öğretmen ve Tyler'ın buradaki en yakın arkadaşı- masasındaki döner sandalyesinde gerinerek ve dönerek söylüyor.

Bu bir iltifat değil. Aslında, tam tersi.

Eğer soru , yardım ya da sempati kazanmaya çalışıyorum demektir. Ben zayıfım.

Ama becerilerime güveniyorsam, o zaman daha iyi olduğumu düşünürüm.

"Bu dönem ne yapacağımı bilemediğim kadar çok öğrencim var. Ve ben disleksi ya da diskalkuli konusunda uzman değilim."

"Onda da DEHB var," diyor Rodger yardımcı olmadan.

"O kadar da zor olamaz." Tyler sırtıyor, eğilip tezgâhın üzerine yaymaya başladığım kâğıtlara bakıyor. "Aman Tanrım. Okumayı biliyor, değil mi? Bu kopyala-yapıştır bazıları aynı evrende bile değil."

Masadan tarçınlı bir simit alıyorum, eminim baş profesörümüzün hediyesidir, ve birkaç yeni gazeteye bakarken krem peynirle boğmaya başlıyorum. Sanki her kimse hiç gibi.

Mark gözleriyle beni taramadan önce, "Okumayı bilmediğine yüz dolar veririm," diyor ve gülüyor. "Ro onu alırsa ve dönemi 2.75'in üzerinde geçerse bin dolar."

"Ben-" demedim.

"Bunu ben alıyorum," bağılıyor Tyler, Mark'ın elini tutmak için uzanarak. "İlk önce onu becermeye çalıştığına dair bin dolar daha arttırıyorum."

"Tyler," diye , kaşlarım saç çiziminde. "İğrençleşme."

Omuz silkiyor ama yüzüne yayılan gülümsemede hâlâ dehşet verici bir şey var.

Etrafındaki çocuklara dönmeden önce bana "Kim olduğunu görene kadar bekleyin" diyor. "İsmi gördüğünde almasına imkan yok-"

Bundan sonra söyleyeceği her şey, kulaklarımda kalp atışlarımın çarpıntısının altında boğuluyor. Zaten ağzımda olan ve bir anda çiğnenmesi imkânsız hale gelen simit lokmasını neredeyse tükürecektim.

Matthew Fredderic.

O hepimiz için efsanevi bir yaratık olabilir. Ondan yeni aldıkları mokasen ayakkabılarının tabanındaki kirmiş gibi bahsedebilirler, ama dört yıl boyunca ona benim affedilmez bir şekilde özlem duyduğum kadar imrenmişlerdir.

Ben ve kampüsün yarısından fazlası.

Masadan geri çekiliyorum, ona karşı istemeden verdiğim tepkinin -sürekli kızarma- şu anda gerçekleşmemesi için hangi yüce güç varsa ona sessizce yalvarıyorum. Bunun sonunu asla duyamayacağım.

Tyler'a ve tüm staP odasına doğru dönüyorum.

"Ben-"

", Ro. Isırmayacak."

"Evet," diyor Tyler, gözlerindeki kahkahayı zar zor zapt ederek. "Aletini kızın içine sokmaya çalışacak."

"Korunduğundan emin ol, Donaldson," diye gülüyor Mark. "Fredderic'in bebeğini büyütme istemezsin, o da aynı şekilde geri zekalı-"

"Dur," diye bağıriyorum, omurgam dikleşiyor. "O kelimeyi bir daha kullanırsan seni rapor ederim." *Tekrar* söylemek istiyorum. Çünkü onu kullandığı dil ve hakaretler nedeniyle zaten şikâyet . Ama kimse konuda bir şey yapmadı.

Ooo'larının kakofonisi kulaklarımı silah sesleri gibi tırmalıyor.

"Çok korkuyorum," diye alay ediyor Mark.

Tyler'ın Mark'ın benimle konuşma şeklini fark etmesini bekliyorum yine - ve görünüşe göre sonsuza kadar. İğrenme ya da öfke yerine sadece hafif bir kızgınlık gösteriyor ama Mark için değil, *benim* için.

"Sadece... Bilmiyorum, onunla kapanış toplantımı yap ve üstesinden gelip gelemeyeceğini gör," diye iç geçiriyor Rodger, elindeki diğer 11e'yi bana uzatırken. "Bu onun yazdan kalma çalışması. Belki ne yapması gerektiğine bir anlam verebilirsin, çünkü uygunluğunu korumak için geçmek zorunda."

Hokey oynamaya uygunluk demek istiyor, çünkü Matt Fredderic kampüs çapında bir yıldız.

Waterfell Üniversitesi hokey takımı on yılı aşkın bir ülkenin en iyileri arasında yer alıyor. Geçen yıl Frozen Four'a katıldıktan sonra Waterfell, spor bütçesine -özellikle de hokeye- daha da fazla para aktardı.

Kampüsümüzü kaplayan posterler ve kesikler oyuncuların pırıl pırıl yüzlerini sergiliyor: yakışıklı altın çocuk hokey kaptanı Rhys Koteskiy; kaleci Bennett Reiner; ve özellikle Freddy lakaplı Matthew Fredderic'in hipnotize edici, çarpık playboy sırtışı. İki yıl üst en çok gol atan oyuncu, olağanüstü kışkırtıcı ve şu anda Dallas ile anlaştı.

Bilmem *gerekmeyen* -belki de *gereken*- tüm bilgiler.

Ama bir zamanlar sol kanat oyuncusunu çok severdim ve onunla ilgili her makaleyi ya da paylaşımı okurdum. Utanç verici bir şekilde sosyal medyasını takip eder ve hayranlarının sosyal yaptığı saçma düzenlemeleri kaydederdim.

Yine de şaşırtıcı bir şekilde, özel ders yardımına ihtiyacı olduğunu *bilmiyordum*.

Departman.

"En azından Sumnter'ı geçti mi?" Bir yığın biyoloji testini hızlıca karıştırırken, sert kırmızı işaretler karşısında irkilmemek için kendimi zor tutarak soruyorum.

"Hayır." Rodger masaya geri oturuyor ve elinden çalmak istediğim buzlu siyah kahvesini yudumluyor. "Ama bu sefer Tinley'i alacak."

Dr. Carmen Tinley, Fen ve Matematik Fakültesi özel ders departmanı yöneticimiz ve aynı zamanda ileri biyomedikal bilimler lisansüstü grubunda yer almak için hepimizin etkilemeye çalıştığı kadın. Yoğun programının bahar dönemi için en yüksek performans gösteren üç öğrenciyi alıyor ve biz yedi kişi bu yer için yarışıyoruz.

Bunun ötesinde, bir yanım onu idol olarak görüyor. Bölümümde ders veren sadece iki kadından biri ve öğrencileriyle dostane ilişkiler kuruyor - not verme ve öğretim uygulamalarında çekingen ve genellikle acımasız olan Dr. Khabra'dan farklı. Öğrencilerin Khabra'nın parlaklığından korktukları -ama etkilendikleri- yerde Tinley cana yakın ve sıcak.

"Hadi, RoRo," diye fısıldıyor belki de erkek arkadaşım kulağıma, sesini alçaltarak. "Bunu bizim için yap, ben de bu gece listedeki bir şeyi denememize izin vereyim, olur mu?"

Yanaklarım ısındı.

Şimdi aptalca geliyor, havucu ne kadar kolay sallıyor - yıllardır terk halde duran Seksi Üniversite Yapılacaklar Listemden bir maddeyi daha geçmek istediğimi ne kadar biliyor.

Neredeyse birkaç kez atacaktım ama duygusallığı - Sadie'yle ucuz kutu şarap eşliğinde nasıl arkadaş olduğumuzu, yapmak istediğim ama asla yüksek sesle söylemediğim her şeyi köpük tahtaya yazdığımı, koyu ruj koleksiyonunu kullanarak beyazın her yerine öpücük izleri bıraktığımı hatırladım. Tyler'la bir yıl önce, ikiz yatağında bedenimi kendi bedeniyle kaplayıp bana kendimi değerli bir şeymişim gibi hissettirmeden önce, serin Aoral çarşafların altında birbirimizin terli avuçlarını tutup birlikte "bekaretimi kaybet" seçeneğini işaretlerken nasıl kıkırdadığımızı hatırlıyorum.

Her bir eşyayı kontrol etmeme yardım edeceğine dair verdiği sözlerin nasıl yavaş yavaş alay ve şakaya dönüştüğünü hatırlıyorum.

O listenin geçen yıl nasıl yarısı boş bir şekilde tozlanıp durduğunu hatırlamak.

Tıpkı benim gibi.

"OP listem mi?" Merakımı sesimden uzak tutamıyorum.

Boynuma sokuldu. "Evet, bebeğim. Ne istersen." Alay ediyor, biraz da dalga geçiyor ama sırtıyorum ve katlanıyorum çünkü gerçek şu ki bunu gerçekten ama gerçekten denemek .

"Tamam."

. . .

"tekrar birliktesiniz?"

Omuz silkiyorum, Sadie'nin sözlerinin mideme bir ağırlık gibi çöktüğünü hissediyorum. "Yani teknik olarak hiç ayrılmadık sanırım."

İkimizin de yarı zamanlı olarak çalıştığı kampüsteki kahve dükkânı Brew Haven'da bir Perşembe günü saat öğleden sonra 3'ü biraz geçiyor, Sadie'nin dükkânı kapatmasına yardım ediyorum, biz temizlik yaparken kardeşleri iPad'ioyun oynuyor. Normalde olduğundan biraz daha gergin görünüyor ama kardeşlerinin velayetini almak için tuttuğu avukatla görüştüğü için işlerin onun için daha zor olduğunu biliyorum.

"Bu saçmalık," diye tükürüyor ve Liam'ın kıkırdamasına neden oluyor.

"Bir küfür ettin Sissy," diyor mutlu bir şekilde. Ona gözlerini deviriyor ama sırtarak masanın üzerine buruşuk bir dolar atıyor ve yanlarından geçip arkaya doğru yürürken saçlarını karıştırıyor.

"Seni her şeyden engelledi ve çalıştığımız yerde sana bağırdı." Sadie sesini alçak tutuyor ama kelimeleri ısırtıyor.

Bunu hatırlayınca boğazımdaki yumruyu yutuyorum, çığlık atmasının utancını ve aşçımız Luis ile yandaki restoranı işleten ağabeyi Alex'in onu durdurmak ve dışarı atmak zorunda kalışlarını.

"Biliyorum." Başımı salladım. "Ve özür diledi ama biz ..." Gözlerimi kapatıyorum ve şakaklarımı ovuyorum. "Tyler hemen birlikte olmamızı istemiyor. Şimdilik arkadaş olacağız ve sorunlarımızı çözüp çözemeyeceğimizi göreceğiz. Bunu sıradan tutacağız."

"Doğru. Sıradan." Sadie gözlerini deviriyor ama yüzünde kızgınlıktan çok sempati ifade eden bir bakış var. "Tyler bu hafta sonu o aptal konferansa canı ne isterse onu yaparken seni geri planda tutmak istiyor. Ama okul açılınca seninle tekrar bir araya gelmeye çalışacak."

Hiçbir şey söylemiyorum. Göğsümde oluşan basıncı hafifçe ovmaya başladım.

Çünkü o haklı. Bunu her yıl yapıyor, böylece aptal tıp öncesi konferansına tek başına gidebiliyor ve Princeton'dan benden daha zeki, daha güzel ve "daha üst sınıf" olan aynı kızla takılabiliyor - bu ne anlama geliyorsa artık.

Düşünce trenini yavaşlatmaya çalışarak dönüyorum ve espresso makinesinin dudağının altındaki neredeyse kalıcı lekeleri ovmaya başlıyorum.

"Ro," diye fısıldıyor. "Özür dilerim."

Bundan da nefret ediyorum. Çünkü en iyi arkadaşım -*tek* arkadaşım- beni savunurken duygularımı incitmekten endişe ediyor. O, son üç yılda edindiğim, iniş çıkışlarda, Tyler'ın davranışlarında ve benim küçük çöküşlerimde benimle kalan tek arkadaşım.

Ve Sadie'yi artık gitmeyeceğini bilecek kadar tanıyorum.

Benim gibi bir hataya sadık.

BÖLÜM 2

Freddy

Onu öldüreceğim.

Öldürücü baş ağrım yüzünden acı dolu bir inilti çıkardım, şu anda sadece benim ve şafak vakti uyanık ve aktif olan kalecim Bennett Reiner'ın yaşadığı evde çalan klasik müzikle daha da kötüleşti.

"Reiny, *lütfe*," diye bağıyorum yastığıma, sırtüstü yatıp tüm yüzümü ve kulaklarımı kapatıyorum.

Sanki gökler yakarışımı duymuş gibi müzik kesiliyor ve ben iç çekiyorum, ta ki kapım aniden açılıp uzun boylu, uzun bacaklı, tişörtlerimden birini giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş bir sarışın içeri girene kadar. Yüzü kızarmış, sanki saklanıyormuş gibi sırtını kapalı kapıya dayamıştı.

"Günaydın Candice," diye takılıyorum. "Aşağıdaki ayıyı uyandıran şey sen olamazsın, değil mi?"

"Oraya gitmemden *hiç* memnun *olmadı*," diye iç geçiriyor ve yatağın üzerine iki sarı sporcu içeceği ile iki şişe su bırakıyor. "Ama buna değdi."

"Söyleyeceğim." Şişelerden birini alıyorum ve neredeyse anında boşaltıyorum, onun da en az benim kadar rehidrasyona ihtiyacı gibi görünmesine sırtıtıyorum.

Onun memnun olduğunu, iyi vakit geçirdiğini bilmek, Bennett'in can sıkıcı sabah rutininin başlattığı kötü ruh halini ve baş ağrısını iptal etmeye yetiyor.

Su şişesinden arta kalanları an için hafifçe yudumluyor, ardından eşyalarını küçük bir yığın halinde topluyor, kendi kıyafetlerini tekrar giyiyor ve gömleğini "düzenli dağınıklık" odamın köşesindeki bariz kirli yığının içine atıyor.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Çırılçıplak ayağa kalkıp esnemeyle kollarımı uzatırken üzerime bir şey giyme zahmetine girmeden soruyorum. Bakışları yine vücudumda geziniyor, ben küçük en-suite banyoya doğru yürürken sabah odunlarının üzerinde daha uzun süre duruyor.

"Ne yazık ki tüm öğleden sonra Panhellenic toplantılarım var. Ama bu eğlenceliydi."

"Eğlenceli mi?" Diyorum, beline uzanıyorum ve tekrar ona bastırana kadar onu döndürüyorum, burnum çenesinde geziniyor. Kıkırdamasının patlaması övgü gibi geliyor ve bunun tadını çıkarmak istiyorum. Ama yine de yeterli değil. "Sadece eğlence mi? Sanırım biraz daha kalırsan bundan daha iyisini yapabilirim."

Bakışları bulanıklaşıyor ama sırtarak vücudumun sıcaklığından uzaklaşıyor ve çantasını topluyor.

"İlk seferinde eğlenceliden de öteydi Freddy," diyor ve bana bir öpücük konduruyor. "İnanılmazsın. müyüz?"

Dilimde yuvarlanmayı bekleyen ve zavallı görüneceğini bildiğim çaresiz yanıtı ısırarak, onun gidişine çok fazla öfkelenmemeye çalışıyorum.

Belki daha iyisini yapsaydın, burada kalırdı. Sen kendi oyununu oynuyorsun.

Tüm koçluk ekibiyle sezon öncesi kontrolümden önce gecenin aktivitelerini yıkamak için banyoya gitmeden önce onu iki 1nger ile selamlıyorum.

. . .

"Rhys bu hafta geri dönüyor," Bennett'in bütün sabah bana verdiği ilk cümle. Tezgahın üzerinde hızlı kahvaltılarından birini yerken ve yine kamyonetiyle arenaya giderken durmadan konuştum, ancak somurtkan dev bana tüm yol boyunca aktif bir dinleme duygusu bile vermedi. Bir tuğla duvarla konuşuyor da olabilirdim.

Bu metanetli sessizliği yüzünden onu kızdırmak istiyorum ama Bennett'in kaptanımız, en iyi arkadaşı Rhys Koteskiy hakkında şaka yapmadığını biliyorum.

Bir üçlünün parçası olduğumu söylemek ama olsa olsa üçüncü . Reiner ve Koteskiy beri yan yana paten kayıyor. Özel hokey akademileri, emekli NHL oyuncusu babalar -ki bunlar aynı zamanda ikonik

Arkadaşlar-Bennett ve Rhys, kan bağı iki insanın olabileceği kadar sıkı bağlıdır.

"Hiç konuştunuz mu?"

"Hayır. Bana bir mesaj attı." Direksiyonu biraz daha sert sıkıyor. "Lanet olası aptal," diye homurdanıyor nefesinin altından.

Kaptanımız geçtiğimiz bahar Frozen Four sırasında, NCAA'de tam bir psikopat olarak bilinen defans oyuncusu Toren Kane tarafından buzda sert bir darbe aldı. Junior Worlds'teki performansından sonra takımda yer alması yasaklanmalıydı. Yine de takımda kalmayı başardı ve son üç yıl içinde iki takımdan uzaklaştırılacak kadar ileri giderek ortalığı kasıp kavurmaya, yasadışı vuruşlar yapmaya ve kavga etmeye devam etti.

Bu darbe Rhys'i neredeyse öldürüyordu; maçı bir ambulansla terk etti ve koçumuzdan ya da Rhys'in ailesinden ara sıra gelen "O 1ne" dışında, o zamandan beri ondan haber alamadık.

Muhtemelen boşluğa ihtiyacı olduğunu ya da geri gelemeyecek kadar kötü yaralandığını biliyordum. Ama Bennett Rhys'in bizi buzlamasını daha sert karşıladı, çünkü Rhys sadece onun kaptanı değildi.

En iyi arkadaşı onu tamamen dışlamıştı. Dört ay boyunca. "Bu iyi oldu. Ona ihtiyacımız var."

Korkusuz liderimiz olmadan sezon öncesi olağan faaliyetlerimize devam etmek biraz yanlış geldi. Akademik iyileşme dersleri için çocuklarla yoğun yaz kampına katılmayı tercih etmek zorunda kaldıktan sonra, buza geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Waterfell Arena'ya geri dönmüş olmak tüm ruh halimi hafifletiyor.

Ta ki Koç Harris, ofisinde karşısına oturduğumda alaycı bakışlarıyla tüm balonlarımı patlatmaya karar verene kadar.

İki yardımcı antrenör ben içeri girmeden önce ayrıldılar, bu da yanlış bir şey yaptığım hissinin içime yerleşmesiyle neredeyse kahvaltımı kusmama neden oluyordu.

"Koç." Dizimi zıplatarak ve ellerimi birbirine sürterek başımı sallıyorum. "Yazın iyi geçti mi?"

Koç Harris kuru bir sesle, "Karımla bir grup hormonlu ergen tarafından rahatsız edilmeden biraz zaman geçirebildim, yani evet, oldukça iyi," diyor.

"Doğru." Gülüyorum ama sinirlerim yüzünden gülüşüm kesik kesik ve kısa oluyor.

Koç'un uzun ve yüksek sesle iç çekmesi de işe yaramıyor.

"Dinle, Fredderic-"

"Sadece soyadı." Genişçe sırtarak sözünü kestim. "Sanırım bu *gerçekten* yanlış bir şey yaptım."

Başını sallıyor. "Gavins'le konuştum. Ona ya da sana bağlantı için gönderdiğim menajere ulaşmadığını duydum."

Sikeyim.

JeP Gavins, NHL takımlarından Dallas Stars'ın genel menajeri. Koç Harris onunla ve beni ayarladığı menajerle temasa için çok uğraştı, bana erken bir çıkış vermeye çalışıyor. Bunun üniversitenin akademik yönünün benim için ne kadar zor olduğunu görmesi olduğunu biliyorum ama benden kurtulmaya çalışıyormuş gibi hissetmemek de zor.

Ama o anlamıyor.

Burada olmamın bir nedeni var ve bu şimdi bırakılamayacak kadar önemli. Bu kolay yolu seçmeyeceğim tek sefer.

"Gavins benimle mezuniyet sonrası için sözleşme imzaladı. Onun için oynayacağım için çok heyecanlıyım.

Frozen Four."

"Freddy," diye mırıldanıyor Koç Harris usulcaelini son iki aydır hiç dinlenmemiş görünen gözlerine götürerek. "Cidden, üniversite herkese göre değil. On sekiz yaşındayken NHL'de oynuyor olabilirdin."

. Anahtar kelimeler.

Ensem aniden kaşınıyor, başımı sallarken dizlerim daha da hızlı zıplıyor.

"Evet, ama bunu kendi yapmalıyım."

Son üç yıldır bu konuşmayı her yaptığımızda ona verdiğim yanıtın aynısı. Son sınıfa kadar dişimi tırnağıma takarak geldim.

-Bu noktada, herkese bunu yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyor.

"," diye iç geçirdi. "Göz kulak olman için iki yeni kanat oyuncum var. Sen ve Dougherty her zamanki saçmalıklarınızı yaptığınız sürece iyi bir yıl geçireceğimizi düşünüyorum."

Bu hafif övgü yüzümde gerçek bir gülümsemenin oluşması için yeterli. "Mümkün olduğunca yıkıcı olmaktan mutluluk duyarım."

Ben ayağa kalkarken Koç Harris bana başını sallıyor ama ağzının kenarlarında bir gülümsemenin başladığını görüyorum.

BÖLÜM 3

Ro

Utanç verici sayıda kıyafet değiştirdim ama yine de asansörden çıkıp kütüphanenin üçüncü katına çıktığımda kendimi gülünç ve *yanlış* hissediyorum.

Beyaz pilili tenis eteği ve lavanta rengi kısa kollu bir elbise, saçımda uyumlu bir fiyonk - tam olarak *ben*, ama nedense bugünlerde bu konuda ikna olmak daha zor.

Kolayca bir çalışma masası buldum. Yaz B dönemi zaten genelde boş geçer, ama onlar için final haftasının ortası, bu yüzden Aoor'un etrafına gruplar halinde yerleşmiş birkaç kişi var.

Klima gürültülü, duvardan duvara pencerelerden ve kötü yalıtılmış duvarlardan akan aşırı sıcakla mücadele etmek için geniş alanda yankılanıyor, bu yüzden kulaklıklarımı takıp Sadie'nin Spotify sayfasına dönüyorum ve Amped Up etiketli bir çalma listesi görüyorum.

Adını hiç duymadığım bir grubun gürültülü bir şarkısı çalıyor ve irkiliyorum.

Bir sonraki parçaya atlayarak, kulaklıklarımda Wet Leg başlarken dizimi hızlı ritme göre zıplatıyorum.

Ve Matt Fredderic, bir filmde ya da birinci sınıftaki rüyalarımın bir sahne gibi, kayar asansör kapılarından çıkıyor.

Hatırladığım kadar uzun boylu ve yapılı, gözlerinde yeşil kor gibi yanan hafif bir yaramazlıkla bir tür temiz kesimli süper modeli andırıyor. Bu onun kişiliği, buzun üzerinde ve dışında ondan damlıyor gibi görünen ham seksapel. Her zaman kalp durduracak kadar mükemmel giyiniyor, diğer sportif çocukların çoğu gibi asla sadece bir jogger ve tişört .

Yazın ise açık saçık giyiniyor. Bebek mavisi keten düğmeli bir bluz geniş omuzlarından sarkıyor, düğmeleri çoğu erkeğin giyeceğinin bir altından çözülmüş, böylece bronzlaşmış göğsü kütüphanenin Avoresan ışığında bile parlıyor. Şortu kısa, belki de benim eteğimin kenarından daha kısa, kaslı bacakları sergileniyor, bir tanesinin kalçasının üst kısmında daha önce görmediğim bir dövme var - her şeyin tereyağı.

Bronzlaşmış teni o kadar çok görünüyor ki kuruyor ve su şişemi kapıyorum. Onun gibi görünmek yasal olmamalı, tüm keskin hatlar çocuksu cazibeyle yumuşatılmış.

Bir kızın döner sandalyesini kavıyor ve göz kırparak yanından geçerken onu döndürüyor. Kız kıkırdıyor ve gönülsüzce onu azarlıyor, o da bunu çok sevilen bir sınıf palyaçosu gibi karşılıyor. Bir an için gözleri, olması gereken yeri arıyormuş gibi içinde geziniyor.

Ama başka birine takılırlar, raftan bir kitap almak için parmak uçlarına basan bir kıza, şortunun yıpranmış paçası koyu renk kalçalarını kesmektedir. Adam kızın üzerine eğilir ve kitabı kapar. Adamın eli kızın üzerinde dururken, kız arkasındaki kitaplığa yaslanıyor.

Ve... Salyalarım akıyor diye biraz endişeliyim.

"Hey," diyor Rodger ve ben neredeyse yerimden sıçıyorum, Freddy'ye o kadar odaklanmışım ki iş arkadaşlarımla yaklaşımını görmediğimi ya da duymadığımı fark ediyorum.

"Oh, harika," diye mırıldanıyor Tyler, koltuğa kayarak. "O burada." Kendimi biraz hasta hissediyorum, yarı-olası bir erkek arkadaşım varken Freddy'ye bakmanın suçluluğu, onun huzurunda olmanın heyecan verici şehvetiyle karışıyor. Yaptığı hiçbir şey doğal olarak cinsel değil, ama Freddy hakkında rüyalar görüyorum

Yıllardır.

"Sana burada ihtiyacım olmadığını söylemiştim," diye mırıldanıyorum, Tyler'ın istediğimi yapamamasına hâlâ biraz sinirlenmiş durumdayım. Ama artık buna alıştım sayılır.

Rodger'in burada olması, resmi olarak 11es'ı teslim etmesi ve Freddy'nin de hazır bulunacağı plan değişikliğini gerçekleştirmesi gerekiyor. Tyler'ın kesinlikle burada olmasına gerek yok. Aslında, . Bu öğrencilerin akademik mahremiyetinin ihlali olur.

Onun yerine gülüyor. "Ne yani? Matt Fredderic'in üzerine atlamak için beni burada istemiyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum ve omzumla onu biraz itiyorum.

"Hadi ama, Ro. Bana hala onun seksi olduğunu düşündüğünü söyleme. Bu adam bırakın birinci sınıf biyoloji dersini, cinsel yolla bulaşan hastalıklar testini bile geçemez."

"Kes ."

Tyler haksız değil; Freddy'nin bir ünü var. Ama durum bundan daha karmaşık. Onun hakkında bir ömür yetecek kadar hikâye duydum ve hiçbirisi olumsuz değildi. Kızlar ona yaltaklanıyor, ama kimsenin kalbini kırdığına dair tek bir çılgın hikaye duymadım. İyi vakit geçiriyorlar, sonra yollarına devam ediyorlar. Herkes mutlu ayrılıyor gibi görünüyor.

Freddy hâlâ kitaplıktaki kızla sohbet ediyor, eli gömleğinin eteklerinin altında desenler çiziyor ve kız büyülenmiş gibi görünüyor, sanki Freddy'nin güzelliği ve aurası sallanan bir cep saati ve o da hipnozcuğun gönüllü deneği.

Bu sırada ben koltuğa yapışmış, bacaklarımı çaprazlayıp açıyor ve keşke etek giymeseydim diye hayıflanıyorum.

Sanki oturduğum yerdeki kıpırdanmalar dikkatini çekmiş gibi, Tyler beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları yırtık kısa çoraplarımdan kıvrıcık buklelerimin yarısını yüzümden ayıran lavanta fiyonkuma kayıyor, onaylamadığı gözlerinden okunuyor.

"Şimdiye kadar o bakıştan kurtulursun sanıyordum," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Yüzüm kızarıyor ve her şey çok dar geliyor. Kendimi gülünç hissediyorum, sözlerinin beni bu kadar kolay etkilemesinden nefret ediyorum.

Tyler'ı yıllardır seviyorum ve *biliyorum ki bu* durumdan nefret ediyor. giyinmek. Ama birlikte olmadığımıza karar veren o.

Neden onu görmezden gelemiyorum?

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıyorum ve sırt çantamı kaptığım gibi neredeyse takılıp düşerek masadan .

"Whoa, nereye gidiyorsun?" Rodger bana yer açmak için tekerlekli sandalyesinden kalkarak soruyor.

"Ben-um, banyo. Regl dönemimdeyim," diyorum yalan söyleyerek. "Onunla planın üzerinden geç ve gelecek hafta benimle buluşmasını söyle. Aynı saatte, aynı yerde, tamam mı?"

İkisi de cevap veremedi oradan ayrıldım, neredeyse tuvaletlerin olduğu koridora doğru koşuyordum, telefonum elimde Sadie'ye mesaj atmak için-

-Bir tuğla duvara çarpmadan önce. O

duvar Matt Fredderic.

"Özür dilerim," diye kekeleyerek geri çekildim ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

"Çok iyisin prenses." Sırıttıyor, telefonumu yerden alıp kontrol ederken biraz göz kırptıyor. "Bir çizik bile yok. Şanslısın."

"Açıkçası," geveliyorum, sadece yüzümün daha da kızarmasına hizmet ediyorum. Ellerim telefonu arıyor, neredeyse tekrar düşürüyordum. "Benim gitmem gerekiyor. Teşekkürler."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koştuğumu sanmıyorum.

BÖLÜM 4

Freddy

Ellerim biraz Aex, kaşlarım hafif bir şaşkınlıkla çatık, uzun bacaklı esmerin çıkışa doğru olimpik bir koşu yıldızı gibi koşmasını izliyorum. Birisi yoluna bir masa sandalyesi yuvarlıyor ve sandalyeden kaçıyor -bacakları, boyu ve hızı onu engellemeye yetiyor- ama omzuyla duvara sertçe çarpıyor.

Belki de fazlasıyla odaklanarak beyaz tenis eteğinin salınışını izliyorum, uzun bacaklarının kontrast içinde ne kadar bronz görüldüğüne bayılıyorum - uzun boylu, bukleleri sırtından aşağı sallanıyor, güzel bir fiyonkla gevşekçe bağlanmış.

Sıcak bir şeyin nabızı ayaklarımı kaydırıyor, vücudum onu takip edecekmişim gibi dönüyor.

Odaklan.

Doğru. Bir sebepten dolayı buradayım ve şimdiden -telefonuma bakıyorum- on dakika geciktim.

İstemedenden de olsa *çok* geç kalıyorum. Belki de bu yüzden şu anki öğretmenim Rodger'dan gece geç saatlerde bir e-posta aldım ve yeni öğretmenimle tanışmak için dönem başlamadan önce onu görmem gerektiğini söyledi.

İnsanlar beni okulun fahişesi, erkek düşkünü olarak tanıyor olabilir ama öğretmenleri kızlardan çok daha hızlı değiştiriyorum. Rutinlerimi bu kadar bunu çok da umursamazdım. Okul ve hokey programımı takip etmek benim için yeterince zor - her öğretmen değiştirdiğimde yeni bir tarih ve saat, yeni bir yer eklemek? Bu da hatırlamayı ve doğru zamanda doğru yere gitmeyi zorlaştırıyor.

Genellikle Rodger'la buluştuğum arka masaya doğru yürürken, bütün yaz boyunca onunla buluştuğum yerde duruyorum.

Beni karşılayan *manzara* karşısında midem bulanıyor.
Tyler Donaldson, Rodger'ın yanındaki sandalyeye
uzanmıştı.

Tyler Donaldson'ı iki yıldır tanıma şansına sahip oldum. İkinci sınıfın sonunda öğretmenim olarak başladı ve üçüncü çoğunda devam etti. Geçen bahar beni Rodger'a devretmeden önce - ani bir değişiklikle 1nals'ımdan önce beni mahvetti. Ayrıca bana bir kez bile konaklama veya özel ders konusunda yardımcı olmadı. Bilmediğini varsaymaya başladım, belki de 1le'm birinci sınıftan beri olduğu gibi hala eksikti.

Ama sonra Rodger bu yaz biyolojideki ikinci denememi geçmeme yardımcı olmak için bazı kolaylıklar sağlamaya başladı ve ben de Donaldson denen pislik tarafından fena halde kazıklandığımı fark ettim.

Şimdi bile, sanki varlığımdan nefret ediyormuş gibi aynı alaycı ifadeyle beni izliyor. Onu kızdırmak için biraz daha geniş gülümsüyorum ve iğrenç bir şekilde onlara doğru yürüyorum.

"Rodger." Başımı salladım. "Şu tiki çocuk kim?"

"Tyler," diyor Rodger, her zaman olduğu gibi dikkati telefonundayken. O kadar dalgın ki beni tanıdığını *bildiği* biriyle yeniden tanıştırıyor - bana bir yıl boyunca özel ders veren biriyle.

Tyler öfkeleniyor, yüzü öyle bir kızarıyor ki sahte gülümsemem gerçek bir sırtışa dönüşüyor. "Komik, Fredderic," diye . "Göstermen ne hoş."

Onu tamamen görmezden geliyorum, ellerimi masanın üzerine koyup onlara doğru eğiliyorum. "Geri dönmeyeceğim, Rodger. Eğer tek seçeneğim buysa, bu dönemi özel ders almadan geçireceğim."

Tyler, "Ben senin öğretmenin değilim," diyerek araya giriyor. "Otur ve iki saniyeliğine odaklan, belki bu toplantıyı normal bir şekilde atlatabiliriz."

Ne yazık ki zeki biri ama zekâsını kötülük için kullanıyor, beni yandığı yerden vurmaya çalışıyor. Ama işe yaradığını görmesine asla izin vermeyeceğim.

Karşılarında otururken kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum, dizlerim masanın altında hızla zıplıyor. *Belki de o kızı takip etmek her şeye rağmen daha iyi olurdu.*

"Biyolojiden sınıfta kaldın. Yine," diyor Rodger, 1le'mi bana doğru çevirerek.

Durduramadan yanaklarım kızarıyor, Tyler'ın bana başını sallayarak alaycı kıkırdaması karşısında utanç ve öfke birbirine karışıyor. Burada olmasına *gerek olmadığına* eminim - aslında, bahse girerim okul politikaları onun burada olmasını engelliyordur.

ama hiçbir şeyi karıştırmak istemiyorum. Buradan defolup gitmek istiyorum.

"Sonbaharda tekrar sınava gireceksin," dedi en son özel öğretmenim. "Ve artık farklı bir öğretmenle çalışacaksın. O harika biri. Geçmeni sağlayacak."

"O mu?" Mırıldanıyorum.

"Evet," diye gülüyor Tyler. "Yeni öğretmenin bir kız. Uygun kalmak için aletini ona sokmaktan yeterince uzun süre kaçınabilir misin?"

"On beş saniyeden fazla bir süre hıyarlık *yapmaktan* kaçınabileceğini düşünüyor musun?" Parlak bir şekilde sırtıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

", Fredderic-"

"Kesin şunu," diye homurdanıyor Rodger. "İkiniz de başımı ağrıyorsunuz." Yıpranmış çantasını açtı ve yeni bir çalışma çizelgesi olan başka bir kâğıt aldı. "Bu, özel ders seanslarınız için ilk haftanın geçici programı. Gelecek hafta ilk ders için onunla burada buluşacaksınız ve sonra ikiniz nerede karar verebilirsiniz."

Tyler bana bakarak, "Tercihen halka açık bir yer," diyor.

"Şirin," diye tersliyorum, kâğıdı kapıp katlıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Evet." Rodger başını salladı ve zımbalanmış paketi uzattı. "Sonbahar ders programını inceledim bile. Matematik profesörün berbat, buna hazır ol, ama en azından biyoloji için Tinley ile birliktesin..."

Konuşmaya devam ediyor ama ben tek kelime bile duymuyorum, onun adı geçtiğinde kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Programı inceliyormuş gibi yapıyorum ama kaygım odaklanamayacak kadar yüksek, kelimeler parmaklarımda altındaki sayfada bulanıklaşıyor.

"Açık olan başka bir biyoloji dersi var mı?" Onu ektiğim için özür dileme zahmetine girmeden soruyorum. Rodger Tyler'a bakıyor ama o başını sallıyor.

"Hayır," diyor Rodger. "Hokey programını engellemeyecek bir program değil."

"Baharda alabilir miyim?"

"Tinley harika biri," diyor Tyler. "O bizim patronumuz - sahip olduğumuz en iyi biyoloji profesörü."

"Gerçekten umurumda değil, Donaldson." Kendi sesimden, ses tonuma sızan endişeden nefret ediyorum. Yalvarıyormuşum gibi geliyor, bu yüzden biraz

Hayal kırıklığı. Bu konuda öfkeli görünmek korkulu görünmekten daha iyidir-Tanrı korusun, bu dahilerden biri benim yıllar önce geçtiğim yoldan çoktan geçmiş olabilir.

"Her neyse." Gözlerini deviriyor, geri itiyor ve eşyalarını topluyor. "Ben . Sen onunla ilgilen."

"Hayır," diyor Rodger, ben burada otururken, kendimi gittikçe daha çok anne babasının onunla ne yapacağına karar verdiği bir çocuk gibi hissederken benim üzerimden konuşarak. "O artık ShariP'in sorumluluğunda."

Ne dediğini zar zor duyuyorum, hala kendi kafamda problem çözmeye çalışıyorum.

Tyler sıvışıp kütüphaneden çıkarken bana dönen Rodger başını kaşıyor ve sinirli bir nefes alıyor.

"Gelecek dönem alamazsın Freddy," diyor Rodger, sesi arkadaşı gittiğinden beri biraz daha yumuşak. "Ya başarısız olursan? O zaman mezun olmaya bile hak kazanamazsın - o zaman ne olacak?"

Gözlerimi kapatıyorum, biraz daha yavaş nefes almaya çalışıyorum, zıplayan dizlerimin neden olduğu titremeyi durdurmaya çalışıyorum. Tereddütlerimi anlamasa bile o *haklı*. Ya bu ya da mezun olamama var ve dört yıl boyunca hiçbir şey göstermeden intihar etmiş olacağım.

Onu gururlandırmanın yolu.

"Tamam." Başımı sallıyorum, programı katlayıp ders kâğıtlarımın arasına sıkıştırıyorum. "Evet, seni anladım."

"Bir olacaksın," diye iç geçiriyor Rodger. "Yeni öğretmenin harika. Onu seveceksin."

BÖLÜM 5

Ro

"Çok sert çekersem bana gerçekten söylemelisin, Ro."

Bir yüz buruşturması gülümsememi bir milisaniyeliğine bozuyor ama aynada kendimi yakalıyorum ve o görmeden acıyı siliyorum. Bunu benim için yapmasını o kadar çok seviyorum ki, parçaları ne kadar sık çektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Ben iyiyim," diyorum mutlu bir şekilde.

Sadie Brown birinci sınıftan beri benim en iyi arkadaşım. Tek arkadaşım, gerçekten, ama bu konuda yalnız olmamanın, benim de onun tek gerçek arkadaşı olduğumu bilmenin garip bir rahatlığı var. Kendimizi pek çok yönden izole ettik, ama bir saniyesini bile değişmezdim - dağınıklığı, kaosu, kardeşlerini, yalnızlığımı. Onun kadar sadık ve güçlü bir arkadaş için hepsine tekrar katlanırdım.

Ama böyle geceler çok . İkimiz de Brew Haven'da çalışıyoruz, ancak Sadie okulumuz için rekabetçi bir şekilde paten kaymanın yanı sıra iki işte daha çalışıyor. Buna en önemli işi olan küçük kardeşlerine bakma işini de ekleyince neredeyse her zaman evde olmuyor.

Onu özlüyorum. Ama tüm kalbimle anlıyorum. Daha önce de bakıcı oldum. Bu arkadaşlığı asla ona yük olacak bir şey haline getirmeyeceğim. Sadece elimden geldiğince yardım edebileceğim bir yer var.

Sadie bir kelepçeyi ısıtırken iki elini kullanarak bir diğerini buklelerimin arasına dikkatlice yerleştiriyor. "Neredeyse bitti."

"Harika görünüyor."

Öyle. Neredeyse tüm çok renkli minik plastik klipslerimi kullandı, ama çoğunlukla çizgili lila örgü takımımınla uyumlu olanları kullandı - ikinci yıl kendim yaptığım ama henüz giymeye cesaret edemediğim bir şey.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve on dakika önce okunduğunu bildiren aynı göz kamaştırıcı mesajı görüyorum. Bu da Tyler'ın kesinlikle cevap vermeyeceği anlamına geliyor.

RO

Bu akşam Sadie ile küçük bir partiye gideceğiz. Umarım olmaz! Kızlar! iyi geceler :)

TYLER

Bana bir seçenek sunuyormuşsun gibi gelmiyor.

RO

Gidersem kızacak mısın?

TYLER

Gerçekten sadece Sadie ile misin? Bana bir fotoğrafını gönder.

Aynada titrek bir gülümsemeyle hızlı bir fotoğraf çektim ve oda arkadaşımın kaşları çatık, gri ipek elbisesini giydim.

TYLER

Her neyse. Ne istiyorsan onu yap.

RO

Tyler, lütfen. Sadece oda arkadaşım ile takılıyorum.

TYLER

Tamam.

RO

Seni üzmemek istememiştim. Özür dilerim.

Ve o zamandan beri,
hiçbir şey. "Belki de
yapmamalıyım-"

Sadie eliyle ağzımı kapatıyor ve boylarımızın alışılmadık bir şekilde tersine dönmüş haliyle bana bakıyor. Ben bir buçuk metreyim ve en iyi arkadaşım da bir buçuk metre, yani Sadie Brown kendini odadaki en uzun insanmış gibi taşısa da genellikle yan yana oldukça komik görünüyoruz.

"Bunu bu gece yapmayacağız, tamam mı?" Sesi sertti, güç ondan akıyordu. İçime kadarını çekmeye çalışıyorum. "Sen ve ben dinleyeceğiz

Mutfakta shot için Aip cup oynarken ABBA dinleyeceğiz ve hazır olduğunuzda bir partiye gideceğiz. *Eğleneceğiz*. Ve Tyler'ın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, bana söyleyebilir."

Ciddi yemini karşısında gözlerim biraz
yanıyor. "Öyle mi?" diye soruyor.
"Evet."

. . .

Parti çok kalabalık ama Sadie yanımdan ayrılmıyor.

Kardeşlik evi çok büyük ve daha önce hiç gitmedim, ama Sadie'nin burada sık sık parti verdiğini biliyorum - özellikle de Sean adında, gerçekten sevmediğimi fark ettiğim bir adam için.

Şu anda alt katta, yanan ışıkların ve sürekli aynı on beş şarkının çalındığı hissini veren yüksek sesli müziğin ortasında oturuyoruz. Sadie bir koluna tünemiş, Sean ise arkadaşlarıyla sohbet etmek için onu görmezden geliyor. Baldırında bir aşağı bir yukarı gidip gelen eli hariç.

Belki Sadie aldırıyor ama adam kabadayılığını pahalı bir saat gibi takıyor, bileğini sürekli uzatıyor. Bana Tyler ve Mark'ı hatırlatıyor, onların tüm hazırlık okulu ekibini.

hoşuma gitmedi.

En iyi arkadaşım gülünç derecede sıkılmış görünüyor. Vücudumda dolaşan tarçın aromalı viskinin etkisiyle biraz sersemlemiş hissederek ona komik surat ifadesi takınıyorum. Sadie, Sean'ın elini bana doğru ilerlemeden önce sırtıyor -başarması zor bir başarı-.

"Oyun oynamak ister misin?" diye bağıyor müziğin içinden. "Mutfakta bira pongu olduğunu söylediler."

Başımı sallıyorum, kendimi karşı kanepeye çekiyorum ve topuklu botlarımın içinde biraz tökezliyorum. Sadie homurdanıyor ve beni belimden yakalıyor.

"İyi olduğuna emin misin, Ro?"

Yüzümde mutlu bir gülümsemeyle tekrar başımı sallayarak kalabalık mutfağa giriyorum ve biz içeri girerken ikram edilen shotlardan birini alıyorum.

Acı veren her şeyden bir anlığına kurtulduğumu hissediyorum. Alkol kaslarımı gevşetiyor ve bir serumdan pompalanan neşe gibi bana çarpıyor; yapay ve tanışmaya yönelik olsa bile iyi hissettiriyor.

"Aslında," diyorum kıkırdayarak, Sadie'yi gevşek bir şekilde kucaklayarak. "Banyoya gitmeme yardım eder misin?"

BÖLÜM 6

Freddy

"Onu sarhoş etme, Freddy," diye uyardı Bennett beni yakındaki okula dönüş partisine gitmeden önce. "Çok ciddiylim."

"Bunu planlamıyordum," diye hafifçe iğneleyici bir yanıt verdim.

Ve ben . Gerçekten, Rhys'in hokey kaptanı moduna tam güçle geri dönmeden önce en azından bir saniyeliğine kendini bırakmasını istiyorum.

Bir de Rhys'in akşam yemeğinde telefonuma baktığını görmemek için *kör* olmak gerekirdi - hayal meyal hatırladığım bir numaralı patenci Sadie'nin fotoğrafı Stanley Kupası'ymış gibi.

Defans oyuncumuz Holden Dougherty'nin bazen liderliği ele geçirmesine izin versem de, herkes benim iyi vakit geçiren, partilerin neşesi olan biri olduğumu bilir. Ve her ne kadar rahatlatma konusunda en iyisi olmasam da, özellikle de takımımın kaptanını örnek alsam da -ki kendisi pamuk ipliğine bağlı gibi görünüyor- en azından bunu yapabileceğimi biliyorum.

"Bu" onu hiç *gülümsediğini* görmediğim ama geçen baharda bir partide yüzme takımındaki arkadaşlarımdan bazılarının vücut fotoğraflarını çekerken gördüğüm twirl kızıyla yalnız bırakmak anlamına gelse bile - Paloma Blake daha sonra iki adamla birlikte yukarı çıksa bile. Ama merdivenlerden Rhys ve Sadie'birbirlerine bakışlarına bakınca, onları rahatsız etmeyebileceğimi düşünüyorum. Daha da çok çünkü

Aşık Rhysie birkaç adım durduğumu bile fark etmedi.

Reiner gibi bir dağ değilim ama küçük de değilim ve kesinlikle sessiz de değilim.

Özellikle de güzel bir kız bana doğru tökezlediğinde.

Onu kolayca yakalıyorum, sırf yapabildiğim için belinden tutup tekrar ayağa kaldırma dürtüsüne zorlukla direniyorum. Yatak odasındaki yeteneklerimin küçük bir reklamı gibi.

Bak tatlım, ne kadar güçlü olduğumu görüyor musun? Seni kolayca savurabilirim. Gerçi naziğim ama istersen agresif de olabilirim.

Ne olmamı istersen o olurum.

"Özür dilerim," diyor, sessiz ve utangaç, bronz teni hafifçe kızarıırken başını biraz geriye eğip bana bakıyor. Saçları uzun, bir şelale gibi sırtından aşağıya dökülüyor, saç telleri arasında küçük renkli tokalar dolaşıyor. Sonra onun geçen hafta kütüphanede bana rastlayan -ya da benden kız olduğunu fark ediyorum.

Kendime özgü sırtışıma takındım, gözbebekleri genişlerken ve yanakları bir şekilde daha da kızarıırken sihrinin işe yaramasını izledim.

"Çok iyisin prenses," mırıldanıyorum, tüm cazibemle, beni çıktığı banyoya geri mi çekecek yoksa Külkedisi gibi merdivenlerden aşağı mı indirecek görmeye hazırım - saatin neredeyse gece yarısı olduğunu düşünürsek. Parmaklarımı onun yay gibi buklelerinin alt halkalarına geçiriyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır!" Sadie beni tersledi.

Kızı benden uzaklaştırmaya çalışıyor ama gizemli yabancımın ince eli bileğimi arkasından kavıyor.

Beni kavrayışına gülümsüyorum, diğer elim parmak uçlarında geziniyor ve tenimde parıldayan narin sedefli maniküre dikkat ediyorum. Bunun gibi ayrıntıları, insanların -özellikle de kadınların- dış görünüşleri için harcadıkları emeği fark etmeyi seviyorum.

Kaptanım ve 1. sınıf patenci arasındaki konuşmayı duymuyorum ama kız çok hızlı gitmeme izin veriyor ve merdivenlere doğru tökezleyerek dönüyor. Gözlerim onu takip ediyor, onu takip etme ihtimalinden dolayı biraz hissediyorum. Eğlenceli ve ışıltı dolu görünüyor.

Ona bakınca vücudum gevşemeye başlıyor.

Ama sadece bir saniyelğine, hem Sadie hem de Rhys ondan uzak durmaları için uyarıda bulunmadan önce.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum, tamamen onları dinlemeye niyetliyim - en azından şimdilik.

Merdivenlere döndüğümde, ilk düşündüğümde biraz daha sarhoş bir şekilde tökezleyerek aşağı inmeye başlamıştı bile.

Tamam. Onu izleyen kimse yokken ondan "uzak duramam".

"Vay be. Sakin ol," diye gülüyorum ve merdivenlerden yuvarlanmadan önce onu hızla kendime çekiyorum.

"Özür dilerim." Susuyor, cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Başım dönüyor. Ve"-kaşları çatıldı-"merdivenler çok zor."

Dengesini yeniden sağladığında, onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve sonra mutfığa gidiyorum, orada başka birine çarpıyor.

"Kahretsin, bebeğim, önce bana bir içki ısmarla," diyor aynı derecede sarhoş bir pislik, ellerini kızın beline koyarak, kız sektikten sonra dengesini sağlamasına yardımcı oluyor. "Hadi, buraya gel."

"Hayır," diye , aralarına biraz sertçe dalarak. Adam kızı anında bırakıyor ve kız başka birine çarpıyor, adam da bana yukarı aşağı bakıyor, gözleri donuk ve hıçkırıklarla dolu. "Geri çekil," diye homurdanıyorum, artık sinirli hissediyorum.

"Beni yakaladı," diye tartışıyor, kelimeler bulanıklaşıyor. Başımı sallayarak arkamı çünkü kesinlikle kimseyle kavga edecek havada değilim, özellikle de cesaretini kaybetmiş sarhoş aptallarla.

"Hey, Ro," diyor arkadaşlarından biri, sesi daha yumuşak. Kesinlikle daha önce tanıştığım biri ama adını hatırlamıyorum. "Onu rahat bırakın çocuklar," diyor arkadaşlarına.

"Onu tanıyor musun?" Ben soruyorum.

"Freddy, selam" dedi. Elini sıkıyorum ama bir şey söylemiyorum çünkü ne-

"Mitch!" diye bağıyor, büyük, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle onun pazularını tutuyor. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Mitch ters şapkasının altından biraz kızarıyor ama endişeyle bana bakıyor. "Geçen yıl birlikte organik kimya dersi almıştık. Benimle bir projede çalışıyordu, iyi mi?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Ben sadece ona göz kulak oluyorum. Arkadaşı yukarıda Rhys'le konuşuyor."

Mitch başını salladı ve bana doğru döndü, aslında güzel -ama çok sarhoş-prensesin sorumluluğunu butterAies'e bıraktı.

saçını bana geri verdi.

"Hey," diyor, merakla bana bakıyor, mutfağın parlak ışığında beni ilk kez iyice gibi hafifçe duraklıyor. "Freddy."

"Adımı biliyor musun?"

Gözleri irileşiyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. Kalabalık ve aşırı gürültülü odada bir kolumu ona doladığımda bir kahkaha atıyorum.

"Biraz hava almak ister misin, prenses?"

"Tamam," diye kabul ediyor, bizi arka verandaya ve havuz alanına yönlendirirken hafifçe içimde eriyor.

"Bana adını söylemedin," diyorum, dudaklarımı kulağına ki yanından geçerken gümbürdeyen hoparlörden beni duyabilsin. "Benimkini açıkça bildiğine göre bu adil."

Kapıdan ilk o çıkıyor, sürgülü kapıyı çekerken ben de arkasından geliyorum.

"Rosalie," diye biraz yüksek sesle söyledikten sonra kızarıp utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Ama herkes bana Ro der."

Burası daha sessiz ve hemen havuza doğru yöneliyor, elini daldırmak için diz çöküyor.

Rosalie oturup botlarının fermuarını açmadan ve ayaklarını suya sokabilmek için çoraplarını hızla çıkarmadan önce bana, "Sıcak sayılır," diye sesleniyor.

Başımı sallıyorum ama onu takip ediyorum ve aynı şeyi yapıyorum, tertemiz ayakkabılarımı dikkatlice sudan uzağa koyuyorum, botlarını çekiyorum. Ayaklarımı onun yanına sokuyorum, uyluğumu hafifçe onunkine bastırıyorum. Burada çalan müzikle hafifçe sallanıyor - bu, Kendrick Lamar ve Zacari'nin "LOVE" şarkısının telle asılı sundurma hoparlörlerinden çaldığı daha sakin bir hava.

Nefes alırken onu bir dakikalığına içime çekiyorum. Genelde bir partinin hareketli, hiç yalnızlık çekmeyen ortamında başarılı olurum, ama bu nedense daha iyi hissettiriyor. Çok güzel, sıcak, esmer bir teni ve neredeyse beline kadar uzanan kıvrıkcık kahverengi saçları var. Cam gibi ela gözleri - kahverengiden biraz daha yeşil - ve alkolün etkisiyle yanaklarında pembe bir ton var. Bu kadar yakından, biraz Fireball tarçınlı viski ve daha yumuşak bir şey, temiz bir Aoral parfümü gibi kokuyor.

Dış giysisi de göz kamaştırıcı; şortu ve kolsuz örgü üstüyle bunları kendisinin mi *yaptığını* sormak istiyorum.

"Bunlar çok şirin," diyorum ve uzanıp buklelerinin arasından sarkan pembe kelepçelerden birini hafifçe çekiyorum. "Güzel. Dış görünüşünü beğendim."

Rosalie daha derin bir şekilde kızarır ve çenesini tutarak geri çekilir. "Oh, teşekkür ederim. Ben-um, genelde böyle giyinmem."

"Oh?"

Başını sallıyor.

"Neden olmasın?"

Sorun değil."

"Tyler aptal küçük bir çocuk gibi göründüğümü söylüyor," diye kaçırıyor, sonra da tüm söylemeyi planlamıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Gözlerinde bir şey kıpırdıyor ve tokaları çekiştirmeye başlıyor, neredeyse sert bir şekilde saçlarından koparmaya çalışıyor. "Zaten aptallar."

Buklelerinin bir kısmını koparıp atamadan önce durduruyorum ve saçlarını düzeltiyorum, atılmış tereyağlarından birini kopardığı yerden tekrar tutturuyorum. Saçında sadece üç tane kalmıştı, betonu rengarenk bir atılmış tereyağı mezarlığı kaplamıştı. "Onlar aptal değil. Tyler aptal," diye homurdanıyorum. Adamın kim olduğunu bilmiyorum ama yüz yüze tanışmak bir hıyara benziyor.

"Tyler senin...?" diye sormaktan kendimi alamamamın nedeni de bu olabilir.

"Erkek arkadaşım mı? Evet- Yani, hayır," diye mırıldanıyor yanakları kızarmadan önce. "Unutmuşum. O artık benim eski erkek arkadaşım, sanırım?"

Bilmiyorum. Kafa karıştırıcı ve birlikte olmadığımızı ama 'öylesine' olduğumuzu söylüyor." Kelimenin etrafına alaycı tırnak işaretleri koyuyor ve ben de biraz kıkırdıyorum. "Ama konuştuğumu bilse beni öldürürdü. sana."

"Kıskanç tip mi?"

Komik bir fıkra anlatmışım gibi homurdanıyor, ayaklarıyla suyu hafifçe tekmeliyor. "Hiç de değil. Ama *sen sensin*."

Buna alışkınım ama nedense kelimeler sert bir yumruk gibi iniyor. Bir an için ne olduğumun bilinmesini istemiyorum.

"Ahh, gerçekten de herkesin duyduğu kadar büyük bir sürtük müyüm?" Sesim artık kaygısız ya da rahat değil; kıkırdama bile daha karanlık ve sanırım bu onu biraz korkutuyor.

"Hayır," diyor sonunda, gözleri irileşmiş ve kaşları çatılmış bir halde. "Hayır... Çünkü... Yani... Senden hoşlanıyorum."

Vurucu cümleyi söylemek için duraklıyorum ama Rosalie gergin bir şekilde konuşmaya başlıyor.

"Daha önce bir kez tanışmıştık, başka bir partide, ama muhtemelen hatırlamazsın ve deli gibi konuşuyorum, ama sen her zaman benim ünlü aşığım oldun."

Daha kontrol edemeden yüzüme bir gülümseme yayılıyor, mutluluk midemde şampanya gibi köpürüyor. Neredeyse bir çocuk gibi kıkırdamak istiyorum.

"Ünlü aşıklarının olması gerekmiyor mu?" Omzunu hafifçe dürtüyorum ve ayağım yanlışlıkla çarpıyor.

Gülüyor ve başını sallıyor, yanakları kızarmış ve gözleri sarhoş edici derecede parlak. "Evet, tabii ama bir gün sen de öyle olacaksın." Bunu o kadar emin bir şekilde söylüyor ki, yıllardır ilk kez yüzüm kızarıyor.

"Öyle mi?"

"İnanılmazsın."

Aynı birçok kez duydum, ama onun söyleyiş şekli, bir şekilde daha gerçek geliyor. Sanki bu benim ilgili değilmiş gibi. Seks benim için kolay; çok beri hızlı bir çalışmacıyım. Hokey daha da *kolay* ve ben çoğundan daha iyiyim çünkü bana doğal gelen şeylerin ötesinde çok çalışıyorum. Ama bunun dışında? Ben... hiçbir şeyim. Beynimi kullanma konusunda tam bir fiyaskoyum - fiziksel olanın ötesinde herhangi bir şeye kalkışmak bile benim için anlamsız çünkü bedenimi kullanmadığım zaman bir hiçim.

Ama bu farklı hissettiriyor.

"Teşekkürler. Büyük bir hokey hayranı mısın?"

"Elbette." onaylıyor. "Hiç maça gitmedim ama eminim muhteşemdir. Videoları izledim. Çok havalı."

Gülüyorum çünkü aynı anda hem şaşkın hem de sempatik görünüyor. Sanki dinozorlara olan takıntısından bahsetmek isteyen bir çocuğu yatıştırıyor. Göğsümü ısıtan bir şey.

"Videolar mı? Kimin?"

"En iyi NHL oyunları gibi. Ya da televizyondaki gibi. Oldukça şaşırtıcılar. Sidney Crosby'nin çok yakışıklı olduğunu düşünüyorum."

Cesaretle uzanıp bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve elimi saçlarının arasında gezdiriyorum. "Henüz muhteşemliği görmedin prenses. Beni

görene kadar değil

oyna."

Bu lanet bir replik ve muhtemelen en kötü repliklerimden biri. Ve istediğimin tam tersi bir etki yarattığında onun biraz geriye izliyorum.

"Şimdi içeri gireceğim."

Rosalie gözlerim fal taşı gibi açılmadan ve ben de onu takip etmek için ayağa fırlamadan önce ayağa kalktı ve sözlerini algılayamayacak kadar hızlı bir şekilde gitti. Havuzun kenarındaki çimento patikanın kenarındaki uzun depo kulübesinin tepesine yan merdivenden tırmanıyor. Dernek buraya "yüksek dalış" diyor ve daha maceraperest parti müdavimleri buraya atlayıp dalmayı seviyor ama birden fazla kişi atlayışlarını yanlış değerlendirerek bir uzvunu kırmış.

Tam olarak ne yapmak üzere olduğunu anladığımda midem bulanıyor.

Düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı kalbim boğazımda, onun önünde durmak için yarışıyorum.

"Hey prenses, ne yapıyorsun?" Sesim hafifçe titreyerek soruyorum. "Eğlenceli bir şeyler yapmak istiyorum."

"Konuşmak eğlenceliydi. Oyun oynamak ister misin?"

"Başka biri olmak istiyorum," diye ağzından kaçırıyor ve gözleri dolmaya başlıyor. Yıldızları geri istiyorum, her şeye merakla bakan parlak ballı ela gözleri. "Senin gibi olmak istiyorum."

"Hayır, ," diye sertçe gülüyorum.

"Cesur, havalı ya da eğlenceli biri değilim, sadece... Dikkatliyim. İyiyim ve bu hala yeterli değil. Daha fazlası olmak istiyorum."

"Ne olmak istiyorsan o olabilirsin."

Sözlerim ona fiziksel acı vermiş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor. "Keşke-" Ayakları biraz kayıyor ve midem altüst oluyor.

"Rosalie," diye bağıyorum. "Beni bekle." Gözlerimi etrafta gezdiriyorum, artık bir izleyicimiz olduğunu fark ediyorum ve ayakkabılarımdan birini alıp bağcıklarını çekiştirmeye başlıyorum.

Siktir et. Kulübe benim boyumu biraz aşıyor ama zıplayıp elimle tutunabilirsem, merdivene ulaşmak için gözlerimi ondan ayırmadan kendimi yukarı çekebilirim.

Ben de öyle yaptım, kendimi onun önünde durmak için yukarı çekerken avuçlarımı kesen baraka çatısının keskin metaline karşı dişlerimi sıktım. Onu belinden .

Yine de atlamaya çalışacağından biraz endişelendim.

"Ne yapıyorsun?" Sesi nefes nefese geliyor ve hayal gücümün benden kaçmasına izin vermemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Sen atlıyorsan, ben de atlıyorum." Omuz silkiyorum. "Öyle mi?"

"Neden olmasın?" Gülümsüyorum. "Tabii bunu yalnız yapmak istemiyorsan." Rosalie başını hızla sallıyor.

"Yalnız olmaktan nefret ederim." *Ben de öyle.*

"Harika. O zaman seni yalnız bırakmayacağım, Ro," diye fısıldıyorum, uzanıp saçındaki son birkaç tokayı çekip cebime sokarken nefesim saçlarını havalandırıyor, sonra buklelerini ellerimde başının üzerine yığıyor ve gözlerinden tutmak için ayakkabı bağını dikkatlice etraflarına bağlıyorum.

"Teşekkür ," diyor kızarak.

Çok yakınınız ama hareket etmiyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim." Şimdi omuzlarına yerleşmiş olan ellerimin altında titriyor.

Elini elime aldım ve kenara doğru adım attım. Neyse ki daha önce bu aptal şeyden atlayan birkaç gözü pek öğrenci birliği çocuğu görmüştüm. Yapılabilir olduğunu biliyorum.

"Hazır mısın?"

"Hazır."

Geri sayıyorum, atlarken ellerim onunkilere kilitleniyor. Su, aşırı ısınmış tenimde soğuk bir his uyandırıyor; bir kız için duyulan kaygı insana bunu yaptırıyor. Yüzeye çıkıp saçlarımı gözlerimden çekiyorum, Ro'nun hırıltılı kıkırdamalarını duyuyorum ve ona doğru yüzüp nefesimizi paylaşacak kadar yaklaşıyorum.

"Çok hoşsun." Gülümsüyor.

İltifatının altında ezildim. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, ama yüzündeki gülümseme hızla kayboluyor ve midem bulanıyor, onu geri getirmek için umutsuz bir ihtiyaç aklımı kurcalıyor.

"Sorun nedir?"

"Keşke her zaman bu kadar kolay olsaydı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Bana pek çok kez kolay denmişti ama hiç böyle olmamıştı.

"İnsanların beni sevmesinin zor olduğunu düşünüyorum. Ve ben *gerçekten* çok çabalıyorum." Bir an gözleri doluyor ve bu manzara karşısında boğazım düğümleniyor. Duygusal olarak da, çünkü bunu derinden anlıyorum.

Ben de kendi kırılganlığımdan bir parçayı onunkiyle eşleştirdim.

"Bundan nefret ediyorum. Bazen ben de öyle hissediyorum." Bu samimi itiraf karşısında kollarımda tüylerim diken diken oluyor ama artık geri alamıyorum.

Ve... istemiyorum.

Gözlerim bal rengi teninden aşağı süzülen su damlacıklarının izini sürüyor, ayakkabı bağcığımla uzun boynunun yukarısında tuttuğum buklelerinden damlıyorlar.

Gözlerinde saf bir neşe var ve omuzlarındaki gerginlik suyun içinde eriyip gitmiş gibi rahatlamış. Karşılıklı her şey daha yumuşak, sanki zamanın kendisi daha yavaş ilerliyormuş gibi geliyor. Onun bana verdiği yüz ifadesinin aynısını ona verdiğimden eminim. Kalbimin kulaklarımda hızla atmasından da eminim ki öyleyim.

Bu farklı bir şey, onunla bu geçici şey, her neyse. Göğsüm aynı anda hem sıcak hem de gergin, çünkü beni öpecekmiş gibi hissediyorum. Ve ben bunu umutsuzca istiyorum. Daha önce kaç kişiyle birlikte olduğum önemli değil; *ilk öpücükten* önceki gergin heyecan gibi hissettiriyor. Bu anı dondurmak, bir şekilde yavaşlatmak istiyorum ki tekrar tekrar böyle hissedebileyim-

"Freddy?" Rosalie fısıltı yumuşaklığında ve nefes nefese bir sesle sorar.

"Öyle mi?" Sesim onunkine uyuyor. Ellerimiz suyun altına değene kadar ona yaklaşıyorum.

"Teşekkür ."

Başboş buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ne zaman istersen prenses."

"Bence seni sevmek çok kolay olurdu," diyor. Bu gevşek, fısıltıyla söylenmiş bir iltifat, bilmediğı bir iltifat, kafamda bir kurşun gibi patlıyor ve beni tam göğsümden vuruyor.

Sözcüklerim kayboluyor, öylece durup ona bakakalıyorum, sadece kaptanımın ve 1. sınıf patencinin ortaya çıkıp mutlu küçük balonumuzu patlatmasıyla sarsılıyorum.

Bence seni sevmek çok kolay olurdu.

Kafamın içinde bir döngü halinde yankılanıyor, sürekli dönen zihnimi bağlıyor.

BÖLÜM 7

Ro

"Bok gibi görünüyorsun."

Başımı zar zor kaldırıyorum, bunun yerine boynumu çevirerek masanın üzerinde çapraz duran kollarımın yarattığı mutluluk verici karanlık cennetten yukarı bakabiliyorum.

Sadie sırtıyor, ikinci el Nespresso'muzdan iki fincan coPee'yi önüme koyuyor - annem ilk ve tek ziyaretinde bana hediye etmişti.

"Başınız ağrarak uyanmayı deneyin ve 'tahammül et' hüznü, korkunç bir alarm gibi tekrar tekrar çalsın."

Sadie bir kahkaha patlatıyor ve koluyla ağzını silerken bir miktar coPee fişkırıyor. "Lütfen bana bunun bütün gece döngü halinde çalan hoparlörün olduğunu söyleme."

İnledim. "Sanırım 'Getaway Car' ile başladım ve sonra gecenin bir noktasında üzgün ve tuhaf oldum."

"Dün gece arabanın arkasında sergilediğin karaoke performansını düşününce bu daha az şaşırtıcı."

Ellerimi yüzüme kapattım, başım titriyordu. "Hayır, lütfen şaka yaptığını söyle."

Sadie tek kaşını kaldırıyor, dudakları her zamanki koyu kırmızı rujundan hâlâ lekeli, saçları topuz yapılmış. Çıplak bile , mükemmel ve zarif. Ve ben...

Kıvrık, karmakarışık bukleler ve şişmiş gözlerden oluşan bir yığın. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Son atışlardan sonra bayılmışım Sadie," diye mızızlanıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve küçük kahvaltı masamızdaki tahta sandalyeye dramatik bir şekilde yığılıyorum. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Sadie'nin yüzü neredeyse kederli görünüyor ve içime bir şey oturuyor. "Tanrım," diye inliyorum. "Yüzün, söyle bana. Ne oldu?"

"Senin küçük şarkın Matt Fredderic'in arabasının arkasında olabilirdi." Söylediği her kelimedede yüzümün renginin yavaş yavaş solduğunu hissederken bir an dudağını çiğniyor. "Ve bir şekilde kendini onunla havuzda bulmuş olabilirsin."

"Havuzda mı? Ne? Nasıl-"

"Bir deli gibi kulübenin tepesinden atladın." Sadie homurdanıyor. "Biraz korkutucu ama aynı zamanda şaşırtıcı."

Aman Tanrım.

İlk aklıma gelenin Tyler nefret ediyorum, acaba gördü mü, partide biri beni deli gibi davranırken görüp ona anlattı mı diye merak ediyorum. *Keşke* onun benim hakkımdaki düşüncelerini önemsemeseydim, ama yine de önemsiyorum, çünkü onu seviyorum, sanırım. Ve onun da beni eşit ve bir ortak olarak görmesini istiyorum.

Playboy hokey oyuncularıyla çatılardan atlayan sarhoş bir parti kızı değil. İçgüdüsel olarak telefonuma uzandım ve mesaj dizimizi açtım.

Hiçbir şey.

Benden ona sadece iki cevapsız, okunmamış *özür* mesajı.

Telefonumdan bana bakan saate bir kez daha bakarken tüm vücudum sarsılıyor.

13:39.

"Biri geçe uyudum!" Ayağa kalkmak için acele ederken neredeyse sandalyeyi deviriyordum.

Güvenilir kablolu kulaklıklarını kulağına takmış olan Sadie, ağzından yarısı dışarı sarkan bir parça tereyağı ve reçel kaplı tostla bana bakıyor. Kulaklıklardan birini çıkarmak için uzanıyor, sonra da tostuna uzanıyor.

"Evet," diyor, bir kaşını kaldırarak lafı uzatarak. "Sanırım neredeyse dörde kadar ayaktaydık, Ro. Bu sabah çocukları antrenmanlarına götürmekten zor kurtuldum ve döndüğümde hemen uyumaya başladım. Neden, sorun ne?"

O yemeğini bitirdiğinde ben inlemeye başladım bile ve bir parça kızarmış ekmeği kabaca ağzıma tıktırıp bir su şişesi kaptım.

"Yirmi dakika içinde kütüphanede olmam gerekiyor."

"Kahretsin, Ro!" Sadie gülümsüyor. "Aslında bunun için seninle gurur duyuyorum. Bir şeye geç kaldığın ilk gün."

Şimdiden umutsuzca dolaplarda protein barı aramaya başladım bile - Matt Fredderic'in seans ortasında bayılmaması için beni oyalayacak herhangi bir şey.

Matt Fredderic.

Odama doğru hızla geri çekilirken duraksıyorum ve Sadie'ye dönerek yalvarıyorum: "Lütfen, lütfen, *lütfe*n bana Freddy ve Rhys'in dün gece çok sarhoş olduklarını ve bayıldıklarını söyle?"

Sadie duraksıyor, yüzü yavaş yavaş şaşkınlıktan şeytani bir sırıtışa dönüşüyor.

"İkisinin de elinde içki görmedim. Üzgünüm, Ro." Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak başını sallıyor. "Merak etme, Freddy muhtemelen şu anda sana kafayı . Birinci ve ikinci sınıfın tamamını onun peşinden koşarak geçirmen için iyi bir ödeşme olabilir."

Başımı, baş ağrımı yeniden tüm gücüyle harekete geçirecek kadar sert sallıyorum.

"Şimdi gidip ona ders vermem gerekiyor." Ellerimi tekrar yüzüme sürüp başımı sallıyorum ve onun alaycı "Getaway Car" yorumu kulaklarıma tam olarak ulaşıp zaten çarpmakta olan başımı rahatsız etmeden önce odama dönüyorum.

. . .

Geç kaldı.

Hazırlanmak ve *zamanında* burada olmak için yaptığım koşu jimnastiği düşünüldüğünde bu hem bir lütuf hem de bir lanet. En iyi görünümüm bu değil; pembenin farklı kalpler ve tereyağlarıyla süslenmiş büyük boy parlak pembe bir tişört, bir çift rahat, ince krem kargo pantolon ve normalden daha asi buklelerimi geriye iten kalın, siyah kumaş bir saç bandı.

En azından temizim ve kalan tarçın likörü kokusunu başarıyla temizledim.

Başım neredeyse kadar ağır, bu yüzden çenemi ellerime dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve yanımda taşıdığım gülünç büyüklükteki şişeden daha fazla su emiyorum.

"Hey."

Tanrım, bir kelimeyi nasıl böyle söyleyebilir?

Yanaklarımdaki sıcaklığın artmaya başladığını hissetmeme rağmen hafifçe gülümseyerek doğruluyorum. Sadie'nin geceyi yeniden anlatması beynime geri dönmeye zorladıkça sıcaklık daha da artıyor.

Her zaman olduğu gibi çıldırtıcı derecede yakışıklı, bugün her zamanki planlı çıkışlarından biraz daha rahat giyinmiş. Yine de yumuşak lacivert Waterfell Üniversitesi Hokey gömleğinin kumaşı, belirgin göğsü ve omuzları üzerinde mükemmel bir şekilde uzanıyor, ince belinin üzerinde ise daha gevşek duruyor.

Altın sarısı saçları yumuşak, kısa dalgalar halinde, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve aynı gülümseme çizgileri, gülümsemesini şüphesiz bir silaha dönüştürerek alanı oyuyor.

"H-hi," diye nefes alıyorum ve hâlâ ona baktığımı fark ettiğimde boğazımı temizliyorum.

Vücudunu, ağırlığının altında aniden küçük görünen sandalyeye yerleştirirken gözlerinin kenarları kırışıyor. Yüzünde bir hafiflik var, sanki ikimiz de birbirimize selam vermekten fazlasını söylememiş olsak da içimizden bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi.

"Seni tekrar görmek güzel prenses," diyor yumuşak bir sesle. Yanaklarım ısınıyor. "Seni özledim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Dün gece için özür dilemeliyim."

"Hangi kısmı için?" Sırıttırıyor, öne doğru eğiliyor, masadaki elleri bir anda benimkilere o kadar yaklaşıyor ki neredeyse dokunacaklar. "Beni ıslatmak için mi?"

Freddy dudağını ısırtıyor, bana bakarken gülümsemesini bastırıyor. Ben de onu izliyorum, sanki bilmediğim bir dersin sınavına yoğun bir şekilde çalışıyormuşum gibi.

Neredeyse beni öpmek istiyormuş gibi görünüyor -ki bu çok saçma. Ama yüzü, birinci sınıftaki yaz partisinden hatırladığım haline o kadar benziyor ki. Sıcak teninin sıcaklığı, dilindeki tarçın tadı -dilimde onun tadı.

O öpücüğü hatırlıyor mu? Kollarıyla ilgili rüyalarından uyanıyor mu?

Benim onu sevdiğim gibi belime sarılır mı?

Buz gibi bir şokla gözlerim sarsılarak onun yarı kapalı yeşil bakışlarına kilitleniyor.
Biz... Biz öpüştük mü? Bunu ona soramam. Dün gecedен *hiçbir şey* hatırlamadığımı itiraf etmek istemiyorum. Yaşanmış olması utanç verici.

"Hayır. Yani-evet, ama-" *Ne dedi?* Beynim karardı.

Boğazımı temizliyorum ve her zamanki metnime yeniden odaklanıyorum.
"Bugün buraya hızlı bir değerlendirme yapmak için geldik-"

"Rosalie," diye mırıldanıyor, bir elini benimkinin üzerine koyarken beni sakinleştirmeye çalışıyor. Tam tersi bir etki yaratıyor ve ellerimi geri çekip onların üzerine otururken beni koltuğumdan bir adım öteye savuruyor.

Rosalie mi? Aman Tanrım. Yanaklarım bir şekilde daha koyu bir renk aldı; sıcaklığı hissedebiliyorum. Ona tam adı mı söyledim? Kimse tam adı bilmiyor, hiç kullanmadım. Tyler bile Ro'nun bilmiyor ama o da hiç sormadı.

"Adım Ro," diyorum, sesim küçük ve cılız çıkıyor. "Yani, bu benim kullandığım isim."

Gülüp geçmeden ve karşımdaki sandalyeye çökmeden önce yüz ifadesinde bir parça acı var, hala geniş kolları ve büyük elleriyle masanın üzerine eğiliyor. Bu dikkat dağıtıcı. Dikkat dağıtıyor.

"Bana söylediğin gibi değil," diyor şarkı söyler gibi. "Ayrıca, Rosalie'den *hoşlanıyorum.*"

Durum üzerindeki kontrolümün kaybolduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden koltuğumda biraz doğruluyorum ve defterlerimi ve klasörlerimi daha düz bir sıraya kaydırıyorum, ellerimi meşgul ediyorum ve hareketlerime dikkat ediyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmıyorum.

"Çok içmiş olabilirim," diyorum dudağımı ısırarak ve boğazımda oluşan utanç yumrusunu yutarak. "Çok özür dilerim."

"Özür dileme Rosalie," diyor, tam ismimi kullandığım için tekrar kızarıırken bana sırtarak. Bir şarkı gibi yuvarlanıyor dilinden. "Dün gece gerçekten ama *gerçekten* çok eğlendim."

"Dün geceki partide belli bir şekilde *davranmış* olabileceğimi biliyorum, ancak sizi temin ederim ki ben genellikle çok profesyonelimdir-"

"Ama henüz birbirimizi tanımıyorduk," diyor kaşlarını çatarak.

Göğsümde donuk bir ağrı zonkluyor ama şaşkın bakışlarıyla nihayet karşılaştığımda gülümsemem hâlâ parlıyor.

"Pekâlâ," diyorum ve genellikle öğrenme farklılıklarını değerlendirmek için kullandığım paketi elime alıyorum. Boğazımı yine gereksiz yere temizliyorum ve

Omurga. Freddy beni hafifçe yansıtıyor ama parlak yeşil gözleri hâlâ dans ediyor. "Rodger ve Tyler bana incelemem için seninle ilgili birkaç not bıraktılar. Ama ben yapabileceğimizi düşündüm-"

"bakalım." Freddy sanki söylediğim kelimeleri fiziksel olarak ağzıma geri sokabilecekmiş gibi elini kaldırıyor. "Tyler - senin göt herifin -belki de eski erkek arkadaşın- Tyler *Donaldson* mı?"

Ağzım bir karış açık, birkaç kez açılıp kapandıktan *sonra dün gece Tyler hakkında konuştuk mu?* diye çılgılık atmadan bir cevap *buluyorum*. Bunun yerine, kırılgan profesyonelliğime tutunmaya çalışıyorum.

"Bu çok uygunsuz," diye çıkışıyorum. Freddy sandalyesinde geriye yaslanıyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış ve masaya geldiğinden beri ilk kez gözlerini benden kaçırıyor. "Ama, evet. Tyler *Donaldson* ve ben... çıkıyoruz."

Tarih. Şimdiki zaman, çünkü şu anda birbirimizle yaptığımız bu garip, rahatsız edici dansı nasıl adlandıracağımdan tam olarak emin değilim.

Kollarını kavuşturup tekrar gözlerimin içine bakarken Freddy'nin yüzünde neşeli bir gülümseme beliriyor: "Elbette. Seni *benim hakkımda* uyardıkları gibi beni de *senin* hakkında uyarması mantıklı. Görünüşe göre ikimizin de biraz ünü var."

Bu sözler kulağa şaka gibi geliyor, maksatlı bir şaka. Ama kendimi biraz hasta hissediyorum-alkolün etkilerinden çok endişeden dolayı.

Tyler onu benim hakkımda uyardı mı?

Söylemiş olabileceği şeylerin listesi o kadar uzun ve bunaltıcı geliyor ki nereden başlayacağımı bilemiyorum - bu da sadece endişe ve korkuyu aşılamaz bir seviyeye çıkarıyor. *Ro birinci sınıftan beri sana aşık. İlk öpücüğünün sen olduğuna yemin ediyor, çoğumuz bunun olduğuna inanmasak bile.* Alaycı kahkahasının kulaklarımı tırmaladığını neredeyse *duyabiliyorum*.

Ya da daha kötüsü, yatak odası alışkanlıklarım.

Tyler, kibarca söylemek gerekirse, çok küstahça davrandığımı söylüyor. Aşırı hevesli, çok gürültülü ya da dramatik bir şekilde sesimi yükseltiyorum. Çok fazla şey istiyorum ya da Tyler'ın *"senin gibi zeki birine yakışmayan şeyler yapıyorum, Ro. Bu aşağılayıcı."* Freddy'ye bu kadar kişisel bir şeyden bahseder mi? *uyarı* bu olabilir mi?

Freddy beni dün gece partide bu yüzden bulmuş olabilir mi? O zaman beni aradı ve şimdi benimle mi hava alıyor? Kalbim tekrar düştü, sanki hiç-

Hayatımın yıllarını kolayca traş eden bir heyecan yolculuğu.

Belki de Tyler başından beri haklıydı. Davranışlarım beklediğim saygıyı yansıtmalı. Eğer zeki ve akıllı olarak görülmek istiyorsam, Tyler gibi seks konusunda daha olmalıyım. Eminim yazlarını birlikte geçirdiği New York'lu hazırlık okulu arkadaşları da öyledir. Eğer bunu yaparsam, belki sonunda yeterince iyi olabilirim.

Nemli avuçlarımı pantolonumun üzerine siliyorum ve gevşek bir bukleyi çekip yatıştırıcı bir şekilde boynumun etrafına sarıyorum.

"Dinle... Eğer Tyler bir şey söylediye ya da dün gece sana garip davrandıysam... bil ki o ben değilim."

Parmakları masanın üzerindeki tahtaya daireler çizerken kaşları çatılıyor, sözlerim karşısında yüzünü buruşturuyor. Dudakları aşağıya doğru bükülmüş ve bir şekilde sözlerim onu üzüyormuş gibi hissediyorum.

"Peki ya senin söylediğin-?"

"Dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum," diyorum sonunda, sesim niyetimden biraz daha sert, tenim aşağılanmışlıktan sıcak. Başımı biraz kabaca sallayarak devam ediyorum. "Muhtemelen böylesi daha iyi. Baştan başlayalım. Dün gece olanları unutalım," diyerek sözünü kesiyorum ve elimi resmi bir selamlama gibi uzatıyorum.

Freddy uzattığım elime bakıyor, omuzları çökerken yüz hatlarında acı beliriyor. Her zamanki havalı gülümsemesi olmadan, şu anda duygularını ne kadar açık bir şekilde sergilediğinin farkında mı?

Başını iki yana sallıyor ve nefesinin altından "Doğru" diye mırıldanıyor. Gözlerime bakmıyor, bakışları kafasında bir şeyler hesaplıyormuş gibi yere kayıyor ve sonunda elimi tutup hızlıca, gönülsüzce sıkıyor.

Aip dosyayı açtığımda o kadar ani bir şekilde kalkıyor ki sandalyesi devriliyor.

Gözlerim kocaman oldu.

"Nereye gidiyorsun?"

Sırt çantasını çoktan bir omzuna atmış, kapıdan çıkıp kütüphanenin boş ve sessiz Aoor'una doğru ilerlemeden önce bana garip bir selam veriyor.

"Bekle! Daha başlamadık bile!" Onu kovalarken biraz fazla yüksek sesle .

Sırt çantasının kayışını tutuyorum ve kazara çektiğim güçle biraz tökezliyorum. Onun dik kalmayı başarmasına şaşırdım ama benim şaşırmadım. Geriye doğru Aoor'a çarparken ağzımdan bir gıcırta çıkıyor.

Gözlerini doksanların korkunç desenli halısının üzerine utanç verici bir şekilde yayılmış, şimdi eğilimli olan formumun üzerinde gezdiriyor. Gitmesini bekliyorum, yüzündeki alaycı gülümsemeyi görmemek için gözlerimi kapatmak istiyorum.

Ama bunun yerine bana doğru eğildi, avuç içleri çok büyük gömleğimin kabarık kumaşı üzerinden belimi kavradı ve beni kaldırarak ayaklarımın üzerine sabitledi. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, sanki on beş-dokuz yaşında, sırık gibi bir kız değil *de* küçücük bir kızmışım gibi.

Ellerinin biraz oyalandığı bir an var ve yemin ederim onları hissediyorum. squeeze-

Freddy tekrar silahı aldı ve ben irkildim. "Bekle, Freddy. Nereye gidiyorsun-"

Parmaklarını şıklatıyor ve cevap vermek için dönüyor. "Unutmuşum, hokey dersim var," diyor, dudaklarına sahte bir gülümseme yayılıyor. "Anladın sen onu!"

Cazibesinin üzerime çökmesini engellemek için başımı biraz sallıyorum. "Hayır- Ben-" "Gelecek Salı görüşürüz!" diye bağılıyor ve bir başka sert şşş!

Yaz kütüphanecisinden sallanan İngir.

"Perşembe günü," diye bağıyorum, kütüphaneci bana şaşkın bir ifade verirken gözlerimi deviriyorum. Şu anda burada başka öğrenci yok, sessiz olmaya gerek yok.

Kapıya yaslanıyor ve arsız bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Ben disleksiylim."

Ben daha onun kendini küçümseyen esprilerine bir yanıt bulamadan kapıyı itip *çıkıyor*.

Matt Fredderic'e ders vermeye başladığım ilk gün, dinamiklerimiz üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim bile.

BÖLÜM 8

Freddy

Tüm planım işe yaramamıştı.

Mesajlara cevap verilmiyor ya da hızlı ve özür dileyen cevaplar veriliyor ama bu evde hâlâ yalnızım.

Genelde misafirlige davet ettiğim herkes başka işlerle meşguldü, arkadaşlarıyla birlikteydi ve sömestr başlangıcının rahatlığının tadını çıkarıyordu.

Meşgul olmalarına sevindim ama bu terk edilmişlik hissinin acısını azaltmıyor.

Şimdi bile, mikrodalgada pişirilebilen pastırmayı ısıtırken ve Bennett'in kullanmama izin verdiği tek tavada birkaç yumurta çırparken, telefonumdaki heyecanlı yanıtlara geri döneceğimi umuyorum. En azından bir tane "*Seni özledim Freddy*" ya da "*Yoldayım!*" göğsümde büyümeye başlayan boş ağrıyı *onarmak* için.

Yatak odamın kapısını arkamdan çarparak kapatıyorum ve bunun yankısı kafamın içinde duyuluyor.

Yalnızım. Ev boş. Rhys yarın dönüyor ve Bennett burada değil - dün gece eve hiç gelmedi. Yine de boş odamda otururken acımı için cahil numarası yapıyorum. *Sen iyisin. Her şey harika.*

Moralimi düzelterekmiş gibi hızlı bir gülümsemeyi zorlayarak tabağımdaki her şeyi yedikten sonra yorganın altına kıvrılıp uyumaya çalışıyorum. Sesi beni tekrar rahatsız etse bile.

Bence seni sevmek çok kolay olurdu.

. . .

Bugün vaktinde , bu benim için nadir bir durum, ancak yaklaşan özel ders seansı dışında neredeyse hiçbir şey düşünmüyorum - bu endişe ya da beklenti ya da her ikisi şeklinde olabilir.

Son görüşmemizden umutsuzca kaçışımdan sadece birkaç dakika sonra kısaltılmış bir e-postayla onunla üçüncü kattaki kahve dükkanında buluşmamı istedi. Güz döneminin ilk günüydü, bu yüzden kütüphane nispeten boştu - benim gibi sürekli mücadele edenler dışında çoğu kişinin bu kadar bir saatte burada olmak için bir nedeni yoktu.

Yine de zar zor uyudum, sabahımı spor kompleksinin spor salonunda geçirmeye karar verdim, bu da biraz fazla kalça gösteren şortlar ve arabamın arka koltuğunda mevcut koleksiyonumdan son temiz tişörtlerimi - umutsuzca çamaşır yıkamam gerekiyor - giydiğim anlamına geliyor.

O beni görmeden ben Ro'yu fark ediyorum, köşede bir oturuyor. Bugün biraz daha düğmeleri iliklenmiş olsa da onu ilk gördüğümdeki kadar güzel. Geçen seferki rahat tarzından daha profesyonel görünen atlet gibi bir süveter yelek. Ama saçında hâlâ üzerinde kiraz süsleri olan tuhaf bir toka var, bu da beni biraz daha hafif hissettiriyor. Dudaklarına bastırılmış bir kalem var ve ağzına *hafifçe* vurmadan önce kalemi dudaklarının üzerinde düşüncesizce yuvarlıyor. Bir an durup onu izleyecek kadar dikkatimi dağıtıyor.

Sanki varlığımı ilan etmişim gibi, gözleri önündeki kâğıtları bırakıp benimkilere kilitleniyor - ama kalçamın üst kısmındaki yağlı dövmeye biraz uzun süre bakmadan önce değil. Bir sonraki adımında kasları biraz , küstah bir gülümseme hakim oluyor, onun için bir şekilde performans gösterme ihtiyacı neredeyse ezici bir yoğunlukta.

İnsanlar beni izliyor, sanki sadece onlar için sergileniyormuş gibi gözlerini vücudumda gezdiriyorlar. Ama Ro'nun beni izleme şekli farklı. Açgözlü değil ama meraklı, sanki daha derin bir şey görmeye çalışıyor.

Ya da varoluşundan silmek istediği geceyi hatırlamaya çalışıyor.

Yüzümdeki sırıtış bu beklenmedik düşünceyle hafifçe titriyor, ancak onun oyuğuna doğru adım atarken başımı hızlı bir şekilde sallayarak fiziksel olarak uzaklaştırmayı başarıyorum.

"Hey," diyorum sesimi alçaltarak. Anında bir etki yaratıyor, teni pembe altın rengine bürünüyor. Gülümsemem sadece genişliyor; onun üzerinde bir ePect'im olmasına *bayılıyorum*.

"Merhaba."

Ro'nun geniş ve merak dolu ela gözleri hızla bakışlarıma geri dönmeden önce tekrar kalçama düşüyor.

"Otursana," diyor, sesi yüz daha sert. Tekrar konuşmaya başladığında ön kollarıma yaslanarak mutlu bir şekilde talimatlarını yerine getiriyorum. "Programınızı iki kez kontrol ettim ve-"

"Çapraz kontrol mü? Bu yasadışı." Şaka en iyi ihtimalle acınasıydı ve başka biri kızgınlıkla inleyebilir ya da beni tamamen görmezden gelebilirdi. Ama her zamanki gibi *Rosalie* farklı.

Ro değilmiş gibi sırtıyor. Bu benim için ateşe benzin dökmek gibi bir şey ve ben onun göstermeye çalıştığı şeye dikkat etmekten çok, başka bir gülümsemesini, kahkahasını ya da vereceği herhangi bir olumlu tepkiyi çekmek için yanıp tutuşuyorum.

"Komik," diyor.

"Çok komiğimdir, eminim hatırlarsın." Onu test ediyorum, Cuma gecesinden ne kadarını hatırlayabileceğini görmeye çalışıyorum. Belki birkaç gün ona o anılardan bazılarını geri vermiştir.

Kaşları hafifçe çatıldı, "Hayır. Ben-" Boğazını temizliyor ve tereddütle bana bakıyor. "Özür dilerim. Ben sadece... Geçen Cuma ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

Sözleri tenimdeki sıcaklığı çekip alıyor ve yerine soğuk, nemli bir Aush koyuyor.

Ro boşlukları doldurmamı bekliyormuş gibi görünüyor ve ben donup kalıyorum, hiçbir şey hatırlamadığını hatırlatan küçük bir acıya rağmen gülümsüyorum.

"O kadar üzgündün ki, sırf farklı bir şeyler hissetmek için çatıdan havuza atlamak istedin" demenin güzel bir yolu nedir? Ya da belki, *"Bana erkek arkadaşının berbat olduğunu söyledin ve sonra beni sevmenin kolay olacağını söyleyerek tüm dünyamı altüst ettin? Oysa bu herkes için büyük bir zorluk"*?

Onun yerine gülümseyip başımı sallıyorum. "Bunun için endişelenme. Lütfen devam edin. Bölmeyeceğime söz veriyorum." Ellerimi kavuşturup sırtımı dikleştirmeden önce dudaklarımı fermuarla kapatıp kilitlediğimi ve anahtarı omzumun üzerinden attığımı gösteriyorum. Mükemmel derecede dikkatli bir öğrenci görüntüsü.

"Her neyse..." serdiği kâğıtları işaret ederken hâlâ gülümsüyor. "Görünüşe göre pembe renkteki bu tarihler buluşmamız için en uygun olanlar. Üzerlerine zamanları da yazdım. En zor işinin ne olduğunu daha iyi anladığımda

konulardır, ilk olarak neyi ele almamız gerektiğine odaklanmak için daha fazla parçalayacağım. Anladınız mı?"

Sertçe yutkunuyorum. "Elbette."

"Tamam," diye devam ediyor. Kâğıtlara şöyle bir göz attığımı fark ettiyse de söylemiyor. Ro bana başka bir çıktı uzatıyor, bu seferki daha kalın ve birbirine zımbalanmış. "Bunlar bugünkü ön sınavın konuları. Her birinin altına hatırlatıcı olması için küçük bir ara koydum, çünkü bunalmanı istemiyorum. Ön testten ne puan aldığınızın bir önemi yok tabii ki ama başlangıç noktamızın ne olduğunu bilmeme yardımcı olacak."

Kağıda bakarken bacağımı masanın altında zıplatıyorum. Metin miktarı şaşırtıcı, daha başlamadan pes etmeme yetecek kadar çok.

"Evet." Gözlerimi belgenin üzerinde gezdirerek başımı sallıyorum. "Her şey iyi görünüyor. Bir olmalı."

Kâğıdı ona doğru geri iterek, yukarı bakmadan önce dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum. Şimdi daha az rahat, kaşları çatık, benimle kâğıt arasında bir ileri bir geri bakıyor.

O biliyor. Çok hızlı göz ; genellikle sahte okumada oldukça iyiyimdir, bu anlar söz konusu olduğunda yıllarca kendi kışımı korudum. Ama onun yanında çok gerginim. Elimdeki listeyi okudu: disleksi, diskalkuli, DEHB- ama disleksinin benim için ne kadar şiddetli olduğunu, bırakın biyoloji ders kitabını, hokey programımı okumakta bile nasıl zorlandığımı kimse bilmiyor.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz, benim bakışlarım onun açıkça odaklanmış bakışlarından daha fazla sıcıyor ve eli kâğıdı bana doğru çevirmeden önce o an sonsuza kadar geçecekmiş gibi geliyor.

"Tamam, peki," diyor Ro, sesi sakın. "Ekibim için bunları birlikte gözden geçirmemiz gerekiyor. O yüzden sakıncası yoksa bunları size yüksek sesle okuyacağım."

Ekibinin Tyler, Rodger ve bana yardım etmeyi deneyip de başaramayan diğer kişilerden oluştuğunu bildiğime göre, bunun onun ekibinden bir talep olmasına imkân *yok*. Cevap olarak tam olarak bunun iğneleyici bir versiyonunu söylemekten kaçınmak için dilimi ısııyorum.

Ama yalan söylüyor çünkü bana yardım etmek istiyor. Beni utandırmadan ya da beni çağırmadan.

"Tamam." Başıımı salladım, sıkıca yutkundum. "Dinliyorum."

BÖLÜM 9

Ro

"Arkadaşlarınla her şey yolunda gidiyor mu? Aldığınızı söylediğiniz bowling dersinden ne haber?"

Derin bir nefes alıyorum, bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken masamdaki sandalyemde yavaşça dönüyorum.

Bu haftalık telefon görüşmem, gerçi bu hafta onu iki kez aradım. Tyler onu çok fazla aradığımı, yaşıma göre ona "fazla bağlı" olduğumu düşünüyor. "Aslında yazdan önce bıraktım. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Tinley için araştırma ödevime odaklanmalıyım."

Annemin denge ve okulda geçirdiğim zamanın tadını çıkarmamla ilgili her zamanki tartışmasına başladığını duyuyorum, ama hemen sözünü kesiyorum çünkü tüm bu konuşma kaçınılmaz olarak yapmak istemediğim bir itirafa yol açacak. Özellikle de okulun ilk gününden önceki gece saat onda.

"Gerçekten yorgunum," diye fısıldıyorum, onunla görüşmeyi bitirme fikrinin bile göğsümde yarattığı ağrıyı görmezden geliyorum.

Telefonda iç geçiriyor ve ben gözlerimi sıkıyorum.

"Pekâlâ *yavrum*," diyor usulca. beri bana *yavrum* -Türkçe'de "küçüğüm" ya da "sevgilim" demek- der. Babam her zaman onu bana bebek gibi davrandığı için sevgiyle azarlar - arada başlayana kadar bana jelibon derdi. O kadar uzaktayken telefonda bu sevgiyi duymak bana her zaman sıcak bir battaniyeye sarılıyormuşum gibi hissettiriyor. "Beni yakında ara lütfen. Sesini duymayı seviyorum."

"Seni seviyorum," diyorum, hissettiklerimin bir kısmının bile ortaya çıkmasını umarak. Kelimeler yeterli gelmiyor. "Babama da onu sevdiğimi söyle."

"Yapacağım. Seni seviyoruz. Ve unutma," dedi, sesi derin bir sevgiyle doluydu, "baban ve ben seninle çok ama çok gurur duyuyoruz."

"İyi geceler anne," diye boğuk bir sesle konuşmayı bitirip kendimi ikiz yatağıma attım ve ağlamaklı gözlerimi babamın Waterfell kapüşonunun kollarına gömdüm.

Ağlamama izin vermek neredeyse katartık bir his. Yazın yarısını ailemle geçirdim ama onlarla birlikte olmak için asla yeterli zaman olmuyor. Ve Noel'e kadar eve dönmeyeceğimi bilmek şu anda düşünmek için neredeyse çok bunaltıcı, bu yüzden düşünmüyorum.

Bunun yerine, gözyaşlarımın dinmesini bekliyorum, yüzümü yıkıyorum ve alarmlarımı kurmadan ve güz döneminin ilk günü için kıyafetlerimi hazırlamadan önce saçlarımı örüyorum. Programımı iki ve üç kez kontrol ediyorum, sırt çantamı hazırlıyorum - göğsümdeki baskıdan uzaklaşmak için her şeyi yapıyorum.

Sonunda kendimi tüketmeyi başarıyorum. Masanın üzerindeki telefonuma uzanıyorum, şu anda Sadie'nin çalma listelerinden birinde Carwash'tan "Striptiz" çalışıyor. Şarkıcı hoparlörden usulca mırıldanırken, bir mesaj bildirimi fark ediyorum.

Bilinmiyor

Yarın için hala var mısın? Bu Freddy bu arada.

Altında, birden fazla lery kalp ve göz kırpan suratın yanı sıra birkaç kitap yığınının bulunduğu rastgele emojilerden oluşan bir dizi var.

Dudağımı ısırp silmeden önce Yeni Kişi adı satırına FREDDY yazıyorum. Öğrencilerimle mesajlaşmak yaptığım bir şey değil, genellikle ders verdiğim kişiyle aynı yaşta ya da daha genç olduğum bir ortamda profesyonelliği korumak için e-postayı tercih ediyorum. Sadie ya da Tanrı korusun Tyler, telefonumda onun adını görseydi, çok daha fazla soruları olurdu.

RO

Evet, dersten önce. Ön test için her şeyin üzerinden tekrar geçeceğim.

ÖĞRENCİ

Kulağa hile gibi geliyor... Bayıldım.

RO

*Öyle değil. Herhangi bir öğrenciye yaptığım gibi sadece test hazırlığı. Görüşürüz.
Yarın.*

ÖĞRENCİ

Numaranı nasıl aldığımı sormayacak mısın?

Tereyağı midemde kükrüyor, daha sert ve daha ısrarcı. Onunla mesajlaşmak işimin bir parçası gibi değil, bir atma gibi geliyor. Heyecan ve iç şakalar gibi. *Sen onun öğretmenisin, kendime hatırlatıyorum. Arkadaşı değil.*

RO

*İyi geceler. Yarınki derslerinizden önce biraz uyuyun. Dinlenmek
Önemli.*

ÖĞRENCİ

Tatlı rüyalar, prenses.

Son mesajın sonunda göz kırpan bir surat ve öpücüklü bir surat var, ama aşırı ısınmış yanaklarımdan kurtulduğum kadar çabuk kurtuluyorum. Telefonumu şarja takıp uyumaya çalışıyorum ama rüyamda Freddy'nin bana göz kırpıp öpücükler gönderdiğini görüyorum.

. . .

Ben girer girmez oda geriliyor, tüm konuşmalar kesiliyor.

Bu çoğunlukla olduğum garip bir duygu. Bölümdeki tek kız olmak temkinli yapıyor ve genellikle burayı yöneten hazırlık öğrencileri tarafından dışlanıyorum, ancak Tyler onların elebaşı ve bazen erkek arkadaşım, bu yüzden her zaman bunun bana onlarla bir tür yer kazandıracağını umdum.

Ve yine de...

"Günaydın," diyorum, sırt çantamı masa sandalyemin üzerine kaydırmak için adım atıyorum ve buklelerimi boynumda bir topuz haline getiriyorum, kampüsteki yürüyüş ve Tyler'ın nasıl davranabileceği endişesi, özellikle de en sevdiği izleyicilerin önünde, şimdi içimde çalkalanıyor ve beni terletiyor.

"Ro." Tyler gülümsüyor, ama gergin bir gülümseme. Bana doğru ilerliyor, arkasındaki tüm grup sanki kulak misafiri olmak istiyormuş gibi dikkatle yürüyor ama

ince davranıyorlar. "Konuşabilir miyiz, bebeğim?"

Midem bulanıyor. Hayır demek istiyorum, çünkü zaten biraz midem bulanıyor ve bana bakışı bu hissin muhtemelen daha da kötüleşeceğini garanti ediyor.

Bunun yerine, "Elbette" diyorum ve tedirgin de olsa gülümsüyorum.

Küçük çalışma odalarından birine giriyoruz - ofislerde bunlardan sadece üç tane var, çoğunlukla öğretmen-öğrenci toplantıları veya ekstra test süresi için kullanıyoruz, ama şu anda hepsi boş.

Odanın tavandan tabana pencereleri var, bu da bana kendimi bir 150 tankındaymışım ve akranlarımızın hepsi cama vurmaya hazır bir şekilde izliyormuş gibi hissettiriyor.

"Çocuklarla kohort uygulamaları hakkında konuşuyorduk ve ben sadece..." Bir elini dağınık kumral saçlarının arasından geçirerek arkasını dönüyor. "Belki de diğer yollardan birini denemeyi düşünmelisin."

Kaşlarım çatılıyor, tamamen sakın kalmaya çalışırken kalbim daha hızlı atıyor.

"Bunun için henüz bir deneme bile yapmadım. Başvurunun yapılmasına daha iki ay var. Ben- Neden sen-"

"Hey," diyor. "Bu konuda heyecanlanma. Bu sadece bir öneri."

Tinley ile birlikte seçici kurulda yer aldığı düşünüldüğünde, verdiğim tepkinin son derece normal olduğunu düşünüyorum.

"Anlamıyorum. Tez fikrimin mükemmel olduğunu söylemiştin-"

"açtığımı unut. Fikrin *harika*, Ro. Sen bir dahisin," diyor ve beni kollarının arasına alıp nazikçe kucaklıyor. "Sanki bu sen ve Mark arasında geçecekmiş gibi hissediyorum ve Mark kirli oynuyor. Bütün bu karmaşa yüzünden duygularının incinmesini istemiyorum. Sana göz kulak oluyorum."

Mark kirli oynuyor. İkinci sınıftayken ikimiz de aynı bursu almaya çalışırken ödevlerimden birini silmişti. Tyler'ın anlattığına göre Mark, yaz boyunca yaptığı "saçma bir şey" yüzünden ailesi tarafından okuldan atıldıktan sonra Waterfell'de kalmak için çaresiz kalmıştı.

O sırada ne olduğunu , çünkü ihtiyacı hissetmemiştim. Çünkü Tyler bana sahip çıkmış, beni savunmuş ve Mark'ı mesafesini koruması için tehdit etmişti. Ancak geçen yazdan beri Mark ve Tyler yakınlaşmışlardı.

"Sanırım onunla başa çıkabilirim. Ve sen de benim tarafımdasın, değil mi?"

Sorarken sesimin bu kadar kısık çıkmasından nefret ediyorum ama ondan gelecek güvenceye ihtiyacım var. Şu anda her şey "sıradan" olsa bile, onu özlüyorum. Eskiden nasıl özlüyorum.

Brew Haven'daki molamda ev yapımı öğle yemekleri yedik ve tıp alanında yapay zekanın kullanım alanlarını, mezuniyet sonrası ne , birlikte nereye gideceğimizi tartıştık.

"Doğru," diye iç geçiriyor. Dudakları alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ben biraz eriyorum. "Eğer bu programda kararlıysan, ben senin tarafındayım, RoRo."

BÖLÜM 10

Freddy

Konferans salonunun en alt katına indiğimde midem çalkalanıyor.

Gözlerim, aslında benim yaşımda olan asistanların dedikodu yapan yarım dairesinden, yeni profesörleriyle konuşmak için bekleyen birinci sınıf öğrencilerinin sırasına kayıyor. İlk grubun arasında kıvrıkcık saçlı öğretmenimi kolayca fark ediyorum.

Ro bana bakıyor ve ben de ona her zamanki gülümsememle karşılık veriyorum. O da bana el salladıktan sonra fermuarına kurdele bağlanmış yeşil sırt çantasındaki diğer eşyalarını topluyor - birkaç saat önce onun sözlerine odaklanırken ellerimi oyalamak için kurdeleyle oynamıştım.

Diğer asistanlardan uzaklaşarak bana doğru adım atıyor ve yüzünü gerçek bir gülümseme kaplıyor. İçimdeki endişe biraz olsun azalıyor. Çünkü Ro bana baktığında, beni yargılıyormuş gibi hissetmiyorum.

Tanıdığım *en az* yargılayıcı insan olabilir.

"Hey," diyor, elleri spiral ciltli ajandasının etrafında dolanıyor. "Nasıl geçti?"

"Sen söyle," dedim.

Yan tarafa dönerek sırt çantasını biraz düzeltiyor. "Buraya koydum, yakında sana haber veririm. Ama eminim onu öldürmüştür."

Bu işi batırdığıma eminim, ama alabileceğim her türlü yersiz övgüyü kabul edeceğim. "Ro," diye sesleniyor bir ses amfinin tepesinden, ana girişte Tyler

Donaldson ve bot ayakkabılı pislik çetesi şu anda ayakta. "Eğer seni bırakmamı istiyorsan, gelmelisin. Şimdi."

Bu sert komut, özellikle Ro'nun esmer teni utanç içinde kızarıp, görebildiğim yerleri pembe altın rengine döndüğünde, yanlarımdaki 1. parmaklarımı sıkmana neden oluyor.

prolle.

"Tamam," diye sesleniyor ona. "Sadece... beni arabanın yanında bekle. YetiŖeceđim, söz veriyorum."

Tyler gözlerini deviriyor ve koridora doğru yürüyor. Onu terslememek ve "*Haki pantolonların böyle mi geliyor yoksa sopayı kıcına kendin mi sokman gerekiyor?*" gibi bir Ŗeyler bağırmamak için ellerimi yumruk *yapmak* zorunda kalıyorum. Ama Ro küçük bir kahkaha atarak gerginliği kırdığında ve bir kıvrımı geriye doğru kıvrıdđında kendimi tutmayı başarıyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyor biraz beceriksizce.

Kaşlarım çatılıyor. Özür dileyen *o mu?*

Bu adamdan nefret ediyorum. Bana söyleyecek hiç güzel bir Ŗeyi olmadı ve başkalarını aŖađılama ihtiyacının arkadaşlıklarına ve ilişkilerine nasıl sızmadığını hayal bile edemiyorum. Aslında, partiden ve havuza dalmadan önce Ro ile sohbetten sonra, bunun *olduğunu biliyorum* ve bu yüzden ondan biraz daha fazla nefret ediyorum.

Tyler aptal bir çocuk gibi göründüğümü söylüyor.

Lanet olası pislik.

Sırt çantamı sıkıca kavıyorum ve bu hareketle parmak eklemlerimi biraz çatlatıyorum.

"Ben... Ben gitmeliyim. Ama görüşürüz-"

"Sormak zorundayım." Gitmeye hazırlanırken elimle bileğini tutarak onu durduruyorum. "Neden o pislikle çıkıyorsun?"

Yanakları kararıyor.

"Bu bana sormak için uygunsuz bir soru. Ben senin öğretmenimim. Ve asistanınızım," diye kekeliyor.

Omurgamı tehlikeli bir heyecan kaplıyor, dikkatimi profesörümüzün etrafındaki azalan kalabalıktan ve dersten sonra kalmamın asıl nedeninden uzaklaŖtırıyor. Ro'nun kızarmasını ve kekelemesini sağlamak yeni favori eğlencem olabilir - benim için ve çaresizce dikkat dağıtma ihtiyacım için harika; onun ve notlarım için korkunç.

Biraz sırtıyorum ve omuz silkiyorum, boynumun arkasını kaŖmak ve gerinmek için elimi dikkatlice kaldırıyorum, gözlerinin karnımın alt kısmının açıkta kalan Ŗeridine gergin dalıŖını neŖeyle izliyorum.

"Yine de bir arkadaşın sorması pek uygunsuz değil." Neredeyse kulağına fısıldayacak kadar eğildim. "Ve biz arkadaş değil miyiz?"

"Biz- yani Freddy-" Ro hıçkırıyor ve kolumdan tutarak beni kürsüde bekleyen öğrencilerden uzağa, duvara doğru çekiyor.

"Hadi, Ro. Sadece arkadaş olmayı kabul edelim." "Bu uygunsuz."

"Evet, evet." Omuz silkiyorum, alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Bunu bir düşün. Tüm bu çalışma arkadaşları olayını senin için biraz daha katlanılabilir hale getirebilir."

"Katlanılabilir mi?" diye soruyor, bana bakarken kaşları ve burnu çatılıyor.

Tanrım, bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Neredeyse tüylerimin diken diken olduğunu ve bu oyunu oynama şeklinden duyduğum hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Bu hisleri bastırıyorum ve örgülerinden birinin ucunu çekerken gülümsüyorum. "Evet. Bir şekilde benimle, okulun en aptal çocuğuyla baş başa kaldın. Üç yıldır şampiyonum. Süpürmeye gidiyorum."

"Freddy."

Sesindeki yumuşaklık, azarlamadaki sempatik nezaket beni hasta ediyor.

"Gitmelisin. Git buradan." Tüm bunları gülümseyerek söylüyorum, sırt çantasını yeniden ayarlamak için ellerimi kaldırıyorum. "Özel derste görüşürüz, söz. Şimdi git arabana yetiş."

"Hâlâ burada olmana şaşırdım." Merdivenin ilk iki basamağında tökezleyerek durdu.

Kollarımı kavuşturarak ona bir bakış attım. "Sakin ol prenses. Yürüdüğün yere dikkat et."

"Evet, ," diye neşeyle beni taklit ediyor, ama şakacı halinden endişeli haline döndüğü anı görüyorum. "Üzgünüm, ben-"

"Ayakta kalan son iki kişi," diye anons ediyor yumuşak, karanlık bir ses. Ensemdeki tüyler diken oluyor, içimdeki endişe yeniden alevleniyor. "Bir şey mi lazım?"

Carmen Tinley şimdi aramızda, bana daha yakın duruyor - her zamanki parfümünün tetikleyici kokusunu alabileceğim kadar yakın. Ro nihayet ona doğru geri adım atmadan önce bakışlarını birkaç kez Ro ve benim aramda gezdiriyor.

"Özür dilerim, Dr. Tinley," diyor ışıltılı bir gülümsemeyle, yeni bir bulantı dalgası gönderiyor. "Sadece sohbet ediyorduk. Ben Freddy'nin yeni öğretmeniyim,

Aslında."

Carmen'in çarpıcı kristal mavisi gözleri daha da büyüyor. Bakışlarının sıcaklığını yüzümde hissediyorum, ona vermeyeceğim bir tepki bekliyor.

Benden sıyrılıp Ro'ya bir adım kala durduğunda kaslarım geriliyor ve çarpışmaya hazırlanıyor.

"İlkbaharda benim kohortuma başvuracaksın, değil mi? Sanırım Tyler bana bunu planladığını söylemişti."

"Öyleyim," diyor Ro ve yüzüne daha parlak, ağzı kapalı bir gülümseme yayılıyor. "Freddy'nin sınıfıma ikinci kez geldiğini biliyorum, bu yüzden geçmesine yardım edebilirsen bu sefer beni gerçekten etkileyecektir. Onun başarılı olduğunu görmeyi çok isterim." İkisi de bana bakmak için dönüyor ama ben sadece Ro'nun yüz odaklanıyorum.

"Ben de," diyor Ro ve bu söz soğuk, huzursuz bedenime biraz sıcaklık getiriyor. "Sadece odaklan." Bu sefer Carmen'in sözleri bana yönelikti. "Ben odaklanmıyorum. en iyi kızımı baştan çıkarmanı istiyorum."

Gülüyor, sanki profesörüm olan hocama karşı itibarımla ilgili şakalar yapmıyormuş gibi. Ro kaşlarını kırıştırıyor ve tüm bunların ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettiği için ona sarılmak istiyorum.

Sor bana, Rosalie. Lütfen sor. Sanırım sana anlatabilirim.

"Gitmeliyim," diyor sakın, kafası karışık öğretmenim, garip sessizliğe son vererek. "Freddy, benimle yürümek ister misin?"

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Ona doğru bir adım atıyorum, omuzlarımdan bir yükün kalktığını hissediyorum; Carmen'in elini pazuma dolamasıyla tekrar çöküyor.

"Onunla konuşmam gerekiyor. Beklemesini ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, omuzlarım yenilgi içinde eriyor. "Hayır, devam et Ro. Çarşamba günü görüşürüz."

"Eğer eminseniz..." Takip ediyor. Ro, merdivenlerden çıkarken ayağı takılıp düşmeden önce ona güvence vermemi bekliyor, öyle ki yarı yolda durup izlemediğimden emin olmak için dönüyor -ki izliyorum- ve sonunda tepeye ulaşip beni geride bırakıyor.

"Freddy," diyor Carmen. "Seni tekrar sınıfımda görmek çok güzel. Ders programının üzerinden geçmek ister misin? Her şeyin açık olduğundan emin olmak için?"

Yani, şekilde oynuyoruz.

Başımı biraz agresifçe sallıyorum. "Sınıftan çıkmak istiyorum."

Gözleri bir an için kısılıyor ama başını sallayıp geri çekiliyor ve tembel bir tavırla onu takip etmemi, bağlantılı koridora ve ofisine geçmemi işaret ediyor.

Dr. Tinley'nin siyah topuklu ayakkabıları muşambaya vuruyor ve zaten gürültülü olan kafamın içindeki boşluğu daha da gıcırdatıyor. Tüm ders zihnimde hazırladığım konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum ama dikkatim bir yandan da elbisenin içindeki bacaklarının uzunluğuna takılıyor ve neden giydiğini merak ediyorum. Daha önce giymiş miydi? Bunu bilerek mi yaptı?

Dur.

Dr. Tinley ofis kapısının kilidini açıyor ve ışık düğmesine basıyor, sıcak bir lamba karanlık odayı aydınlatıyor.

Daha önce olduğu gibi aynı görünüyor.

Kısa, canlı saçlarıyla neredeyse alay edercesine oynayarak, kaşlarını çatarak bana bakarken boyalı dudaklarını büzerek masasındaki sandalyeye yerleşmesini bir ömür boyu bekledim.

Tanrım, bana bakışından nefret ediyorum. Sanki bir çocukmuşum gibi, göz kulak olmakla görevlendirildiği zavallı küçük bir çocukmuşum gibi.

"Sınıfımdan çıkmak mı istiyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Boğazım . Burası çok sıcak.

"Artık boşandım, Freddy."

"Aferin sana."

Duraksıyor, solgun yüzünde acı ve sempati çizgileri beliriyor, sonra öne eğilip daha yumuşak bir sesle konuşuyor, sesi okşayıcı bir fısıltıya dönüşüyor.

"Özür dilerim. Duyguların konusunda daha dikkatli olmalıydım-"

"Kes şunu," diye bağıryorum, bilinçaltımda ona doğru eğildiğimi fark ettiğimde sandalyede geriye doğru sarsılıyorum. "Ben çocuk değilim. Bırak da kursu bırakayım."

Carmen hıçkırıyor ve manikürlü tırnaklarını masaya vuruyor, tıklama sesi kulaklarımı tırmalıyor ve omuzlarımın neden oluyor. Durdurmak için elimle bastırsam bile dizim huzursuzca devam ediyor.

"Ne yazık ki Freddy, bu dönem sadece ben ders veriyorum," diyor, sesi her cilalı kesinliğine geri dönmüş. "Ama sınıf seviyesinin ne kadar düşük düşünürsek, sınıftan çoğunlukla asistanlarım sorumlu olacak, yüzden

Bir. Ro da burada olacak ve sana ders verecek. Beni fazla görmek zorunda kalmayacaksın.

sürece..."

"Harika." Sarsılarak ayağa kalkıyorum, sırt çantamın askısını omzuma çekiyorum. Burada bir dakika daha kalırsam sanırım kendiliğinden yanacağım. Ya da sonradan umutsuzca pişman olacağım düşüncesizce bir şey söyleyeceğim.

Lanet bir içkiye ihtiyacım var. Ve bir kıza, tekrar normal hissedene kadar kafamı gömeceğim birine.

Ağzım bir şey söyleyecekmişim gibi açılıyor -muhtemelen korkunç, alaycı, acımasız bir şey- ama sadece titrek, utanç dolu bir nefes veriyorum ve topuklarımın üzerinde kapıya doğru dönüyorum.

Dışarı çıkmak için kilidi açmam gerekiyor, bu da o gece uyumamı zorlaştırıyor.

BÖLÜM 11

Ro

Okulun ilk yarım haftası son derece olaysız geçmişti. Sadie'yle birlikte MisterWives'ın "ReAections" şarkısını çılgık çılgığa söyleyerek kutlama yaparken bir yandan da dairenin etrafında dans edip ortalığı temizledim.

Sadie'nin Oliver ve Liam'a çok yardımcı olan yaşlı komşusu Bayan B. hafta sonu boyunca onlara bakmayı kabul ettikten sonra, Cumartesi gecesini dairemizin Aoor'unda birbirimizle içki oyunları oynayarak ve en sevdiğimiz romantik filmleri izleyerek geçirdik.

Sabahın dördünde yerde sızmış bir halde uyandım, huysuz oda arkadaşımın el ele tutuşuyorduk. Sonra başının altına bir yastık sıkıştırdım, battaniyeyi üzerine örttüm ve uyumak için odama döndüm, ancak ön kapının çarptığını ve Sadie'nin kardeşlerini getirdiğini duyuran küçük seslerin izini duyduğumda uyandım.

Kendimi yataktan kaldırıp dişlerimi fırçaladıktan ve dün gece tren çarpmamış gibi görünmeye çalıştıktan sonra küçük mutfağımızda mutlu bir manzarayla karşılaşıyorum: Sadie ve Liam krep yapıyor, Oliver da masayı hazırlıyor.

"Yeteneklerinle beni etkilemeye "-elleriyle Liam'ın arkasından bir içki içme hareketi yapıyor-"yeteneklerinle."

"Tanrım, başım ağrıyor." Gülüyorum ve başımı sallamaya başlıyorum ama acıdan donup kalıyorum ve başımı kollarımın beşiğinde masanın koyuyorum. "Sanırım şeker içeriği beni kirletiyor."

Sadie gülümsüyor ve yanımdan geçerken omzumu sıkıyor. "Bu yeni tarafın nereden geldiğini bilmiyorum ama ben kendi adıma buna bayılıyorum."

Çünkü genelde onunla içki içmem ya da parti yapmam. Olabildiğince kuralcı ve terbiyeliyimdir. Sadie, Tyler'ın yanında içki içmediğimi biliyor ve sormuyor. Matt Fredderic ve Rhys Koteskiy'nin önünde kendimi ne kadar utandırmış olabileceğimi düşününce ve hatırlamak da *istemediğim* parti dışında, ikinci sınıftan beri onunla pek dışarı çıkmadım.

Tyler'la tanıştığımdan beri değil.

Kreplerimizi çoğunlukla huzur içinde yiyoruz, Liam ağzı doluyken neredeyse sürekli konuşuyor. Oliver sessiz kalıyor, yavaş yavaş yiyor ve Sadie ile Liam'ı dikkatle izliyor. En büyükleri o olmayabilir ama şimdiden evin erkeği gibi davranıyor ve bu da kalbimin göğsümde acıyla sıkışmasına neden oluyor.

Çocuklar sonunda kendilerini kanepeye ve televizyonumuza atarlar.

Kapı gürültüyle çalınıyor ve hem Sadie hem de ben inleyerek ellerimizi kulaklarımızın üzerine kapatıyoruz.

"Anladın sen onu," diyorum. "Bir daha asla gün görmek istemiyorum."

Sadie abartmama kıs kıs gülüyor ve kapıya doğru ilerlerken kalçasıyla omzuma hafifçe vuruyor. Krepler gitti ama midem hala gurulduyor, bu yüzden buzdolabına gidip biraz dil peyniri ve dev karpuz fıçısı arıyorum, ganimetimi alıp odama giderken kolumun altında bir su şişesini dengelemeyi başarıyorum.

Sonra Sadie o tavırlı sesiyle adımı söylüyor ve midem bulanıyor.

"Tyler burada," diyor, geliyor, atıştırmalıkları elimden alıyor ve kapalı dil peyniri paketlerinden birini geri çalmama izin veriyor.

"Hey." Sadie bir kaşını kaldırarak beni durdurdu. "Tek kelime et Ro, onu biliyorsun."

"Biliyorum, ama sorun değil." Bu bir yalan değil ama ondan asla istemeyeceğim bir şey. "Yine de onunla konuşmalıyım."

Her şeyi tezgâha götürüyor ve kardeşleriyle birlikte kanepeye yöneliyor, giderken kapüşonunu geri çekiyor.

Kapıyı açtığımda Tyler kapıda değildi ve bir an için biraz sakinleştiğimi hissediyorum, ta ki kafamı dışarı uzatıp onu duvara yaslanmış halde görene kadar. Doğruldu ve bana gülümsedi, o aynı yumuşak gülümseme bana onun *gerçekten*

Sanki gördüğü tek kadın benmişim gibi benimle ilgileniyor. Sonra bakışları düşüyor, ben kapımızı kapatıp ona yaslanırken her zamanki gibi vücudumu inceliyor.

"Zor bir gece geçirmiş gibi görünüyorsun."

Bu bir suçlama ve birden duvarlarım yeniden yükselmeye başladı.

"Ben... ne?"

"Ro." Dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi derin bir iç çekiyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor, jöle artıkları saç tellerine yapışmış gibi görünen saçlarını garip açılarla dolaştırıyor. "Muhtemelen resimleri gördüğünü biliyorum ve-"

Kafamdaki ani uğultudan onu duyamıyorum. *Resimler mi?*

Zihnim yarışıyor, kalbim güm güm atıyor. *Neyin resimleri?* Freddy ve benim havuzdaki bir görüntümüz, hava atarken ya da kıkırdarken, aklımdan geçiyor. Sonra bir başkası: sarhoş ve Tyler'ın "bir çocuk" gibi giyinmiş, kendimi aptal durumuna düşüren ben.

"Ne oldu?" Kollarımı kavuşturarak ama ses tonumu açık ve sempatik bırakarak soruyorum, mideme bir düğüm yerleşirken bile. Elini cebine sokuyor ve telefonunu uzatmak için bana doğru uzanıyor.

Tyler'ın kaşları düşüyor, gözleri kapanıyor ve yüzü o kadar incinmiş görünüyor ki, kendimi ona uzanmak isterken buluyorum, çünkü onu seviyorum. Onun incinmesini ya da üzülmesini istemiyorum.

Onunla çalışmasını istiyorum... *değil* mi?

Ama görünüşe göre o daha çok hafta sonunu New York'taki evinde geçirirken Lucy Hamilton'a dokunmakla ilgileniyor.

Çünkü baktığım fotoğrafta Tyler, onu içinde görmek için cinayet işleyeceğim güzel bir takım elbise giymiş, kucağında uzun bacaklı sarışın, ipeksi saçları bukleli ve koyu kırmızı elbisesi bir derginin kapağındaki model gibi üzerine dökülüyor. Kulağına her ne fısıldıyorsa duymak için yüzünü eğmiş, elleri elbisenin yüksek yırtmacının açıkta bıraktığı teninde, gözleri göğüs kilitlenmiş.

Geçen yıl mezun olmadan önce her ikisi de Akademik Kase takımındaydı - o Princeton'da ve o Waterfell'de -. Tyler lisansüstü eğitim için burada kaldı ve Tinley'nin kohortunda liderlik rolü üstlenirken doğrudan onun altında çalıştı. Ancak *çocukluk arkadaşı* Lucy Hamilton işletme fakültesi için NYC'ye gitti.

Bir Academic Bowl takımında olmak istemiştim. Ama Tyler, birbirimizden uzak durmamız gerektiğini söyleyerek ve Academic Bowl'un onun olduğuna karar vererek seçmelere katılmamam için bana yalvardı. Benim bunun bir parçası olmama izin yoktu.

"Senin kendi içine ihtiyacın var, Ro. Academic Bowlu seveceğini sanmıyorum. O. Senin için fazla akademik. Bu sen değilsin."

Ben değil, çünkü sık sık söylediği gibi "ok kız gibiydim". Bir zamanlar bende hoşlandığı bir şey vardı. Sonra mezun oldu ve aniden daha sofistike olmam gerekti ama her şekilde başarsız oldum.

Ama Lucy sofistike bir kişiliğe sahipti - varlıklı, zarif ailesine uyum sağlamış, tiki, muhteşem Ivy League futbol oyuncusu ve görünürde akademik bir deha. Geçen yıl New York'ta bir hafta sonu evindeyken, içki yasağı olan bir barda dilini kızın boğazına sokarken çekilmiş birkaç fotoğrafı isimsiz olarak bana gönderilinceye kadar "sadece bir arkadaş" olduğunu iddia etmeye devam ettiği kız.

Ayrıldık ama sadece bir haftalığına, bitmek tükenmek bilmeyen ilgisinden - çağrılar, teslim edilen öğle yemekleri, yurt kapımızda beliren aşırı hediyeler- ve romantik, içten özür mesajlarından önce onunla tekrar konuşmaya ikna oldum.

Yaşandığı kadar çabuk unutuldu ve ne zaman "yanlış anlaşılma" diye bahsetsem, ilişkimizi sabote etmeye çalıştığımı söylüyordu. *"Neden beni tekrar kızdırmak istiyorsun, Ro?"*

Sanki unutmamı, acıyı yeterince derine gmlene kadar yutmamı istiyordu. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

Beni ailesiyle tanıştırmaya hiç gtrmemişti ama her tatilini "onunla karşılaşarak" geçiriyor, sonra da aralarında tam olarak ne sorduğumda bana deli diyordu.

Ve geçen hafta tekrar denemek hakkında konuştuk. Yavaş yavaş, *gelişigüzel* ıkmak hakkında, çünkü COSAM tanıtım yemeklerinden birinden sonra bana yanında olduğum için gurur duyduğunu ve birlikte mükemmel olabileceğimizi söyledi.

Öfke yanaklarımı kızartıyor ve bedenimin ağlamakla çığlık atmak arasında gidip gelmesinden nefret ediyorum.

Dudağımı ısırmaya ve gözlerimi sinsice silmeye razı oluyorum, çünkü Tyler ağladığımı görürse, bunu asla . artık onun dağınıklığıyla ilgili olmayacak; benim aşırı dramatik duygusal tepkilerimle ilgili bir derse dönüşecek.

Bunu bana karşı kullanacak.

Bir keresinde onun önünde ailemi özlediğim için hıçkırma hıçkırma ağlamıştım ve o da bana bebek gibi davranmayı bırakmamı söylemişti. "Büyümemi". Canım yanmıştı ama gururuma yedirememiştim çünkü belki de haklıydı. Sadie'nin ya da iş veya sınıf arkadaşlarımdan herhangi birinin memleket özlemi yüzünden açıkça ağladığını hiç görmemişim.

Büyü artık.

"Gerçekten orada olacağını , Ro. Sana söyledim," diyor. Daha önce bu olay yaşandığında bana bir kez bile söylemediğini düşününce bundan şüphe ettim. "Ama ailelerimizin yakın olduğunu biliyorsun ve o inanılmaz derecede zeki, bu yüzden onunla çalışmak güzeldi. Her şeyi kazandık."

"Aferin sana," diyerek hem kendimi hem onu şoke ediyorum.

"Beni tersleme. sadece-" *Daha iyisini yap. Daha iyi ol. Doğru davran. Bunu söylemek istiyor; daha önce milyonlarca kez söylemişti.* Tyler kendini kesiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor, kendini 2008 Edward Cullen'ının biraz daha sahte bir versiyonu gibi gösteriyor, saç telleri neredeyse dik ve yanlara doğru uzanıyor. Birkaç damla daha gözyaşını tutmaya yetecek kadar komik. "Bak, boş . Buraya seninle kavga etmeye gelmedim."

" görünüyor ki," diye mırıldanıyorum ama onun yakınlığı ve içime dolan endişe, aramızın yeniden düzelmesini istememe yetiyor.

En azından sakın. Teke tek dövüşmekten o kadar nefret ediyorum ki her kabul ediyorum. Böylesi daha kolay.

"Kızgın değilim." Yalan boğazımı kadar yakıyor ki tutmak için uzanıyorum. Sanki bu yumrunun oluşmasını engelleyecekmiş gibi. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

"Yemin ederim, uygunsuz bir zamanda çekilmiş bir fotoğraftı." Ellerini savunurcasına kaldırdı. "Gerçekten, Ro, bana inanmanı istiyorum. Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme, tamam mı?"

Bu sözleri bir kabul konuşması gibi söylemek için kaç kez alıştırma yaptı? Ona bağırp çağırarak, çılgılık atmak, belki de kapıyı suratına çarpmak isteyen yanımda, huzuru koruma ihtiyacının altında o kadar gömülü ki artık var olduğundan bile emin değilim. Bunun yerine, acı üstüne acı biriktiriyorum.

Ve muhtemelen onu affedeceğime ve başladığımız yere geri döneceğime dair içimde bir his var. Tam burada.

Alnımdan öpüyor, onu geri itmediğimde ya da kucaklamasından omuz
silkmediğimde memnun görünüyor.

"Seni yarın ararım, tamam mı? Daha fazla konuşabiliriz. Neye ihtiyacın olursa."

Gözyaşlarımı yutabileceğimden emin olana kadar koridorda bekliyorum,
böylece Sadie

-Ve daha da önemlisi, kardeşleri göremiyor.

BÖLÜM 12

Ro

Sonraki iki günü Tyler'dan gelen sürekli arama ve mesajlardan kaçarak geçirdim.

Haftanın neredeyse her günü onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilsem bile onunla bu konuda konuşmaya hazır değilim. Pazartesi günü Tinley'le yapacağım , not verme işini yetiştirmek için atlamayı başarıyorum ama bu benim tek hakkım.

Salı günü hazır olduğumdan daha çabuk geliyor ve Tyler'ı göreceğim için Freddy ile olan özel ders seansımdan daha çok endişeleniyorum, ki bu genellikle karnımdaki mide bulandırıcı yağlanmanın ana kaynağıdır. Aslında bu seans için heyecanlıyım, çünkü geçen haftanın tamamını disleksi ve diskalkuli için, özellikle de DEHB ile birlikte görülen vakalar için yeni fikirler ve öğretim araçları araştırarak geçirdim.

Bu sabah küçük oyuk coPee dükkanında sessizlik hakim. Waterfell'deki öğrencilerin çoğu Brew Haven'ın ortamını tercih ediyor, bu da burayı kapmayı kolaylaştırıyor ve çoğu dikkat dağınıcı şeyden yeterince uzak olduğu için derslerimden önceki sabah seanslarımız için mükemmel.

Coyote Theory'nin "This Side of Paradise" şarkısı hoparlörden kısık sesle çalıyor -konsantrasyon için müzik araştırmamdan sonra, ki şu ana kadar işe yarıyor gibi görünüyor- ben kalemimi ritme uydurup Freddy'yi saçma sapan karalamalar arasında sinsice izliyorum.

Freddy neşeli bir gülümsemeyle kâğıdını yere vurarak, "Bitti," dedi. "Bu seferki hız için bir şeyi hak ettim."

"Eğer her cevabı yanlış biliyorsanız hızın hiçbir anlamı yoktur."

Ağzıyla bir *pf*ft sesi çıkarıyor ve bir elini kasıtlı olarak dağılmış sabah saçlarında gezdiriyor.

"Hey, Freddy," diyor neşeli bir ses ve öğrencim koltuğunda dönerek yanındaki güzel sarışına göz kırpmıyor. "Seni gördüğüme sevindim. Daha sonra Zeta'ya gelecek misin?"

"Olabilir, *sen* de orada olacak *mısın*?"

Kızarıyor ve ne yazık ki ben de kızarıyorum. "Evet," diye kıkırdıyor, onun varlığından biraz rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Oda arkadaşım ve ben senin hakkında bir söylenti duyduk ve doğru olup olmadığını öğrenmek istiyoruz."

Eğer boğazının güçlü sütununa ve çenesinin çizgisine odaklanmış bir şahin gibi onu izlemeseydim, muhtemelen küçük Ainch'i kaçırdım.

"Öyle mi? Ellerimle ne kadar muhteşem olduğumdan mı? Ya da belki ağzım?"

Kıkırdaması daha da yükseliyor ama tüm vücudum geriliyor.

Neden bu konuda şaka yapıyor?

Ona doğru eğiliyor, dağınık örgüsü aşağı doğru salınarak tenine değiyor. Soruyu fısıldıyor ama ben her kelimesini duyuyorum.

"Pro1le senin mi?"

Bu sefer gözleri tamamen kapanıyor, sanki bir yumruk yemiş de istekli bir kadınla hava yapmıyormuş gibi. Kaşlarım daha da çatıldı.

"Ah." Başını sallıyor, aynı kocaman sırtışla omuz silkiyor. "Bir erkek asla öpüşmez ve söylemez." Masadaki varlığını unutmuş gibi görünen kızın bulunduğu yere doğru başını sallamadan önce dudaklarına bir çene bastırıyor.

"Şu anda bir dersin ortasındayım ve kabalık etmek istemem ama partide görüşürüz."

Bu kızı yatıştırmaya yetmiş gibi görünüyor, Freddy'etrafındaki herkese enjekte ettiği hafiflikle tüm vücudu Aoat gibi görünüyor. Ama o... bitkin görünüyor. Tamamen yıpranmış.

Ona olduğunu sormak istiyorum, belki de neden o partiye gitmektense kendi tırnaklarını sökmeyi tercih ediyormuş gibi görüldüğünü öğrenmek istiyorum. Ama aynı zamanda *öyle* bakmayı bırakmasını da istiyorum çünkü göğsüm ağrımaya başladı.

"Neredeyse yarısını doğru yaptın," diyorum, yüzünde hâlâ dayak yemiş bir köpek ifadesi varken ona kötü not vermek zalimlikmiş gibi geliyor. "Ama sanırım bugünlük bu kadar yeter, çünkü diğer materyallerimi evde bıraktım."

"Ya da bir saat daha devam edebiliriz," diyor omuz silkerek. "Hayran kulübünün bunun için beni seveceğini sanmıyorum."

İğneleyici sataşma, ben durduramadan ağzımdan kaçıyor ve az önce ne söylediğimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor. *Profesyonellik buraya kadarmış.*

Ve yine de onu gibi görünüyor.

"Kıskanç mı?" Yüzünde açık bir sırıtış beliriyor. "Kıskanma. *Tüm bunların altında tek kadınlık bir erkek var,*" diyor ve için ellerini vücudunda gezdiriyor. Bu hareket yüzümün karıncalanmasına neden oluyor, Matt Fredderic'in *benimle* hava atıyor olabileceği *iması* bile içimi ısıtıyor.

"Benim bir erkek arkadaşım var," diyorum, önümdeki kâğıtlara odaklanmak için başımı eğiyorum.

Öyle mi? Ben öyle düşünüyorum. Çünkü siz sözde çıkarken, o bütün yazı sarışın bir Yale dehasını elleyerek geçirmiş gibi görünüyor.

"Ve her savunulan ağlara gol atıyorum." Freddy omuz silkiyor, sonra artık çok kısa olan masanın üzerinden eğilip şakacı gözlerle ve güzel bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Kaleci gol atmayı zorlaştırır, imkânsızlaştırır."

Üç yıl önce olsa bu bir rüya olurdu. Şimdi ise sadece beni heyecanlandırıyor ve ateşlendiriyor. En son ne zaman birinin benimle hava attığını hatırlamıyorum. Tyler benim ilk erkek arkadaşımdı ve onunla asla eğlenceli değildi; neredeyse ezici bir ciddiyeti vardı.

"Ayrıca." Eliyle, önüne düşen buklelerimden birini hafifçe çekiyor. "Meydan okumayı severim."

Ani yakınlığından uzaklaşarak geri çekiliyorum.

"Durmak zorundasın."

"Neyi durdurayım?" diye soruyor, zümrüt gözlerinde hâlâ belirgin olan heyecana rağmen ifadesi aniden masumlaşıyor.

"Sen-" Buklelerimi boynumdan geriye iterek hıçkırdım. "Ne var biliyor musun! O... o şey!" Onu işaret ediyorum, sesim hala sert bir fısıltıdan başka bir şey değil. "*Flört etmek.* Odaklanmam gerek."

"mi dağıtıyorum?"

Dikkat dağıtmak bir şey, ama bu daha çok... rahatsız edici. *Gerçekmiş* gibi hissettirmiyor. Bir şekilde, sanki izlemeyi kabul etmediğim sürekli bir oyunmuş gibi hissettiriyor.

"Profesyonel olmaya çalışıyorum," diyorum, ses tonumu yumuşak ama ciddi tutarak. "Lütfen, Freddy."

Telefonum tekrar çalıyor - muhtemelen son birkaç dakika içindeki onuncu arama.

Freddy'nin yüzünde genellikle kalıcı olarak yerleşmiş olan şakacı ifade yerini hafif bir endişeye bırakıyor. "Görünüşe göre biri seni *gerçekten* ele geçirmek istiyor, Ro."

"Evet." Kaşlarımı çatıyorum, midem bulanıyor, çünkü kim olduğunu çok iyi biliyorum ama bunun ne kadar sıradan bir olay olduğunu kabul etmek istemiyorum. Telefonu çantama atmadan önce Rahatsız Etmeyin seçeneğine tıklıyorum. "Tamam, odaklanalım. Seni buradan zamanında çıkaracağıma söz veriyorum. Şimdi, sesli kitabı aldın mı?"

"Evet." Yanakları pembeleşiyor ve ensesini kaşıyor. "Haklıymışsın, Dr. Fincher stuP ile başa çıkma konusunda çok daha iyi."

"Öyle. Oğlu disleksik." Birinci sınıfta Dr. Fincher vardı ve onu çok severdim. Öyle ki ilk dönem edebiyat dergisi kadrosuna katıldım.

Birinci sınıfta hemen hemen her şeye kayıt yaptırmıştım. Sonra Tyler'la tanıştım. Derslerime odaklanabilmem için ders dışı çoğunu bırakmamı önerdi. Ve ilişkimize. Ona güvendim, çünkü benden büyüktü ve daha zekiydi ve onun dünyevi yaşamına kıyasla ben biraz korunaklıydım.

Kasıtlı olmaktan çok kazara. Çünkü evde olmayı seviyordum. Ailemi severdim. Ve sonra babam.

Dışarıda fazla vakit geçirmedi.

Bu yüzden parti yapmadım, ders çalıştım ve uyanık olduğum her anı annem ve babamla geçirdim. Babamın mezun olduğu okula gitmiştim. Tam burs vermişlerdi ve ailemin benim için endişelenmeyeceği, beni görmek için sürekli seyahat etmeye çalışarak kendilerini strese sokmayacakları kadar uzaktaydı.

Ben de dikkatliydim. Onlara sadece iyi şeylerden, başarılarından bahsettim.

Çünkü onlar bunu hak ediyor, her şeyin en iyisini. Tek

sorun onları özleyor olmam. Her gün. "İyi misin?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, tamamen donup kaldığımı fark ediyorum. "Um, evet-"

Bir dersin ortasında kendimden geçmem bir gün için yeterli değilmiş gibi, gözlerimde yaşlar oluşmaya başlıyor, göğsüm sıkışıyor.

"Siktir," diye küfrediyor Freddy, kabinin kendi tarafından çıkıp benimkine giriyor ve beni köşeye doğru itiyor. " oldu? Seni incitecek bir şey mi söyledim?"

Neden kendini suçladığını , ama onun varlığında ailemi özlemenin yalnızlığını hafifleten garip bir rahatlık var, bu duygu her zaman üzerimde anlamsız bir ağırlık gibi baskı yapıyor.

"Bu çok utanç verici," diye ağlıyorum, gözlerimi ovuşturuyor ve başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

"Hey, , hey." Sesini yumuşatıyor, sessiz bir şşş sesi dudaklarından boşluğuma dökülüyor. Neredeyse duvara yapışmış durumdayım, iri bedeni etrafımda bir duvar oluşturacak şekilde genişledi, sanki beni kütüphanenin geri kalanından koruyor, böylece zihinsel çöküşümü huzur içinde yaşayabiliyorum. "Özür dileme. özür dilemesi gereken benim."

"Hayır." Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın." Yavaş, yatıştırıcı nefeslerle kendimi sakinleştirmeyi başarıyorum ve sonunda gözyaşlarımı durduruyorum

-Kendimi tamamen kaybetmek için dairemdeki düşün güvenliğine girene kadar bekleyebilirim.

"Üzgünüm, ben... ben ailemi özledim. Biraz ev hasreti çekiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. Utanıyorum ama Freddy'nin beni bu kadar üzecek bir şey yaptığını düşünmesi isteyeceğim son şey, oysa yanlış bir şey yapmadı.

Arkasına yaslanıyor, başını sallarken yüzü rahatlıyor ve gözleriyle yüzümü tekrar tarıyor. Şimdi orada gerçek bir şey var, ondan daha önce görmediğim bir açıklık.

"Anlıyorum," diyor, sesi sakın ve sessiz. Derin ama yumuşak bir ses, neredeyse ona doğru eğilmeme neden olacak şekilde. "Ben... Ben annemi özlüyorum. Hem de çok."

Hiçbir şey söylemiyorum ve bu sadece onu daha da rahatlatıyor gibi görünüyor. Bunun yerine, birkaç dakika daha bu şekilde sessiz kalıyoruz. Kolunu masanın üzerine uzatmış, omuzları geniş ve koruyucu, beni burada kucaklıyor. Dokunmuyoruz ama teninden yayılan sıcaklığı hissedebildiğime yemin edebilirim. Daha önce yaşadığım tüm anlardan daha samimi ve rahatlatıcı geliyor.

Bu bir bakıma şok edici, çünkü Tyler'la olan samimi anlarımda bunu hiç hissetmemiştim, bana nadiren sarılır ya da elimi tutar - ki bunu

"acınacak derecede çaresiz PDA." Yine de, bu daha önce hissettiğim her şeyden farklı, Freddy *ile* bile.

Gözlerimi kapatırsam, hatırlamadığı o gece karanlık oturma odasında kollarını bana doladığını hissedebiliyorum. Bir yanım hep bu anın bir daha asla gelmeyeceğini düşündü. Diğer yanım ise eğer gelirse aklımı düşündü.

Ama kendimi aşırı ısınmış ya da nasıl tepki vereceğimden emin değilmişim gibi hissetmiyorum. Bunun yerine, rahatlamış hissediyorum. Gerçekten huzurluyum, kolları benim için yer tutuyor.

"İyi misin?" diye soruyor nihayet, arkasına yaslanarak.

"Evet." Başımı salladım. "Muhtemelen bu geceyi ."

Saat daha akşam 6 bile değil, ama gerçek çöküşümden önce ödünç zamanım olduğuna eminim. Stres omuzlarımı acı verici bir şekilde sıkıyor; boynum ağrıyor ve tüm vücudum beni ele vermeye hazır hissediyor.

"Eğer eminseniz," diyor tereddütle. "İhtiyacın olduğu sürece burada kalabilir miyiz?" Sanki her şeyden emin değilmiş gibi bir soru gibi geliyor.

Başımı salladım. "Sanırım sadece eve gitmek istiyorum."

Sesim planladığımdan daha savunmasız çıkıyor ama bu gerginliği azaltmaya yarıyor. Geri çekildi ve kabinden çıktı. Eşyalarımızı sessizce topladık. Beni otoparka götürüyor, güneş hala parlak ve altın sarısı, güzel ve sıcak bir akşam.

Ve hala yanlışı, hissediyorum.

"Yarın sabah derste görüşürüz."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ yüzümde, beni tekrar tekrar tarıyor. Benim için bu kadar açık bir şekilde endişelenmesinde, sergilediği savunmasızlıkta öyle bir şey var ki, sonunda pazusunu tutup sıkarken "Ben iyiyim," dememe neden oluyor.

Freddy gülümser, bu sefer nazik ve gerçektir. Gerçek.

"Tamam," diyor, sesinin sessiz sakinliği beni bir battaniye gibi örtüyor.

BÖLÜM 13

Freddy

Soyunma odası patlamadan önce sadece bir dakika boyunca ölüm sessizliğine bürünür.

Holden ve ben ediyoruz.

"Bu tam bir saçmalık," diye bağıyor Holden. Onun yanında durup kollarımı kavuşturuyorum ve soyunma odamızın ortasında tüm koçlarla birlikte birbirimize bakıyoruz.

"Onunla oynamamızı beklemeniz mümkün değil."

Koç sakın bir şekilde, yükselen seslerimize ve arkamızda toplanan sonsuz desteğe aldırmadan, "" diyor. "Onunla *kendi hattınızda* oynamanızı bekliyorum."

Bennett'bakmak için başımı omzumun üzerinden atıyorum ama rengi solmuş. Temizleme pedini yukarı ve tekrar bacak pedine silerken çenesi sıkıştı. Belli ki aynı fikirde değil, ama tekneyi sallayacak kişi o olmayacak - en azından alenen. Bu konuda Koç'la çoktan konuştuğunu öğrenmek beni şaşırtmaz.

"Hayır." Başımı salladım. " olmaz. Kane lanet olası bir psikopat. Neden buraya gelmek istesin ki? Bunu bir düşün."

Koç Harris bir nefes alır ve kasketini yeniden ayarlar.

Bundan nefret ediyorum. Çoğunlukla Koç'a hayran olduğum için; hokeyde bu kadar iyi tanıdığım ve güvenmeyi başardığım tek erkek 1. oyuncu o. Ona neredeyse her dediğini yapacak, her emrine uyacak kadar saygı duyuyorum ama bu değil. Bu hiç mantıklı değil.

Toren Kane bir tehdit. Ceza sahasında olmadığı ya da bir skandal ya da başka bir olaydan dolayı spor haberlerine konu olmadığı zamanlarda inanılmaz bir savunma oyuncusu. Çoktan NHL'de olması *gerekirdi*, ama o kadar çok hata yaptı ki profesyonel hokey için tek yol bu gibi görünüyor.

Geçen yıl Frozen Four turnuvası sırasında Toren Kane kaptanımız Rhys'e çok kötü bir darbe indirmişti. Onu bayılttı, buzun üzerine yığılmasına neden oldu ve hepimizin midesinde kötü bir his bıraktı. O oyundan alındıktan sonra maçı kaybettik, hiçbirimiz Rhys olmadan odaklanamadık, özellikle de kaledeki Bennett. Ama artık bir önemi yoktu; onsuz galibiyetin hiçbir anlamı olmazdı.

Koç Harris'in Rhys'e hayran olduğunu, ikinci sınıftan beri kaptanımız olarak ona güvendiğini *biliyorum* çünkü o her zaman takımımızdaki en olgun, en ciddi ve en derli toplu oyuncu olmuştur. Rhys kaptanımız olmadan *önce* de kaptanımızdı, iliklerine kadar bir liderdi. Peki Koç neden Rhys'in kenara itilmesinden -neredeyse ölümünden- sorumlu adamı takıma getirdi?

"Kane takımda. Koteskiy biliyor ve bunu kabul etti. Ya takıma ya da pistimden defol git."

Tek bir kelime bile kötü niyetle söylenmiyor, sesi asla yükselmiyor. Sakin ve akli başında ve bu bir şekilde herkesi huzurlu bir sessizliğe sokuyor.

"Siz bir takımsınız. Ne olursa olsun bunu unutmayın. Şimdi gidelim," diyor ve yardımcı antrenörlerimiz emirler yağdırmaya ve kışımızı kaldırıp buza çıkmamızı talep etmeye başlarken odadan çıkıyor. Gerginlik asla dağılmıyor ama herkes hizaya giriyor.

. . .

Ona mesaj atmaya karar verdiğimde daha evin içindeydim.

FREDDY

Hey, iyi misin?

PRENSES

Seni endişeli biri olarak görmemiştim, baba.

Bir göz devirme emoji gönderiyor ve şaka yaptığına dair beni temin etmek için hızlı bir takip mesajı atıyor. Yine de bu sataşma, onunla şakalaşma beklentisiyle midemin bulanmasına neden oluyor - en çok da benimle şakalaşacak kadar rahat olduğu anlamına geldiğini düşündüğüm için.

FREDDY

*Eğer unvanlar üzerinden konuşacaksak,
babamı tercih ederim.*

Bu riskli bir mesaj; benim sesim olmadan alay etmek korkunç gelebilir. Baloncuklar yazdığını gösteriyor - sonra duruyor, sonra tekrar yazıyor ve sonunda bir dizi kusma emoji içeren bir mesaj geliyor. Aşık olduğu kızdan mesaj alan ergenlik çağındaki bir kız gibi kendi etrafımda dönerken gülümsemem daha da artıyor.

FREDDY

Bugün günün nasıldı? Daha iyi miydi?

PRENSES

Evet.

Ve sonra, ayrı ayrı:

PRENSES

*Beni kontrol ettiğin için teşekkürler Freddy, ama benim için
endişelenmene gerek yok.*

FREDDY

Buna ihtiyacım var. Başka türlü sınavımı nasıl geçeceğim?

Baloncukların tekrar tekrar belirip kaybolmasını izlediğim uzun bir an daha var. Bu kadar uzaktan onu gülümsetmek için komik bir GIF göndermeye neredeyse hazırım, onu son gördüğümde köşedeki kulübede kızarmış gözlerini ve perişan yüzünü hatırlamaktan nefret ediyorum.

Kapıya yaslanıp parmaklarımı telefonumun kenarına vuruyorum, çaresizce bu konuşmaya tutunmaya ve bitmesini engellemeye çalışıyorum.

FREDDY

Yirmi soru oynayalım. En sevdiğin film?

PRENSES

Biraz uyusam iyi olacak ama Dek.

Bilmiyorum, ama hemen telefonumda arıyorum, nereden izleyebileceğimi bulmaya çalışıyorum, gelip benimle izlemesini istemeyi tartışıyorum, sürekli yalnızlığımdan kurtulma isteğim bir kez daha çağırıyor.

FREDDY

Bir favorim yok, çok fazla var.

Bu sefer, mesajlar arasında çok uzun süre bekledim ve düşünmeden onu aradım, ikinci cevap verdiğinde biraz şok oldum.

"Alo?"

"Bunun tüm sorularımı sormam ve tüm cevaplarımı gerçek zamanlı olarak almam için daha kolay olduğunu düşündüm. Mesajlaşmaktan nefret ediyorum."

"Selam Freddy," diyor Ro. Gülümsemesini telefonda hissedebildiğime yemin ederek, elden düşme Xbox'ındaki uygulamalara göz atıyorum ve içinde en sevdiği filmin olduğunu bildiğim bir tanesini seçiyorum.

"Eğer bu film berbatsa, büyük hayal kırıklığına uğrayacağım, Rosalie." "Bekle, hangi film?"

"*Ever After*, en sevdiğin," diyorum, sanki sorusu çok saçmaymış gibi.

"İzliyor musun? Şu anda mı?"

"Sadece sıraya koyuyorum ama önce seninle konuşmak istiyorum." Tınımı sakın ve sessiz tutmaya çalışıyorum, onun uykulu tonuna uyuyorum. "Tabii seni ."

Uzun bir süre bekliyor ve tereddütlü sesi fısıldamadan önce kalbim batmaya başlıyor, "Hayır, ben iyiyim. Yirmi sorunuza devam edebiliriz."

"Yirmiden çok daha fazla var prenses, ama oradan başlayabiliriz." Gülüyor ve midemin serbest düşüş gibi sallanmasına neden oluyor. "En sevdiğin renk?"

"Benim bir favorim yok. Çok fazla var," diyor ve az önceki sözlerimi bana tekrarlıyor. "Sen mi?"

"Yeşil gibi, herhangi bir ton, hepsini severim." Boğazımı temizleyip başucuma yaslanarak rahatlıyorum, konuşurken az önceki gerginliğin üzerimden akıp gittiğini hissediyorum. Soruları ileri geri savuruyoruz, Ro bana biraz daha ısındıktan sonra bazılarını seçiyor. Bana örnek aldığım birini soruyor. Ona Archer'ı, babamın koçlarından birini ve Rhys'i anlattım. Ona yapmayı en çok sevdiği şeyi soruyorum, o da bana

moda projeleri ve dikişle olan ilgisi. "Bana bir şey yapar mısın?" "Belki, eğer biyolojiyi geçersen."

Tehditkâr anıları bastırmadan önce sınıftan bahsetmek bir saniyeliğine iyi hissi azaltıyor.

"En utanç verici anın?" diye soruyor, arka planda hafif bir çarşaf hışırtısı. Yatakta uzanmış, sesimin onu uyutmasına izin verdiği düşüncesi, telefonun hoparlöründen bile her şeyi daha yumuşak, daha samimi hissettiriyor.

Ona ilk küçükler hokey maçımı anlatırken içimi hafif bir memnuniyet kaplıyor. Annem Archer'la birlikte buzun üzerinde oturmuş, ellerinde dev bir pankart ve takımımızın renklerinde gülünç köpük toplar tutuyordu. Buza biraz fazla hızlı çıktım, yüz üstü düştüm ve arkamdan gelen takım çelme taktıktan sonra büyük bir köpek yığınının neden oldum. Ro'ya acelemin sinirden ya da utançtan olduğunu söyledim ama öyle değildi - annemi ve Archer'ı gördüğümü hatırlıyorum, içimde bir patlama hissi vardı, onlara yaklaşmak için umutsuz bir ihtiyaç duyuyordum.

Hikâyeyi anlatırken kıkırdıyor, özellikle de bir daha tünelden ilk çıkan olmama asla izin verilmediğini itiraf ettiğimde. Onu mutlu etmek, ondan daha fazla kahkaha koparmak için o kadar çaresizim ki, devam etmekten kendimi alamıyorum.

"Bir de seks yaparken yakalandığım zaman var," diyorum, itirafım karşısında boğulduğunu duyunca duraklıyorum - su olabilir. "Aslında çok yakalandım ama bu seferki daha kötüydü."

Archer ve annemin beni gerçek anlamda komşu kızıyla yakalamasının hikayesini anlatmak o kadar da acı verici değil, özellikle de ikimizin de on bir yaşında olduğu gerçeğini dışarıda bıraktığımda. Ona bunun benim ilk seferim olduğunu söylüyorum, çünkü bu bile tek başına utanç verici.

"Asıl acı verici olan," diyorum ona, "ağaç evden kırıma giren tahta parçaları ve Archer'ın onları cımbızla çıkarırken yaşadığı aşağılanmaydı."

İkimiz de benim yüzümden kıkırdıyoruz, gülümsemem o kadar büyük ki yanaklarım ağrıyor.

"Peki ya sen?" Kıkırdamaları yatıştığında soruyorum. "En utanç verici anın?"

"Sayılamayacak kadar çok." Ro duraksadı, ben de düşünmesine izin verdim, *Jeopardy*'yi mırıldanarak

o düşüncelerini toplarken nefesimin altında tema.

"Tamam, geçen yıl ekibimle birlikte hafta sonu için New York'ta bir inzivaya gitmem gerekti. Erkek arkadaşım ile ilk kez bir çıkıyordum ve giymek için bu tür *seksi* şeyler almaya karar verdim."

Sırıtişma engel olamıyorum. "İç çamaşırı diyebilirsin, Rosalie."

Boğazını temizliyor ve yüzünü görebilseydim, aynı güzel gül altın tonunda olacağını biliyorum. "Doğru ya. Ama Tyler ve bende aynı çanta vardı -çünkü onunkini ödünç almama izin vermişti- ve Uber'de karışmışlardı. Çantayı açtığında içinde fırfırlı kız *iç çamaşırları* vardı..." Kelimeyi zorlanıyor, neredeyse fısıldıyor. "Ve bu çok aşağılayıcıydı. Grubumuzdaki tek kız ve erkekler bunu yaşamama izin vermedi."

"Hadi ama," diyorum. "Tyler'la dalga geçmek senden *çok* daha iyi olurdu. Şu anda aklıma en az on beş mükemmel espri geliyor."

Telefonda gergin bir şekilde kıkırdarken bu sözler onu neşelendiriyor gibi görünüyor. "Evet, belki. Her bir hiç uğruna oldu."

Kaşlarını düşüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Tyler bundan hoşlanmadı." Esniyor. Bir şey söylememeye çalışıyorum, Donaldson'a savurmak istediğim hakaretler dilimi ısıtıyor. Bunun yerine, sessiz kalıp onun boşluğu doldurmasına izin veriyorum. "O kadar utanmıştı ki herkese ara verdiğimizizi, bunun onun için olmadığını söyledi. Her şeyi bir kenara atmamı istedi, bunun beni bir sürtük gibi gösterdiğini söyledi. Bu korkunç bir şey ama . Yemin ederim."

Bu sözler yine gülerek söyleniyor ve ben bu çocuğa yumruk atmaya hazırım çünkü çocuk bir şekilde, *o zamanki erkek arkadaşı* tarafından kendisine korkunç bir şekilde davranılmasıyla ilgili bu *korkunç* hikayenin onun için utanç verici olduğunu düşünmesini sağlamış.

O yüzden dürüstüm. "Utanması gereken tek kişi Tyler."

Kabul etmeden önce ikimiz de biraz uzun süre sessiz kaldık. "Belki de haklısın. Bu iyi bir hikâye değildi. Daha iyi bir tane bulurum."

Gitmesine izin vermek istemiyorum ama her iki kelime arasında esniyor.

", neden bir sonraki özel ders seansında söylemiyorsun?"

"Mm-hmm," diye fısıldıyor.

Ro'nun uyuduğunu fark ettim ve kapatmak istemedim. Bu yüzden telefonumu yastığın üzerine bırakıyorum ve su içmek için aşağı inerken sesini kapatıyorum. Rhys'in yatak odasının kapısı sımsıkı kapalı ve dönerken kapıyı çalıp onu kontrol etmek için içimde neredeyse ezici bir istek var ama dişlerimi sıkıp kendi odama dönüyorum.

Benim yardımına ihtiyacı yok. Reiner onun için daha iyi zaten.

Hızlı bir duştan sonra telefonum yatağa giriyorum, Ro'nun nefes alış verişinin sessiz sesi beni uyutuyor.

. . .

Ertesi sabah aşağı indiğimde Rhys mutfakta dans ediyordu.

Bir an durup kapı aralığından onu izleyecek kadar tuhaf. Kulaklık takmış, odadaki beni duyamayacağı kadar yüksek sesle konuşuyor ve tuvaletini yaparken sağa sola sallanıyor.

"Müzik olayı yeni," diyor Bennett ve beni bir metre havaya zıplatıyor.

"Biliyor musun," diyorum alaycı bir tavırla, "bu kadar büyük bir adam için sessizsin. İnsanlara etrafta yürüdüğünü belli etsen iyi olurdu. Daha ağır adımlar at."

Kaleci sadece bir kez kıkırdıyor, sonra her zamanki sabah kahvaltısı ritüellerine başlamak için yanımdan geçip mutfığa gidiyor. Rhys onu görüyor, köşede bana bakıyor ve kızarak kulaklıklarını çıkarıyor.

"Hey," diyor utangaç bir şekilde. "Özür dilerim."

"Kendi mutfağında dans ettiğin için mi?" Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Özrün kabul edildi."

Makine çişini bitirirken Rhys garip bir şekilde sallanıyor - ağzım sulanıyor. Bennett ya da Rhys'in eve kazandırdığı güzel, süslü bir makine, kendim alabileceğim bir şey değil. Onlara nasıl kullanacaklarını soramayacak kadar endişeli olduğumdan, genellikle biri çişini yapana kadar bekler ve bir fincan isterim.

Şaşırtıcı bir , bu sistem yıllardır işe yarıyor. "Şey,"

diye iç geçirdi Rhys. "Yapmam gereken..."

Üst katı işaret ediyor ve başka hiçbir şeyle ilgilenmeden koşarak uzaklaşıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil-Rhys grubumuzda çok başarılı, herkesin yanında mutlu ve zaman içimizdeki en parlak yıldız. Holden ve ben kahkahaları ve güzel zamanları getirebiliriz ama Rhys *iyi* bir arkadaş. Nazik, güler yüzlü, her zaman mutlu. Altın.

Şimdi yüzü biraz solgun görünüyor, kapatmak için üst kata çıkarken ışık sönük

Odasına geri döndü. Görünüşe göre yeni normal bu.

Bennett'e "Onunla konuştun mu?" diye sormadan önce kapısının kapandığını duyana kadar bekledim.

"Evet."

Gözlerimi deviriyorum. "Yani, nasıl hakkında? Bir şeyler... oP gibi görünüyor."

Bennett 1. elini sıkıyor, neredeyse elindeki yumurtayı zamanından önce kıracaktı. Omuzlarını geriye çekiyor ve boynunu omzuna doğru kaydırıyor, sanki hızlı bir kas seğirmesi gibi. Rahatsız ya da üzgün olduğunun bir işareti. Boğazını temizleyen iri yarı kaleci kahvaltı hazırlamaya devam ediyor.

"Benimle konuşmuyor," diye hayıflandı. "Ama sen onun en iyi arkadaşısın."

Bunu bir azarlama ya da olarak söylemiyorum. Kendi çaresizliğim, Rhysten kopuk hissetmem ses tonuma yansıyor.

Tüm grubumuz yarı yarıya parçalanmış gibi hissediyor. Bennett normalden daha mesafeli görünüyor. Rhys, kabul etmediği ya da yardım istemediği açıkça yanlış olan bir şeyin etrafında dolanıyor.

İkisiyle de konuşmaktan vazgeçerek duş almak ve Cuma günü korkunç ders programımdan önce üzerimi değiştirmek için yukarı koşuyorum.

Çoğunlukla, beni en çok inciten kadın tarafından öğretilen.

Her gün orada olmak, onun dersini dinlemek benim için bir tür cehennem. Carmen'i tek başına görmek bile yeterli bir tetikleyici, ama aynı zamanda onu tamamen dışlamak istemekle bu sefer kursu geçebilmek için söylediklerini dinlemek arasında .

Yine de, biyolojiden ne kadar nefret etsem de, derse giderken hissettiğim hafif heyecana engel olamıyorum çünkü bu, Ro'yu özel ders dışında da görebileceğim anlamına geliyor.

Ondan zaten hoşlanıyorum, onunla arkadaş olmak istiyorum. Daha önce hiçbir kızın yanında onunla arkadaş olmak isteyecek kadar rahat hissetmemiştim ama bu bana sıcak ve güvenli geliyor. Onu etrafta görmek istiyorum, ders vermekten daha çok. Ve... Bence bu onun için de iyi olabilir.

BÖLÜM 14

Ro

"Denedim."

Sadie telefona doğru hıçkırdı. "Ro, lütfen, *lütfe*n, *lütfe*n, bunu sana yapmasına izin verme."

"O değil." Kafamı sallıyorum, dağıtmaya çalışırken biraz karalıyorum. "Bu benim hatam. Ben sadece... Onun ne istediğini bilmiyorum."

"Bu senin hatan değil," diyor Sadie. Arkadan bir çarpma sesi geliyor. Sonra arkadan çocukları okuldan aldığını haber veren küçük kıkırdamaları ve ciyaklamaları duyabiliyorum ve onu bundan daha fazla kullandığım için kendimi suçlu hissediyorum. Zaten çok zayıf.

"Biliyorum." Parlak bir şekilde seslenmeden önce boğazımı biraz temizliyorum, "Hey, Oliver. Hey, Liam."

Liam'ın çığlığı Oliver'ın sessiz ama kararlı selamını bastırıyor. Sadie'ye daha sonra, işler yolunda giderse yarın görüşeceğimizi söylüyorum ve o da bana bu gece çocuklarla kalacağını söylüyor.

Kütüphane içindeki kahve dükkânı kapanıyor, yüzden gizli köşemiz sessiz ve karanlık. Bu hafta her zamanki yerimizi buraya taşıdım, böylece hem Freddy'nin dikkatini dağıtmaya çalışan kızlardan hem de bu binada bir yerde ders veren Tyler'dan uzak durmuş oldum.

Tyler'ın bu gece gelmesi gerekiyordu ve ben de nasıl 1 şey yapacağımı -ya da isteyip istemediğimi- bulmaya çalışırken kendimi parçalıyordum.

Midem bulanıyor, çünkü bu bilinmeyene doğru bir uzanış. Tyler'ı tanıyorum. Öfkede, aşkta, yatak odasında... her şeyde ondan ne bekleyeceğimi biliyorum. I

Bunun en iyi ilişki olmadığını *biliyorum*, ama bunu kaybetmek paraşütsüz bir uçaktan atlamak gibi hissettiriyor. Bilmenin verdiği bir güvenlik var; burada rahatlık var.

Ama kalırsam, her şey olduğundan daha iyi olmalı. 1 katına .

Aramızdaki ilişkiyi tekrar nasıl düzeltereğimi bilmem gerek. Yani, cinsel olarak. Çünkü geçen dönemden beri seks yapmadık.

Seksle olan ilişkim karmaşık, özellikle de Tyler'la. Bakire değilim ama yaklaşık iki yıllık ilişkimizde kaç kez seks yaptığımızı bir elin parmaklarını geçmez. Merakım ve masumiyetim ilk başlarda Tyler'ın hoşuna gidiyordu, tıpkı benim çoğum gibi, ta ki can sıkıcı bir baş belası haline gelene kadar.

"Ro."

Yine de Ivy League kızından hoşlanıyor.

Bu düşünce aniden aklıma geliyor ve neredeyse irkiliyorum, çünkü bu düşünce beni her zaman sessizce rahatsız ediyor. *Onda benden daha iyi olan şey ne?* Daha çok hak eden? Belki de iş yatak odasına geldiğinde daha hak ediyordur.

"Ro?"

Spontane olmak, yeni şeyler denemek istedim - bu yüzden unutulmuş Seksi Üniversite Yapılacaklar Listem- ama hayatım boyunca yetecek kadar utanç yaşadım.

Tyler'ın kuralları ve istekleri etrafında çalışmaya çalıştım. Onunla seks dikkatli, kontrollü ve sadece tek bir pozisyonda. Tyler her zaman sessiz, bu da özgüvenime neredeyse sürekli zarar veriyor. Bazen o kadar ses çıkarıyorum ki bana sesini kısmamı söylüyor. Bana oral seks yapmaktan hoşlanmıyor; bundan zevk olmadığını söylüyor. Ama benim de yapmama izin vermiyor.

Bu çok aşışılmalı. Sesini kafamın içinde duyabiliyorum, içim çalkalanıyor çünkü azarlaması bir şekilde dizlerimin üzerinde olmaktan, aletini ağzıma almaktan daha aşışılmalı. *Bunu istememelisin bile, Ro.*

"Rosalie."

Tam adımın Freddy'dilinden bir şarkı gibi kayan sesi irkilmeme neden oluyor, dikkatimi çekmeye ne kadar uzun süredir çalıştığını fark ettiğimde yanaklarım ısıyor. Freddy ışıltılı bir gülümsemeyle kabine kayarken iki avucunu şakacı bir şekilde karşımdaki masaya vuruyor.

"Özür dilerim." Düşen buklelerimi kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, hepsini boynumdan yukarı fırlatmak için cazip geliyorum çünkü Austered düşüncem ve Freddy'nin yoğun bakışları beni

Ter. "Dikkatim dağılmıştı, çok özür dilerim."

"Sen 1ne'sin, Ro, nefes al." Çok iri ve kaslı olduğu için gülünç görünen koltuğunda rahatlıyor. "Ayrıca, kendi kafasının içinde kaybolan kişi olmamaktan hoşlanıyorum."

Çoğunlukla kendi kafasının içinde kaybolma eğiliminde *olduğu* için gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Not aldığım kâğıtları ahşap masanın diğer tarafına kaydırıyor.

"Başını döndüren ne?"

Bir yanım onunla bu konuda konuşmak, *sormak istiyor...* ama kelimeleri çıkaramıyorum.

"Aptal şey," diye .

Freddy kollarını masaya dayıyor, bana bakarken parmaklarını hızla yere vuruyor, başını neredeyse masaya doğru çevirerek kısık gözlerimi yakalıyor.

"Hadi *Rosalie*," diyor. "Aptalca severim."

Gözlerimi deviriyorum, ama yüz hemen memnun bir gülümsemeye dönüşüyor, çünkü her zamanki gibi onun yanındayken kendimi daha rahat hissediyorum.

"Tamam." Saçlarımı tekrar geriye atıyorum, gergin bir enerji omurgamda geziniyor ve öne doğru eğildiğimde beni koltuğumda gerginleştiriyor. "ki, varsayımsal olarak, birkaç yıldır bir kızla çıkıyorsun."

Kollarını kavuşturur. ". Varsayımsal olarak, bu kıza aşık mıyım?" "Sanırım?"

"Öyle mi düşünüyorsun? Emin olmanız gereken bir şey gibi görünüyor."

Başımı sallıyorum. "Tamamvarsayımsal olarak, bu kızla birkaç yıldır çıkıyorsunuz. Ve belki de şeyler biraz, um, oP."

"OP?" Kaşları kalkıyor ve dudakları büzülüyor. "Nasıl?"

"Gibi..." Tekrar öne doğru eğildim, sessizce itiraf etmeden önce tartışmalı bir şekilde ona çok yaklaştım. "Cinsel olarak."

Aynı nötr ifadeye geri dönmeden önce gözleri kocaman açılıyor. Yine de hafifçe hıçkırmadan önce yanaklarında hafif bir renk var. "Soru nedir?"

"Yani, varsayımsal olarak-"

Ellerini kaldırır. "Elbette, varsayımsal olarak." "Seni baştan çıkarmasının bir yolu var mı?"

"Beni baştan çıkarmak mı?" Koltuğuna gömülüp bana geniş, ıslıklı yeşil gözlerini çevirirken dudaklarında her zamanki, gülünç derecede güzel gülümsemesi yeniden beliriyor.

"Evet, yani... Seks konusunda iyisin, değil mi?"

Yüzündeki sırıtma daha da artıyor. "Öğretmenim benden seks tüyoları mı istiyor?"

Tanrım. Başımı ellerimin arasına alıp inliyorum. Tam bir klişe. Sadie'nin hokey oyuncusuyla dalga geçerken yardıma ihtiyacı olan bir sporcuya öğretmenlik ve onun yerine seksten bahsediyorsun.

"Tanrım, özür dilerim Freddy. Tek kelime bile etmemeliydim, bu çok uygunsuz. Lütfen, lütfen, affet beni." *Ve lütfen, bir daha bundan bahsetme.*

"Bu lne-"

"Hayır. Hayır, bu lne değil! Seni nesneleştiriyor! Çok özür dilerim." Gülüyor, sesi parlak ve rahatlatıcı.

"Sen bir tanesin, Ro, gerçekten. Rahatla." Öne doğru eğiliyor, benimle yumuşak bir şekilde konuşurken yine ön kollarına dayanıyor. "Sekste iyiyimdir," diyor ve tenimin ne kadar sıcak olduğunu hemen hissedebiliyorum. "Harika, aslında."

Güzel bir giysi gibi taşıdığı ünü olmasa bile, çok güzel *görünüyor*. Olacağı gibi.

Matt Fredderic'ten seks damlıyor olabilir. Onu bir kızın üstünde hayal etmek neredeyse çok kolay, yavaş ve sert bir şekilde iterken sıkı, kalın kasları bükülüyor ve geriliyor, elleri en iyi şekilde sertleşiyor. Nasırlı avuçlarını kızın boğazını kavramak için kullanır mıydı? Kendini beğenmiş değil ama partnerinin bedeninden hassas ve becerikli bir şekilde zevk almayı takıntı haline getirmiş biri olduğunu hayal ediyorum.

Bana yönelik olmasa bile her gördüğümde midemin bulanmasına neden olan o külot eriten sırıtışla.

"Yani, eğer bir kız isterse-" Boğazım düğümleniyor ve sesimi daha da alçaltıyorum. "Seninle yatmak, bunu istemene ne sebep olabilir?" Kelimeler çok hızlı dökülmeye başlıyor, kontrolümü kaybettiğimde ağzımdan yuvarlanıyor. "Striptiz gibi mi? Ya da müstehcen konuşmalar? Belki güzel bir iç çamaşırı ya da-"

Ben devam ettikçe Freddy'nin yüzü kıpkırmızı oluyor ve sonunda büyük avucunu ağzımın üzerine koyarak yüzümü gözlerime kadar kapatıyor.

"Tanrım, Ro."

Elini bıraktı.

"Ne?" Boynumu yelpazeleyerek soruyorum çünkü o kadar sıcak ki terlediğimden eminim. Boğazımdaki yumru geri geldi ve eğer kendimi toparlayamazsam biraz endişeleniyorum

Utançtan gözyaşı dökceğim. "Sadece doğru yapıp yapmadığımı bilmek istiyorum. Mükemmel olmasını istiyorum."

Sesimdeki acı veren kırılmalık karşısında ifadesi yumuşuyor, parmakları aramızdaki masanın üzerinde duran kolumun derisinde hafifçe geziniyor.

"Hey, yok. Yanlış bir şey yapmadın." Derin bir nefes alıyor ve ben de bir an için gözlerimi kapatıp parmak uçlarının üzerimde oluşturduğu girdaba odaklanıyorum.

"Eğer benim kız arkadaşım olsaydın, Rosalie," diyor, sesi derin ve sert. Tam adım dudaklarından damlayan ılık bal gibi. "Beni ikna etmek için hiçbir şey yapmana gerek kalmazdı. Sadece bir gülümseme ve ben gidici olurdum, tamam mı?"

Birden sesi boğukluğunu kaybediyor ve gülümseyen mutlu yüzü geri geliyor. "Ama ben okulun sürtüğüyüm, değil mi?" diyor omuz silkerek, dokunuşundan vazgeçerek ve tembelce kabine yaslandı. "Belki Bennett ya da Rhys gibi akıllı birine sorabilirsin."

"Tamam," dedim. "Numaraları sende var mı?"

Gözleri irileşir, vücudu dikleşir. "Onlara hiçbir şey sormayın." "Ama az önce dedin ki-"

Hafifçe çıldırmış görünüyor. "Söylediklerimi unut," diye homurdanıyor ve ellerini yüzüne sürüyor. "Beynim ağrıyor. Ne dediğimi bilmiyorum. Sadece... sadece onu istediğini söyle. Onu öp ve sana tam olarak ne yapmasını istediğini söyle, tamam mı?"

"Tamam." Başımı sallıyorum ama bunu *denediğim* için çoktan vazgeçmiş durumdayım.

"Sanırım bu gecelik işimiz bitti. Gitmem gereken bir yer var," diyor Freddy ve hızla ayağa kalkıyor.

Midem bulanıyor. Teşekkür etmeye ya da özür dilemeye çalışıyorum ama çok hızlı gidiyor, kütüphaneden neredeyse koşarak çıkıyor, sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi.

BÖLÜM 15

Freddy

Telefonum çalıyır ve bir hafta boyunca sadece okuma stratejisi hakkında konuştuktan ve biyoloji ödevleri üzerinde çalıştıktan sonra, arayanın yine hiçbir şey hakkında konuşmak istemeyen Ro olabileceğini umuyorum.

Maalesef öyle değil.

"Bir haftadır seni arıyorum."

GruP sesi hemen arkamda. "Meşgulüm." "Gavins ile buluşmak için çok meşgul değilsin."

"Nasıl yaptın-" Gözlerimi kapatıyorum ve kaşlarımın arasındaki titreşime masaj yapıyorum. "Ne var biliyor musun? Boş . Umurumda değil. Ne istiyorsun?"

"Archer seni Dallas'la görüştürdü mü?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, kolayca salladığı yemi yutuyorum. "Bunu benim becerilerim yaptı, pislik herif."

Babam gülüyor. "Her geçen gün bana daha çok benziyorsun, ha?"

Ben onun gibi değilim. Onun gibi değilim. Onun gibi değilim.

"Dallas bana anlaşmayı verdi. Ben, yalnız. Ve bu senin yapabileceğinden çok daha iyi."

"Elbette," diye alay ediyor. "Archer konferans masasında babacılık oynamadan önce mi sonra mı?"

"Siktir et oP," diye bağıríyorum, odamda ciddi ciddi volta atıyorum. "Archer hakkında konuşmuyorum."

"Çok savunmacı-"

Televizyonun sesini açmadan önce telefonu yatağıma doğru fırlatarak , ekranda yıllardır izlediğim bir internet programı var

Bu beni şimdi bile rahatlatıyor - uzun bir duş için banyoya girmeden önce, buharın ve sıcaklığın kafamın içinde dönen nefreti, kemirici suçluluğu ve öfkeyi temizleyeceğini umuyorum.

. . .

Antrenman boktan bir şey.

Düşünmek istemediğim çok nedenden ötürü *hayal* kırıklığına uğradım, ama aynı zamanda bu yüzden. Hokey benim tek şeyim, kaçışım. Ama bok gibi oynuyoruz ve hepsi Toren Kane'in suçu.

Neredeyse yarım saattir aynı alıştırma yapıyoruz ve *beşinci hattımız* pakı buzun altına indiremiyor çünkü Holden ve Kane kendilerini bir araya getiremiyor.

Bir yanım onlara başlarının çaresine bakmaları için bağırarak isterken, diğer yanım Kane'i takıma almanın ne kadar aptalca olduğunu göstermek için Koç Harris'le yumruklaşmaya hazır. Holden gibi Rhys'in ilgisi ve rehberliği altında gelişen, onu neredeyse bir tanrı gibi gören sadık bir gençten, onu neredeyse öldüren bir oyuncuya defansif partnerlik yapmasını beklemek? Hiç mantıklı değil.

Bir de Rhys var. biraz kötü görünüyor. Diğerlerine itiraf etmeyeceğim ama onun biraz mücadele ettiğini görüyorum. Arada bir daha sert nefes almaya başlıyor, formda olmadığını bildiğim halde formdan düşmüş gibi... Bu başka bir şey.

Ama acısını ve sırlarını kendine saklamak istiyorsa, olsun. Ben yerimi biliyorum. Koteskiy-Reiner ikilisinin bir parçası değilim. Ben güzel bir üçüncü tekerleğim.

"Tekrar."

Bir bekliyorum, dudaklarımdan damlamaya başlayan teri yalıyorum ve gelen ağır nefesleri sakinleştirmeye çalışıyorum. Gözlerim tekrar Rhys'e kayıyor, bir şeyler söylemesini, hepimizin hissettiklerini dile getirmesini bekliyorum. Ama o sessiz kalıyor, Kane'e doğru bakarken öfkeden kuduruyor.

Sanırım ben olmak zorundayım.

"Saygılarımla efendim," diye iç geçirdim, hâlâ nefes nefese. "Belli ki bir savunma sorunumuz var ve bunun için hepimizi yıpratıyorsunuz."

Holden Aitches, ve ondan özür dilemek istiyorum, dileyeceğim, ama şu anda 1rm'de duruyorum.

Toren, aşırı efordan dolayı zor nefes almasına rağmen rahatsız olmamış gibi görünerek, "Uzak durmaca oynuyor da olabilirsin, süperstar," diyor.

"En azından pas *verirken* kendi çizgime pas veriyorum, diğer takıma değil."

"," diye bağılıyor Koç, sesi her zamanki ağır otoritesini koruyor ama Daha güçlü. Çünkü Koç Harris bağırır. O öyle bir koç değil. Bunun yerine, bize liderlik etmek için saygıyla hareket ediyor ki bu da ilk tanıştığımız andan itibaren hayranlık duyduğum bir şeydi.

Herkes arkasına yaslanıp, orta yaşlı adamın yüzünü tekrar tekrar ovalamasını izledikten sonra bize bir kez daha bakıp el sallıyor.

"Onlarla ne istersen yap Koç," diye sesleniyor sağındaki yardımcı koça. "Umurumda değil. Kendilerini toparlayana kadar hiçbirini görmek istemiyorum."

Buza doğru ilerlemeye başlar ama tekrar duraklar ve Rhys'e bakar.

"Bu senin takımın, Koteskiy. Bunu unutma."

Rhys'in yüzü gerilir ama başını sallar. Her zamanki altın çocuk kaptan, Toren Kane'in sinir bozucu gerginliği altında bile.

Bunun yerine antrenmanın son üçte birlik bölümünü hepimiz kusmak üzere olduğumuzdan emin kadar intihar pateni yaparak geçirdik. Koç Johnson gitmemize izin verdiğinde herkes oflayıp pufluyor ve ayakta zor duruyordu.

Soyunma odasında ortalık sessiz, etrafımızdaki havada yoğun bir gerilim var.

Rhys duştan çıkar çıkmaz AirPods'unu takıyor, kıyafetlerini çekiştirirken saçları damlıyor ve başını eğerek dışarı çıkıyor. Altın kaptanımızın bir gölgesi, gülümsemesini hepimizin göremediğini düşündüğü bir maske takıyor.

Ben de hızlıca duş aldım çünkü yarın sabah bir var ve için biraz dinlenmeye çalışacağım.

"Gitmeye hazır mısın?"

Holden gelip koluma bir tokat atıyor, bekliyor çünkü Bennett başka bir yere gitmesi gerektiğini söyleyip hepimizden önce dışarı çıktıktan sonra beni götürmeyi kabul etmişti. Son eşyalarımı da çantama tıktırdıktan sonra neredeyse kafamı üstündeki tahta panele çarpıyordum.

Tüm vücudum bana bilerek çarpan tek kişiye doğru dönüyor.

Toren lanet Kane.

"Affedersiniz, *takım arkadaşlarım*," diye alay ediyor. Dövmeli ve hâlâ ıslak vücudu dolabına doğru ilerlerken havlusunu yırtıp vites çantamın üzerine atıyor.

"İğrenç herif," diye , havluyu kaptığım gibi ona sertçe vurup geri fırlatıyorum. Sirtında ona vurduğum yerdeki kırmızı, kırbaç izine rağmen omzunun üzerinden sırtlamakla yetiniyor. Sözlerime hakim olmak, daha büyük bir insan olmak istiyorum ama ağzım çoktan açık kaldı. "Neden bir dahaki sefere toparlanıp evde duş almıyorsun? Kimse seni burada istemiyor."

salıyor, dönüp kollarını iki yana açmadan önce eşofmanını bacaklarının üzerine çekiyor.

"Farkındayım."

"O zaman neden buradasın?"

Yaklaşıyor, gömleksiz, siyah mürekkep sergileniyor. Yan tarafının ve gövdesinin büyük bölümünü kaplayan dövme biraz tanıdık geliyor; sanki daha önce görmüşüm gibi hissediyorum.

"Burada olmamın *mantıklı* olduğunu düşünüyorsan, düşündüğümden daha aptalmışsın."

Aptal olma.

Birincim ben daha durduramadan Aying'in elmacık kemiğine çarpıyor. Kendini korumak, kolumu tutmak ya da kaçmak için bolca zamanı vardı ama . Vuruşun inmesine izin verdi.

"Bu hareketleri sana baban mı öğretti?"

"Kapa çenenin," diye çıkışıyorum, çıplak göğsünü iterek sırtının bulunduğu köşenin yan duvarına çarpmasını sağlıyorum. Kesinlikle bilmemesi gereken bir şeyi bildiğine inanamıyorum. Babamın kimliğini gizli tuttum, sıkı tuttum. John Fredderic'in üçüncü ligde oynadığını kimse bilmezdi. Sadece Koç Harris ve ben biliyoruz. Ama bu piçin konuda bir şeyler söyleme cüretini göstermesi beni daha çok öfkelenendiriyor. Ona doğru eğildim, sessizce öfkeleniyordum. "Sen neden bilmiyorsun."

Ani vahşiliğim karşısında daha parlak gülümsüyor.

"Sanırım biliyorum güzel çocuk, lanet olası araştırmamı yaptım."

Onu duvara doğru daha sert itiyorum, misilleme yapmadığı için öfkeleniyorum.

"Freddy," diye sesleniyor Holden, kolumdan tutup beni geri çekiyor. "O buna değmez. Geri çekil. Hadi gidelim."

Holden hafifçe hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama bana değil, öyle görünüyor. Kane'de, yeni ortağında.

Omuz silkiyorum ve çantamı kaptığım gibi omuzlarımda bir başka ezici ağırlıkla kapıdan çıkıyorum.

. . .

Bir süredir bu kadar kötü olmamıştı.

Babamın telefon görüşmesi, boktan antrenman ve Toren Kane'in son sinirime dokunması da eklenince, Dr. Cipher'ın asistanı geçen haftanın matematik sınavını dağıttığında kendimi çılgılık atmaya hazır hissediyorum.

Lanet bir 45'lik.

Sadece başarısızlık değil, geçen seferkinden daha kötü. Ve denedim, *gerçekten* denedim.

Ro'ya söylemeyi düşünmek bile yüzümü utançtan yakıyor. Kâğıdı buruşturup çantama atıyorum ve kovulduğumuz anda kapıdan dışarı fırlıyorum.

Bir an için özel ders seansımızı tamamen iptal etmeyi düşünüyorum. Ama mesaj açtığımda, son konuşmamızı görüyorum - gönderdiği küçük emojileri - ve kıcımlı geri çevirip buluşmak istediği COSAM merkezine doğru gidiyorum.

Hatta kendim için buzlu bir kirli çay ve siyah buzlu bir coPee almak için duruyorum - sanki ona bir ikram götürmek, test sonuçlarını gösterdiğimde yaşadığı hayal kırıklığının darbesini yumuşatabilirmiş gibi.

Kaçınılmaz hayal kırıklığından önce içki siparişinin ona getireceği gülümsemeyi istiyorum.

"Bakın kedi ne getirmiş."

Ro'yu göreceğim vücudumdan kaçan stresin her zerresi, dershaneye girdiğim anda beni çağıran o hırıltılı sesle on kat artarak geri geliyor.

Her zamanki sırtışımlı takınarak ona doğru başımı sallıyorum. "Donaldson."

"Fredderic," diyor tezgâha yaslanarak. "Ne yapıyorsun burada? Kayıp mı oldun?"

Onu iğnelemek için umutsuz bir ihtiyaç hissediyorum ve "Sadece kız arkadaşımı almaya geldim" diye cevap vermekten kendimi alamıyorum.

Arkasında onu dinleyen gelen hafif bir kıs kıs gülüş, gergin sessizlikte yankılanıyor.

Ro, sanki tek başına bir düşünce tarafından çağrılmış gibi arka ofisten çıkıyor - Carmen'in ofisi, fark ediyorum, midem bulanıyor.

Beyaz bir pantolon ve karnının bronz, kahverengi tenini bir parça gösteren adaçayı yeşili bir üst giymiş olan Ro muhteşem görünüyor. Çok zeki, kibar ve komik de. Ve bir kez daha, neden Tyler Donaldson'la çıktığını merak ediyorum.

"RoRo," diye sesleniyor, masasının yanında durmak için hareket ediyor.

Onun olduğunu biliyorum çünkü üzerinde kurdele bağlı sırt çantası duruyor.

Biraz endişeli bir şekilde bana bakmadan önce Tyler'a hızlıca, küçük bir gülümseme veriyor.

Avuçlarım terliyor.

"Selam Freddy," diyor nazikçe. Omuzlarım gevşiyor, vücudumda süregelen endişe onun bana yönelttiği açık ve içten gülümseme karşısında eriyip gidiyor. "Eşyalarımı alayım, sonra gidebiliriz."

"Acele etme."

Olmadan çok önce geldiğini görüyorum. Tyler onun alanına giriyor, masanın ağırlığıyla gıcırdadığını duyabileceğim kadar onu sıkıştırıyor. Merakım beni yenmeden önce bakışlarım tavana yöneliyor ve öpüşmelerini izliyorum.

Seks hakkındaki soruları sorduğu günden beri beni rahatsız ediyor. Nereden geldiklerini bilmek istiyorum - ya da iyisi, neden *bana* sorduğunu ve bunu seks yaptığı konuşmadığını.

Bu da istediğim bir şey *değil*.

Gerçi Tyler'ın onun yüzünü yemeye çalışmasını izlemek beni güldürmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Ro'nun yüzündeki şaşkınlık bana daha da fazlasını söylüyor, bu halka açık gösterinin onunkinden çok benim yararına olduğunu, hatta onunkinin bile.

Tyler sonunda onu serbest bırakıyor. Bana doğru yürürken Ro'nun yüzü kıpkırmızı, omuzlarında utanç dolu bir ifade var ve bu da bütün alaycı sözleri beynimden siliyor. yerine kapıyı açıyorum ve Tyler'a hızlı bir bakış fırlattıktan sonra arkasından yaklaşıyorum.

"İyi misin?"

"Ben mi? Evet. İyiyim," diyor ama sesi titriyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Sadece kontrol ediyorum."

Terleyen plastik bardağı gülümseyerek ona uzatıyorum. Aldı, şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı.

"Bu da ne?"

"Buzlu kirli chai. Bunu seviyorsun, değil mi?" O kadar şaşkın ve hafif üzgün görünüyor ki, içimden bir panik dalgası fırlıyor. "Yanlış mı anladım? Özür dilerim. Sana başka bir şey alacağım."

kesti. "Hayır, , hayır, bu benim favorim. Hatırladığına inanamıyorum. Teşekkürler, Matt."

Bana verilen isim, onun dilinde yuvarlanırken üzerime düşen sıcak bir battaniye gibi geliyor.

"Önemli bir değil."

Buzlu kahvemden bir yudum alıyorum ve kampüsü geçip kütüphanedeki sessiz yerimize doğru yürürken ona yaklaşıyorum. Yol boyunca sohbet ediyoruz, ikimiz de listeye eklemek için favori filmleri düşünmeye *devam* ettiğimiz için favori filmler konusuna geri dönüyoruz.

Kabine yerleştikten ve çantalarımızı boşalttıktan sonra sorana kadar testi neredeyse tamamen unutmuştum. Ama... her şey iyi hissettiriyor ve ona içkiyi uzattığımdan beri memnun ifadenin kaybolmasını istemiyorum.

Onun sakın ve nazik ifadesi karşısında yalan söyleme planım suya düşüyor.

"Aslında." Ensemi kaşıyorum ve gözlerimden kaçıyorum. "Başaramadım."

Hayal kırıklığına uğramasını beklerken, ellerimi o iğrenç şeyi aramakla meşgul ediyorum, kağıdı ona doğru iterken başparmağımı kesiyorum.

"Oldukça utanç verici aslında." Kıkırdıyorum, parmaklarımdaki eklemeleri çatlatıyorum

-Bu aşağılayıcı anda ona bakmamak için her şeyi yapardım.

Ama sonra eli benimkinin üzerine yerleşiyor ve 1dget'ımı durduruyor. Ro'nun sesi sessizdi, "Utanç verici değil. Sadece bize ne üzerinde çalışmamız gerektiğini söylüyor. Her şey girecek."

Nihayet boynumu kaldırıp ona baktığımda, sırt çantasının küçük cebinde bir şey arıyordu. Bakışlarımla buluşuyor, ela gözleri eşleştirmek için canlandığım bir yaramazlıkla parlıyor. Elini açtığında bir yığın tereyağı klipsini masanın üzerine döküyor.

"Tamam-"

Problemleri, daha doğrusu açıkça anlamadığım denklemlerin doğru sırasını açıklıyor ve ben de odaklanıp dinlemeye çalışıyorum. Kalbim coşkulu bir mutlulukla çarpıyor.

Sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Ro'nun ekibimde olması, onun gerçekten benim tarafımda olması, anladığım şeyi o kadar derinden önemsemesi ve bana gerçekten yardım etmek *istemesi* gibi saf şansı ortadan kaldıracak bir şey olmasını.

"Bu mantıklı mı?"

Sesi bir an için her şeyi bastırıyor ve yanaklarım hafif utançla ısınıyor, ama sonunda başımı dürüstçe sallayacak kadar rahat hissediyorum. *Hayır, bana hala uymuyor.*

Hayal kırıklığı yok, sadece nazik bir gülümseme ve tamamen yeni bir açıklama yolu denemeden önce başını sallama var.

Ro, açıklamasının ortasında duraksıyor ve bu özel sorunu çözmeye yetecek kadar tokası olmadığını fark ederek saçlarına uzanıp buklelerinden iki tanesini çekiyor.

Hareket havuza çok benziyor, klipler de hatırlamadığı geceden kalma başucumda sakladıklarımla aynı; uyuyamadığımda onlara bakmayı seviyorum.

Göğsümdeki ağrıyı, hiçbirini hatırlamadığı hüznün kenarını ovuyorum, hiçbirisi gerçekten kadar ağır değil. Onunla tekrar o anlardan birini yaşamak için her şeyimi verirdim, duvarlar yıkılmış, tamamen savunmasız ve gerçek bir sevgi.

Ama izin verirse onunla arkadaş olmak da benim için yeterli.

zaman onu, dağınık bukleleri arasında kelekler olan güzel kızı, hiçbir zaman gerçekten *benim* olmayacak olsa bile koruyacağıma yemin ettim.

BÖLÜM 16

Ro

TYLER

Bu gece mükemmel olacak.

RO

*Yeni bir başlangıç için
sabırsızlanıyorum*

Son mesajım yirmi dakika boyunca cevaplanmadan okunmaya bırakılıyor. En sevdiğim ananas aromalı dudak kremi gereksiz yere iki kat daha sürüp dudaklarımı aşırı parlak ve hafif yapışkan hale getirirken endişem göğsümde yüksek ve gürültülü.

Liam kapımı çalıp saçımdaki fiyongu bağlayıp bağlayamayacağını sorduğunda mesajım cevapsız kalıyor.

"Her zaman yaptığım gibi," diyor utangaç bir gülümsemeyle. "Ben bu işte en iyisiyim." Sözleri emin görünse de, sorduğu her şeyde sürekli bir reddedilme korkusu var.

Otuz dakikadır yatağımın ucunda oturuyorum, tamamen giyinmiş ve süslenmiş bir şekilde. Eğer gideceksem hemen gitmem gerekiyor ama bir şey beni engelliyor.

Bu yanlış geliyor.

Restorana bir Uber çağırırken bile bu duygudan kurtulamıyorum. Çok lüks bir yer değil ve Waterfell'in şirin şehir merkezindeki restoranlardan oluşan bir şeridin parçası, yani kampüse biraz uzak. Ve güvenilir bir arabası olan bir kız için bu hiç de ideal değil.

Sayamayacağım kadar çok kez yolda kaldım, bu yüzden araç paylaşımı birinci sınıftan beri iyi bir arkadaşım oldu. Sadie ve ben bir keresinde

Araba sorunları ve konuda ne kadar cahil olduğumuz. Ve ailemin gelip beni kurtarması için arabamla ilgili bir sorundan *bahseden* tek bir mesajın yeterli olacağını bilmeme rağmen, ağzımı kapalı tuttum ve elimdekiyle yetindim.

Restorana adım attığımda biraz ürperiyorum - keşke pırıltılı beyaz ince askılı elbisemin üzerine bir hırka giyseymdim - ve sonra Tyler'a burada olduğumu bildirmek için hızlı bir mesaj gönderiyorum. Garson kız beni cam kenarına oturtuyor ve ekmek servisi yapıyor, ben de beklerken seve seve ekmeği mideye indiriyorum.

Ve bekle.

Tam olarak 30 dakika.

Eylül başında bir Cuma popüler bir buluşma noktası olan restoran dolup taşmaya devam ediyor. İçeri giren her mutlu çift benim moralimi daha da yükseltiyor - mutsuz olanlar bile, çünkü en azından geldiler.

Tyler'a tekrar tekrar mesaj atıyorum, hatta onu arayarak gazabını göze alıyorum. Cevap yok.

Garsona diyet kolamın parasını ödeyip miyim diye sormadan önce kilolarca ekmek ve zeytinyağı yerken akmayan gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor.

Bana sempatik bir bakış atıyor ve ev yapımı peynirli pastırmalı patates kızartması sipariş ediyor, bu da yaklaşan çöküşü engellemeyi daha da zorlaştırıyor.

Titrek bacaklarımla yürürken, ayağımdaki askılı, kullanışsız topuklu ayakkabılar yüzünden daha da kötüleşiyor, birine sertçe çarpmadan önce renkli camlı kapılardan zar zor çıkıyorum.

"Özür dilerim," diye , sözcükler hıçkırıklarla birbirine karışıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor derin, yumuşak bir ses, serin ellerim pazularımın aşırı ısınmış derisini desteklemeden önce. "Ro?"

Matt Fredderic.

Sanki bu daha aşağılayıcı olamazmış gibi.

"Hey, Matt," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımın arasından gülümsemek için üzücü bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Burada ne işin var?"

"Ro, iyi misin?"

Sesi daha önce hiç duymadığım ciddi geliyor. Hafiften telaşlı görünüyor, saldırıya uğramak üzereymişiz gibi etrafıma bakınıyor.

Sonunda içeri alıyorum, ancak şimdi yanında duran ve bana endişeyle bakan, uçları maviye boyanmış, iri gözlü, güzel sarışın bir kız olduğunu fark ediyorum.

"Aman Tanrım."

Şimdi gerçekten ağlıyorum. Bu gerçekten hayatımın en utanç verici anı.

"Sen... Freddy, çok üzgünüm-"

"Rosalie," diyor tekrar, elleri yüzümü çevreliyor, gözlerim onunkilere kilitlenene kadar başımı yukarı kaldırıyor. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun?" Yüzü aniden değişiyor. Normalde neşeli olan yüz hatlarında öfke geziniyor ve ardında sert ve korkutucu bir şey bırakıyor. "Ro, biri seni incitti mi? Kim-"

"Hayır. Hayır, ben

İne'im." "Tyler

nerede?"

Başımı sessizce sallıyorum çünkü kelimeleri . Erkek arkadaşımın beni ektiğini ve burada bıraktığını itiraf edemiyorum, özellikle de Matt Fredderic'e, ama bunu yanlışlıkla randevusuna *giderken* itiraf etmek? Kesinlikle olmaz.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Rahatsız etmek istememiştim. Sadece bir Uber çağıracağım-"

"Hayır, Rosalie." Freddy bir elini yüzünde gezdirir. "Ve artık özür dileme. Seni eve bırakacağım."

Yanımdaki kız kızgın görünmüyor, sadece şaşkın ve endişeli.

"Bir dakika arabada bekleyebilir misiniz? I..." Freddy az önce geldikleri restoranda unuttuğu bir şeyi almakla ilgili bir şeyler mırıldanarak uzaklaşıyor ve sevgilisiyle beni birbirimize garip garip bakar halde bırakıyor.

En azından benim için garip, çünkü kız hemen sokuldu. "İyi misin?" diye soruyor kız usulca.

"Evet. Çok özür dilerim." Titrek bir nefes alarak hızla kuruyan gözyaşlarımı siliyor, gözlerimin altına bulaştığından emin olduğum rimel dağınıklığını kurtarmaya çalışıyorum. "Ben Ro."

"oldum, Ro. Ben Sarah." "Sarılmak ister misin?" diye sormadan önce tereddüt ediyor.

Islak bir kahkaha atıyorum ve hızlıca başımı sallayarak kabul ediyorum. "Evet, aslında."

Sarah kollarını bana doluyor ve başını köprücük kemiğime sıkıştırıyor. Bir kıza göre uzunum, hatta Tyler burada olsaydı beni kendi boyuna getireceğini düşünerek şikayet edeceğini bildiğim topuklu daha da uzunum. Hiç umursadığım bir şey değil ama bu onu rahatsız ediyor.

Fiziksel temas rahatlatıcıdır. Dokunulmayı, kucaklanmayı seviyorum. Sadie ve kardeşleri dışında bunu artık pek sık yaşayamıyorum. Ama o da son zamanlarda sık sık yok.

Sarah beni bırakıyor ve bizi Freddy'nin biraz daha kötü görünen arabasına götürüyor. Arka kapının kolunu tutuyorum ve o bana ön kapıyı açmadan önce içeri kayıyorum, çünkü istediğini *hissedebiliyorum*.

"Siz ikiniz yakın mısınız?" Sarah isteksizce ön koltuğa oturarak soruyor. Kapıyı kapattığında kapı yüksek sesle gıcırdayınca ikimiz de irkiliyoruz. Ben arka koltuğun ortasına kayıyorum.

"Ben onun öğretmeniyim."

"Oh." Komplocu bir şekilde gülümsüyor. "Adil bir takas, ha? Harika biri, değil mi?"

Henüz şahsen görmediğim hokey becerilerinden ya da bir öğrenci olarak soyağacından bahsetmediğimizi hissediyorum ve bu içimde rahatsız edici bir burkulmaya neden oluyor.

"Biz sadece arkadaşız."

Kaşları kırıışıyor ve koltuğunda dönerek uzun saçlarını atıyor. Boynunda sanki biri emmiş gibi taze görünen koyu kırmızı bir leke var ve Freddy'nin bunu ona verdiğini hayal etmekten kendimi alıkoymak için kucağıma bakmak zorunda kalıyorum - dudaklarının boğazında nasıl oynadığını ve oynatabileceğini. Solgun tenini işaretlemek için ısırması fikri tenimi gergin ve aşırı ısınmış hissettiriyor.

Uygunsuz. Bu kadar umutsuz olmayı bırak.

"Freddy'nin kız olan 'sadece arkadaşları' yok," diyor Sarah, ama bu bir soru gibi geliyor. Sanki bunun doğru olup olmadığını söyleyecek kadar onu tanıımıyormuş gibi.

Omuzlarım bükülüyor. "O benimle."

Ama... bu doğru değil, değil mi?

Biz arkadaş değiliz, sanmıyorum. Bu hatayı daha önce de yapmıştım, arkadaş olduğumuzu ummuştum ve bunun tek bir hata olduğunu büyük bir utançla fark etmiştim.

tarafli.

Şoför kapısı açılıyor ve Freddy içeri atlıyor, aniden bana iki kişisel boy pizza kutusu uzatıyor.

"Biri peynirli, biri süper - ne isteyeceğinden emin değildim, o yüzden ikisini de aldım."

Bu nezaket karşısında gözlerimin bu kadar çabuk yaşarması için çoklu sinir krizlerimi suçluyorum. Yemek yiyip yemediğimi sormadı, bir şey *isteyip istemediğimi* sormadı... Sadece . Benim için.

Geri dönerken ortalık çoğunlukla sessizdi. Sarah "Bölümün ne?" ve "?" gibi birkaç genel soru soruyor, ben de kolaylıkla cevaplıyorum. Ama Freddy biraz dikkatimi dağıtıyor, aslında hiçbir şey yapmıyor ama esrarengiz biri ve ona çekilmemek neredeyse imkansız.

Araba kullanma şekli sinir bozucu derecede çekici, bir eli direksiyonda bir eli

serbest, şu anda dolgun alt dudağını düzeltiyor. Geri geri giderken kolunu kaldırıp yolcu başlığına dayadı, omzunun üzerinden bakıp bana göz kırptı ve hafta sonu trafiğinin düzenli akışına odaklandı.

Kaslı kalçaları şortla yine müstehcen bir şekilde sergileniyor ve sağ kalçasının yan tarafının orta konsola sertçe bastırıldığı yeri görebileceğim kadar açılıyor. Ve o lanet tereyağı...

Dikiz aynasını sık sık kontrol ediyor, gözleri benimkilerle hızlı bir kontrol gibi buluşuyor. Ve ona verdiğim her geçici gülümsemeye on katıyla karşılık veriyor. Üçümüz yolculuk boyunca çoğu komik olan neşeli hikâyeler anlatıyoruz. Sarah'nın benimle konuşmasını dinliyor, ara sıra küçük espriler ve şakalar ekliyor. Bizden aldığı kahkahalarla yüzündeki gülümseme çizgileri, Noel sabahı tam da istediği şeyi alan bir çocuk gibi geriliyor ve genişliyor. Sanki bizim övgülerimiz ve ilgimiz onun bütün yıl beklediği hediyeymiş gibi.

Daha önce hiç gitmediğim bir kampüs apartmanının önüne geldik. Bir an için dikkatimi onu incelemekten çekmeyi başarıyorum.

Sarah iniyor ve bize gülümsüyor, eli kapıda.

"Bu gece harikaydı Freddy. Ve Ro, seninle tanışmak çok güzeldi. Umarım gecen daha iyi geçer." Son cümleyi yüzümü kızartan bir sırıtma ve göz kırpmayla söylüyor.

"Yapma Sarah. O benim öğretmenim," diyor Freddy, hâlâ sırtıyor ama bir sertlik var. Altında yatan bir sertlik. "Ben ciddiğim."

Kalbinin üzerinde haç çıkıyor ve arkasındaki merdivene doğru bir adım atmadan önce ona küçük bir selam veriyor.

"Randevunu mahvettiğim için
özür dilerim," diye . "Randevu
değil."

"Yine de, işleri berbat etmek istememiştim-"

"Rosalie, söz , yapmadın," diyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.
"Şimdi, neden hâlâ ?"

Arkasına yaslanıp elimi tutuyor ve beni yavaşça çekerek beceriksizce sürünmemi sağlıyor - kafamı birkaç kez çarparak konsolun üzerinden geçip yolcu koltuğuna oturuyorum.

BÖLÜM 17

Freddy

Ro'nun eli benimkinde sıcak, yumuşak ve narin bir his uyandırıyor. istemiyorum.

Beach House'un "Take Care" şarkısı, umutsuzca sevgiye ve bakıma ihtiyaç duyan hoparlörlerimden çalışıyor. Bizi Waterfell şehir merkezi ile yurtlar arasındaki bir parka götürdüm, onu henüz eve götürmeyi reddediyorum.

İlk pizzanın yarısını yedi. Ben aç değilim ama onun pizza kabuklarını neredeyse sarımsaklı tereyağına batırıp tadını çıkarmasını izliyorum. Gözyaşları artık durdu, ama acı hala orada - marinara, peynir ve beni gülümsetmek için umutsuz bir ihtiyacın altında gömülü.

Bunu biliyorum çünkü birinin üzgün olup olmadığını anlamaya çalışırken attığım sırtışla bana bakıp duruyor. Daha iyi hale getirmek için onları bir şekilde memnun etmem gerekiyorsa.

Ona ne olduğunu sormak istiyorum. Onun yerine, "Bir şey izlemek ister misin?" diyorum. Çünkü yanlış bir şey yapmış gibi bir kez daha nazikçe bakmasına dayanamıyorum. Telefonumu elime alıyorum, binlerce kez yaptığım gibi ayarlıyorum - mükemmel, tehlikeli bir denge. "Filmini izlemek ister misin?"

"Filmim mi?" diye soruyor, kaşları çatık ve ağzı o kadar dolu ki kelimeler birbirine karışıyor, neredeyse anlaşılmıyor. Ağzını sıkıca kapatıp çiğnerken ve yutkunurken yüzü hemen .

"Evet," diye gülüyorum, yayın uygulamalarımın birini açıyorum; *Ever After* çoktan sıraya girmiş. "Bir sonraki deplasman maçım için indirdim. Otobüste izleyebileceğimi düşündüm. Geçen gece uyuyakalmışım, yüzden bitiremedim."

Ela gözleri bütün gece olduğundan daha istikrarlı bir şekilde benimkilere dikiliyor ve bu güzel manzara karşısında derin bir rahatlama dalgası hissediyorum. Açılış çalmaya başladığında sırtıyor, benim onu izlediğim kadar dikkatle izliyor.

Birkaç dakika sonra hikayenin içine kolayca - her zaman prenses diyeceğim kız için bir prenses hikayesi neredeyse fazla mükemmel hissettiriyor.

"Rahatlatıcı bir filminiz var mı?" diye soruyor sessizce, sanki bir sinema salonundaymışız da çok yüksek sesle konuşup diğer müşterileri rahatsız etmekten korkuyormuş gibi.

Bir an sorusunu düşündüm ama başımı salladım, dirseğimi orta konsola dayayarak kollarımızın birbirine değmesini sağladım. "Pek sayılmaz. Genelde YouTube videoları izliyorum, *GMM*'i seviyorum." Her izlediğimi söylemiyorum, genellikle uykuya dalmak için ya da ilk izliyorum; garip bir şekilde kendimi o kadar da yalnız hissetmememi sağlıyor.

"Ama" diyorum, daha ne dediğimi *düşünemedem* ağzım hareket ediyor. "Annem *Love Story*'yi çok severdi. Bu onu her zaman daha iyi hissettirirdi. izlerdik, özellikle de o-"

Kelimelerim uçup gidiyor ve bakışlarımı kaçırıyorum, kolumu onun teninin rahatlığından çekip bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve enseme kaşıyorum. Gözlerim hafifçe yanıyor, duyguların baskısına karşı sertçe yutkunuyorum. *Ağlama. Ağlamayı kes, dört yıl oldu. Üzücü bir şey söylemiyorsun bile.*

"Sen... iyi misin?"

Sorarken tereddüt ediyor. Başımı sallamadan önce midem yine takla atıyor.

"Evet, özür dilerim. I-" Boğazımı tekrar temizlemek bir oyalama taktiği gibi geliyor ama sesim arkasına yapışmış, boğuk ve cızırtılı.

"Annem öldü," diyorum, sonra her zamanki gibi devam etmek için acele ediyorum, "ama bu dört yıl önceydi. Ve artık bir yaşındayım, yani sorun yok." Her kelime bir öncekinden daha yatıştırıcı.

Gerçek ki, bazı günler düşünsem bile neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Ve bazı günler sanki *dün* ölmüş gibi acıyor.

Ro'nun gözleri her zamanki yoğunluğuyla yine beni izliyor ve kendimi çırılçıplak, savunmasız hissetmeme neden oluyor. "Onu özlemen normal, biliyorsun. Ve bu konuda ağlamak da. Ben de ailemi özlediğim için sürekli ağlıyorum ama onlar çok ."

Sözleri bana bir kucaklaşma gibi geliyor ve bu anı saklamaya ya da şakaya vurmaya çalışmadan, kızarmış gözlerimle bakışlarını karşılayarak ona doğru eğiliyorum.

"Öyle mi?"

"Evet." Pelüş alt dudağını ısırmadan önce başını sallıyor ve gergin hareketlerinden biri olan bir kıvrımla gözlerini kırıştırıyor. "Hiç yalnızlık çekiyor musun?"

olmadan içimden inanmayan bir kahkaha patlıyor ama başımı sallayıp ona gülümsüyorum. "Her zaman."

"Öyle mi?" Bu sefer o soruyor. "Evet."

"Sadie'yi seviyorum, o benim en iyi arkadaşım," diyor, rahatlık seviyesi arttıkça kelimeler de yumuşuyor. "Ama o benim tek arkadaşım ve... ve çok meşgul, çok. Yapacak çok işi var." Sesi hafifçe soluyor ve bir numaralı patenciye olan kızgınlığım beni yeniden uyandırıyor -Rhys ve Ro için. "Meşgul olduğunda onu çok fazla göremiyorum, geçen dönem de neredeyse hiç görmedim. Bu onun suçu değil."

Öyle, tartışmak istiyorum ama dilimi ısıriyorum.

"Yani." Omuz silkiyor. "Bazen kendimi gerçekten çok yalnız hissetmekten alıkoyamıyorum." Bir kahkaha ifadeyi tamamlıyor ama içinde zerre kadar mizah yok.

"Senin arkadaşın olacağım, Ro," diyorum. "Beni arkadaşın olarak görmeni istiyorum." "Bu hoşuma gider Matt."

Gülümsüyor, küçük ve nazik ve benden ona doğru uzanan başka bir özen ve koruyuculuk katmanı hissediyorum. *Bir arkadaş* -aynı hokey takımında olduğumuz için ya da bir tür takas yüzünden değil-.

Sadece arkadaşım, çünkü öyle olmak istiyor.

. . .

Muhtemelen arkadaşlarımla doğum günlerini kendi doğum günlerimden daha çok seviyorum. Ve bugün Rhys'in doğum günü.

Geçen hafta sevgili Hokey Evimizde daha gösterişsiz bir parti düzenlemeye karar verdik, takımı ve bazı yakın arkadaşlarımızı davet ettik. Bennett'i içmeye ikna etmek için süslü yerel IPA şişelerine bile para harcadım, bu da üçüncü şişesinde olduğu ve sevgili mutfağındaki dağınıklığa rağmen karşımda gülümsediği düşünülüğünde karşılığını verdi.

Görünüşe göre sorun, sevgili kalecimizin genellikle asık olması değil. Sorun, baş belası 1 numara patencinin derinden hissedilen yokluğu.

Rhys geçen hafta ikimize de Sadie'yi davet ettiğini bildirdi. Gülümsemesi iğrenç derecede büyüktü, gamzeleri parlıyordu ve kimi davet ettiğimizi ya da ne yapmak istediğimizi "umursamadığını", sadece Sadie'nin geleceğini itiraf etti. Onun için önemli olan tek Şey buymuŐ gibi görünüyordu, bu da endişemi on kat arttırdı.

Birkaç içki oyunu oynamayı deniyoruz ama Rhys'in dikkati dağılıyor, kapı her açıldığında gözleri parlıyor ve Sadie *olmadığı* anda kararıyor.

Paloma bile ortaya çıkar ve Rhys'e hızlı bir "mutlu yıllar" diledikten sonra Holden'a ve Bennett'in de Şaşırtıcı bir Şekilde katıldığı oturma odasında King's Cup oynayan ikinci gruptan birkaç kişiye katılır.

Bu arada Rhys'i eğlendirmeye çalışıyorum ve çoğunlukla başarısız oluyorum. Birkaç kız yakışıklı kaptanımızla flört ediyor ama Rhys onlardan birine bile bakmıyor, gözlerini kapıya . Kayıp lğure'luk patenci hakkında bir iki iğneleyici yorum yapmamak zor, ama bunun Rhys'in duygularını daha fazla incittiğini görebiliyorum, bu yüzden onları bastırmaya çalışıyorum.

"Aslında," diyor sonunda, yarı çatlak sahte bir gülümsemeye. "Sanırım yukarı çıkacağım. Sadece... Yorgunum ve başım beni ldryor."

Bunu birkaç kez yaptı. Bu sinir bozucu bir durum çünkü aslında konuŐmayacađı sakatlığı kullanıyor, böylece biz de konu her neyse ona baskı ve Sadie'ye ne olduğu hakkında konuşmuyor.

Bu arada, kıza karşı duyduğum öfke, kaptanımın omzunun üzerinden bakarak merdivenlerden yukarı attığı her tereddütlü adımı daha da artıyor.

Artık geç oldu; partinin çoğu Şehir merkezine gitti ya da dağıldı. Holden ve Bennett tekrar yanım dalar - Holden uzun zamandır görmediğim kadar rahat görünüyor, birasını açarken dudaklarında hafif bir gülümseme var. Bense aynı huzuru ya da neŐeyi bulamıyorum, kendimi tam bir hayal kırıklığı gibi hissediyorum. Rhys yukarıda, mutsuz ve ilk partide onu uyarabileceğim bir kız yüzünden acı çekiyor. Artık çok derinde.

Tam Bennett'in canını sıkmak üzereydim ki biri topuklu ayakkabılarıyla mutfağımıza girdi.

Sadie Brown çok kısa bir elbise, büyük bir deri ceket, uzun siyah topuklu botlar ve kendine özgü koyu kırmızı dudaklarıyla iki saat gecikti.

"Freddy." Başını sallıyor. "Rhys'i gördünüz mü?"

Holden'ın bardağıma doldurduğu içkiyi bitirirken, "Bakın kim nihayet gelmeye karar vermiş," diyorum. "Aslında onun için biraz geç oldu."

Üzgün görünüyor ve yanlış bir şey yapmışım gibi midem biraz bulanıyor. Ama bu düşünceyi hemen kafamdan *atıyorum* - *Rhys'in duygularıyla oynuyor. Ro için kötü bir arkadaş. Onlar daha iyisini hak ediyor.*

Bennett'e hızlıca bir göz atıyorum. Rahatsızdı, kocaman omuzlarını masanın üzerinde kamburlaştırıp hem Sadie'nin hem de benim bakışlarımdan kaçarken gülümsemesi tamamen kaybolmuştu.

"Geç kaldığımı biliyorum," diyor sesi biraz titreyerek. "Ama onunla konuşmam gerek."

"," diye bağıryorum, kastettiğimden daha sert bir şekilde. "Çık dışarı."

"Freddy." Bennett sonunda sesini keser, sesi sinirli ve serttir. Sadie'ye bakıyor; mavi gözlerinde sempati ya da derin bir anlayış gibi bir şey okunuyor. Sanki anlamayan *benmişim* gibi hayal kırıklığımı daha da alevlendiriyor. Dışlanan. Bennett-Rhys-ve şimdi Sadie üçlüsünün kırılmış, dışlanmış ötekisi.

"Hayır." Fincanı elimde eziyorum, kanımda öfke fışkırıyor. Çöp kutusuna atıyorum, kısılmış gözlerim Sadie'den hiç ayrılmıyor. Ona söylemek istediğim sözler kafamın içinde karmakarışık. Rhys konusunda ona patlamak istediğim kadar Ro ile olan arkadaşlığı konusunda da bağırp çağırarak ve öfkelenmek istiyorum.

Sadie'yi tanımıyor olabilirim ama onu biliyorum, özellikle de geçen yıl. Katıldığım her partide o da oradaydı. Ve asla yalnız değildi; hatta birkaç kez Paloma ile bile geldi, ama her zaman istediğini buldu - alkol, bir atlet ve banyoda hızlı bir boğuşma. Rhys'le birlikte olmasını onaylamamamın nedeni onu yargılamam değil. Rhys'in denese bile tek gecelik ilişki yaşayamayacağını *bilmem*. Rhys için iyi arkadaş diye bir şey yoktur. O ya hep ya hiç tarzında bir adam ve yüzden ona hayranım.

Aynı şekilde Ro'ya da hayranım, arkadaşlıklarına bağlılığı her etkileşimimizde daha da belirginleşiyor. Ve yardım edemiyorum ama ikisini de Sadie'den uzakta, onlara zarar veremeyeceği bir yere saklamak istiyorum.

Ve kendin, değil mi? Çünkü sen de tıpkı onun gibisin.

İçimdeki tehditkâr sesi bastırıp mutfağımızın girişindeki küçük patenci yerine Bennett'e dönüyorum.

"Onu gördün, Reiner. Bütün gece lanet kapıya bakıp onu bekledi." Sadie'ye dönmeden önce ona konuşması için zar zor zaman tanıyorum - öfkem üzerindeki hafif kayboluyor. "Bu gece onu zaten bir kez incittin. Sicilini göz önüne alırsak, seni şimdi durdurmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Her kelime ona bir tokat gibi çarpıyor ama kendimi durduramıyorum. Asit gibi, hepsini dışarı iterken boğazımı yakıyor.

"senin umurunda bile değil."

Hoparlör sistemimizden gelen müzik sesi bile odayı çok sessizleştiriyor. Yine de tenimde soğuk bir kızarıklık var. Kendimi boşlukta hissediyorum.

"Eğer onu umursamasaydım, Freddy, sanırım bilirdin. Ama bu geçen dönemki gibi değil. Ve Rhys... farklı."

Gözlerimi deviriyorum ve içimden alaycı bir şekilde mırıldanıyorum, bu da Sadie Brown'ın mini volkanını ateşlemekten başka bir işe yaramıyor.

"de seksi senin kadar seviyorum *Freddy* ve sırf kız olduğum için bu bir suç değil. Ama Rhys'i senin sikini bir kızı önemsemiğinden daha fazla önemsemiğimi garanti ederim."

Her kelime bir ok gibi saplanıyor ve ben kan kaybından ölene kadar hedefine ulaşıyor.

Ondan daha iyi değilsin. Sadece onun gibisin. Eğer o Rhys'i hak etmiyorsa, sen de kafanda kurduğun fanteziyi bir kenara bırak, Ro ile arkadaş olmayı bile hak etmiyorsun.

Bennett nihayet, "Odasında," diyor ama sözleri kulağıma karmakarışık ve uzak geliyor. Hareketlerinde, çizgiyi aşmış olabileceğimi hissettiren bir çaresizlik var.

"Biraz sert, Freddy," diye mırıldandı Holden, yüzünü buruşturarak. "Bırak ne istiyorlarsa yapsınlar."

Jim Beam'in koyu renkli şişesine uzanmadan önce onların tüm tepkilerine gözlerimi kapatıyorum. Bennett başını sert bir şekilde sallayarak elimi geri itiyor.

"İşin bitti."

"Ben 1ne'im," diye karşılık veriyorum.

Boyu uzuyor, omurgasını dikleştiriyor ve bana karanlık bir şekilde bakıyor. "İşin bitti. Bizimle takıl ve bunu atlat ya da yatağına git."

"Siktir git, Reiner."

İyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu bana onun ve Rhys'in arkasından gelen küçük bir kardeş gibi olduğumu hatırlatıyor. Kendimi gülünç hissediyorum, utanıyorum ve sinirleniyorum, bu yüzden telefonumu masadan yürümeye başlıyorum.

"Herkesin eve sağ salim gittiğinden emin ol," diye mırıldandığını duyuyorum Bennett'in, muhtemelen Holden'la konuşuyor. "İstersen burada boş odada kalabilirsin. Ben onun iyi olduğundan emin olacağım."

Beni merdivenlerden yukarı doğru takip ederken sessiz ama onu hissedebiliyorum. Kapılarımızın arasındaki boşluğun önünde duruyorum.

"Üzgünsün," diyor Bennett, sesi Aat. Bu bir gözlem, başka bir şey değil, ama ondan bir kucaklama gibi geliyor. "Özür dilerim. Seni üzmemi istememiştim."

Bennett ve ben böyle konuşmalar , kalpten kalbe konuşmak bizim tarzımız değil. Ben onu aşkımdan kızdırıyorum, o da sinirli bir ayı gibi homurdanıyor, sanırım o da aşkımdan. Ama Bennett'i tanımak çoğu kişiden daha zor.

Rhys bir keresinde bana açıklamıştı. *"Bennett'in senin daha açık olmana ihtiyacı var. Ne zaman ciddi, ne zaman şaka yaptığını her zaman anlayamaz. Bu kadar alaycı olmamaya çalış."*

İlk başta yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim. Ama Bennett'in gerçekten istediği şey arkadaşım olmaktı. Benim onu her zaman anlamadığım gibi o da beni anlamıyordu.

Hâlâ birbirimizi kızdırmaya meyilliyiz ama bu daha çok amaca yönelikmiş gibi geliyor. Bir aile gibi.

"Beni üzme, Ben. Rhys'e, Sadie'ye ve kendime kızgıyım. Bilmiyorum." Başımı salladım. "Pislik gibi davranmak istememiştim."

"Genelde bir pislik gibi davranırsın." Büyük omuzlarını silkiyor ve ayaklarına bakarken bile bir gülümseme iması yankılanıyor. "Her şeyi normal hissettiriyor. Ve Rhys ile... belki Sadie yardımcı olur."

Bundan şüpheliyim. Bir kez kusmamak için dilimi ısıyorum. "Evet, belki."

"O kadar da kötü değil. Rhys'i de mutlu ediyor, o yüzden belki bizim daha fazla yardımcı olabilir." Konuşurken kapıyı sonuna kadar açıyor ve siyah labradoru Seven, Bennett'in yatağındaki birinin üzerine hafifçe basmadan önce başını yataktan kaldırıyor.

Kaşlarım havaya kalktı - çünkü bildiğim kadarıyla Bennett kimseyle çıkmaz, hatta yatmaz bile. Ve Bennett Reiner'ı dört yıldır tanıyorum.

Hizmet köpeği miyavlamayla ona doğru ilerliyor ve ıslak burnuyla elini dürtüyor. Bennett fısıldıyor, "Ona geri dön," o kadar sessiz ki onu zar zor duyabiliyorum.

Yine de Seven'ın yorganın altındaki yumruya yaslandığını, kısmen kapıyla örtüldüğünü ve Bennett'in vücudunun, şimdi arayan bakışlarımı engellemek için koruyucu bir şekilde daha uzağa çektiğini görebiliyorum.

"Biraz uyu," diyor dalgınca, ben de başımı sallıyorum. "Her şey yoluna ."

Bu konuda zamankinden daha olumlu, bu yüzden Bennett'in sağlam varlığına güveniyorum ve odama gitmeden önce hızlı bir iyi geceler diyorum, zihnimi meşgul edecek birini bulmam için bana yalvaran yalnızlığın pürüzlü kenarlarını görmezden geliyorum.

Onun yerine *Love Story*'yi açıyorum ve anıların sükunetiyle uykuya dalıyorum - annemin saçlarındaki eli, hafif yanmış patlamış mısırın tadı, Archer'ın beni kollarında odama taşımadan önce "*Uyudu mu?*" diye soruşunun sesi.

"*Dünyadaki en sevdiğim çocuk sensin,*" derdi, sesi anneminki gibi hafifçe kısılırdı. kıkırdadı.

"*Hayır,*" derdi, yumuşak ve mutlu bir sesle. "*Onu alamazsın. Matty tamamen benim.*" "*Peki,*" derdi Archer. "*Sadece onu biraz daha tutmama izin ver.*"

Hafızamda onların seslerinin karışımı herhangi bir ninniden daha rahatlatıcı.

BÖLÜM 18

Ro

"Bana inanmayacağınızı biliyorum ama." Freddy sırtıyor. "Sanırım ."

Brew Haven'daki masanın karşısında kâğıdı bana doğru çeviriyor, ancak her zamanki deAection taktikleri yerine sessizce oturup çalışmasını kontrol etmemi bekliyor.

Her zamanki özel ders saatimiz değil, çünkü Freddy'nin bu hafta sonu deplasmanda bir maç serisi var, her ikisi de sezon için takım dinamiklerini oturtmak için hazırlık maçları.

Daha kağıda yeni bakmıştım ki sözümü kesti.

"Gördüğünüz gibi." Boğazını temizliyor ve kendinden memnun bir şekilde kabinin arkasına yaslanırken kaşlarını sallıyor. "Ben *harikayım*."

Onunkini yansıtan geniş gülümsemesi anında beliriyor, istesem bile zapt imkânsız - ki istemiyorum. *Matematik* konusunda çok neşeli ve ben de hokey istatistiğiyle ilgili sorularımın onun tavrındaki bu değişikliğe neden olduğuna dair oturduğum yerde küçük bir dans yapmak istiyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum.

"Öylesin," diyorum, gülümsemesinin bir şekilde büyümesine, yüzündeki çizgilerin daha da derinleşmesine gülerек. "Ve bunu doğru yaptın. Bende daha fazlası var."

Bir sonrakine başlarken, paragrafı okuyup tekrar okurken, ben de 1le ve 1ll'sine bakıp her zamanki uyumuyla ilgili birkaç not alırken, kafamda küçük bir plan oluşuyor. Bugün Freddy ile matematik için iyi bir gün ama bu çok anormal. Biyoloji onun için büyük bir zorluk olabilir ama not ortalamasını mahveden matematik. Ve kendine güvenini.

"Hey, Freddy?"

Gözleri ağızındaki kaleme kaymadan önce benimkilere dikiliyor ve hafifçe kapanıyor. Susup kalemi dudaklarımdan çekmeme yetecek kadar.

"Evet, *Rosalie*?"

Ağzından çıkan tam adımın vücudum üzerinde ne kadar büyük bir etki yarattığını görmek utanç verici. Hafifçe titriyorum ama devam ediyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil, ama ilaç almıyor musun?"

Kaşları kırıışıyor.

"DEHB için yani."

Ağzının kenarından bir sırıtış geçiyor. "Düşündüm," diye cevap veriyor biraz alaycı bir şekilde. "Ama , gençken denedim ve bende işe yaramadı. Odaklanabiliyordum ama çökertiyor ve hokeyi mahvediyordu. Zar zor yemek yiyebiliyordum ve oynamak bile istemiyordum, çok yorgundum. Yıpranmıştım." Yanakları kızarıyor ve bakışlarımı kaçırıyor. "Aptalca, biliyorum. Zeki olmak yerine hokeyi seçmek."

"İlaç insanı zeki yapmaz. DEHB de sizi zeki yapmaz." Sesim niyetlendiğimden biraz daha sert, ama buna katlanıyorum. Beni *duymasına* ihtiyacım var. "Disleksi ya da diskalkuli de öyle. İlaç tedavisi , tedavi değil."

Sırıtıyor ve başını sallıyor, gözlerinde huşu gibi görünen bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?"

"Annem de böyle derdi."

Bu sözlerin uyandırdığı derin acıyı yumuşatmak için bir elimi kalbime bastırıyorum. "O zaman bir dahi olmalı."

Ağzından kahkahalar dökülüyor. "Evet. O kesinlikle-"

"Freddy," diye sevinçli bir ses. Uzun boylu, kahverengi saçlı bir çocuk, altında numarasının yazılı olduğu Waterfell Basketbol tişörtüyle masaya yanaşiyor. Parlak bir şekilde gülümsüyor ve şapkasını geriye doğru atıyor. "Ne oluyor be adam? Bu gece hokeyi yurtlarında olacağını düşünmüştüm."

"Brandon." Freddy sıkıca gülümsüyor, omuzlarında yeni bir gerginlikle kalemni masaya daha hızlı vuruyor. "Bu gece olmaz. Üzerinde çalışmam gereken çok şey var."

Brandon kulağa hiç de sempatik gelmeyen bir şekilde, "Kahretsin, bu berbat bir şey," diyor.

Brandon sanki varlığını yeni fark etmiş gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyor - çoğu insanın Freddyye bakışına çok benzer bir şekilde, sanki yarı çıplakmış gibi. Kollarımı göğsümün üzerinde bilinçsizce kavuşturuyorum. "Özür dilerim, ben Brandon."

"Ro," diyorum, uzattığı eli sıkamak için uzanıyorum. Elimi gereğinden uzun tutuyor, bileğimi çeviriyor ve bileziklerimin altındaki deriyi okşuyor. "Bunlar çok şirin."

"Teşekkürler. Onları ben yaptım." Yoğun bakışları yüzünden yanaklarım alev alev yanıyor. "Gerçekten mi?" diyor, gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, hâlâ elimi tutuyor.

"Bu çok havalı-"

"Çalışmaya geri dönmeliyiz," diye Freddy, daha önce hiç duymadığım kadar sinirli çıkarıyor.

Freddy'den dilemek istediğim özrü tutarak elimi Brandon'ın elinden geri çekiyorum.

"Hadi ama." Brandon gülüyor, ellerini masamıza koyuyor ve . "Hem ne diye çalışman gerekiyor ki? Son duyduğuma göre NHL'den kontrat almışsın."

Freddy başını sallıyor. "Evet, mezuniyet sonrası."

Brandon onu duymamış gibi devam ediyor: "Hem sen hâlâ OnlyFans saçmalığından para kazanmıyor musun?"

Tepkimi gizleyemediğim için kaşlarım tavana yapışmış olabilir.

Freddy'nin bunu inkar etmesini bekliyorum, ama bu açıklamaya şaşırmış gibi bile görünmüyor.

"Evet, ," diye mırıldanıyor her zamanki alaycı üslubuyla bu iki kelimeyi söylerken. "Yine de geçmem gereken bir sınav var, yani..." Kollarını çalışma alanımızın etrafındaki kâğıt ve ders kitabı yığınlarının üzerine yayarak kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyor.

O zaman *git*, demek istediğini tahmin ediyorum.

"İşin bitince gel." Brandon ona sallıyor. "Eminim Ro da gelmek istiyordur. Değil mi bebeğim?"

Sözlerindeki bir şey Freddy'nin gözlerini açtı ve biraz daha uzun oturmak için ayağa kalktı.

Yüzü tehditkâr, sinirli ve öfkeli. "Kesin şunu."

"Lütfen Freddy, seni bekleyen bir sürü kız var. Ro'ya eşlik edebilirim. Aslında de biraz ders yardımına ihtiyacım var." Bakışları tekrar bana dönüyor ve dirseklerinin üzerine düşüyor, böylece yüzü aniden benimkine çok yakın oluyor.

Şok olmuş bir nefes çekiyorum, rahatsızlıkla titriyorum. uzaklaşmak istiyor ama donup kalıyorum, gözlerim avuçlarımın arasındaki tahtada delikler açıyor.

"Dersten sonra kalıp sana nasıl yapıldığını bile gösteririm-"

"Siktir git," diye tersliyor Freddy, oturduğu yerden agresif bir şekilde kalkıyor. Brandon onun duruşuna uyuyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

"Sakin ol, Freddy. Şaka yapıyordum." Bana doğru baktı. "Öyle demek istemedim-"

"Benim bir erkek arkadaşım var," diye geveliyorum, gözlerimi kapatarak. "Ve zaten zamanımız doldu ve Freddy şu anda partiye gelmiyor. O yüzden sakıncası yoksa gidebilirsin."

Brandon tekrar özür dileyip bizi şişirilmiş bir sessizlik içinde bırakırken, dikkatimi dağıtmak ve onunla göz teması kurmamak için önümdeki kâğıtları karıştırıyorum.

Freddy hasta görünüyor, otururken yüzü solgun. Endişe omurgamda geziniyor; aşırıp aşmadığımdan, yanlış bir şey yapıp yapmadığımdan emin değilim.

"Freddy?"

"Özür dilerim, özür dilerim," diyor ve acı bir kahkahayla başını sallıyor. "Tanrım, o adamdan nefret ediyorum."

"Biraz kabaydı," diyorum manikürlü yeşil tırnaklarımla oynarken. "Neden öyle dedi?"

Ben kendimi durduramadan soru ağzımdan dökülüveriyor ama Freddy'ye bakamıyorum, "Çünkü o kendini beğenmiş bir pislik ve sen güzelsin. Seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Seni ve Ty'ı tanımıyordum-"

"Hayır," diyerek sözünü kesiyorum ve başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Yani... OnlyFans hakkında mı?"

Freddy bu hatırlatmaya yüzünü buruşturuyor ve ben de onu geri almaya, boş ver demeye ve sonraki matematik problemimize geçmeye saniyeler *kala* o konuşuyor.

"Bu benim değil. Onu gördüm ve her kimse kalçasında aynı dövme var ama o ben değilim." Başını geriye doğru eğip tavana bakıyor ve sallıyor

hafifçe, gülmekten çok ağlamaya benzeyen garip, yarı kırık bir ses daha çıkarır. "İnsanlar konuşur. Bu sadece bir söylenti."

Kıkırdıyor, zoraki bir kakhaha ve elini yüzüne siliyor. "Bana inanmıyorsan sorun değil. Ama benim değil."

"Neden insanlara senin olmadığını *söylemiyorsun*?"

Bunların hiçbiri önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bu benim hakkımda bir söylenti. Binlercesinden biri, beni ilgilendirmiyor."

Ama belli ki öyle. Başımı sallıyorum, önceki milyonlarca etkileşim beynimde uçuşuyor. Yardım isteme konusundaki tereddütleri, aptallığı konusundaki sürekli ısrarı ve şimdi de bu mu?

"Sen... insanların okumakta zorlandığını bilmeleri konusunda, senin bile olmayan bir OnlyFans hesabından daha mı endişelisin?"

Ağzı birkaç kez açılıp kapandıktan sonra "Evet. Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

Bu bana karşı şimdiye kadar doğrudan yaptığı en sert çıkıştı. Onu bu konuda zorlamak istememe rağmen ağzımı kapattım.

Daha yeni arkadaşın oldu. Ona biraz zaman ver.

"Tamam."

"Özür dilerim." Başını sallıyor. "Sadece sinirliyim."

"Başka bir şey hakkında konuşabiliriz," diyorum. Yüzündeki yenilmiş, öfkeli ifadeyi silmek için her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

"Tamam. Peki ya: Sen ve Donaldson ne zaman tekrar çıkmaya başladınız?"

Bunun dışında bir şey lütfen. Onu memnun etmek için çaresizce cevap veriyorum, "Değiliz. Biz sadece... Bana bu hafta sonu takılmayı teklif etti. Bir randevu."

Kollarını sıkıca kavuşturarak başını sallıyor. "Seni ektiği randevu gibi mi?"

"Freddy-"

"Özür dilerim, bunu söylememeliydim."

"Bunu telafı etmek istiyor." *Sanırım.*

Tyler Cumartesi gününü onunla geçirmemi, küçük bir günlük geziye çıkmamı istedi. Bunun bir sürpriz olacağını, ancak yakınlaşmamız ve birlikte kesintisiz zaman geçirmemiz için iyi olacağını söyledi.

Hâlâ aynı hissediyorum, kafam karışık ve olası her sonuçtan korkuyorum ama kabul ettim.

Şimdi biraz pişman olsam da, Freddy'ye katıldığımı itiraf ederken mideme bir yanlışlık sancıları saplanıyor.

"Sen mutlu olduğun sürece, Rosalie." Gülümsüyor, ama herkese karşı kullandığı maskeyi takınıyor. Midem daha da bulanıyor.

Ama onun maskesini kendi maskemle eşleştirip yalan söylüyorum. "Evet. Mutluyum."

BÖLÜM 19

Ro

"Günü birlikte geçireceğimizi söylemiştin, sadece ikimiz."

Sesimin arabada yankılananlanma tınısından *nefret ediyorum*.

"Planlar değişti," diyor Tyler soğukkanlılıkla, GPS'i dikkatle izleyerek. "Buradaki Academic Bowl takımından çocuklar bize bilet aldılar, bu yüzden onlarla buluşacağız. Rodger, Mark ve Davis'e Uber'le gelmelerini ve hepimizi eve bırakacağımı söyledim."

Keskin bakışları yolcu koltuğundaki çelimsiz halime kayarken, eli üst baldırıma yerleşip zorlukla sıkıyor.

"Özür dilerim Ro," diye fısıldıyor gülümsemeden önce. "Geçen seferki randevumuzu kaçırdığım için. Ama bu daha iyi, değil mi?"

Aslında değil, ama yine de başımı sallıyorum.

"Teşekkürler, bebeğim." Tyler eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra şöyle diyor: "Arkaya atlar mısın? Sıska olduğun için herkesi ."

Ve zavallı olduğum ve omurgamın her santimini kaybettiğim için bunu yapıyorum. Bu da çocukları aldığımızda arka koltukta Mark ve Davis'in arasında sıkışıp kaldığım, Rodger'ın ise önde oturduğu anlamına geliyor. Bu benim kişisel cehennemim, özellikle de Mark'ın bana yönelik sürekli sert yorumları (ve "yanlışlıkla" karnıma çarpan aynı derecede sert dirseği) ile.

"En sevdiğiniz öğrencinizi göreceğiniz için heyecanlı mısınız?"

Ona karşılık vermek istiyorum ama dilimi tutuyorum. Ona hiçbir şey vermeyeceğim.

Gerçek şu ki, sırf bu nedenle planların değişmesinden memnunum: Freddy'yi hokey oynarken izleyebileceğim için. Arabadan inip arenadaki uygun koltuklarımıza oturana kadar adımlarımda baş döndürücü bir telaş var.

Tek kız benim ve Waterfellden ya da Vermont okulundan tek bir erkek bile benimle sohbet etmeye çalışmıyor. Bu da garip bir nimet gibi geliyor.

Özellikle de Freddy'nin Bennett ve Rhys'i takip ederek buza çıktığını gördüğümde.

Arena oldukça boş - erken bir gösteri maçı, sezon içi, yüksek bahisli bir maçın çekebileceğinden emin olduğum kadar çok öğrenci çekmiyor. Bu da birinin beni fark etmesinin ancak bir dakika sürdüğü anlamına geliyor - Freddy'yi kaşıdan tutup bana doğru çeviren iri yarı kaleci.

Gülümsememe engel olamıyorum ve üç sıra yukarıdaki yerimden ona doğru el sallıyorum. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce kaşları dalıyor ve yanaklarındaki çizgileri derinleştiren parlak, nefes kesici bir sırtış yüzüne yayılıyor. Bardağa biraz daha yaklaşıyor ve göz kırparak sopasıyla bardağa vuruyor.

"Sadece merhaba diyeceğim," diye mırıldanıyorum, uzun bacaklarımla koltuklara takılıp, beni camdan ayıran iki sıranın üzerinden atlıyorum. Tyler kaba bir şeyler mırıldanıyor ve gülüyor ama ben duymazdan geliyorum, kaskıyla gülümseyen çocuğa doğru çekiliyorum.

Bir an için birbirimize baktık. Ben de uzun boylu bir kız olduğum için genelde onun göz hizasına daha yakın ama şimdi paten giydiği için boyu birkaç santim uzamış.

"Rosalie." Sırıttırıyor. "Seni burada görmek ne güzel."

"Sürpriz!" Bir kıkırdama patlatarak söylüyorum. "Son dakikada oldu. Ama seni göreceğim için heyecanlıyım."

"Beni izleyeceğin için heyecanlıyım." Gülümsemelerimiz birbirini besliyor, neredeyse gülünç olacak kadar genişliyor. "Teşekkürler prenses."

Freddy geriye doğru dönüyor ve ısınmaya başlarken gözleri hâlâ bende. Tyler'ın yanına oturmak için koltukların üzerinden geri tırmanıyorum.

Rhys, Freddy'nin arkasından dolanıyor ve bana da el sallıyor, çocuklara bakıyor - sanırım ilk önce en arkadaşımı arıyor, sonra bakışları benim yanımda temkinli bir hal alıyor.

Baş parmağımı kaldırmam, beni izleyen üç aşırı korumacı hokey oyuncusunun (iki forvet ve iri yarı bir kaleci) yüzlerindeki gergin ifadeyi azaltmaya yetmiyor, özellikle de Tyler çenemi tutup yüzümü biraz kabaca kendi yüzüne çevirdiğinde.

"Benim için burada olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor kulağıma.

"Öyleyim," diyorum ama kelimelerim neredeyse agresif çıkıyor. Öfkeliyim - "sıradan randevu planlarımızı" üniversite hokey maçında sarhoş olan zeki zengin çocukların hazırlık akademisi buluşmasına dönüştüren oydu.

Dikkatim buzun üzerinde, çoğunlukla yirmi yedi numarada kalıyor. Temel bilgileri biliyorum - Freddy'nin matematik dersleri için gerçek dünyadan örnekler bulurken kendime epey bir öğretmiştim - ama bunları gerçek hayatta görmek tamamen farklı.

Hızlı -şok edici derecede hızlı- ve buzun üzerinde hayattan daha büyük. Periyot aralarında çalan müziğin ritmiyle kalbim güm güm atıyor ve asla , çok heyecanlı. Kendini o kadar iyi hissediyor ki, sanki oynamak için doğmuş gibi. Belli ki doğal bir yetenek, mükemmelleştirmek için bilediği ve eğittiği bir yetenek. O kadar güzel mutlu ki.

Sanırım onu sonsuza kadar izleyebilirim.

Ancak üçüncü periyoda girerken, buzda ve dışarıda hava değişiyor. Freddy tedirgin ve sinirli görünüyor. Takım neredeyse hiç sayı atamadı ve yedek kulübesinde, koçlar ve birkaç oyuncu arasında bile neredeyse sürekli tartışma var gibi görünüyor.

Bu arada Tyler ve tüm arkadaş grubu sarhoştur, her geçen dakika daha *da* kabalaşmakta ve daha fazlası için geri dönmektedirler.

", çok hızlı," diye yorum yapıyor birisi Freddy skor üretemeyen bir kaçışta hızlanırken.

"Oh evet." Mark gülüyor. "Fredderic buz üzerinde hızlı, kızların arasından hızlı koşuyor ama..oldukça *yavaş*."

Öfke yüzümü ısıtıyor ve için l'lerimi kucağımda topluyorum.

"Hepimiz ona ders verdik," diyor Tyler, ucuz birasından büyük bir yudum alarak. "Adam tam bir salak. Değil mi, Ro?"

Onu görmezden , öne doğru eğilip oyuna odaklanıyorum, konuşmadığım için utancımdan midem bulanıyor.

Oyun sona erdiğinde - Waterfell ikiye bir kaybetti - arenadan çıkarken tökezliyor ve bağırıyorlardı.

Birkaç kampüs güvenlik görevlisinin grubu yakından izlediğini görüyorum, Tyler kolunu omuzlarıma atıp yanağına bir öpücük kondurmak istediğinde yanaklarım kızarıyor, ben de biraz tereddütle öpücük veriyorum.

"Sorun nedir?" Küçümsüyor. "Öğrencinle göz göze gelmekle mi meşgulsün, RoRo?"

O kadar yüksek sesle söylüyor ki, sarhoş adamlardan oluşan dinleyicilerinden gecenin serin havasına kahkahalar yayılıyor. Arabaya doğru ilerlerken kolundan çekiliyorum.

"Ben ," diyorum, anahtarlarına uzanıyorum, ama kaşlarını çatarak geri çekiyor. "Cidden Tyler, kes . Hepiniz sarhoşsunuz."

"İçki içmiyor muydun?" diye ağzından kaçırıyor tanımadığım Vermontlulardan biri, arkadaşına yaslanırken sırtıyor. "Belli oluyor. İffetli birine benziyorsun."

"Tam tersini dene," diye mırıldanıyor Tyler gıcık bir kahkahayla. Midem düğümleniyor, gözlerim kaçmam gerekiyormuş gibi etrafta geziniyor.

"Burada hepimiz yetişkiniz" diyor Mark, "Bizden daha iyi değilsiniz. İstedğin kadar öyle davran."

Tüm gece boyunca hiçbirisiyle on beş kelime bile konuşmadım ama nedense, belli bir şekilde davranan *bendim*. Aptalca, Tyler'a bakıyorum, sanki bu Ro'ya karşı seansı her neyse onu durdurabilirmiş gibi. Bana Rodger ve Mark'ın arkasından kötü konuştu ama hepimizle aynı anda karşı karşıya kaldığında asla beni seçmedi.

Bu senin son şansın. Lütfen bu konuda yanılmama izin ver. Bir kez olsun beni herkesin önünde savun.

Bunun yerine Tyler sadece alay ediyor. "İçmemenin tek nedeni alkolle başa çıkamaman."

"Dur, Tyler. Bu utanç verici-"

"Utanç vericisin," diye tersliyor, sanki sabrının bağı tamamen kopmuş gibi. "Yani, Tanrım, bu noktada sana nasıl tahammül ettiğimi bile bilmiyorum. Lanet olası bir aziz olmalıyım."

Tyler bana doğru ilerliyor, neredeyse beni binanın tuğla kaplamasına hapsediyor. Şimdi bağılıyor; birkaç arkadaşı bana sempatik bakışlar fırlatıyor ama hiçbirisi onu durdurmuyor. Kimse müdahale etme zahmetine girmiyor.

"Acıması haldeyim, Ro. Gerçekten-"

"Sakıncası var mı?"

Onu durduran ses grüP, ancak derin tonda mide bulandırıcı derecede yumuşak bir kalite var. Ve bu sesin ait olduğu adam, Tyler'ın elini kavırıyor.

beni köşeye sıkıştırmaya başladığı omuz daha korkutucuydu.

İri yarı, bana göre bile uzun, sıcak kızıl teni ve ıslak siyah saçları var. Giydiği siyah üzerine siyah takım elbiseye bakarak bir oyuncu olduğunu tahmin ama onu bu geceden önce hiç görmemiştim, hatta birkaç hafta önce incelediğim listede bile.

"Özel bir konuşma, dostum. Bu seni ilgilendirmez."

"Herkesin içinde bir kıza bağıryorsun, bence bu herkesi ilgilendirir," diyor korkutucu derecede parlak gözlerini bana dikmeden önce. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Bu ezikle konuşmaya devam etmek istiyor musun?"

"Siktir et," diye Tyler, duran adamın güç alanından kendini çekmeye çalışarak. "Benim kız arkadaşım bir."

Adamın altın rengi gözleri neşeyle dönüyor - öfkeyle değil, seyircilerin *daha fazla diye* bağırdığı bir gladyatör gibi! Tyler'ı benden uzaklaştırmadan önce biraz daha sıkı kavıyor ve sırtını tuğlaya çarpıyor.

"Şimdi beni kızdırıyorsun." Gülümsüyor ve Tyler'ı yerden kaldırarak ayaklarının dengede durmasını sağlıyor. "Senin gibi küçük puştlar nasıl oluyor da-"

"Bırak onu."

Herkes sahneye giren başka bir devin varlığıyla durur. Tyler'ın dağılmayan ama müdahale etmeyen arkadaşları, Bennett Reiner hala Tyler'ı hafifçe boğmakta olan yabancıya doğru yürürken, bir alfanın varlığında yavru köpekler gibi donup kalırlar.

Adam onu yere yatırıyor ve Tyler bir an için geriye doğru sendeliyor, sonra da nefesinin altından bir şey söylüyor ve altın gözlü yabancı yüzüne doğru bir l'lik atıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Bennett, onu tekrar Tyler'ın peşinden gitmekten geri çekiyor. "Lanet , Kane, kışını kurtarmak zorunda bırakma beni."

"Bütün gece seninkini sakladım," diye homurdanıyor Kane gönülsüzce. "Adil olan adildir." Şaşırtıcı bir şekilde, Bennett'in yüzüne yayılan küçük bir sırıtış görüyorum.

Kane sert bir itiş kakışla uzaklaştı. "Git otobüsteki eşyalarını al. Ben bununla ilgileneceğim."

Bennett dönüyor ve Tyler'da gözle görülür bir değişiklik görüyorum. Bazı erkeklerle 1.'ler üzerinden konuşarak kolayca kazanabilir, ama Bennett Reiner ile değil. Tyler Donaldson'dan bile çok daha varlıklı ve bağlantılı bir aileden geliyor.

Dava açma tehditleri, Reiner servetinin büyük varisi için hiçbir şey ifade etmiyor, üstelik çok başarılı bir şirket avukatının oğlu.

"Reiner," diye iç geçirdi Tyler. "Biz de tam ."

Bennett başını sallıyor, duşta ıslanmış bukleleri ve kravatsız mavi takım elbisesiyle hepimizin üzerinde dururken kollarını kavuşturuyor.

"O zaman git."

Hepsi uzaklaşmaya başlarken Tyler'ın sesi grupta hiçbir tartışmaya yol açmıyor. Utancımдан başımı eğerek onları takip etmek için dönüyorum ama Waterfell kalecisinin hala durduğu yerden ayrıldıktan sonra Tyler kolumu tutuyor.

"Eve başka bir yol bul," diyor. "Seni götürmüyoruz."

"Beni burada bırakamazsın." Boğazımda düğümlenen çığlıktan nefret ederek, titrek sesime biraz otorite katmaya çalışıyorum. "Ben nasıl-"

"Sen büyük bir kızsın, Ro." Alay ediyor, içtiği biralardan dolayı biraz sallanıyor. "O büyük beynini kullanarak bunu ."

BÖLÜM 20

Freddy

Maç sonrası tüm ruh halim her zaman nasıl oynadığıma göre belirlenir - kazansam da kaybetsem de - ve bu gece tribünde kıvrıcık saçlı bir öğretmen vardı, bu da beni daha mutlu etmeliydi. Ama bunun yerine, .

Bok gibi oynadım. Sevgili asistan koçumuzun maçtan sonra on dakika boyunca bana hatırlattığı gibi, top kayıplarım takımdaki en yüksek seviyedeydi. Ve Ro'nun beni ilk kez izleyecek olması beni üzdü, hayal kırıklığına uğrattı... utandırdı. Zar zor okuyabiliyorum, matematikte berbatım ve şimdi inanılmaz olmam gereken tek şeyde onun önünde başarısız oluyorum.

Ve Tyler Donaldson, beynim bana nazikçe hatırlatıyor. Çantamı biraz fazla sertçe kavrarken hayal kırıklığı içinde .

Rhys yanımdan geçerken sırtımı sıvazlayarak, "Ro ve arkadaşlarına 'geldikleri için teşekkür ettiğimi söyle," dedi. "Gerçekten çok nazikti."

Başımı salladım. "O harika biri."

Ama beni neredeyse eminim çünkü çoktan kulaklıklarını taktı. Yemin ederim, kulağından hiç çıkarmıyor.

Onun arkasından otobüse binmek üzereyken etli bir el omzumu kavırıyor - neredeyse çok sert. İrkildim.

"Lanet olsun, Reiny-" Yüzündeki öfkeli ifade karşısında kendimi tutamadım. "İyi misin?" Başını arkaya yatırdı.

"Buraya kiminle geldiyse onu burada bırakmış."

Eliyle işaret ettiği yere bakıyorum ve stadyum binasının tuğlalarına yaslanmış yerde oturan Ro'yu görüyorum. Dudaklarımdan bir küfür dökülüyor ama koşarak yanına gitmeden önce Bennette tek kelime etmiyorum.

Hava çok soğuk değil ama ben yaklaşırken titriyor.

"Ro?" Sesim sakın ve çekingen, ama onu yatıştırmak için bir gülümseme yerleştiriyorum.

Biraz şok olmuş bir halde bana bakıyor. Ela gözleri kızarmış ve şişmiş, camın arkasında onu ilk gördüğümde at kuyruğu yaptığı saçları dökülmüş.

Bu kadar küçük görünmesinden nefret ediyorum. Vücudumun onun üzerinde yükseliyormuş gibi hissetmesinden nefret ediyorum, bu yüzden alçak bir çömelme pozisyonuna geçiyorum, kalçalarım protesto çığlıkları atıyor. Bok gibi oynamış olabilirim ama lanet olası bir gösteri maçı için kendimi çok zorladığıma eminim.

"Freddy," diye kekeliyor. "Hey." O da gülümsüyor ve bu gülümseme kalbimi paramparça ettiği kadar ısıtıyor da. "

"Gerçekten, gerçekten ." Başımı sallıyorum, gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Ama geldiğin için teşekkür ederim."

"Gerçekten ." Gülümsüyor ama gözleri sulu sulu bakıyor. "Şimdi mi gidiyorsun?"

Arkamdan salladım.

"Takım otobüsü yola çıkmak üzere." Dudağımı ısırıyorum, sesimin sakın çıkması için birkaç nefes alarak "İyi misin Ro?" diye soruyorum.

"Evet!" Hızla başını sallıyor. "Ben de tam bir Uber çağırmak üzereydim." Kaşlarını çatıldı. "Arkadaşların nerede? Tyler?"

"O, ... Gittiler. Tyler beni buraya getirdi, ama ben-" Sesi sert bir hıçkırığa dönüşüyor, hıçkırık kaçmadan önce yutmaya çalıştığı belli.

Tamamen diz çöküp ona doğru sürünürken dudaklarımdan bir lanet dökülüyor, onu yukarı çekip ince bedenini vücuduma katlıyorum.

"Şşş," diye seslendim. "İyisin." İkimiz de betonun üzerinde diz çökerken sırtını okşuyorum.

Ona kucağımda ihtiyacı olduğu kadar zaman vermeye çalışıyorum. Kaç kez tam olarak bunu diledim? Birinin bana basit bir şefkat göstermesini ve bedenimden başka bir şey istememesini? Gerçek rahatlık.

Böylece ona bunu verebilirim. Umutsuzca istiyorum.

Ve sadece ihtiyaç duyulmanın ne kadar iyi hissettirdiği için değil, Ro gibi biri tarafından ihtiyaç duyulmanın nasıl hissettirdiği için.

Çünkü Ro'ya saygı duyuyorum; onu bir rol model gibi görüyorum. Nazik ve misafirperver, yardımsever ve hiçbir art niyeti yok.

Yaratıcı, güçlü ve bağımsız. Bana hiç benzemiyor. Kendini *değerli* hissetmek için başkalarının övgüsüne ihtiyacı yok. Babamın sesinden dökülen çirkin sözlerin yankılarını bastırmak için güzel sözlere ihtiyacı yok.

Ro'nun kimseye *ihtiyacı* yok.

Ama şu anda o benim kollarımda ve *onu* rahatlatan benim. Bunun tadını çıkarıyorum.

Saat 10'da tek başına şehre dönmesine asla izin vermem. gece vakti bir araç paylaşımında. Bunun olmasına izin vermeden önce onu Waterfell'e dönene kadar 1,5 küsur mil boyunca taşıyacağım.

"Rosalie?"

Tam adını söylemek, sessiz karanlıkta, birbirimize bu şekilde bastırarak samimi hissettiriyor. Yine de başını kaldırıyor ve gözlerinin altını hafifçe silerek uzaklaşıyor.

"Özür dilerim."

Başımı salladım. "Hayır, bir şey yok." Kendi gülümsememle ondan bir gülümseme koparmaya çalışıyorum. "Bir şeyi kontrol etmem için burada bekleyebilir misin?"

Gözlerini kırıştırıyor ama sallayıp tekrar ve uzun, zayıf bacaklarını önünde uzatıyor.

Bennett'in Koç Harris'in yanında durduğu otobüse doğru ilerlerken çok gergin, kalbim gümbür gümbür atıyor ve zihnim karmakarışık. Ben yaklaşırken ikisi de konuşmayı bıraktı.

İkisinin yanında durana kadar çantamı Ro'da bıraktığımı fark etmedim.

"Kızın iyi mi Freddy?" Koç bir elini kısa, bakımlı sakalının arasından geçirerek soruyor. Duruşu ciddi, yüzünde her zamanki gibi nasıl hissettiğine dair hiçbir ipucu yok.

"O benim öğretmenim. Ve burada bırakıldı. Onunla birlikte geri dönmemin bir yolu var mı? Yalnız gitmesini istemiyorum."

Koç dudaklarını büzüyor ve başını hafifçe sallayarak takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Bu kuralı çiğnemene izin verirsem okulun beni kışkımdan yakalayacağını biliyorsun. Bizimle geri dönmek zorundasın."

Midem bulanıyor, aklım otuz farklı yöne kayıyor ve bir plan yapmaya çalışıyorum.

"Adı ne?" "Ro,
efendim."

"Ro'ya takım otobüsüne binebileceğini
söyle." Gözlerim büyüdü. "Gerçekten
mi?"

Şaşkın görünüyor. "Bir kadını asla yolda bırakmam Fredderic. Bana biraz daha
güven."

"Elbette, Koç." Gülümseyip başımı sallıyorum ve onu kucağıma alıp
minnettarlığımınla havada döndürme isteğime direniyorum. Bunun yerine
koşarak Ro'nun yanına dönüyorum ve onu otobüse binmesi için çabucak ikna
ediyorum. Tereddüt ediyor ama kabul ediyor, bu da omuzlarımdaki gerginliğin
bir nebze olsun azalmasına yardımcı oluyor.

Sadece bazılarını.

Ro sessiz, kollarını karnımı ağrıtabilecek şekilde ortasına dolamış. Ufak tefek ve
kendi içine kıvrılmış bir halde otobüsün kısa merdivenlerinden yukarı doğru
yürüyor. Çocuklar Waterfell kıyafetleri içindeki uzun bacaklı esmeri fark
ettiklerinde konuşmalar sessizliğe gömülüyor ve hiçbirinin şaka yapmaması için
sessizce dua ediyorum.

Bunun verdiği endişe, onun burada başka biriyle, ona layık biriyle olmasını
dilememe yetiyor. Keşke kimse kaşlarını kaldırıp onu eve getirip getirmediğimi
sormasaydı ya da sessizce onunla yattığımı varsaymasaydı.

Ro bunu hak etmiyor.

Rhys ayağa kalkıp kaşlarını çatıyor ve koluna yumuşak bir dokunuşla onu
adımlarının ortasında durduruyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi kısık.

"Ben 1ne." Onun sesinin sessiz fısıltısına uyuyor. "Lütfen, lütfen, Sadie'ye
bundan bahsetme."

Sadie, sevgili iyi adam kaptanımızın uğruna kalbini kırmaktan hoşlandığı
bir litrelik .

Ro'mun yaklaşılmaz tavırları ve kötü davranışlarıyla neredeyse kötü şöhretli
bir kızla en iyi arkadaş olduğunu hatırlamak benim için garip - canlı, arkadaş
canlısı ve neredeyse ezici bir şekilde misafirperver Rosalie ile tam bir tezat.

Tıpkı onun gibisin. Sen ve Sadie. O Rhys'i hak etmiyorsa, sen neden hak ediyorsun-

Hayır. Başımı sallıyorum ve tekrar kaptanıma bakıyorum.

Rhys itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama arkasından sertçe bakınca başını sallıyor.

"Yapmayacağım."

Rhys'in iki koltuk arkasındaki boş sırayı işaret ederek Ro'nun ilk sıraya geçmesine ve kaymasına izin veriyorum içinde.

Ben onu takip edemedi Rhys pazumu tuttu ve sesini alçalttı, ağzını "Bunu eller-oP olarak sınıflandırmazdım." diye fısıldamak için neredeyse kulağıma yaklaştı.

Ona verdiğim gülümsemede bir burukluk var. "Onunla yatmıyorum, Rhysie. Şımarık lguire patencinin oda arkadaşıyla fazla yakınlaştığım için bana ceza kesmene gerek yok."

Lafı ağzından kaçırıyor ama kolumu sıkıca kavırıyor.

"Ro, Sadie'nin en iyi arkadaşı. Ben sadece ona göz kulak oluyorum."

"Peki sana tam olarak kim göz kulak oluyor?" Biraz şaşkınlıkla sordum. *Ya da* , diye eklemek istiyorum. Bunun yerine, kelimeleri kum gibi yutuyorum, boğdukça gıcırıyor. "Birinin göz kulak olması gerek. Onun yüzünden canın yanacak."

"Dikkat et," diye tersliyor, çıkmadığı" kıza karşı korumacı bir tavırla. "Ro bana ders veriyor. bu," diye iç geçiriyorum ve başımı ona doğru eğiyorum. "Ve "Onu burada, kasabanın saatler dışında, şerefsiz erkek arkadaşı bıraktı, tamam mı?"

Rhys dudağını ısırır ve elini . "O Donaldson denen çocuk, onunla bir kez karşılaştığımda benim önümde ona pislik gibi davrandı. Üzgünüm, Freddy. Sanırım ben sadece..."

Bitirmesini bekliyorum. *Ben sadece... iyi değilim. Herkesi gülümsetmeye çalışıyorum ama oynarken başka bir yerde olmayı tercih ediyordum gibi görünüyor. Oynamamak için bileğim ağrıyormuş gibi yaptım, asla yapmayacağım bir şey...* Arkadaşımın bana ihtiyacı olduğunu gösterecek bir şey bekliyorum.

Bana ihtiyaç duyacak kadar güvendiğini.

Ama o gülümsüyor ve omuz silkiyor, sırtımı sıvazlıyor ve tekrar koltuğuna yerleşiyor, kulaklıklarını agresif bir şekilde kulaklarına geri takıyor.

BÖLÜM 21

Ro

Nefes al. Nefes ver.

Tüm vücudum açık bir yara gibi hissediyor, Waterfell hokey takımı otobüsünün cızırtılı kumaş koltuğunda yırtılıp kan kaybından ölmemi engelleyen tek şey belime sıkıca sarılmış kollarım.

Freddy bana bakmıyor bile. Bir yanımda beni yalnız bıraktığına inanıyor, ama kalbimin yıpranmış kenarları onun için ne kadar sinir bozucu, ne kadar çocuksu ve utanç verici olduğumu haykırıyor.

Onunla konuşmak için dönüyorum, ne söylemek için, emin değilim. Belki de bir Uber çağırmama izin vermesi için yalvarmak ya da yolculukta onunla birlikte çalışmak, bir şekilde işe yarar, ihtiyaç duyulan biri olmak için. Ama omuzlarının gergin duruşu karşısında duraksıyorum.

Freddy üzerimde canlı bir insan kalkanı gibi büyüyerek duruyor. Ondaki bu tepkiye neyin sebep olduğunu görmek için başımı kaldırdığımda, az önceki adamın aynı korkunç altın gözleriyle karşılaşıyorum.

Belki karşılanmadı, ama ürktü, korktu.

Bu adamın beni savunduğu, neredeyse Tyler'la dövüştüğü bilgisiyle donanmış olsam bile, onu gördüğümde kendimi taşlaşmış hissettim. Freddy'nin ona verdiği bariz tepki de hislerimi doğruluyor.

Beni bir dost olarak mı yoksa düşman olarak mı değerlendirdiğinden emin olamadığım gözlerini arada bir üzerimde gezdiriyor. Ama tek başına oturmak için otobüsün arkasına doğru ilerlerken kötü niyet yok, sadece soğukkanlılık var.

Tepedeki ışıklar, otobüsün gürültüsü azalırken rahatlatıcı bir karanlık üzerimi kaplıyor. Arka tarafta bir yerlerden hafif konuşmalar geliyor, farklı kulaklık çiftlerinden hafif bir müzik çalıyor.

"Sen iyi misin?" Freddy sorar.

Şimdi kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum.

Tyler'ın sesi kulağımda sürekli vuran bir davul gibi yankılanıyor, göğsümün çöküşüne eşlik ediyor.

Bu noktada sana nasıl tahammül ettiğimi bile bilmiyorum. Utanç vericisin.

Her seferinde daha az acımasını bekliyorum. İnsanların bahsettiği o anı, hissizleşmeyi bekliyorum. Bunu o kadar çok yaptı ki sonunda görmezden gelip yoluma devam edeceğim. Ama o an hiç gelmiyor. Her şeyi yıpranmış bir sinir gibi hissediyorum, açık ve tüm bunların acısıyla zonkluyor.

Freddy elini dizime koyuyor ve sıkıyor, bir gülümseme yanaklarındaki endişe çizgilerini yumuşatıyor ama kaşları çatık kalıyor.

Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalışıyorum ama midem yine takla atıyor ve hıçkırarak başımı eğiyorum.

"Kahretsin," diyor nefesinin altında, bir kolunu boynuma doluyor ve yüzümü göğsüne gömüyor, bana sessizce çökmem için özel bir karanlık alan veriyor. "Devam et, Ro. Dök içini."

Başımı ona doğru sallıyorum ama o saçlarıma şaşırtıcı bir öpücük konduruyor ve beni daha sıkı tutuyor.

"Her şey . Işıklar açık, herkes uyuyor ya da kulaklık .
Sen 1ne'sin, ağla. Ben senin yanıdayım." Ona inanıyorum.

Freddy, artık onu gerçekten tanıdığım için, güvенеbileceğimi öğrendiğim biri. Ona güvenebilirim.

Matt Fredderic kafamda binlerce farklı şey oldu. Birinci onunla tanıştıktan sonra, onu durmadan romantikleştirdim. Hayallerimde o, mecazi gözlüklerimi çıkarıp bana aşık havalı, popüler çocuktu. Yüksek fildişi kulemde beni kurtarmaya gelen bir şövalye. "Bu iyi mi?" ya da "sen çok mükemmelsin" gibi sessiz fısıltılarla bekaretimi alan ve sonra bana olan bağlılığını destansı, filmlere layık bir şekilde itiraf eden nazik sevgili "O sensin. Her zaman sendin" dediği an.

Tyler'la tanıştıktan sonra Matt Fredderic'le ilgili fantezilerimden vazgeçtim. Bir aşk hikayesi için gerçek bir şans olduğunu düşündüğüm şeyin lehine. Şimdi ise romantik bir şeyler için ona yalvardığımı görebiliyorum.

Gerçekçi olmadığını düşündüğü bir şey.

"Gerçek insanlar senin kitaplarındaki gibi davranmazlar, Ro."

Ama istediğim romantizm bile değildi. Gerçek bir şeyler hissetmek için duyduğum çaresizlikti. Bunaltıcı ama buna değecek bir şey.

Hayatımı güvenli bir şekilde evde, ailemin yanında geçirdim çünkü bu rahattı ve onların sevgisi sıcak ve somut bir şeydi. Sonra, babam felç geçirdikten sonra, korkudan uyanık olduğum her anı onlarla geçirdim. Ne olur ne olmaz bir saniyeyi bile kaçırmak istemedim.

Ama tüm hayatımı, binlercesini kitaplarda yaşadım. Ve bir parçam hep aşık olmanın bir his olduğunu hayal etti.

Bunu çok
istemiştim. Belki

Tyler haklıdır.

Belki gülünç ve safım ama bunu kendi kafamın içinde itiraf etmek bile utanç verici. Hayatımın bir yılını, onu sevdiğimi söylediğimde bana çaresiz diyen biriyle seks yapmak için yalvararak geçirdiğimi bir başkasına nasıl itiraf edebilirim?

İki yılını sürekli olarak beni başka bir kızla ölçerek Aaw'larımı gösteren bir adamdan onay almak için harcadığımı.

Sanki sadece daha iyi olmak *-daha* ciddi ve sofistike, daha zeki, daha rekabetçi- bana onun sevgisini kazandıracakmış gibi. Daha parlak ol, Ro, ama çok parlak değil; ondan daha parlak değil.

Ya şimdi?

Kendimden öğreniyorum.

Bunu neden yaptım? Onun için yeterli olmak konusunda beni bu kadar çaresiz kılan neydi ki kendimi onun beni koymak istediği kutuya doğru eğmeye ve küçültmeye devam ettim?

Bunun farkına varmak Tyler'ın bu gece bana söylediği her şeyden daha kötü.

Beni ben yapan o kadar çok parçam gitti, parçalandı ki artık kim olduğumu bilmiyorum.

Kaybolmuş hissediyorum. Bir bağ olmadan yüzüyorum.

Başımı Freddy'nin sıcak, sert göğsüne yaslıyorum ve o da bana sarılıyor, öyle sakinleştirici saçma sapan sözler fısıldıyor ki gözyaşlarım , uyuşukluk yavaş yavaş kemiklerime sızıyor ve kendimi daha güvende hissediyorum, bu yüzden ona yaslanıyorum.

BÖLÜM 22

Freddy

Ro bir saatlik dönüş yolculuğu boyunca hiç konuşmadı.

Ona dinlemesi için AirPods'larımdan birini veriyorum, Taylor Swift'in çalma listesini açıyorum çünkü onun parlak, geniş gülümsemesini ve arabamın arkasında yüksek sesle şarkı söyleyen güzel sesini canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Gerçi şimdi şarkıyı hatırlayamıyorum. Muhtemelen beynim Ro'nun "*Sanırım seni sevmek çok kolay olurdu*" diyen sesini, hatırlamadığı gecenin işkence gibi film müziği gibi tekrar tekrar çalmayı sevdiği *içindir*.

bile unutamayacağım bir geceydi.

Kampüse döndüğümüzde otobüsten inip yavaşça arenanın otoparkına giriyoruz. Birkaç çocuğun Ro'ya meraklı ve endişeli bakışlarını başımı hızlıca engelliyorum.

Ama herkes nazik. Hatta endişeliler.

Ro etrafına bakınıyor, kaybolmuş. Ağlamayı bırakmış olsa da bana doğru bakarken gözleri kırmızı çerçeveli ve sulu. Oradaki yürek parçalayıcı kırılganlık boğazımı sıkıyor.

Çocuklar etrafta dolanıyor, Rhys ve Bennett diğerlerinden daha yakın, hepsi kadar endişeli bir şekilde onu izliyor.

Waterfell'e gelmek benim seçimim olmayabilirdi ama Kane hariç tüm takımımınla birlikte oynamaktan onur duyuyorum. Takım arkadaşlarım ben burada olmasaydım Ro'ya göz kulak olacak kadar iyi çocuklar. Ve o benim kız arkadaşım bile değil, o benim öğretmenim.

"Ro?" Diye soruyorum çünkü yüz ifadesinden panik akıyor.

"Özür dilerim. Ne yapacağımı bilmiyorum." Çaresizce kollarını kaldırıyor, gözleri etrafta geziniyor. "Ben... O her şeye sahip. Her şeyi aldı-"

Kendini histeri krizine sokmaya çalışıyor. Onu hemen sımsıkı kucaklıyorum, o da hemen karşılık veriyor.

"Arabam ya da öğrenci kimliğim yok, hatta yurt anahtarım bile yok," diye mırıldanıyor boynuma doğru.

"Sorun değil. Benim arabamı alalım. Hallederiz."

"Özür dilerim."

Başımı sallıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum ve başının üzerinden kurnazca şu işareti yapıyorum

Biz iyiyiz, böylece kalan takım arkadaşlarım evlerine gidebilirler. "Özür yok. Şimdi gidelim. Açlıktan ölüyorum."

. . .

The Chick'in otoparkından çıkarken, iki ızgara tavuklu sandviçi mideye indirdikten sonra, bir poşet waAe kızartmasını konsolun üzerinden Ro'ya doğru uzatıyorum.

Kızartmaları nihayet poşetten çıkarması uzun bir süre alıyor. Birkaç kilo ağırlığındaki özel kızartma sosunu fark ettiğinde bir gülümseme bile yakalıyorum ve bu tepkiyi kafamda "Rosalie ShariP'i Gülümseten Şeyler" bölümüne kaydediyorum.

Onunla birkaç akılsız sohbet başlatmaya çalışıyorum ama Ro sessiz. Başka bir yerde, düşüncelerinin derinliklerinde. Ve ben, kendi zihninde kaybolmanın nasıl bir his olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Bu yüzden, her ne kadar acı çektiği ne kadar belli olsa da, her şeyiyle oturmasına izin veriyorum.

Kampüse dönmek için uzun yolu kullanarak arka sokaklardan yavaşça geçerken boygenius'un "Cool About It" usulca çalıyor. Yatıştırıcı gitar sesi ve sıcak seslere rağmen gerginlik kaslarımı sıkıyor.

"Konuşmak ister misin-"

"Hayır," diyor. Zalimce değil, sadece sessiz bir reddediş. Ama fark etmez. Aynı acıtıyor.

Boğazımı temizledim ve sonra "Ben de bana kötü davranan birine aşkıttım. Ve..." Acı bir kahkaha attım, sesimi sabit ve yumuşak tutmak için direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Ama beni sevmiyordu. Bunu bir kez bile söylemedi ama bunu kafama kaktı. Ve işe yaradı. Benim ona yaptığım gibi onun da sürekli beni düşünmesini istedim. Bunun için her şeyi yapardım. Ve bana ne yaptığını anlamam çok uzun sürdü."

Ro bir şey söylemiyor ama yüzümün yan tarafını aydınlatan bir spot ışığı gibi dikkat kesildiğini hissedebiliyorum.

"Ve artık birlikte olmayana kadar . Kendimi çok gülünç ve aptal hissettim... ve utandım. Ve o birdi, çünkü umursamıyordu."

"Eğlenceliydi Freddy. Ama bu değil... İhtiyacım olan şey sen değilsin."

Sesini için zayıf bir çabayla başımı sallıyorum.

"Neden..." Ro sesini temizleyip diyet kolasını yudumlamadan önce çiğ ve cızırtılı bir sesle söze başlıyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Aptal gibi görünmek için, belli ki.

Bir cevap bulamıyorum ve hissettiklerimi kelimelere dökmeye çalışırken aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor. Onun sabrı ve varlığının dinginliği beni rahatlatıyor.

"Çünkü kaybolmadan ve kırılmadan önce birinin beni durdurmasını isterdim. Ve... çünkü sana değer veriyorum. Sen benim arkadaşısın, Ro."

Gözlerini kocaman açıp bana bakarken yüzü aydınlanıyor.

"Öyle mi?"

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum," diyorum alaycı bir şekilde. "Tabii-"

"Hayır. Hayır, ben senin arkadaşınım." Başını coşkuyla sallıyor ve bu göğsümdeki düğümü çözüyor. "Arkadaşın olmayı seviyorum. Sadece geçmişte bu konuda sorun yaşadım, insanların benim arkadaşım olduğunu düşündüm ve... her neyse, bu utanç verici."

Göğsüm o kadar ağrıyor ki elimi kaldırıp ovalıyorum, çünkü bu hissi anlıyorum. Bu hatayı sayamayacağım kadar çok kez yaptım.

Araba yurtların önünde rölantide çalışıyor ve Ro, Hokey Evi'nde kalması için ona yalvarmamı gerektirecek kadar uzun süre tereddüt ediyor. Çünkü Ro'nun benim gibi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Yalnız kalmak istemediğini.

Onun yerine, bardak tutucusundan içeceğini alıp arabanın kapısına uzanırken sessiz kalıyorum, sonra durup omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Arkadaşın olduğum için mutluyum." Ro'nun eli kolun üzerinde duruyor ve uzun bedenini bana doğru çeviriyor. "Benden duymuş olman ne kadar değerli olursa olsun, o kız her kimse, tam bir aptal. Bence... Bence sen harikasın Matt. Sen iyi bir."

Övgü midemi ısıtıyor ve gülümsüyorum. *Bunu senden* duymak *her şeye değer*, demek istiyorum. Ama bunun yerine başımı sallıyorum ve "Bunu başkasına söylemek kendine söylemekten çok daha kolay, değil mi?" diyorum.

Susuyor ve başımı sallıyor. "Evet." Yüklü bir sessizlik oldu ve sonra, "Gitmeliyim. Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Ve diğer her şey için." Dışarı zıpladı, eliyle kapıyı kapattı.

"Teşekkür Rosalie," diyorum, sesim onun yanındayken kontrol edemediğim bir şekilde yumuşak.

"Ne için?"

"Bana yardım ettiğin için. Matematik ve okuma dersleri... zor olabiliyor." Omuz silkiyorum, kırılabilirlik kalın Oxford gömleğimi terletiyor. "Benimle hiç dalga geçmedin, bir kere bile." Kelimeler hassas ve bunları ona söylemek canımı acıtıyor ama bilmesine ihtiyacım var.

"Yapmazdım. Asla-"

"Biliyorum."

Sözlerimiz hep fısıltı halinde, sanki ikimiz de diğerini kırmaktan çok korkuyormuşuz gibi.

Sonra kapıyı yavaşça kapatıyor ve yatakhaneye doğru ilerliyor. Telefonu tekrar avucunda parlıyor ve ceketinin cebine sokuyor. Arabadan çıkarken sahip olduğu gücün eriyip gittiğini, omuzlarının çöktüğünü, başının öne eğildiğini görüyorum. Yenilmişti.

Elim direksiyona çarpıyor, kafam buğulanan camdan onun görüntüsü üzerinde yüzüyor. Girişte bana dönüyor ve tekrar gülümsemeye çalışıyor, kapıyı çalmadan önce zar zor başarıyor ve bir görevli onu içeri alıyor.

Arabayla gitmem bir saat sürüyor.

Çoğunu kendimi onu içeri kadar takip etmemeye ikna ederek geçiriyorum. Benim gibi birine ihtiyacı yok.

BÖLÜM 23

Ro

"Yorgun görünüyorsun."

Tuvalet makinesine gitmeden önce kilerde yiyecek arayan on iki yaşındaki çocuğa saçma -ve muhtemelen tutarsız- bir şeyler homurdanıyorum.

Yanıt vermemem Oliver'ın kafasını karıştırmaya yetmiş olmalı, çünkü arkamı döndüğümde bana bakıyor, kaşları sanki bir ahır hayvanını eve almışım ya da pijamalarım yerine devasa bir kovboy kıyafeti giymişim gibi kalkık.

Kontrol etmek için yere

baktım. "İyi... misin?"

Tanrım, düşündüğümde daha kötü görünüyor olmalıyım.

"İyi uyuyamadım."

Sadie'nin yapacağı gibi hızlı bir karşılık bekliyorum ama Oliver hatırlıyorum.

Pek sık içmediğim bir fincan kahve yapmamı hafif bir endişeyle izliyor. Sonunda ona "Ben yalnızım. Sadece kötü bir gece geçirdim."

Uzun bir yudumdan sonra sıçrayıp tezgahın üzerine oturuyorum. Saat daha sabahın altısı, yüzden bir tek bizim uyanık olmamıza şaşırmadım.

İkimizin de uyumamış olma ihtimali var. "Gecen nasıl geçti?"

Omuz silkiyor. "İyiyim. Kötü bir şey yok." "Ama uyumadın."

Tekrar omuz silkiyor ve doğru tahmin ettiğimi anlıyorum.

"Eğer yine sorun yaşarsan, seni biriyle görüştürebiliriz." Ben daha cümlemi tamamlamadan Oliver başını sallamaya başlamıştı bile.

"Hayır, Sadie bütün bunlara katlanamaz. Bana yeni patenler aldı. Ben... Ben 1'im, Ro."

Şimdilik vazgeçmem için yeterince üzgün ama bilgileri kaydediyorum.

En iyi arkadaşım ve onun iki küçük kardeşiyle aynı yurttta kalmak Seksi Üniversite Yapılacaklar Listemde *yoktu* ama onları başka hiçbir şeye değişmezdim. Liam ve Oliver'ı öz kardeşlerim gibi seviyorum ama onlara yardım etmek Sadie'ye yardım etmek anlamına geliyor ve... Sadie için her şeyi yaparım.

O olmasaydı son üç yıldır ailemden bu kadar uzak kalmayı başarabileceğimi sanmıyorum.

Ve bunu bilmeyebileceğini bilmek midemi ağrıtıyor - benim için bir yük olmadığını. Tam tersi.

Odamdan çıktığımda Sadie uyanmış ve telefonum Tyler'dan gelen yirmi altı cevapsız aramayla dolmuştu. Yurt binasından çıkıp hızlı bir kapalı alan koşusu için spor salonuna doğru yürürken nihayet cevap veriyorum.

"Ne?"

Sağlam durun. Güçlü ol.

"Tanrım, Ro," diyor, öfkesi neredeyse tamamen durmama ve odama geri dönmeme neden oluyor. "Çok endişelendim."

"Beni şehrin bir saat dışında mahsur bıraktığını düşünürsek, o kadar da endişeli değilim."

"Bütün gece seni arayıp kontrol etmeye çalışan bendim. *Sen beni görmezden geldi.*"

"Sana evde güvende olduğumu ve yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Boşluğa ihtiyacım vardı-"

"Üzgün olduğumu söyledim, Ro. Gitmemeliydim. Dürüst olmak gerekirse, gitmezdim de, ama sen bir tür sürtük gibi davranıyordun ve ben gerçekten üzuldüm ve eve gitmem gerekti."

"Beni orada yalnız bıraktın Tyler, hiçbir olmadan. Bu hiç iyi değil."

Güzel. Sırtımı sıvazlamak istiyorum. Hızlı, ama 1rm. *Bir daha bu işe bulaşma.*

"Bir kerelikti."

Neredeyse çılglık
atacaktım.

"değildi, değil mi? İkinci kez bile değildi. Kelimenin tam anlamıyla bir aydan kısa bir süre önce beni bir restoranda saatlerce mahsur bıraktın."

"Bunun için üzgün olduğumu ," diye ısırdı. "Ama devam et ve bunun için beni tekrar kömürlerin üzerinde tırmıkla."

Bu, bu konuda yaptığımız ilk gerçek konuşma ama tabii. "Tyler-"

"Beni cezalandırmayı bırak, Ro. Üzgün olduğumu söyledim."

Yirmi dört saatten az bir boşluk ve ben onu cezalandırıyorum.

"Dersime ihtiyacım var, Tyler."

"CoPee için benimle buluş, sana vereyim," diye hemen cevap verir.

"Ofisimde bırakırsan seni şikayet etmem."

öfkenin yükseldiğini duymaktan çok hissedebiliyorum. Keşke bunu telefonda, birbirimizden uzakta yaptığımız için mutlu olabilseydim ama Tyler'ın en iyi silahı her zaman sözleri olmuştur.

"Kes şunu. Lanet bir sürtük gibi davranıyorsun, Ro."

"Bana öyle deme." Sesimin titrememesinden gurur duyuyorum.

," diye iç geçiriyor, sanki huysuz bir çocukmuşum gibi. "Öyle davrandığını söyledim."

"Bu da aynı şey. Beni tekrar tekrar aşağılıyorsun - bazen bir sürtük oluyorum, bir sonraki an bir çocuk gibi davranıyorum. Başka bir taktik seç; bu hakaretler seni olduğundan daha aptal gösteriyor."

Belki de onu kışkırtmamalıyım, ama nedense kelime kusmuğumdan sonra biraz daha uzun yürüyorum ve kendimi iyi hissediyorum. Con1dent.

"Lafi ağzıma tıkma. Tekrar bir araya gelmek isteyen sendin. Geçen gece bana resmen *yalvardın*."

Yürümeyi bırakıyorum, aynı iğrenç duyguya kapıldığım için midem bulanıyor. Sanki iki yıldır ilk kez aynaya bakıyormuşum ve gördüğüm şeyden *nefret* ediyormuşum gibi.

"Beni aramayı kes, Tyler. Benden bu kadar."

Kulaklarımı tırmalayan inançsız bir kahkaha. durduğum binanın tuğlasını tekmeliyorum, çünkü çılgılık , ağlamak ve belki de yorgunluktan bayılmadan önce ne kadar uzağa koşabileceğimi test etmek istiyorum.

"Çocuk gibi davranıyorsun, Ro."

Tam da söylediğim şeyi yaptığında biraz fazla sesli güldüğüm için neredeyse dilimi yutacaktım ama sakince cevap vermeyi başardım: "Hayır, değilim. Ben ciddiym. Biz ayrılıyor, Tyler."

"Değiliz. Dramatik olmayı bırak."

"Sizin standartlarınıza göre, biz çıkmıyorduk bile. "Sıradandık. Bunu sana söyleyerek bile kibarlık yapıyorum, artık bunu yapmak istemiyorum. Bitirmek istiyorum."

"Elbette," diye homurdanıyor. "Sonra konuşuruz. Bu kadar duygusal olmadığın zaman."

Telefonu kapattı. Ben de klasik erkek yumruğumu duvara vurarak başa çıkma tekniğini denemeyi düşünüyorum.

. . .

Pazartesi sabahı Freddy ile seansım başladığında, telefonumda otuzdan fazla cevapsız arama bildirimi ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir dizi mesaj vardı.

Tyler Donaldson yüz yüze soğukkanlı, sakın ve ağırbaşlı biri ama telefonda ya da mesajda acımasız.

Yine de iki gün boyunca bir şekilde ondan kaçmayı başardım. Özel ders seanslarım yeni yerlerde gerçekleşiyor, tüm öğrencilerim istediğim her yerde benimle buluşmaya istekli. Hatta ofis saatlerimi diğer okul ofislerinde ya da özel kütüphane odalarında gerçekleştiriyorum.

Ama bugün Tinsley'nin sınıfındaki GTA'lar olarak çakışmamız kaçınılmaz. Ben gergin biriyim.

Kapının sesi beni sıçratıyor ve Freddy'ye bir tepkimin fark edilmediğini söylüyor. Kaşları çatıldı, yüzündeki gülümseme yerini endişeye bıraktı.

"Ben... yanlış bir şey mi yaptım?"

Soru, şu anda telefon ekranımda patlayan her şeyin o kadar zıttı ki neredeyse gülecektim.

"Hiç de değil," diyorum. "Özür , sadece- Bugün benim için kötü bir gün."

Hâlâ kapıda duruyor, uzun bedeni giriş yolunu kaplıyor. Omuzlarının duruşundan sırt çantasının askısını tek eliyle tutuşuna kadar tüm duruşu belirsizlik çağırıştırıyor. Bu, popüler hokey sporcusunda sık gördüğüm bir bakış değil ve çabucak bunun gerçekten hoşlanmadığım bir bakış olduğuna karar veriyorum.

"İptal etmek mi istiyorsun?" "Hayır. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Titrek bir gülümseme yaymayı başarıyorum ama bu, masanın karşısında rahatça otururken gevşemesi için yeterli oluyor.

Matematik ödevinin üzerinden geçmek çok uzun sürüyor, çünkü sürekli çalan telefonum dikkatimi dağıtıyor.

Ve çalışıyor.

Şimdi yeni, rastgele numaralarla arıyorlar ki bu da midemi bulandırıyor.

İlk kez tartıştığımızda Tyler öfkeyle ayrıldı ve numaramı, sosyal medyamı, her şeyimi engelledi. Bu benim için tedirgin edici bir şoktu, nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum çünkü o benim ilk erkek arkadaşımdı. Bunun normal bir davranış olup olmadığını bilmiyordum ve Sadie kardeşleriyle sonsuz sorumluluklar içinde yüzerken ve babasıyla uğraşırken soracak kimsem yoktu.

İki gün sonra özür dilemek için Brew Haven'a geldi ve ne kadar üzgün olduğunu anlamama ihtiyacı olduğunu söyledi. Sadie bunun beni cezalandırdığını söylemenin süslü bir yolu olduğunu söyledi.

Ki artık bunun doğru olduğunu biliyorum.

Sonra, başka bir dövüşten sonra, beni cezalandırmasına izin vermedim. Bunun yerine onu engelledim. Bu bir şekilde işleri daha da kötüleştirdi. Ve tekrar tekrar bir araya geldiğimizden beri, Tyler her şeyi bir başarı olarak görmeye devam etti.

Dolayısıyla şu anda telefonumda rastgele numaralar uçuşuyor.

Sonunda, içimdeki kaygı neredeyse patlamak üzereyken, hâlâ titreşmekte olan telefonumu çantama atıyorum -çok sert bir şekilde, öğrencim karalamayı bırakıp bana bakıyor, kaşları havaya kalkıyor, sonra gözleri kısılıyor ve beni içine alıyor.

"İyi olduğuna emin misin?"

"İyi," ciyaklıyorum. Ama nedense gözlerimde yaşlar var.

Bir daha *onun önünde ağlamayacağım*.

Freddy, her zamanki gibi yalanımı anladı. Yine de söylemiyor.

Bunun yerine ders kitabını kapatıyor, bu hareketiyle saatimi ve duvardaki yüksek sesli saati iki kez kontrol etmeme neden oluyor.

"Bir fikrim var," diyor, avuçlarını masanın hafifçe eğerek. "Neden sınıfı atlamıyoruz?"

Açık ağzımdan tam ve kararlı bir inkâr dökülmeliydi. Bunun yerine, sessiz, kızarmış bir itiraf.

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

Sırıttıyor - her zamanki sırıtışı değil; bu sırıtış tamamen masum bir çocuksu cazibeye sahip.

Nazik, gerçek.

Gerçek.

"Ben öyle."

"Gerçekten mi?" Gülüyorum. "Bu..."

"Şaşırtıcı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, aslında bu çok mantıklı."

"Öyle mi?" diyor, şüpheci ama meraklanmış bir sesle. Öne doğru eğiliyor.

"Evet." Başımı sallıyorum, ona usulca gülümsüyorum. "Asla *şansını* denemek istemezsin

Birini hayal kırıklığına uğratmak. Sen... sen her zaman ortaya çıkıyorsun."

Nefesinde bir aksama var ve onu daha iyi tanımasaydım - herkesin ona bir ömür boyu yetecek kadar iltifat eminim - kelimeleri duymak için can attığını söyledim.

Bir güneş çiçeğinin üzerindeki su gibi onu yıkıyorlar.

Diğer omzuna atmak için sırt çantama uzanıyor. Bu hareket tüm bedenimi ısıtıyor; romantik olduğu için değil, nazik ve kibar olduğu için. Umutsuzca istediğim bir şey.

Kütüphaneden çıkıp kapalı küçük doğru ilerliyoruz. Birkaç kişi onu selamlamak için durduğunda Freddy ıslıl ıslıl gülümsüyor. Ona biraz yer açmak için bir adım geride durmaya çalışıyorum, ama ne zaman bocalasam, beni beklemek için geri dönüyor.

Neredeyse endişeli bir şekilde. Sanki kaybolacakmışım gibi.

Sonunda arabasına varıyoruz, beni yıpranmış deri yolcu koltuğuna oturtuyor ve koşarak yanına gitmeden önce kapıyı kapatıyor.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum. Dizlerim bir aşağı bir yukarı sallanıyor, beynim içimde dolaşan adrenalinden dolayı yüzüyor. Neredeyse başım dönüyor.

Belki de bugün Tyler'ı görmek zorunda olmamanın rahatlığıdır. Ama bence bu daha çok Matt Fredderic Epect.

O her şeyi on kat daha iyi yapıyor. Etrafında olmanın sarhoş edici olduğunu her zaman biliyordum - onunla tanıştığım ilk andan beri büyülendim - ve bunun güzelliğiyle hiçbir ilgisi yok.

Ona bakıyorum, parlak yeşil gözlerinin sırtarak kırıştığını görüyorum. Pembe dudakları ve yanaklarına oyulmuş gülümseme çizgileri de peluş.

Hayır. Mesele nasıl görüldüğü değil. O, olduğu gibi, bir mıknaş gibi, tek görebildiğim o olana kadar odağımı sonsuza dek çekiyor.

Tyler beni küçük, saf ve aptal hissettiriyor.

Sadie beni mutlu ediyor, ancak onunla birlikte her zaman sorumluluğun ağırlığı da var. Ona bakma ihtiyacı arkadaşlığımızın içine işlemiş durumda.

Ama Matt farklı.

Onun varlığı sıcak ve canlı hissettiriyor. Onun yanında olmak, bir roller coaster'ın düşüşünden önceki tırmanışa benziyor - parlak beklenti, incinmeden serbest düşüş için güvenlikle dolu.

Onun yanında, eğlenceli ve heyecanlı olan *benim*. Ona eşlik eden ya da seyirci olan değil.

"Hiç yapmadığınız ama hep yapmak istediğiniz bir şey nedir?"

Zihnim imgelerle dolup taşıyor, hepsi de masamın üzerinde, yaratıcılık ve beyindeki etkisi üzerine bir yığın basılı makalenin altında duran tozlu Seksi Üniversite Yapılacaklar Listemden ilham alıyor.

Freddy benim için bir huni tutuyor ya da bana biranın nasıl doldurulacağını gösteriyor.

Freddy elleri saçlarımda, onunla her şeyi denememe izin veriyor.

Freddy benimle çıplak yüzüyordu, vücutları ıslaktı, su altın rengi saçlarını tenine karşı koyulaştırıyordu - buklelerim üste yığılmış, boynuma bir... ayakkabı bağıyla bağlanmışken görmek kolaydı?

Neden bu kadar tanıdık geliyor?

Başımı sallayarak, "Aslında hiç buz pateni yapmadım," demekle yetiniyorum.

Donup kalıyor, ağzı açılıp kapanıyor, gözlerinde muzip bir parıltı beliriyor ve arabayı çalıştırıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben

soruyorum. "Arenaya."

"Oraya girmemize izin var mı?"

Omuz silkiyor. "Zaten sınıf atlıyoruz prenses. Bir kural daha mı çiğnenecek?"

BÖLÜM 24

Freddy

Arena kilitli, bu da bizi Waterfell'in tarihi şehir merkezinden geçirip halk pistine doğru götürürken Ro'nun radyoda sessizce mırıldandığı yirmi dakikalık güzel bir yolculuk yapacağım anlamına geliyor.

Ekim ayının başındaki bir güne göre hava orta derecede sıcak, bu yüzden arabamın arkasındaki buruşuk temiz giysi yığınınına dalıp bir ceket bulmaya çalışıyorum ve en temiz olanını, kolunda numaram ve sol cebinde soyadımın yazılı olduğu Waterfell University Sports yarım fermuarlı ceketini buluyorum.

"Kollarını benim için kaldır prenses," diyorum, kumaşı başından geçirip kalçalarının üzerine yerleştiriyorum. Eğilip fermuarını , o bana tatlı tatlı sırtırken kumaş çenesini sıyrıyor. Arabamı kilitlemeden önce arkadan patenlerimi alıyorum.

İçeri girdiğimizde arenanın soğuk ısısı sinir sistemimi yatıştırıyor. Ona bir çift paten alırken tam oturtmak üzereydim ki ciyaktı.

Ro beni yakalıyor, uzun uzuvları benimkilere dolanırken sırtım hafif dolgulu Aooring'e çarpıyor. Bir kıza göre uzun boylu ve sakar, öyle ki onu iri yarı bir genç olarak hayal edebiliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim."

Saçlarını omuzlarının üzerinden geri çekmek için çabalarken, kaçmaya devam eden bukleler denizinin içinden ona sırtıyorum. "Biliyor musun, sanırım ilk kez küfür ettiğini duyuyorum."

Göğsümü itmeden ve piste bakan pencereden bakmadan önce daha da kızarıyor.

"Bu Sadie. O burada."

Ro'nun bana tutunmaya devam etmesine izin vererek yavaşça yukarı iterken kaşlarım kalkıyor

-Onun farkında olduğundan bile emin değilim, oysa ben farkındayım.

Fısıldıyor, ben de öyle yapıyorum, buklelerinden birkaçını geriye doğru tarıyorum ve eğilirken tüm vücudunun ürpermesini kibarca görmezden .

"Bizi burada gerçekten göremediklerini biliyorsun prenses."

"Ah," diye fısıldıyor benden uzaklaşıp ayağa kalkmadan önce, yanakları koyu kırmızıya boyanmış.

Bakışlarını takip ediyorum ve karanlık camdan yarısı dolu piste bakıyorum. Halk pateni dış çembere yerleştirilmiş, ama ortada kaptanım ve 1. sınıf patenci ile yaklaşık altı bebek patenciden oluşan bir grup var.

Rhys tek bir odakla Sadie'yi izliyor, kafası her hareketi takip ediyor. Sanki başka bir oyuncunun hareketlerinin, oyunlarının sırrını çözüyormuş gibi. Sadece Kaptan Rhys'in yapabileceği türden bir odaklanma. Partide bunu biraz fark etmiş olabilirim ama burada, sert Auorescents altında, gözden kaçırmak imkansız.

Belki de .

Çünkü Sadie de ona aynı şekilde bakıyor gibi görünüyor, dikkatli ve yoğun. Sanki ikisi de sürekli birbirlerini izliyorlarmış gibi.

"O iyi bir adam mı?" Ro aniden sorar.

Bu soru beni biraz şaşırtıyor. O onları izlerken ben de onun bakışlarını incelerken kaşlarım havaya kalkıyor. Endişeli ve kaygılı görünüyor, ellerini göğsünde birleştirmiş, gömleğinin yakasıyla oynaşıyor ve dudaklarını çiğniyor.

"Sadece," diye devam ediyor ben cevap veremeden. "Sadie'nin bir erkekten gerçekten *hoşlandığını* hiç görmemiştim. Ve onun... çok fazla şeyi var. Görüldüğü kadar iyi bir adam olduğundan emin olmak istiyorum."

"Hayır- Rhys tanıdığım en iyi adam. Ona hayatımı emanet ederim. O emin ellerde."

Midemde bir şeyler ekşiyor, çünkü birden Rhys'in doğum günü partisini aklımdan çıkaramıyorum. Bu benim hatam değil, biliyorum, çünkü Sadie'yle parti temelli etkileşimlerimden yola çıkarak, neden arkadaşımı korumayayım ki?

Ama Ro *iyi* ve nazik biri. Ve eğer Sadie'yi koruyorsa, onu bu kadar çok seviyorsa, belki de yüzeyin altında daha fazlası vardır.

Senin için olduğu gibi mi?

Yoksa Ro'nun Sadie'yi kusurlarına rağmen sevmesinin, onun sizi arkadaşı olarak sevebileceği anlamına geldiğine mi inanmak istiyorsunuz? Senin kusurlarına rağmen mi?

Her zaman olduğu gibi, kafamın içindeki ses babam gibi geliyor ve başlamadan önce sarmalı temizlemek için kafamı sallamak zorunda kalıyorum.

Ancak şimdi ne dediğini hatırlayamıyorum çünkü beynim son etkileşimimizden çok uzakta. Bu yüzden enseme ovuyorum ve ona başımı sallıyorum.

"Başka bir şey seçmelisin."

Söylediklerim konuyla ilgili olsun ya da olmasın, sırtıyor ve ben de rahatlıyorum. "Ben mi? Peki ya sen?"

"Hayır. Bugün paten kaymayacağımız kesin, o yüzden... başka bir şey seçmelisin." Dönüp kapıya yöneliyorum, düşünürken çıkardığı küçük bir *hmm* sesiyle beni ne kadar çabuk takip ettiğine bayılıyorum.

Arabamın önünde duruyorum, ona kaşlarımı kaldırıyorum ve ayağımı yere vuruyorum. "Tamam. Hep dövme yaptırmak istemişimdir."

Gözlerim Aare. Beklediğim gibi değil ama bununla çalışabilirim.

"Aklında ne var?"

Bakışları bacaklarıma kadar iniyor. Bugün kot pantolon giyiyorum ama gözlerinin yakıcı yoğunluğu tam da kalçamdaki dövmenin olduğu yerdeyken çıplak da olabilirdim.

"Bir tereyağı," diye ağızından kaçırıyor ve başını hızla sallayıp elleriyle yüzünü kapatıyor. "Hayır, bekle. Üzgünüm, aslında bilmiyorum."

Egomun onun ilk dövmesini benimkiyle eşleştirmesini kaldıramayacağını bildiğim için sessiz kalıyorum ve ona kapısını açıyorum.

Waterfell'in tarihi şehir merkezinde, popüler bir pizzacı ile son yüz yıldır hiç değişmemiş eski bir şekerçi dükkânı arasında yer alan, daha önce de kullandığım dövme salonuna gidiyorum.

Birkaç bina ötedeki eğimli yerlerden birine yanaşarak Ro'nun inmesine yardım ettim ve elimi sırtının ortasına koyarak onu hızla yolun karşısına geçirdim.

Eski tuğla binanın içindeki salon, parlak krem ve yumuşak yeşillerin bir karışımı, çerçeveli desenler ve bazı tam boyutlu tuvaler duvarları kaplıyor. Nispeten boş, masalardan birinde sırtına dövme yaptıran bir kız var.

"Sen deftere bak, ben de evrakları getireyim."

Başka biri olsa, o dükkânın portföyüne bakıp bir tasarım seçerken, ben onun cevaplarını bana yüksek sesle söylerken yazmak bir yana, zar zor okuyabilirdim. Saatlerce burada kalırdık.

Bunun yerine, arkamı dönmeden önce bir kalem ve kağıtları aldım.

-Ama Ro'nun gittiğini öğrendim.

Dışarıda garip bir şekilde hızlı adımlarla ileri geri yürürken bir tutam bukleyi fark edene kadar kalbim bir anlığına düşüyor.

"Tanrım, Ro." Dükkândan çıkarken sırtıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve onu durmaya zorlamak için önünde duruyorum. "Beni burada bıraktığını sanıyordum."

"Hayır!" diyor hemen. "Bunu asla yapmam, bir an için çıldırdım. Ve belki..."

Yüzü çökmüş bir halde arkasını dönüp gidiyor.

"Belki de henüz dövme yaptırmak istemiyorsundur," diyorum.

Başını sallıyor ve sessizce "dilerim" diye fısıldarken son derece özür dileyen bir ifade takınıyor. "Özür dileme, Rosalie." Ruh halini eski haline getirmek için çaresizdi,

Etrafımıza çılginca bakıyorum. "Aslında buraya geldim çünkü açlıktan ölüyorum ve Massachusetts'teki en iyi pizzaya sahipler."

Ro yan kapıyı işaret ettiğim yere bakıyor. "Öyle mi?" diye soruyor, inanamayarak.

Omuz silkiyorum. "Bir"-pencerenin iç tarafına yapıştırılmış gazeteye daha yakından bakıyorum-"1995 *New York Times* makalesine göre, evet. Ve dürüst olmak gerekirse, orası o zamandan beri hiç değişmemiş gibi görünüyor, yani sanırım şanslıyız."

Onun için kapıyı açıyorum.

Toplam üç masadan oluşan küçük bir bina, 1990'ların başında içine kusulmuş gibi görünüyor. Girişte iki tane çeyreklik makinesi var, biri taşa benzeyen sakızlarla dolu, yaşlandıkça sertleşmiş. Diğerinde ise tam olarak aradığım şey var.

Pizzamızın parasını nakit olarak ödedikten ve para üstü olarak çeyreklik istedikten sonra - tezgâhın arkasındaki sivilceli gencin sinirli bakışlarını görmezden gelerek - paket yaptırmaya karar verdik.

Çünkü masalardan birinde erken akşam yemeğinin tadını çıkaran bir çift var ve diğer ikisi de bahse girerim oturmamız için kaldırılmayacak kutularla kaplı.

Her nasılsa Ro'ya fark ettirmeden makineden renkli toplardan iki tanesini çıkarmayı başarıyorum, her ne kadar kutuları sokaktan geçen herkese taşıtarak bir pislik gibi görünsem de.

Yine de sürprizin buna değeceğini düşünüyorum.

BÖLÜM 25

Freddy

Ro, Sadie'den eve gelmeyeceğine dair bir mesaj aldıktan sonra soluğu yurttan alıyor. Bana mesajda tam olarak ne yazdığını söylemiyor, bu da beni rahatsız ediyor çünkü

Onu rahatsız ettiğini *söyleyebilirim*.

Korumacılık hiçbir zaman bana göre olmamıştır - arkadaşlarla ya da kızlarla. Açıkçası, onlarla ilgilenme konusunda hiç iyi olamadım. Ama Ro'yla yeni filizlenmekte olan bana önemli geliyor. Ve *bu* korumacıyım.

Apartman tarzı yatakhanelerindeki tüm ışıklar yanmıyor ama televizyonda müzik çalıyor, şu anda Peter Bjorn ve John'un "Young Folks" şarkısı orta seste çalıyor. İlk olarak Ro içeri giriyor ve kanepenin yanındaki masanın üzerindeki uyumsuz lambalara bakıyor.

Onu izliyorum, Aoor yastıklarından biriyle beni işaret ettikten sonra açıkça inşa ettikleri paletin üzerine oturuyorum. Hâlâ ayakta duruyor ve mutfığa geri dönmenden önce endişeyle bakınıyor.

"Şarap ister misin?" diye soruyor, sırtarak uzanıp iki renkli kadehi indirirken.

"Elbette."

Buzdolabından çıkardığı bir şişe beyaz şarabı dolduruyor, iki kadehi de dikkatlice alçak sehpanın üzerine koyuyor ve Aoor'un üzerindeki pizza kutularından birini açıyor.

kaldırıyorum. "1995'in Massachusetts'teki en iyi pizzasına!"

Yaz güneşinin ilk ışınlarının bedenimi ısıtması gibi hissettiren açık, mutlu bir kahkaha ile ödüllendirildim.

Sessizce sohbet edip yemeğin tadını çıkarmadan önce benim kadeh kaldırmamı tekrarlarlarken kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

"Ee," diyorum, dördüncü dilim pizzamı bitirirken, hâlâ ilk kadeh şarabımı yudumluyorum. Pizzadan nefret ettiği yalanını söyledikten sonra ona hazırladığım ekmeklerden birini alıyor ve sarımsaklı sosa batırıyor. "İkimize de bir sürpriz hazırlamış olabilirim, böylece ikimiz de 'hyapmadım' görevimizi tamamlayabiliriz."

Halı kaplı Aoor'un üzerindeki kanepeden indirilmiş yastık ve battaniye yığınlarının üzerine oturduğumuzda ela gözleri lamba ışığında parlıyor.

"Ne oldu?"

Makineden aldığım iki renkli ödülü daha önce sakladığım yerden çıkarıp sırtarak elimde hafifçe oynatıyorum.

"Geçici dövmeleler."

Gülümsemesi neredeyse göz

kamaştırıcı. "Bunlar ne?"

"Bakmadım," dedim ve omuz silktim. "Rastgele seçip birbirimize takabiliriz diye düşündüm."

"Gerçekten mi? Sen de mi yapardın?"

Kaşlarını çatıyorum. "Bütün eğlenceyi bensiz yaşamana izin vermeyeceğim prenses.

Şimdi, . Seç."

Bir an bile tereddüt etmeden mor olanı kapıyor ve yeşil plastik topu elimde bırakıyor.

Açıyor ve ortaya gümüş ve ışıltılı bir taç dövmesi çıkıyor.

"Mükemmel," diye gülerek ona uzandım. "Bir prenses için taç."

Bu alay karşısında gözlerini deviriyor ama omzuma kendi omzuyla vuruyor. "Ne aldın?"

Bu kadar özgür görünmesi inanılmaz. Onu daha önce hiç görmediğim kadar. Neredeyse ikinci kadeh şarabını bitirmek üzere ama yumuşak ve gülümsüyor, sarhoş değil. Sakin ve rahat.

Ro'nun bir versiyonunu daha önce gördüğümü sanmıyorum.

Benimkinin kapağını açıyorum, iç çekiyorum ve içindeki küçük dövmeyle bakarak başımı sallıyorum.

"Yapamam," diye inliyorum. "Bunun sonunu asla duyamayacağım."

"Söz vermiştin," diye gülüyor ve omzumun üzerinden bakıp Hello Kitty'nin ikimize de baktığını görüyor.

"Biliyorum, ." Holden'ın yüzünde göreceğim ifadeyi *de* çok iyi biliyorum. Soyunma odasında şakaları neredeyse *duyabiliyorum*.

Bir şey Ro'yu duraklattı.

"zorunda değilsin. Eğer istemiyorsan."

"Biliyorum." Başımı sallayarak ona gülümseyerek saçlarını hafifçe okşadım. "İstiyorum. Söz veriyorum."

Bu onu yatıştırıyor gibi görünüyor, bütün gün hedeflediğim gülümseme yüzüne hoş bir şekilde geri dönüyor. Onu mutlu etmek, onu memnun etmek beni-

Kes şunu. Bunu tekrar yapmayacağız.

Geçen seferi hatırla.

Başımı sallayarak geriniyorum ve neredeyse boş pizza kutusunu itiyorum.

"Peki, neredesin?"

Ayağa kalkıp mutfığa koşmadan önce, " sen," diye geveliyor.

"Tamam," diyorum, gömleğimi çekip ön kollarımın üzerine oturuyorum. "Ama mükemmel olacağına söz vermelisin Rosalie. Göğsümde Hello Kitty ile görünmek yeterince kötü zaten. Parçalanmış olması daha da kötü."

Duraklıyorum, çünkü Ro arızalandı, oturma odasına yeniden girerken köşede tamamen donmuş bir şekilde duruyordu.

Gözleri geniş ve yuvarlak, ağzı hafifçe açık ve yüzü hızla kızarıyor.

Bu öyle bir değişiklik ki, oturmak için doğruluyorum, endişem omurgamdan aşağı yuvarlanıyor. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey!" diyor ama tiz ve cırtlak bir sesle, yani hiç bir şey değil. "Ben sadece... gömleğini çıkardın. Hazırlıklı değildim." Biraz rahatlıyorum ve gördüğünü beğenip beğenmediğini sorma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Tyler Donaldson'la olan tuhaf ilişkisinin farkındayım; Donaldson bu ilişkinin beni ilgilendirmediğini açıkça belirtti. Ama bu benim için ikinci doğa En ufak bir ilgide tavus kuşu gibi süzülme.

Çok acınası.

"Üzgünüm, Ro. Seni rahatsız etmek istememiştim." Çünkü hissettiği şey bu, değil mi? Rahatsızlık mı? "Onu göğsüme koymayı isteyecektim ama -"

"Hayır, hayır," diyor, beni durduruyor, başını sallıyor, bu tüm vücudu için bir sıfırlama düğmesi gibi çalışıyor gibi görünüyor, ileri doğru fırlarken, derme çatma

Bir kase sıcak su ve ince bir rulo kâğıt havlu ile palet. "Özür dilerim. Bu muhtemelen çok garipti. Ben... üzgünüm Matt. Ne yazık ki çok yakışıklısın."

"Ne yazık ki mi?" Bu beni güldürüyor. sayamayacağım kadar çok kez çekici olduğum söylendi ama hiçbiri bu kadar ters bir şekilde söylenmemiştir.

"Ben değil-" O salları onu Başını. "Özür dilerim. I muhtemelen yapılmış Şu anda rahatsızsın. Beni mutlu etmek için bunu yapmak zorunda değilsin."

"Güven bana Rosalie," diyorum. "Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok."

Tekrar rahatlıyorum, o yanımda diz çökerken ben ön kollarımın üzerine yaslanıyorum.

Kıs kıs gülüyor ve gözlerimi tekrar ona çeviriyor. "Ne?"

"Bir şey yok. Sanki bir savaşta yaralanmışsın gibi dağılmışsın. Ve ben" - kendini, yanındaki seramik kaseyi ve kâğıt havluları işaret ediyor

-"Seni iyileştirmek için buradaymışım gibi görün. Her şey çok korse yırtıcı gibi hissettiriyor."

"Ne?" diye tekrarlarlarken kaşları havaya kalktı. Ama çok daha yüksek sesle, yanakları kıpkırmızı olurken.

"Önünde elbiseli kadınlar ve gömleksiz erkekler olan kitaplar mı?" Dudağını ısırtıyor. "Onlara bodice rippers deniyor."

"Bunlar seksi kitaplar mı?" Göz kırıpıyorum, aniden bu hobiyle çok ilgilenmeye başladım. "Evet, ama romantikler." "mi?"

Kâğıt havluyu suya batırıp cildime bastırarak başını sallarken hafifçe utanmış gibi görünmesinden nefret ediyorum. "Evet, tüm romantizmleri severim ama en çok onları severim. Eskiden büyük koleksiyonum vardı."

"Buraya hiç getirmedin mi? Bir tane görmek istiyorum."

"Yaptım, ama-" Gözlerini Aoor'a dikerek konuşmasını kesiyor. "Aslında çoğu gitti. Sanırım bir var; en sevdiğim."

Biraz tökezleyerek ayağa kalkıyor ve ben de kâğıt havluyu göğüs kafesime tutuyorum.

Elindeki kitabın kenarları yırtılmış, yıpranmış ve çok sevilmiş. Belki bir zamanlar parlak yeşildi, ama şimdi yumuşak bir adaçayına dönüşmüş. Bana nazikçe uzatıyor.

Ateşle işaretlenmiş başlık kapak boyunca ilerliyor, harflerin alt kısımları uzun kızıl saçlı, tek giysisi kilt olan yarı çıplak adamın aşırı yontulmuş göğsünü okşuyor. Bir eli kalçasında, diğeri saçlarına dolanmış, koyu tenli, bukleli bir kadını kucaklıyor.

"Ne hakkında?" Ortaya çıkmak isteyen alaycı gülümsememi bastırarak soruyorum. Bırakın kitaba bakmayı, elime bile alamayacak kadar kararsız, biraz da tereddütlü görünüyor.

"Bu, um, ıslah edilmiş bir tırmık hikayesi." Kaşlarım çatıldı. "Ne hikayesi?"

"Bu şu anlama geliyor" -boğazını temizliyor ve ben kitabın arkasını okuyacakmışım gibi kitabı elime alırken altımdaki battaniyenin ucuyla oynuyor-"kahraman bir , bir playboydu ve kadın kahramanla birlikte olmak için yollarını değiştirdi, çünkü onu seviyor."

Ro duraksıyor ve bir tutam çekiyor, etrafında uğultulu bir gergin enerji var.

"Devam et," diyorum, ilgimi çekerek.

"Bu filmde herkes Callan'ın çapkın bir adam olduğunu düşünüyor. Rosalina da babasının borçlarını ödemek için ondan alınmış ve İskoçya'ya kadar götürülmüş."

Şimdi gülümsüyorum, gözleriyle buluşabilmek için çenemi aşağı eğiyorum.

"*Rosalina*, ha?"

Kızarıyor. "İlk kez ismime benzer bir şey gördüm, ama en sevdiğim olmasının nedeni değil. İlk başta korktu ve onu açık artırmaya çıkardıklarında-"

"Onlar *ne*?"

Ro şimdi bana bakıyor, çenesini ağzına götürüyor. "Bırak da bitireyim. Onu açık artırmaya çıkarıyorlar ve en çok parayı Callan koyuyor; kimse onun *neden* bir yuva kurmak istediğini bilmiyor. İsteddiği kadına sahip olabilir ama kimse onun yalnız olduğunu anlamıyor."

Karnım biraz çöküyor ve tekrar kapaktaki gömleksiz adama bakıyorum. *Evet, Callan, anladım.*

"Ama Rosalina'nın var. Çünkü o da yalnız." Dudakları birbirine yapışıyor ve saçlarını kulaklarının arkasına atıyor. "Sevilmek için görülmek gerekir ve Rosalina onu gerçekten gören ilk kişi. Bu yüzden aşık oluyorlar."

Arka planda alçak sesle mırıldanan müzik dışında ortalık sessiz.

Yalnızım, demek istiyorum, kendimi bir şekilde Ro'nun açıkça zaafı olan yağlanmış adamla karşılaştırmak neredeyse çaresizim. *Beni görebiliyor musun? Ne kadar yalnız olduğumu hissedebiliyor ?*

Sen de mi yalnızsın?

Ro elime dokunmak için uzanıyor ama sadece kâğıt havluyu tenimden çekip alıyor, ben neredeyse saçlarının içine konuşurken dövme hafifçe üflüyor.

"Ben... Ben okumayı severdim. Yani kitapları severim. Çocukken iyi okuyamazdım." Sanırım *şimdi* de *okuyamıyorum* ama söylemekten kaçınıyorum. Her ne kadar artık çok iyi ve bu konuda benimle asla dalga geçmeyeceğini bilsem de. "Ama annem bana *Harry Potter* okurdu. Sonra *Yüzüklerin Efendisi'ni*, Eragon'u. Onları çok severdim."

Ama sonra büyüdüm ve arkadaşlarımla paten kaymanın ve sokağa çıkma yasağımı delmenin annemin sesini dinlemekten daha eğlenceli olduğuna karar verdim. Ve ben daha başıma toplayamadan annem o kadar hastalandı ki bana kitap okumayı bırakın, başını bile kaldıramaz oldu, bu yüzden başladığımız kitapların hiçbirini bitiremedim.

Ve şimdi yapmayacağım. Asla.

Çenemi sıkarak keder dalgasının geri çekilmesini bekliyorum.

Ro bana bakıyor, ne kadar yakın olduğumuzun farkında değil. Gözlerinin girdaplı yosunlarında saf altının aklarını görebiliyorum.

"En sevdiğin hangisiydi?"

Gülümsüyorum. "*Yüzüklerin Efendisi*. Samwise'ı severdim."

Gözleri yumuşuyor, sanki kendimle ilgili büyük bir gerçeği ortaya gibi ve o kadar hassas ki, çok yakından bakarsa hoşuna gitmeyecek bir şey görmeden önce geri çekiliyorum.

Onun onaylamamasına dayanabileceğimi sanmıyorum. "Sıra sende prenses."

Pozisyon değiştiriyoruz ve hareketlerimiz nazik ama ürkek - her ikimiz de çok hızlı gidersek birbirimizi korkutmaktan korkuyoruz.

Ro altıma yerleşirken Mokita ve Kaptan'ın "Dreamer (Stripped Down)" şarkısı usulca çalıyor, Aat'ı rengârenk battaniyelerin üzerine, esmer yamalı bir fon gibi yatırıyor, boğazının uzun sütununu ve kızarmış tenini ortaya çıkarıyor.

"Buraya koymak istiyorum." Kalça kemiğinin üstünü işaret ediyor. "Eğer sorun olmazsa." Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Bir an için keşke ondan etkilenmeseydim dedim. Ona karşı hissettiğim her şey sadece arkadaşlıktan ibaret olsaydı, çünkü bu işi çok daha kolay hale getirirdi.

O zaman gömleğinin kumaşını kaldırırken nasıl titrediğini düşünmezdim. Parmak uçlarımin altındaki teninin yumuşaklığını, nemli kağıt havluyu dövmenin üzerine bastırduğımda tüm karnında yayılan tüyleri fark etmezdim. Tacın üzerine hafifçe üflediğimde çıkardığı sesli nefes.

Ona öpücük için yalvarmadan -hatta bu noktada kafasını okşamadan- nefes almak için kendime yer açmaya çalışarak ayağa kalkıyorum ve ambalajları ve pizza kutularını atarak temizliyorum.

"Teşekkür ," diyor sessizce. "Son zamanlarda beni Tyler'la birlikte birçok kez kurtardığın için. Bunun muhtemelen can sıkıcı olduğunu biliyorum-"

"Öyle değil." Başımı iki yana sallıyorum, kutuları ağzına kadar dolu çöp torbasına doldurup ağzını bağlıyorum ve almak üzere kapının yanına koyuyorum. "Sana böyle davranması sadece can sıkıcı. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Sen harikasin, Ro."

Ona bakıyorum ve kollarını gözlerinin üzerine koyduğunu görüyorum, gömleği hala yukarı kalkmış ve tacının bir fener gibi parladığı yeri gösteriyor - neredeyse hemen geri dönmeme yetecek kadar yüksek.

"Evet, belki de beni tanıdıktan sonra o kadar da harika biri değilimdir."

Sözleri yumuşak bir mırıltı halinde ve ona ne demek istediğini sorduğumda cevap vermiyor.

Temizliği bitirdiğimde yine sessizdi. Palete dönüyorum ve onun yanına oturuyorum. "Küçükken," diyorum, gözleri kapalı olduğu için ses tonum alçak, "annemden bana okuldaki kitapları okumasını isterdim. Önce o bana okurdu, ben de ondan sonra okurdum. Onları tekrar tekrar gözden geçirirdi. Her kelimeyi mükemmel bir şekilde anlayana kadar benimle tekrar et."

Konuşurken neredeyse annemi hayal edebiliyorum, sayfaları çevirip kaçırdığım kelimeleri usulca düzeltirken beni rahatlatıcı bir şekilde kucaklayışını.

"Şimdi daha iyi okumayı öğrenmekten çok ezberlediğimi biliyorum ama bunun bir önemi yoktu. Okuldaki sesli okuma günlerimizde beni utandırdığını biliyordun, bu yüzden her önce kendimi güvende hissetmemi sağladı."

Bugün evde kalmak istiyorsan, sorun değil Matty.

Dünyanın en yumuşak kadınının nasıl olup da yaşayan en kötü narsistle birlikte olduğu her zaman büyük bir kozmik şaka gibi gelir.

Uyuyan Ro'ya derin bir iç .

"Bazen bana onu hatırlatıyorsun, özellikle de bana öğretirken. Harika olduğunu düşünüyorum ve... umarım de harika olduğunu düşünüyorsundur."

Gitmeliyim, *gerek*. Ama bu şekilde Aoor'da uyumasına izin veremem.

kalkıyorum, kollarımı başının altından ve dizlerinden geçirerek onu kaldırıyorum, yavaş olmaya ve onu sarsmamaya çalışıyorum.

Başını göğsüme yaslıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken kaşları kırışıyor.

"Hayır, yapma. Ben bir devim."

Hafifçe gülümsedim. "Sen uzunsun. Ama ben daha uzunum."

"Ve daha güçlü," diye nefes alıyor, ben odasına girerken daha da sokuluyor. Göğsümü biraz kabartarak kendimi beğenmiş gibi hissediyorum.

"Evet, prenses. Ve daha güçlü."

Kapıyı omuzlayıp açıyorum ve odasına giriyorum. Küçük ve temiz ama iyi yaşanmış. Buradaki dekor, renk patlamaları ve sonsuz yastık ve battaniyeleriyle Sadie'yle dairelerinin geri kalanının dekorasyonunda ağır bir eli olduğunu anlamamı sağlıyor.

Onu yatağa yatırıyorum, ucunda asılı duran battaniyelerden birini üzerini örtmek için kullanıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum ve yüzümdeki gülümseme en iyi ihtimalle manik. Ama o bu haldeyken umurumda bile değil.

Yumuşak, rahat ve mutlu.

Ayrılmak için döndüğümde, masaüstünde, mini bir dikiş makinesinin yanında, yarısı basılı yazılarla kaplı bir karton tabela görüyorum. Birkaç maddeye göz gezdirirken bir liste olduğunu fark ediyorum:

Coyote Ugly gibi bir barın tepesinde dans et.

Arabada üçüncü aşama.

Skinny-dip! (Ama yakalanmayın ya da hapse girmeyin!)

Çılgın bir bahar tatili gezisine çıkın. (Ama sakın tutuklanmayın!)

Düzgün ve karalanmış el yazısı ile küçük karalamalar ve çizimlerin bir karışımı.

Ve özellikle listedeki cinsel içerikli maddelerden birkaçının yanındaki onay işaretleri. Göğsümde bir sızı var, onu ovuşturmama neden olan bir baskı. Ona bunları yapanın Tyler olduğunu biliyorum ve yüzden ondan daha fazla nefret etmekten kendimi alamıyorum.

Kartondan uzaklaşıp Ro'nun uyuyan haline bakıyorum ve bir nefes veriyorum. Onu bu kadar savunmasız ve güven dolu gördüğümde rahatlamak, her şeyi akışına bırakmak daha kolay oluyor.

Ben de listenin var olduğu bilgisini Rosalie ShariP klasörüne kaldırdım ve içten içe bir dahaki sefere onunla birlikte kenar boşluklarına işaretler çizen kişinin *ben* olacağımı umuyorum.

BÖLÜM 26

Freddy

Günde iki antrenmanımızın sabah bölümünü bitirdikten sonra Archer'dan iki mesaj ve babamdan iki cevapsız arama beni bekliyor.

Mesajları kaydırıyorum, yeterli sayıda kişinin bana mesaj atarak onları gelen kutumun derinliklerine, merakımdan uzağa gömmesini umuyorum.

Birine ihtiyacın olursa ben buradayım.

Archer'ın hüzünlü ses tonunu kafamdan atmak için çaresizce babamı arıyorum, yoksa sesli mesajımda bana yine kızacak.

Telefonu açtığımda dikkatlice "Hey," diyorum.

"Bu da neydi böyle?" Neredeyse hırıyordu. O gerçekten başlamadan önce arka planda bir kapının kapandığını duyuyorum. "Gösteri maçlarında gol kralı oluyorsun, sonra da kışının üstüne oturup gerçek maçların başlamasını mı bekliyorsun?"

On ve üşüyorum.

Yatak odamın kapısına uzanıyorum ve sanki bu hareket zihnimi tehlikeli bölgeden uzaklaştıracakmış gibi çekip kapatıyorum. "Ben yapmadım-"

kesti. "Seni görmeleri için lanet *olası gözcüler* gönderdim, aptal herif," dedi. "Seni nankör pislik, şimdi istifa etsen iyi olur. her şeyi mahvetmeye devam ettiğin düşünülürse, yapılacak en doğru şey bu olurdu."

On yaşındayım ve babam bana bakmıyor.

"Sen lanet olası bir utanç kaynağısın Matt."

Zihnim parçalanıyor, her düşünce başımın daha da sert çarpmasına neden oluyor.

On yaşındayım ve üşüyorum.

On yaşımdayım ve üşüyorum, sinirlerim pistin parlaklığından daha fazla titrememe neden oluyor. Zaten kalabalık, benim yaşlarımda çocuklar banklara dağılmış, babaları diz çökmüş küçüklerin patenlerini bağlıyor, bazıları birbirleriyle sohbet ediyor.

Boş bir gülümsemeyle babama bakıyorum ama o bana değil, odaya bakıyor.

"Patenlerimi buraya mı koyayım?" Yanaklarımı acıtmasına rağmen hâlâ gülümseyerek soruyorum.

"Eğer eğlenmiyorsanız, ona eve gitmek istediğinizi söyleyin. Seni hemen geri getirecektir."

Annemin sesi kulaklarımda yankılanıyor. Ama ben eve gitmek istemiyorum. Babamın beni sevmesini istiyorum.

"Evet," diyor ve çantamı omzundan alıp bankın üzerine bırakıyor. "Sadece... patenlerini giy ve buza çık. Hemen biriyle konuşmam lazım."

Bağcıkları doğru şekilde bağlamanın benim için hala zor olduğunu söyleyemedim gitti. Bazen zihnim dağılıyor ve nerede olduğumu ya da ne yaptığımı unutuyorum, bu yüzden birinin beni izlemesine, yardım etmesine ihtiyacım var.

Çantamın yanında durup eşofmanımın iplerini çekerken, babam koşarak alanın diğer tarafına geçiyor, başka bir adamın sırtına tokat atıp elini sıkıyor ve bir an için göğsümde garip bir baskı hissediyorum.

Gülümsemesi bütün gün olduğundan daha geniş. "İyi misin, şampiyon?"

Yeni ses beni sarstı ve önümdeki çok uzun boylu adama bakmak için geriye doğru eğildim. Yanında benim yaşlarımda, belki de daha büyük bir çocuk duruyor, çünkü bir çocuğa göre oldukça iri. Takımımıdaki çocukların çoğundan daha iri, kollarını dayamış.

"Ben, um..." Boynumu kaşıyorum. "Bağcıklarım için yardıma ihtiyacım var."

Adam başını sallar ve gülümser. "değil. Bazen karmaşık olabiliyorlar. Neden şuradaki banka oturmuyorsun, sana yardım edebilirim."

Tekrar başımı sallıyorum, yana kayıyorum ve çantamı sürüklüyorum. Patenlerimi çıkarıp bankın üzerine oturuyorum ve ayaklarımı tekmelememeye çalışıyorum.

"Nefesini beş saniye tut ve beş saniye üfle. Bunu düşünme." Her zamanki talimatlarını uygularken annemin sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Patenlerimi bağlarken gözlerim göğsüne gerilmiş gri kumaşın üzerindeki Winnipeg Jets logosunda gezinmeye başlıyor.

"Jets," diyorum başımı hafifçe sallayarak. "Henney bu yıl çok güzel."

Adam gülüyor, gülümserken başını sallıyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum ama muhtemelen benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Okulun en iyisi olmayabilirim ama sürekli hokey izliyorum. Her onu düşünüyorum.

Koç Archer şimdiden bir yıldız gibi düşündüğümü söylüyor.

"Öyle," diyor adam, ben bileğimi esnetip onun çalışmasını kontrol ederken diğer ayağımı kucağına çekiyor. "Jets'i seviyor musun?"

"Evet, ama ben bir Dallas hayranıyım." Gülümsüyorum.

"Babam onlar için oynuyor." "Öyle mi? Senin adın ne şampiyon?"

"Matt Fredderic," diyorum, tek kelime etmeyen ve hâlâ bana bakan benim yaşımdaki çocuğa bakarak. "Ama takımım bana Matty der."

"Memnun oldum Matt." Gülümsüyor. "Baban John Fredderic, ha?"

Sesinde bir gerginlik var ve tereddüt ediyorum çünkü bunu daha önce de duymuştum. Yetişkinler babama hep böyle davranır. Ama yine de başımı sallıyorum.

"Evet, bugün benimle kayması için getirdi. Onunla çok fazla vakit geçiremiyorum."

"Reiner," diyor babam, elini uzatırken neredeyse acı verecek kadar sahte görünen sıvalı bir gülümsemeyle bize yeniden katılıyor - adam hâlâ bağcıklarımla uğraşıyor olsa da.

Babamı görmezden geliyor ve son çift düğümü atıyor.

"Nasıl hissediyorsun şampiyon?" Bay Reiner bana gülümseyerek soruyor. Hâlâ başım beladaymış gibi hissediyorum, midem bulanıyor, bu yüzden soldakini kontrol etmeden önce hızlıca başımı sallıyorum.

Sonunda başını kaldırıp ayağa , babamdan daha uzun; Koç Archer'a benziyor, süper uzun, siyah saçlı ve kısa sakallı, ama onun kadar bronz değil.

"John. Seni gördüğüme sevindim."

"Bunun için üzgünüm," diyor babam bana belli belirsiz bir işaret yaparken.

"Çocuğun kendi patenlerini bağlayamadığını bilmiyordum."

Gülüyor ve konuşmaları biter bitmez beni eve götürmesini istemeye karar veriyorum.

Ben sadece annemi istiyorum.

Konuşuyorlar ama kelimeleri duyamıyorum, sadece Bay Reiner'ın sırtımda ya da başımın üstünde birkaç nazik dokunuşunu hissediyorum, sanki gitmeden önce bana biraz nezaket ya da güç veriyormuş gibi.

Ve sonra babam beni pistten dışarı sürüklüyor, hala patenlerimle, kulağıma alçak sesle ve acımasızca konuşurken bıçakların fayansları sıyırdığı banyoya.

"Bir daha asla böyle bir şey yapma. Tam bir utanç kaynağı. geri döndüğümüzde, hepsine günlerini göstersen iyi edersin. Bir takımda , onlara tek başına değerli olduğunu göster. Bir süperstar ol."

"Dersim var," diye mırıldanıyorum, başım çarpıyor, onu tamamen kesiyorum. Gerçi tiradının son birkaç dakikasını duymamıştım.

Ama son sözlerini duydum.

"Harvard maçına geliyorum. Bunu berbat edersen Dallas'la olan kontratını mahvederim."

İçimde öfke titreşiyor. "Sen benim ajanım değilsin. Bunu yapamazsın."

"Beni izle. Ayrıca, bunu başka kim yapacak ki? Elise gitti ve görünüşe göre Archer bu yükü bana bıraktı -sanki yeterince yokmuş gibi, bir de *seninle* uğraşmak zorundayım."

Haklısın. Çünkü benim gibi bir çocuğa sahip olmak büyük bir sorumluluktur.

"Sana ihtiyacım yok."

Gülüyor. "Ben senin babanım. Adın *ünlü* çünkü *ben* öyle yaptım." "Beni rahat bırak." Telefonu kapattım, kendimi biraz hasta hissediyordum ve giy.

. . .

Dersime giren otuzdan fazla öğrenciyle birlikte biyoloji laboratuvarındaki çok küçük taburede otururken kendimi olabildiğince yersiz hissediyorum. Ama Ro bana isteğe bağlı akşam değerlendirmesine gelmemin iyi bir fikir olduğunu söyledi, ben de . Carmen Tinley ile gerekenden fazla zaman geçirmemeyi tercih ederim.

"Ve bu aktif taşıma mı?" Soruyu ağızımdan kaçırıyorum, diğer elimi saçlarımdan arasından geçirirken dizlerim titriyor ve kalemim parmaklarımdan arasında sallanıyor. Tyler'ın ani sırtışı, üzümlere biraz geri çekilmeme neden oluyor. "Ya da... pasif, sanırım?"

Her zaman yaptığım gibi "boş " diye mırıldanmamak için dilimi ısıırıyorum, onları yollarına devam etmeye ve beni geride bırakmaya zorlamak için. Anlamadığınız bir kavram. Ama öyle değil. Biyolojideki her temel bir öncekinin üzerine inşa ediliyor gibi görünüyor ve bir tanesinde geride an, asla .

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyor Tyler, masanın üzerine yığılıyor. Ro sandalyesinden kalkıyor, kendinden emin ve rahat.

"Bir de düşünün," diyor ellerini kavuşturarak. "Pasif taşıma dev bir taşı tepeden aşağı yuvarlamaya benzer - hiç enerji kullanmaz, değil mi? Aktif taşıma ise aynı taşı alıp aktif bir şekilde tepeye yuvarlamak gibidir, ki bu da çok fazla enerji harcar. Yani, bir sodyum-potasyum pompası...?" Ro duraksıyor, tırnağını büyük diyagramın çizildiği beyaz tahtaya vuruyor. Ne kadar artistik biri olduğunu bildiğim için bunu onun çizdiğinden şüpheleniyorum.

"Aktif," diye cevap veriyorum, gülümseyerek. Belki de sınıf ortamında ilk kez bir soruya yüksek *sesle* cevap veriyorum - belki de on dört yaşımdan beri sınıfta ilk kez soru *soruyorum*.

"Ne kadar aptalca ve basit bir açıklama," diye alay ediyor Tyler, Ro'ya bakarak. "Kulağa bir çocukla konuşuyormuşsun gibi geliyor."

Dinleyen öğrencilerden birkaçı gülüyor, öyle ki Tinley'nin arka taraftaki bir masayla yaptığı bire bir görüşmeden başını kaldırdığını görüyorum. Neyse ki , ama Tyler onun ilgisinden biraz bile endişelenmiş görünmüyor.

"Tyler-"

" fiyonk olan geleceğin anaokulu öğretmenini dinlemek istersen, eminim kağıdına küçük bir altın yıldız ve gülen yüz verecektir. Hatta siz sınava girerken elinizi bile tutabilir." Yine birkaç öğrenci gülüyor ama ben omzumun üzerinden hızlı bir bakış atarak alt sınıfların yarısını . "Ama geçmek istiyorsanız, az önce söylediği şeyden daha fazlasına ihtiyacınız var."

Ro öfkeyle kızarıyor, ama dik duruşunu koruyor ve Tyler'ın rahatsız edici sırtışından geri adım atmıyor. *İşte benim kızım*.

"Daha arızaya bile gelmedik. Anlamak için bu kavramı anlamaları gerek-"

"Ro," diye kesiyor
Carmen. Sesi karşısında
gözlerim kapanıyor.

"Eğer öğretmek için yardımına ihtiyacım olsaydı, Ro, sana sorardım."

Ro kendini savunmaya çalışarak, "Freddy'nin bir sorusu vardı-" diyor.

Ağzım yardım etmek için açılıyor ama Carmen'in eli omzuma inince kapanıyor. "Şimdi, yardımcı olabilirim?"

"Hiçbir şey," diye homurdandım, çaresizce derimi onun pençesinin altından söküp almak istiyordum. "Ben 1ne'im. Ro bana yardım etti."

Bu keskin itirazım karşısında Ro'nun yüzü hafifçe soluyor. Carmen hafifçe sıkıyor, masanın etrafında arkamdan sınıfın önüne doğru yürürken elini saçlarımın ucundan geçiriyor. Ro başını sallayıp yanakları utançtan kıpkırmızı olurken, Ro'ya alttan alta bir şeyler söylüyor ve onu azarlıyor.

Ro'nun güzel, perili ela gözleri sürekli benimkilere bakıyor ama kıpırdamıyor. Odadaki herkes sessiz, öğretmenimin odanın kenarına yakın bir yere oturmadan önce Carmen'in bitirmesine izin vermesini izliyor.

Omuzlarında benimkine benzeyen bir çöküntü var, hem kambur hem de korkmuş ama bu aptal sınıfta donup kalmış.

Carmen'in Tyler'a bir şey söylemesini, çok daha büyük bir aksaklık yaptığı için onu azarlamasını bekliyorum ama yapmıyor. Sadece yanına yaklaşıyor ve durakladığı yerden devam ediyor.

Seans dakikalar sonra bitiyor ve hatırladığım tek şey Ro'nun açıklaması oluyor. Koşmak, bu odadan kaçmak ve bir koşunun enerjisinin hiperaktivitemi azaltmasına izin vermek istiyorum - öyle olmayacağını bilsem bile. Bunun yerine Ro fazladan çalışma kâğıtlarını dağıtırken ve çantasını toplarken ben kalıyorum.

Tyler onu izliyor. Carmen beni izliyor. Ama ben gözlerimi Ro'dan ayırmıyorum.

Sonunda ayağa kalkıp çantamı bir omzuma atıyorum ve odadan çıkan son öğrenci olmak için ona doğru ilerliyorum.

"Hey," diye fısıldıyorum, yakınına sokuluyorum ve vücudumun olabildiğince büyük bir kısmıyla onun ince formunu engelliyorum. Ben elini çekene kadar saçındaki fiyonklardan biriyle gergin bir şekilde oynadı. "İyi misin?"

"Evet. Ben 1ne-"

"Fredderic," diye tersliyor Tyler, sokularak. Omzumla ve boyumla onu incelikle engellemeye çalışıyorum, ama sadece benimle konuşurken bile Ro'nun gözünü kolayca yakalamayı başarıyor. "Ro'nun sana bu kadar yardımcı olduğunu bilmek güzel. Biliyor musun, senin okuyamadığına dair iddiaya girmiştik." Buna gülüyor ve başını sallıyor,

Sanki eski dostmuşuz da nefret dolu mizahını paylaşıyormuşuz gibi. "Ama benim bahsim daha iyiydi. Onu ilk senin becereceğine bahse girmiştin."

Sesini bir kademe bile düşürmüyor, bu yüzden Carmen'in sözlerini duyduğunu biliyorum. "Ro talimatları uygulamayı seviyor, değil mi RoRo?"

Alay ediyor, bir Aare

Kıza tekrar bakarken gözlerinde nefretle karışık bir pişmanlık vardı. "Ama bir öğrenciyle yatmak? Bu senin için bile alçakça."

"Biz-" Sesi titriyor, gözleri yaşlarla doluyor ve tutmak için geleni yapıyor. Eğer benim tutmayacağını bildiğim tek yetkilinin sınıfında olmasaydık, onun kışına tekme basardım.

"Kıskançlık sana yakışmıyor, Donaldson," diyorum yüzümü taş gibi sertleştirmeden önce. "Onu rahat bırak."

Sırtımı sıvazlıyor ve sesini sessiz bir fısıltıya indiriyor. "Siz ikiniz birlikte mükemmel olabilirsiniz. O senden bile daha sürtük, Fredderic."

Ro duvarı itiyor ve yanımdan hızla geçerek odadan çıkıyor. Bir an için ortalık ölüm sessizliğine büründü, sonra omzumun üzerinden Carmen'e baktım, önünde duran kâğıtlarla meşgulmuş gibi yapsa da dikkatle onu izliyordu.

"Onunla bir daha konuşma, pislik." Sözlerim keskin kenarlı ve hızlı, sevgili profesörümüzün müdahale edebileceği kadar yüksek, ama 1'lerimi yükseltmediğim sürece, yapmayacağını biliyorum. "Ben ciddiylim."

"Güzel tehdit, ama senden korkmuyorum." Tyler omuz silkiyor, sanki sözlerimin hiçbir yokmuş gibi. "Onunla ilişkimiz henüz bitmedi."

"Bahse var mısın?" Hışımınla dışarı çıkıp onu yakalamayı umarak koşmaya başladım.

Uzağa gitmeme gerek yok. Ro tuvalet girişinde, köşede gizli bir yerde duruyor, başını ellerinin arasına almış.

"Rosalie," diye nefes alıyorum. Başını kaldırıyor, sert bir nefes alıp kızarmış, sulu gözlerine rağmen gülümsemeye zorlarken bukleleri uçuşuyor.

"Freddy, hey," diyor yanaklarını silerek. "Başka bir sorun mu vardı?" Acıtıyor, deAection'ı, ama çizdiği sınır açık. Şu anda arkadaş değiliz ya da daha fazlası değiliz - o benim öğretmenim, asistanım ve ben öğrenciyim. Onu teselli edemem, kollarıma alıp ona sarılamam. istiyorum.

"Hayır, ben 1ne'im. Ama... Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim," diyor. "Gerçekten, benim için endişelenme."

Sanki onu daha iyi hissettirecekmiş gibi başımı sallıyorum ve ayaklarımı sallayarak ekliyorum: "Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa, bunu benimle konuşabilirsin."

"Ben iyiyim." Sözleri en iyi ihtimalle titrek, gözleri etrafımda geziniyor. "Gitmeliyim."

Başımı sallıyorum, onun alışılmadık derecede hızlı reddinin acısını yutuyorum.

"Tamam. Bu 1ne. Sadece burada olduğumu ve iyi bir dinleyici olduğumu bilmeni istiyorum." Sesim o kadar Archer'a benziyor ki dişlerim ağrıyor ve hemen havalı bir şekilde "En azından konu sen olunca." diye ekliyorum.

Gözleri sımsıkı kapanıyor, gözyaşlarını bastırıyor ve yüzündeki gülümsemeye umutsuzca tutunuyor.

"İyi geceler, Freddy."

Ben daha tek kelime edemedim gitti.

BÖLÜM 27

Ro

"Sırada ne var?"

Yüzüm kızarıyor ve telefonumu yere atıyorum, sonra da gelişigüzel bir şekilde ekrana tıklamak için elime alıyorum. Sadie eski Nespresso'muzdan kendine kafeinsiz kahve doldurduğu yerden bana garip garip bakıyor. Saat gecenin onu ama yorgun değilim ve Sadie'nin benimle kalmak istediğini biliyorum. Ne kadar yorgun olduğunu bile anlayabiliyorum.

Tyler'la resmi olarak ayrıldığımızı itiraf ettikten sonra benimle kafede kız kıza bir gece geçirmeyi teklif ettiğinde, daha fazla heyecanlandım. Onu özlemiştim, *bunu* özlemiştim. Film gecelerini, kahkahaları ve gürültülü, saçma karaoke seanslarını. Sadie'yi özledim ama kardeşleri de burada olsaydı çok mutlu olurum. Onlar da az onun kadar Waterfell ailemin bir parçası.

Ama bu, sadece biz, kız kıza zaman, kalbimi saf bir sevinçle dolduruyor.

"Hmm?" Hala beynime saldıran görüntü yüzünden dikkatim dağılmış bir halde soruyorum. Telefonun ekranını istediğim kadar açıp kapatabiliyorum ama görüntü gözlerimin arkasına takılıp kalıyor.

Matt Fredderick bana bir fotoğraf gönderdi. Kendisinin. Gömleksiz. Göğüs kafesinde Hello Kitty dövmesi var. Onu daha önce de gömleksiz görmüştüm, ama terden sıırıslıklam , kamera çok müstehcen bir V'ye doğru eğilmişti, sadece giydiği kalın hokey pantolonu tarafından kesilmişti. Her nasılsa, *bu* ekleme onu daha da ateşli yaptı.

Ve şimdi, terliyorum.

"Yüzüne şimdi mi yoksa sonra mı dövme yapmamı istediğini sordum," diye mırıldanıyor Sadie. Tek duyduğum *dövme* ve Freddy'yi tekrar hayal ettiğimde yüzüm kızarıyor.

Kalça kemiğimde parmaklarının fısıltısı, tenimde nefesi. Hala orada olan solan taç.

"Dünya'dan Ro-row-row-your-boat'a mı?" Sadie gülüyor, derme çatma paletimizde arkasına yaslanıp filmin jeneriğini çevirirken gürültülü bir şekilde piposunu yudumluyor. "Dikkatin çok mu dağıldı?"

"Hayır," diyorum aceleyle.

Televizyonda Spotify çalma listeleri arasında geziniyor, sonunda uygun bir şekilde "BOYS SUCK" adlı bir listeyi seçiyor ve hoparlörlerden ABBA'nın "Chiquitita" şarkısının çalmasına izin veriyor. Ben gülüyorum ve Sadie sırtıyor.

"Bana 'Chiquitita' mı diyorsun?"

"Bu bir kelime değil," diye itiraz ediyor Sadie. "Ama evet. Tyler'la aranızda ne olduğunu bana anlatana kadar daha yüksek sesle çalmaya devam edeceğim."

Başımı sallıyorum ama sesi açtığında gülümsemem zapt edilemeyecek kadar büyük. "Liam bunu kaçırdığı için çok üzülecek."

Sadie kabul etmek yerine telefonunu alıp şarkı söyleyip dans ettiğimiz bir klip çekiyor ve Liam'a göstermesi için Oliver'a mesaj atıyor. İkisini de sevdiğini ve özlediğini söylüyor. Kalbim sıkıca sıkışıyor, içimde bir suçluluk duygusu oluşuyor çünkü onlarla sadece bana eşlik etmek için birlikte olmadığını biliyorum.

"Ben gerçekten iyiyim," diyorum, onu ve belki de kendimi ikna etmeye çalışarak. "O berbat biri ve bu çok uzun zaman önce olmalıydı, dürüst olmak gerekirse."

"Daha fazla katılamazdım."

Kibirli tavrına gülümsüyorum, artık Tyler'a olan hoşnutsuzluğunu daha açık bir şekilde göstermesine izin veriliyor. "Bu gece benimle kalmak zorunda değildin."

Sesi kısıyor ve yanıma çöküyor, başlarımız yan yana.

"Bazen benim de sana ihtiyacım oluyor, biliyorsun," diyor sessizce. "Bu konuda en iyisi olmadığımı biliyorum ama sen benim en iyi arkadaşımsın."

Gözlerim ve burnum keskin bir şekilde yanıyor ama başımı sallıyorum.

"Sen harika bir arkadaşsın." Onunla ilgili anılar gözlerimin önüne geliyor, ailemi özlediğim için, Tyler'ın sıcak ve soğuk davranışları yüzünden, asla yeterli olamayacağımı hissettiğim için yıkıldığım günler. Dağınık ve kaotik hayatında *ne olursa olsun*, bana sarılmak için hep yanımda oldu. Beni kaldırdı ve bana sert çocuk olmamı söyledi. "Sen benim de en iyi arkadaşımsın."

Ellerimiz başlarımızın üzerinde havada birbirini takip ediyor, arka planda neşeli çalma listesi gümbür gümbür çalmaya devam ederken parmaklarımız birbirine dolanıyor.

"Peki... Rhys hakkında konuşacak mıyız?" Göz ucuyla onu izliyorum, yüz hatlarında dans etmeye çalışan duyguları görüyorum. Hokey yıldızından bahsedince neredeyse baş döndürücü bir mutluluk, sonra da suskun bir pişmanlık ve acı. Onun üzülmelerini istemiyorum. "Siz mi?"

"Ne? Hayır."

"Onunla henüz seks yapmadığına yemin eder misin?"

Daha çok takılıyorum, çünkü bana hokeyci çocukla henüz işi pişirmediyi söyledi - ki günün saatinde olursa olsun dairenin onun tarafından gelen şüpheli sesleri duyduğum zaman bu şaşırtıcı.

"*Ağzını çok iyi kullanıyor,*" demişti onu sıkıştırdığımda ve tüm vücudumu saran kızarıklığının geçmesi tam bir gün sürmüştü. Ama Rhys Koteskiy'nin Sadie'yi ne kadar memnun tuttuğunu bilsem bile, bu onun için normal değil.

Onu daha fazla rahatsız etmeye çalışmak, "Erkekler hakkında konuşmak yok dediğini *sanıyordum.*" diyerek beni terslemesiyle son buluyor. Kaşlarını sallıyor. "Eğer bu konu tekrar gündeme geldiyse, bana Öğrenci'den bahsetmelisin."

Telefonumdaki *Öğrenci-Freddy*'nin ismini soruyor çünkü kim olduğunu bilmesede, Brew Haven'da birkaç kez beni gizemli kişiye fazla geniş bir gülümsemeyle mesaj atarken görmüş.

Sırtım diken diken oluyor, ama o gülüyor, Freddy'ye ders verip vermeyeceğimi sormadan önce içinden alaycı bir şekilde mırıldanıyor.

"İne. Sakin ol."

"Özel öğretmene ihtiyacı olmasına şaşırdım. İyi notlar için tüm profesörleriyle yatmıyor mu?" *Ouch.* "Yoksa bu yıl baştan çıkaracak hiç kadın öğretmeni yok mu?"

Yorumlarından dolayı onu azarlamak istiyorum ama bunu *nasıl* yapacağımı bilemiyorum. Bunun yerine, zihnim kelimeler üzerinde koşuştururken hızlıca mırıldandığım "Çok komik," cümlesiyle yetiniyorum. Bu tür söylentileri ilk kez duymuyorum ama ilk kez kalbimde bu kadar derin bir yara açıyor. Her zaman yaptığım gibi Freddy'ye karşı korumacı hissediyorum, ama kabul etmeye hazır olmadığım bir sahiplenme var.

Ama sonra Sadie'nin telefonu ve huzur dolu gecemiz sert bir sola dönüş yapıyor.

. . .

Sadie'nin endişesi, her ne kadar iyi bir görüntü çizse de hissediliyor. Ceset kalabalığının arasından geçip Bennett Reiner'ı arıyoruz. 1.80 boyunda ve geniş çerçeveli olduğu için bu o kadar da zor olmasa gerek.

Rhys'in en iyi arkadaşı Sadie'nin telefonunu aradığı anda, Sadie'nin sadece "çıkarları bir arkadaş" olduğunu iddia ettiği hokey çocuğuna ne kadar umutsuzca değer verdiğini *görebiliyordum*. Şu anda bir kurtarma görevinde, çok daha kısa rağmen insanları benden çok daha agresif bir şekilde itip kakıyor.

Müzik duvarları gümbürdetiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Daha önce bu kadar açık bir şey giymediğimden değil; daha çok, iyi hazırlanmış "dışarı çıkma" kıyafetlerim ile şu anda mavi ve beyaz ipek şort ve atlet pijama takımı arasında bir fark var. Kalın, kıvrırcık at kuyruğuma bağladığım beyaz kurdele ve aceleyle çorapsız giydiğim gülünç beyaz spor ayakkabılarımla birlikte kendimi biraz aptal gibi hissediyorum.

Ve çok fazla yersiz.

Tyler'ı Sadie'den önce görüyorum, kızarmış kahverengi gözleri benimkilere kilitlenince bilinçsizce birkaç adım geri atıyorum. Sadie'yi omzuyla itiyor ve boynumun arkası diken diken olurken, parmaklarım l'e kıvrılıyor.

Kendi başının çaresine bakabilecek biri varsa, o da Sadie'dir. Ama buna mecbur kalmasını istemiyorum, özellikle de bu konuda.

Dikkati hiç üzerimden ayrılmıyor, sanki Sadie'ye çarptığının farkında değilmiş gibi. "İyi çıktı, Ro," diye tersliyor, sesi kibirli ve alaycı.

Neredeyse çılgılık atacaktım ama tutmayı başardım.

Sadie'nin önüne geçerek onu Bennett ve Freddy'nin gezindiğini görebildiğim yere doğru gönderiyorum ama neyse ki ikisiyle de göz temasından kaçınıyorum. Beni burada bırakmak istemediğini biliyorum -özellikle de sarhoş bir Tyler'la- ama telefon görüşmesinden sonraki tavrından anladığım kadarıyla bir şeyler gidiyor.

İsteddiği kadar inkar etsin, hokey *kaptanından* hoşlanıyor, *hem de çok...* Bu yüzden ikinci güvencemden sonra Sadie gönülsüzce gidiyor.

"Burada ne yapıyorsun Tyler?" Gerçekten umursamadan soruyorum ama onunla şimdi konuşmazsam beni takip edeceğini ve muhtemelen olay çıkaracağını biliyorum.

Ayık Tyler olay çıkarmaktan çekinirdi, ama *sarhoş* Tyler her zaman bir şeyler başlatmaya çalışıyor. Laboratuvardaki grubumuzla dışarı çıkmayı bıraktım çünkü neredeyse her gece çok fazla içtikten sonra neredeyse 1ght'a giriyordu ve bu düzen yorucuydu. Hiç eğlenceli değildi, bu yüzden üniversite deneyiminin bu kısmı sona erdi.

"Görüyorum ki hâlâ öfke nöbeti geçiriyorsun." Tyler sırtıyor, parmakları kolsuz ince askısını çekip koparmak için uzanırken gözleri tenimi okşuyor. İpek çok fazla esniyor ve ben geri çekilip kollarımı kavuşturmadan önce gözlerinin aşağıya inip altındaki çıplak göğsümü gördüğünü görüyorum.

"Eğer dikkatimi çekmek istiyorsan-"

Bakışlarındaki ve sırtışındaki ima karşısında tenim ısınıyor, gözlerim biraz yanıyor. "Kes . Bunu yapmayacağım-"

"Özür dilediğimi söyledim," diye yarım ağızla mırıldanıyor, ayağı takılıyor ve beni duvara sıkıştırıyor, kalçası solumuzdaki masayı sarsacak kadar sert. Kısa boylu değilim ve Tyler benden sadece bir santim daha uzun, ama bu kadar yakın durması beni rahatsız ediyor. Tenim sıcaktan kavruluyor, ensemden bir türlü dindiremediğim endişe ve hayal kırıklığı yapış yapış oluyor.

"Aslında ," diye hayıflandım, birkaç bukleyi kızarmış kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Yapsaydın da bir şey fark etmezdi. Şimdi benden uzak dur."

"Saçmalama, Ro."

Uzanıp yüzümü kavırıyor. Hareketi sert değil ama aşağılayıcı.

Olay çıkaranın o olması neredeyse acı verici ama yine de kendini azarlanmış bir çocuk gibi hisseden, utanan ve ağlamamaya çalışan ben oluyorum.

"Kes şunu," diye hırladım. "Çekil ."

Sesimin gürültülü, karanlık parti atmosferindeki herhangi biri için çok sessiz olduğundan eminim, ama biri beni duyuyor çünkü Tyler'ın vücudunun sıcaklığı gözlerimi kapattığım anda kayboluyor.

"Burada neler oluyor?"

Utancımın yerin dibine girmek istesem de, sadece onun sesini duyunca kaslarımın gevşemesine engel olamıyorum.

Gözümü kırıyorum ve Freddy , bir buPer gibi duruyor, böylece hem Tyler'a hem de bana dönük olsa bile, omzu beni korumak için hafifçe açılı.

Tyler kan çanağına dönmüş bakışlarını benden ayırmıyor, ama şimdi daha da dengesiz görünüyor ve midem bulanıyor.

" git," diye tükürüyor Tyler.

Freddy dilini şaklatıyor, hâlâ gülümsüyor, altın sarısı saçları mükemmel, soluk teni hâlâ plajdan yeni çıkmış gibi şeftali gibi, gömleği hafifçe açık, böylece çıplak göğsünün bir kısmı görünüyor. Yine mükemmel görünüyor ve ben kendimi daha da gülünç hissediyorum.

"Hayır," diyor Freddy. "Yapacağımı sanmıyorum."

Sonra Freddy'nin eli Tyler'ın çenesini kavıyor ve sertçe çekiştiriyor, böylece Tyler'ın onu tutan daha uzun ve güçlü adama bakmaktan başka çaresi kalmıyor. Gözleri tekrar benimkilere kaymaya çalışıyor ama Freddy onu tekrar itiyor. Freddy'nin eli Tyler'ın yüzüne o kadar büyük görünüyor ki, kazayla çenesini kırabileceğinden endişeleniyorum.

"Bir sormayacağım. Başka bir sorunumuz mu olacak, dostum?"

Tyler öfkeli bir patlamanın eşiğinde görünüyor, ama bunun yerine çenesini Freddy'nin pençesinden tekrar çekmeye çalışıyor. Bu sefer başarıyor ama sadece Freddy onu bıraktığı için.

"Birinci bir sorunumuz olduğunu bilmiyordum, Fredderic." Tyler soyadını neredeyse küçümseyerek söylüyor. Ayılmış gibi görünüyor, sanki altı-üçlük bir hokey yıldızıyla kavga etme ihtimali korkusu dağıtmış olabilir.

"Oh, var." Freddy sırtıyor, gözleri benden Tyler'a ve tekrar bana dönerken kollarını rahatça kavuşturuyor. "O kadar yüksek," diyor ve atkuyruğumdan kaçınmaya dikkat ederek başımın üstünü hafifçe okşamak için elini kaldırıyor. "Kıvırcık saç." Elinin tozuyla yüzümün etrafındaki buklelerden birini hafifçe çekiştiriyor. "Genellikle fiyonk takarım." Bunu kıkırdarak söylüyor; alaycı değil, eli saçımdaki ipek kurdelenin üzerinden geçerken saf bir keyifle. "Ve seksi kitaplarını sever."

Freddy son kısmı o kadar alçak fısıldıyor ki Tyler'ın duyduğunu sanmıyorum ama kontrol etmek için ona bakmıyorum. Matt Fredderic'in dudaklarımdaki bakışlarının sıcaklığıyla dikkatim dağılıyor, yanaklarım onun dikkati altında derin bir şekilde kızarıyor.

Ve şimdilik bunun maço bir standoP'un parçası olup olmadığı önemli değil. Freddy'nin ilgisi iyi hissettiriyor.

an uzuyor ve büyüyor gibi görünüyor, ta ki birbirimize çok uzun süredir baktığımızdan emin olana kadar. Birisi boğazını temizliyor. Tyler, ben

Freddy'nin gözlerinin derin yeşilinde kaybolurken neredeyse burada olduğunu unuttuğum kişiyi fark ettim.

Freddy kaşlarını çatarak Tyler'a bakıyor ve tamamen geçiyor. "Ve her şey *senin* ona bok gibi davranman etrafında dönüyor."

Bir an için Tyler öfkeli görünüyor. Ama yüzünün yavaş yavaş öfkeden mutlak bir zevke dönüşmesini midem çalkalanarak izliyorum.

"Vay anasını," diyor Tyler, hâlâ piyango kazanmış gibi gülümseyerek. Freddy ve benim aramda bir çengel atıyor. "Yani, kirli olduğunu biliyordum Ro, ama gerçekten mi? İstedğin şey *bu* mu? Sanırım o bahse girmekte haklıydım. Dr. Tinley ne düşünürdü merak ediyorum-"

Tyler konuşurken, Freddy'nin her kasının donduğunu görüyorum, saf öfke genelde mutlu ve muzip olan ifadesinin üzerine akıyor. Ruh halinin bu kadar çabuk değişmesi neredeyse ürkütücü ve kafamın içinde bir şeyler *yanlış, yanlış, yanlış* diye bağıyor.

Freddy Tyler'ı yakasından yakalamak için ileri atılır.

"Kapa çeneni," diye tersliyor Freddy, eski erkek arkadaşımı duvara çarpmak için sarsıyor.

"Freddy." Sesim olmak istediğimden daha keskin, ama kalbim hızla çarpıyor ve antredeki ve oturma odasındaki herkesin dikkati üzerimizde. "Bırak onu."

Freddy bir an için gözlerini kapatıyor ve Tyler'ı tutmayı bırakıyor.

"Beni kıskandırmak için okulun sürtüğüne mi biniyorsun, Ro?" Tyler bana yine ters ters bakıyor. değil ama irkiliyorum ve geri çekiliyorum, masaya çarpıp kendimi Freddy'nin yanına düşürüyorum.

Sanki Tyler, Freddy'ye zarar vermek için en iyi şansının benim aracılığım olduğunu biliyor. Ve işe yarıyor gibi görünüyor.

"Aww, Donaldson." Freddy gülümsüyor, tüm kişiliği önceki öfke ve her zamanki yaramazlığının bir karışımına dönüşüyor. "Okul sürtüğünün kızını gerçekten boşaltabileceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Freddy!" Bağırmaya çalışıyorum ama boğazım aniden sıkılıyor, nefes alamıyormuşum gibi, bu yüzden sesim boğuk ve acınası çıkıyor.

Freddy vücudunu bana doğru çeviriyor, gözleri yüzümü tarıyor, sanki söylediklerinin etkisi onu yıkamaya başlamış gibi. Pişmanlık gözlerini dolduruyor ve onları sıkıca kapatıyor. "Rosalie, bekle. Üzgünüm-"

Uyarıyı bağıramayacağım kadar hızlı oluyor, Tyler'ın eli Freddy'nin ağzına yumruk atmak için fırlıyor.

Tyler tökezleyerek geri çekiliyor, neredeyse bana çarpıyordu çünkü hâlâ onlara çok yakındım. Kalabalıktan birine doğru bakarken Freddy'nin bakışları öfkeyle kararıyor.

Freddy beni göstererek, "Çıkarın şunu buradan," diye bağıyor. Kollar belime dolanıyor, biri beni kalabalığın içine geri çekmeden önce kulağıma bir özür fısıldanıyor.

Ama güvenli bir mesafeye gider gitmez, Freddy'nin gözleri Tyler'ın üzerinde dönerken heyecanla parlıyor, ağzından hala kan damlıyor ve bunu bir gülümsemeyle siliyor.

"Yıllardır bunu yapmak için bekliyordum."

Yıllar mı? Neden Freddy-

Freddy Tyler'ın gömleğinin yakasını tekrar kavıyor, gizlice izlediğim her hokey dövüşü videosunda gördüğüm bir hareket, şaşırtıcı vahşet karşısında sersemlemiştim. Birincisi Tyler'ın çenesine sertçe çarpıyor, Tyler Freddy'ye karşılık vermeye çalışmadan önce kafası duvara çarpıyor - ıskalıyor.

Tyler savaşçı biri değildir. Asla bitiremeyeceği bir şeye başladığı için onu bardan kaç kez sürüklediğimden biliyorum, bu yüzden onları durdurmazsam ortalığın kan gölüne döneceğini biliyorum.

Kafamı kaldırdım ve arkamda Holden'gördüm. Onu tanımıyorum ama takımında olduğunu biliyorum, bu yüzden ona "Bennett nerede?" diye sordum.

"Onu bir süredir görmedim. İyi misin?"

"Evet." Bunu durdurabileceğini bildiğim tek kişi için onun etrafından dolanmadan ve bedenleri itmeden önce kelimeyi ağzımdan zar zor çıkarıyorum.

BÖLÜM 28

Freddy

Tanrım, Tyler Donaldson'a nihayet vurmak çok iyi hissettiriyor.

Kısmen, önceki özel ders seanslarımızda yaptığı pislik yorumlarıyla bana yıllarca eziyet ettiği için. Ama en çok da Ro'nun yüzünde birçok kez gördüğüm ifade yüzünden.

Biraz bile yorulsam ya da dikkatim dağılsa, beynim onun ağlayan, gözleri kızarmış, saçlarının yarısı dökülmüş halini ve onu evinden bir saat uzakta rastgele bir kasabada *terk ettiği için* soğukta bekleyen başka bir görüntüsünü canlandırıyor.

Ve bu ilk kez olmamıştı.

Onu yolda bıraktığı, yalnız bıraktığı ve geri dönmesi için ona rehberlik edemediğim diğer zamanların zihinsel görüntülerini canlandırmak neredeyse çok kolay.

Tüm vücudumu bir sonrakinin içine atıyorum, utanmadan birincimde akmaya başlayan kanla gurur duyuyorum.

Ro'nun olması gereken yere bakarken, onun gittiğini fark ediyorum. Holden hâlâ orada ama bana omuz silkiyor.

"Şimdi ona kaslarını gösteremeyeceğin için üzgün müsün?" Tyler . O konuşkan bir çocuk, ama ben cıvılamayı seviyorum, bu yüzden gülümsüyorum.

"Eminim şu anda kışını tekmelememi izlemediği için mutlusundur." Yan tarafına bir darbe daha indiriyorum, sendeleyerek geri çekilirken havanın fişkırdığını duyuyorum. "Ayrıca, sanırım bundan sonra ilgilenmesi gereken kişi ben olacağım."

İki kalın kol göğsümü sarıyor ve beni irkiltecek kadar büyük bir güçle kollarımı geriye doğru çekiyor. Aynı Holden'Tyler'ı, bu gece yediği dayak yüzünden gülünç bir şekilde gerilmiş olan yakasından tutup geri çektiğini görüyorum.

Holden'ı sevmiyor. Belli ki kaybetmiş ve benimle tartışmaya devam etmek istemiyor.

Ama yapmayacak.

Kapa çeneni. Kapa

çeneni. "İyi misin?"

Bennett'in beni tuttuğunu fark ediyorum ve beni bırakması için rahatlamaya çalışarak başımı sallıyorum. Özellikle de Ro'nun bana doğru geldiğini, yüz ifadesinin endişe ve dizginlenmiş öfke karışımı olduğunu gördüğümde. Sanki bana vurmak istiyor ama sonra beni sağlığıma kavuşturmak istiyor.

İkisini de yapmasına seve

seve izin verirdim. "İyi

misin?" diye soruyor.

"Ben 1ne, prenses," diye cevap veriyorum hemen ve Bennett kollarımı bırakıyor, geri adım atarken nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor.

Holden, Tyler'ı kapıdan çıkarmaya başladı ama küçük aptal bize dönüp, "O aptal seks listene 'Cinsel yolla bulaşan hastalık kapmak'ı da iyi olur," diye tükürünce yeterince hızlı olamadı.

Ro'nun yüzünün rengi soldu. Ona listeyi gördüğümü, bunda utanılacak bir şey olmadığını söylemek istiyorum ama o , belli ki üzgün. Ve bu benim için fazlasıyla yeterli.

Ama aynı zamanda ona tekrar vurmak istiyorum, bu yüzden ileri atılıyorum. Bennett tüm rağmen şaşırtıcı bir şekilde daha hızlıydı ve beni geriye savurdu.

"Dur," diye emrediyor, sessiz ve kararlı. "Holden, çıkar onu buradan."

Holden kendisine söyleneni yapar ama Ro hâlâ hasta görünmektedir.

Kolumu omzuna dolamam onu sarsmış gibi görünmüyor. Tyler'almayı başardığı bir iki darbenin kanını sabırla temizlerken bile zorlukla nefes alıyor, gözleri uzakta.

Birlikte banyodan çıktığımızda Bennett sıkıntılı görünüyordu. "Eve git. Rhys'i odasında bırakmadan önce biraz su içtiğinden emin ol. Bununla başa çıkmak için yakında orada olacağım," diye Bennett. Üzgün ve sarhoş Rhys'in durumuyla ilgilenmek ve oturma odasındaki bir kavgayı ayırmak yetmezmiş gibi, Bennett'in sinirlerini bozan başka bir şey daha olduğunu görebiliyorum. dikkatli kontrol.

Ama Ro için endişelendiğimden soramıyorum, o yüzden başımı sallayıp elini tutuyorum ve arka merdivenlerden inip dışarı çıkıyoruz, Sadie'nin sokağın aşağısında park etmiş arabasına doğru evin etrafında dönüyoruz.

Ben Ro'yu durdurmaya çalışana kadar bahçeyi ancak geçmiştik.

"Prenses," diyorum ama adımlarına ara bile vermiyor. "Hey, Ro, bekle."

Elim bileğine dolanmış halde aniden durduğumda bana bakıyor, gözleri cam gibi.

"Her ne konuştuysa utanmana gerek yok."

Çok kurnazca, Fredderic. "Bu konuda benimle konuşabilirsin. Bilmek."

Söylenecek doğru şey değil ama bunu düşünmeden edemiyorum. Ro'nun böyle hissetmesine neden olan yaralara birkaç tane daha eklemek için adresini bilmeyi dilemekten kendimi .

"Bırak Freddy," diye iç geçiriyor ve elini çekiştiriyor.

Kendimi yalnız hissetmeme neden oluyor, terk edilmişlik duygusu zihnimin sınırlarında dolaşıyor. Bana ne kadar *zavallı* bir *aptal* olduğumu söylemeye çalışan sesleri geri itmeye çalışıyorum. *Bir fahişe. Bir vahşi.*

"Rosalie-"

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim, Matt," diye tersliyor ve ben neredeyse Ainch yapıyorum. "Özellikle de seninle."

Sözleri, iniş şekline göre bıçak gibi de olabilir. Mideye hızlı tekmeler tercih edilirdi.

Ama bunu belli etmek yerine başımı sallıyorum ve arabaya doğru yürürken yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyorum.

Yolculuk sessiz.

Sadie bile müzik çalmıyor.

. . .

Ro'dan bir mesaj beklemiyordum, hatta dün geceki gösterimden sonra beni başka bir öğretmene atabileceğini bile düşünmüştüm. Bu yüzden Brew Haven'da buluşmak için son dakikada yaptığı anlaşma beni yataktan ve kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı giymemi sağladı.

Neyse ki Bennett kadar erken uyandım, şaşırtıcı bir şekilde koridordaki fısıltılı konuşmaları duyacak ve giriş yapmak için ön kapının kapanmasını bekleyecek kadar erken.

"Erken kalkmışsın."

Bu gerçek bir ifadeden çok bir sorgulama, çünkü Bennett *her zaman* erken kalkar. Üzgün görünüyor, ancak bir tür karar vermeye çalışıyormuş gibi ön kapıya bakmaya devam ederken sallıyor.

"Dün gece eve geldiğini bile , bırak misafiri," diyorum, kapının yanında ayakkabılarımı giyip beyaz bağcıklarını dikkatle bağlarken. Şimdi bile, neredeyse iki ay sonra, Ro'nun saçlarının etrafına dolanan ipin, dantelin ve kıvrıkcık buklelerin avuçlarıma verdiği hissin anısını silmek zor.

Bennett nihayet yüzüme döndüğünde boğazımın aşırı yüksek sesle temizlenmesi onu sarsmış gibi görünüyor. Üzerinde uzun uyku pantolonu var, gömleksiz ve göğsü hafifçe kabarıyor... sanki panikle aldığı nefesleri tutuyormuş gibi.

"İyi misin?"

"Peki," diye mırıldanarak merdivenleri çıkar ve Rhys'in odasına gidip yüksek sesle kapıyı çalar. Bennett, "Konuşmamız gerek," diye bağırmadan önce kapıdan - akşamdan kalma Rhys'in sesine benzeyen - bir inilti duyulur.

Ve sanırım bu benim .

Hava artık daha hızlı soğuyor. Kuzeydoğuda geçirdiğim yaklaşık dört yıldan sonra sıcaklık düşüşüne alışkın olduğumu düşünebilirsiniz, ancak sokağın aşağısına park ettikten sonra Brew Haven'a girdiğimde titriyorum - kasvetli bir Cumartesi sabahı olduğu için, coPeehouse küçük arka otoparkı dolduracak kadar meşgul.

Eski tepe hoparlörlerinden Suki Waterhouse'un "Good Looking" şarkısı hafifçe çalıyor ve dışarıdaki bulutlu sisle birlikte sahneyi neredeyse rüya gibi yapıyor. Gişe sırası, normal bir gün olsa terk edeceğim kadar uzun.

Ama Ro orada, sol taraftaki maun kabinlere karşı parlıyor ve ısıldıyor. Büyük boy kobalt mavisi kapüşonunun örtmediği esmer teni sıcak ve güzel. Saçları kafasında bir tokayla toplanmış, bazıları yüzüne gevşekçe dökülen bir bukle yığını.

Ro'yu kafamda canlandırıldığında, ki bu son zamanlarda daha sık olmaya başladı, o her zaman böyle, yumuşak ve rahat - saçlarının ayakkabı bağcığımla bağlanmış olması dışında. Ve daha da fazlası, beni tutuyor-

Dur.

Sanki o duyabiliyormuş gibi kafamdaki tehlikeli düşünceleri silkelemeden önce ona doğru adım atarken neredeyse . O kadar zeki ki zihinleri okuyabilmesi beni şaşırtmazdı, özellikle de benimkileri.

Ama hayır, ben kabinin yanında garip bir şekilde uzun süre dururken o hala utangaç bir şekilde bana gülümsüyor.

"Günaydın," diyor sessizce, saçlarını kulağının arkasına atıyor, saçları hemen yüzüne düşse bile. "Benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, vücudumu tahtaya yaslarken sesim onunla aynı yumuşaklıkta çıkıyor. Dizim zaten çok hızlı zıplıyor, bu yüzden ellerimi masanın üzerinde tutuyorum, böylece her şeyi sallamıyorum.

"Sana coPee yaptım. Sanırım siparişini doğru aldım."

Sanırım benim için yapsaydı bozuk süt içerdim.

"Teşekkürler Rosalie," diye nefes alıyorum, tam adını söylediğimi duymanın yanaklarına getirdiği ışıltının hafifçe tadını çıkararak.

"Çok üzgünüm-" demeden önce

sadece bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim-"

İkimiz de aynı anda konuştuktan sonra diğerinin konuşmasına izin vermek için hep birlikte durduk. Ve sonra, kahkahadan başka bir şey yok, ondan kıkırdamalar ve benden yumuşak kıkırdamalar. Sesler gürültülü bir şeyi yatıştırıyor.

"Önce sen" dedi.

kabul ettim.

"Dün gece için özür dilerim. Ben sadece... Donaldson'a kendimi biraz kaptırdım. Sadece senin yüzünden değil, Ro. Yıllardır bana pislik gibi davranıyor - sen..." Onu korkutmadan bunu söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışarak gidiyorum. "Seni önemsiyorum. Ve o bir pislik gibi davranıyordu. Bütün sömestr boyunca sana pislik gibi *davrandı*."

"Evet, ." Kendini küçümseyen bir gülümsemeyle omuzlarını silkiyor.

Göğsüm acıyor ve ellerim kalçalarımın üzerinde neredeyse bire kadar geriliyor. "Ama sorun değil. Aslında beni savunduğun için teşekkür ederim. üzgünüm-"

Başını sallayarak aniden kendini durduruyor. "Ne?"

Ro dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, ben de onun duruşuna uyuyorum. Özel bir köşe olan kabine sıkışmış olsa bile, bunun daha sessiz olmasını istiyor.

"Tyler bana karşı özel bir şey kullanıyordu ve sana da kötü davranıyordu. Ve ben sadece... Ne kadar saf fark ettim. Dün gece üzgündüm ve hıncımı senden çıkardım, bu yüzden ben de özür dilerim. Tekrar arkadaş mıyız?"

Gülümsüyorum, kalbim bu anın iyiliğiyle dolup . "Biz hiç Arkadaş mıyız, Ro? Hadi ama, o kadar kolay korkmam."

Gülüyor ve sanki *parçalandığını* bilmediğim parçalarımı birleştiriyor gibi geliyor - arkadaşlığa, hatalara ve *bunların hiçbirisi için yeterince iyi olmadığıma* dair güvensizliğimin parçaladığı parçalarımı.

Dakikalar gibi gelen bir boyunca sessizce konuşuyoruz, ama aslında mutfağa geri dönüp denemem için en sevdiği kahvaltılıklardan oluşan bir serpme kahvaltı ile dönene kadar saatler geçiyor.

Ortak yemeğimizin daha yarısına gelmiştik ki, o kadar çok gülümsediğim için yanaklarımın acıdığını fark ettim ve hiçbirisi göstermelik değildi.

Ro söz konusu olduğunda diğer her şey gibi bu da çok *gerçek*.

Yemeğimizi bitirdikten ve kafe büyük ölçüde boşaltıldıktan sonra, tezgahın arkasındaki kızlardan bize bir içki daha ısmarlıyor -Sadie bugün burada değil, yoksa eminim benimle burada tanışmazdı, çünkü bağlantımız, *arkadaşlığımız* hala biraz gizli.

Ama değil. Şimdilik sadece bizimmiş gibi geliyor. Sadece bizim olduğu sürece arkadaşlarımız hiçbir şeyi . Hepsi o kadar meşgul ki, kendi dramlarına o kadar dalmışlar ki, bizimle gerçek anlamda ilgilenemiyorlar.

Ona anlattığım hikayeye hala gülüyor -ikinci sınıftaki Cadılar Bayramı partisinden kostümler ve yırtık bir toga ile kendini örtmek için tuvalete koşmak zorunda kalan kazara çıplak sarhoş bir Bennett, kıcı sergileniyor- nihayet Tyler hakkında soru sormak için cesaretimi topladığımda.

"Peki... Donaldson'ı sorabilir miyim? Hâlâ birlikte misiniz yoksa-"

"Hayır." Sözümü kesin bir şekilde kesti.

"Senden ayrıldı ve bu konuda sana kötü mü davranıyor? Neden?" Sorar sormaz başımı sallıyorum ve ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırıyorum. "Bir şey yapmana gerek yok.

cevaplamak için. Sadece... yardım edebileceğim bir şey varsa söyle, onu senden uzaklaştırmak gibi bir şey. Eğer seni rahatsız ediyorsa ve yardımımı istiyorsan, onu senden uzak tutabilirim. Mesela, belki seninle hava atabilirim? Ya da onu tehdit etmek? Takımdaki adamlardan birini onun üzerine sal. Ya da birden fazla-

Saçmalıyorum ama bir türlü duramıyorum, onun yerine çatallardan birini alıp kalan sosa batırıyorum, bir in1nity sembolü çizip üzerinde gezdiriyorum.

"Aslında... evet. Tyler beni rahatsız ediyor. O-" Duruyor, dudağını ısırıyor ve başını hafifçe sallayarak kalp şeklindeki yüzünü çevreleyen yay gibi buklelerin sallanmasını sağlıyor. "Şimdiden birlikte uyuduğumuzu düşünüyor." Kelimeleri derin bir kızarıklıkla söylemeyi zar zor başarıyor. "Yani, belki sen... Ben..."

Bana yalvarırcasına bakıyor, sanki buradaki boşlukları doldurmam için bana yalvarıyor.

"Sooo." Kollarımı masaya dayayarak kelimeyi uzatıyorum. "Benden istediğin...?"

Neyi ima ettiğini bildiğimi düşünsem , bunu onun yerine söylemeyeceğim. *Soracak kişi o olmalı.*

"Yolundan çıkmak gibi değil. Ama belki en azından dersten önce ya da sonra benimle Airt yapabilirsin. Her zaman yaptığın gibi, ama-"

"Seni öpmek gibi mi?" Biraz fazla heyecanla söyledim.

Söylediklerim onu iğrendirmiş gibi burnu kıvrıyor ve nedense bu tepki beni güldürüyor.

"Hayır, Tyler o kadar hızlı hareket etmediğimi biliyor." "O kadar hızlı mı?" Sırtarak soruyorum.

"Bakire misin?"

"Hayır!" diye neredeyse bağırıyor, sonra da تنها yerimizde bizi duyabilecek biri varmış gibi etrafına bakınıyor. Omurgasını ve boynunu kibirli bir şekilde uzatırken bile kollarını koruyucu bir şekilde kendine sarıyor. Tam olarak bir endişe ve cesaret çelişkisi. Yere yığılıp dudağını ısırmadan önce sessizlik aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor.

"Neden?" diye soruyor, sesi daha önce olduğundan daha yumuşak, daha sessiz. "Bakire gibi mi görünüyorum?"

Gülmemek için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum çünkü ifadesi yıkıcı derecede ciddi.

"Ben bebek değilim."

Gözlerim açılıyor, ayakta durmak için koordinasyonsuzca çabalarken kalçalarım masaya sertçe çarpıyor, ellerim hafifçe kollarının üst kısmını kavlıyor. Nazikçe, evet, ama dikkatini çekmeye yetecek kadar. Çünkü yüz ifadesi ve sesinin tonu incinmişti.

"Ro, hayır. görünmesini istememiştim."

Başını sallar. "Hayır, lne. Yani, ben değilim. Seks yaptım. Tyler'la."

Araştırmalarım göre maalesef bunun farkındayım. Ama bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum. Koltuğuma geri yerleşirken elim aramızda havaya kalkıyor. "Lütfen, detayları anlatma."

En azından Tyler Donaldson söz konusu olduğunda. İstemeden de olsa, doğru dokunuşlar altında nasıl olabileceğini düşündüm. Ellerimin altında ne kadar çabuk , esmer teni kızarır, ela gözleri .

Dur. Dur. Dur. Dur.

Dur. O senin

arkadaşın.

"Peki, benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

BÖLÜM 29

Ro

Tyler Pazartesi ya da Çarşamba günü derse gelmez, nihayet Cuma günü mide olduğunu söyleyerek geri döner.

Çoğunlukla Freddy' dayaktan dolayı oluşan morlukları saklamak için.

Sınıfa girip diğer asistanlarımızı selamladığında sinirlerim kaynama noktasına geliyor - onun arkadaşları, benim değil, hemen hatırlatıyorum - sınav kâğıtlarını istiflediğim yere doğru dönmeden önce.

"Ro," diyor Tyler, biraz da benim alanıma girerek. Bu kadar yakından yüzündeki sarının solduğunu, dudağında küçük bir kesik çizgisi olduğunu görebiliyorum. Bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Onu selamlayabilir, iyi davranabilir ve sonra kibarca görmezden gelebilirdim. Ama bunun beni kaç kez onun kucağına geri götürdüğü düşünülduğünde onu kabul etmek bile tehlikeli geliyor.

"Biraz fazla yaklaştın, Donaldson."

Freddy arkamdan uzanıp elini Tyler'ın omzuna bastırıyor ve onu geri itiyor, karar vermeme gerek kalmıyor.

Sahte kabadayılığı hemen etkisini gösteriyor ama eski erkek arkadaşımın hafifçe kıpırdanışını kaçırmıyorum.

"Sadece konuşuyorduk, Fredderic."

Geriye doğru bir adım atıyorum, omzum göğsünün sıcaklığına bastırana kadar Freddy'nin arkamda ne kadar yakın durduğunu fark etmiyorum.

"Kız arkadaşım la konuşurken bu kadar yakın olmamanı tercih ederim." Kolunu omuzlarımda dolaştırıyor, parmakları açıkta kalan köprücük kemiğimi çıldırtıcı derecede hafif darbelerle nazikçe yokluyor.

Öpüşmek yok demiştim çünkü gerçekten *onunla* başa çıkamayacağımı düşünüyordum. Ama bu nedense daha da kötü. Tenim ısındı, omzuma kadar gelen büyük boy kazağım nedense birdenbire çok sıcak geldi.

Tyler biraz gülüyor, ama kaşları öyle bir çatılıyor ki, kendimi Matt'in kollarına daha fazla bastırıyorum ve diğer eli de çok hızlı hareketimi dengelemek için kalçamı tutuyor.

"Dediğim gibi," diyor Tyler alaycı bir ifadeyle. "Mükemmel seçim, Ro. İsteddiğin her şeyi *kesinlikle* kontrol edebilecek-ynamayı bitirdiğinde bana haber ver."

Beni patlamaya hazır hale getiren şey kendimle alay etmek değil, Matt'e karşı hissettiğim yabancı bir koruma duygusu. Sadie'nin Tyler hakkındaki iğneleyici yorumları karşısında daha hiç hissetmediğim bir savunmacılık.

"Hey," diye fısıldıyor Freddy, beni kendisine doğru çeviriyor ve ağır avuçlarını iki omzuma yerleştiriyor. "İyi misin prenses?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve Tyler'ın nasıl tepki vereceğini görmek için omzumun üzerinden bakma isteğime direniyorum.

Öğrenciler içeri giriyor ve sanki odadaki tüm gözler Matt'in ellerinin çıplak tenime dokunuşuna odaklanmış gibi hissediyorum.

Özellikle de Dr. Tinley'nin gözü. Bizim ve sınıfın dikkatini çekmek için boğazını temizliyor. "PDA kullanmama kuralım var, Ro. Davranışın uygunsuz."

Midem bulanıyor, ama Freddy omzumun üzerinden ona sertçe başını sallayarak bunu engelliyor.

"Bu benim hatam," diyor. "Kendimi kontrol etmeye çalışacağım." Tekrar Dr. Tinley'e bakıyor, kaşları çatık, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle alnıma hızlı bir öpücük konduruyor, sonra kazağımın kayan kumaşını hızlıca yukarı kaydırarak omzumu biraz daha örtüyor ve sonra oturduğu yere dönüyor.

Ama Matt Fredderic Epect ders bittikten sonra yıpranmıyor.

Tyler bütün gün beni rahatsız etmiyor.

. . .

Daire kapısının çarpması beni o kadar ürkütüyor ki, ağızımdaki kaşıık düşüyor ve Aoor'a çarpıyor, Sadie'nin kardeşlerinin burada olduğunu gösteren ayak sesleri bu sese karışıyor.

Odamdan ıkıyorum, gülümsüyorum ve Liam'ı kucaklayarak, Oliver'ı da ortak hokey çantalarını taşıyarak yatak odasına doğru giderken el sallayarak selamlıyorum.

"Duş ve yatak," diyor Sadie ve koşarken arkalarından "Ve dişlerinizi fırçalayın" diye bağırıyor.

Bitkin görünüyor. Sadie'nin zaman güzel olduğu gibi güzel, zarif ve göz alıcı, ama sanki haftadır uyumamış gibi ellerini gözlerine sürüyor.

"Merhaba." Onu nazikçe selamlıyorum, kaşığı lavaboya bırakıp yerine çekmeceden iki kaşıık koyuyorum ve elimdeki dondurmadan ona da biraz .

"Selam," diye cevap veriyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve topuzunu aşağı çekip parmaklarıyla sertçe tarıyor. Saçlarını onun için taramak, onu sandalyelerden birine oturtmak ve yüzünü gölgeleyen stres çizgilerinin kaybolması için karışıklıkları düzeltmek için zaman ayırmak istiyorum.

"Her şey yolunda mı, Sadie?"

Derin bir nefes alıyor, rahat mutfağımızın kahvaltı köşesinde durup başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda

konuşmak istemiyorum." "Oh, evet.

Tamamen anlıyorum."

Aslında *sevmiyorum*. Bundan nefret ediyorum. Geçen hafta, hatta belki de geçen ay yaptığımız her konuşmayı düşünmeye çalıştıkça endişeleniyorum. Onu zecek bir şey yapmış olabilir miyim? Onu rahatsız eden şey hakkında benimle konuşmak istememesine neden olacak bir şey?

Özür dileme dürtüsü neredeyse bastırılamayacak kadar güçlü, ama onu boğazımda boğmayı başarıyorum ve sadece çok parlak, çok sahte bir gülümsemeyle başını sallıyorum.

Ben arkasından "İyi geceler" diye seslenirken o başka şey söylemeden yatak odasına dönüyor.

Odama geri döndüğümde daire aşırı dolu olmasına rağmen boş gibi geliyor.

Telefonum titriyor ve şoku neredeyse düşürmeme yetiyor.

ANNE

Kızım nasıl? İyi dinleniyor mu?

Onun mesajını görünce gözlerimi kapatıp kollarını bana doladığını, başımı omzuna yasladığını ve beni yatıştırmak için tırnaklarını kolumda hafifçe aşağı yukarı gezdirdiğini hayal ediyorum.

Bir an için onu arayıp hissettiğim her şeyi anlatmayı düşünüyorum - Sadie için ne kadar endişelendiğimi, telefonum her çaldığında hissettiğim korkuyu, Matt'e karşı hissettiğim karmaşık duyguları - ama ne söyleyebileceğimi düşünürken gözlerimden yaşlar gelmeye başladığı anda telefonumu çekmeceye atıp kapattım.

Annem ve babam hayatımdaki iyi olan her şeydir. Şikâyetlerimi hak etmiyorlar; son yedi yılda bizi ayakta tutmak için gösterdikleri çabadan dolayı başarıyı hak ediyorlar.

Bu yüzden hepsini yutuyorum -sağlıklı bir dozda *bana kızgın mı*, ardından bir kaşık ev özlemi ve kalp kırıklığı, hiçbir şeyin bir daha asla *iyi* olmayacağı korkusu- ve dikiş makinemi çalıştırıyorum.

Durduğumda saat gece yarısını geçmişti, elden geçirilmiş kıyafetlerden oluşan bir yığın Aoor'uma dağılmıştı, sanki bir moda öğrencisinin projesi buraya atılmış gibi, ama kravat en üstte. Lacivert, ucuna Waterfell Wolves logosu yamanmış ve arkasına beyaz harfler işlenmiş.

Telefonumu tekrar kontrol ettiğimde, bilinmeyen iki numaradan yirmi on beş cevapsız arama olduğunu görüyorum ve midem bulanıyor. Bildirimleri siliyorum ve telefonumu gece için çekmeceme geri koyuyorum, çünkü bu sorunla ne yapacağımı düşünmek bile şakaklarımın yaklaşan bir baş ağrısıyla nabız gibi atmasına neden oluyor.

Yorganımın üzerinde, yastık olarak ciltli bir ders kitabıyla uykuya dalmadan önce kendimi bir saat boyunca asıl ana derslerime çalışmaya zorluyorum.

BÖLÜM 30

Freddy

Dizim o kadar hızlı zıplıyor ki bu hafta sonu deplasmanda oynayacağımız maçtan önce bir yerimi inciteceğimden endişeleniyorum ama duygu yoğunluğu çok .

Matematik profesörümle zorunlu bir danışman toplantısı, sanki utanç festivalimde ön sırada oturmaya davet edilmişler gibi. Hepsi bir sınavdan daha kaldığım için.

Annem bir savaşçı gibi önümde duruyor, müdürüme ve beni sevmeyen kötü kalpli öğretmene anlamadığım kelimelerle bağırıyor.

Sessizce bekliyorum, "başımın dönmesini" engellemek için ayaklarımı ileri geri sallıyorum. Annem beynim çok hızlı çalışmaya başladığında ve iyi dinleyemediğimde böyle diyor.

Koç Ace'in arabası okulun önünde rölantide çalışıyor, bana hızlıca gülümsüyor ve bizi götürmek için binmeden önce beni arkaya bağlıyor.

"Daha üçüncü sınıfa gidiyor," diyor anneme, elini annemin tutarak. "Her şey yoluna girecek."

"Archer, o oradayken onun hakkında konuştuklarını duymalıydın."

Konuşmaya devam ediyorlar - zar zor seçebildiğim fısıltılar, ama sürekli söyledikleri bir kelime kafamı karıştırıyor, bu yüzden sonunda "discount-ca-lala nedir?" diye soruyorum.

Annem koltuğunda dönüp bana bakıyor. Beyaz gülen yüzlü ve serin desenli yeşil tırnakları deriye batarken bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Diskalkuli," diyor biraz kıkırdamadan önce. "Zor bir kelime, değil mi?"

"Çok zor," diyor Koç Ace. "Ben de söyleyebileceğimi sanmıyorum Matty."

Ben de onlarla birlikte biraz gülüyorum ve gülümsüyorum. "Ne anlama geliyor?"

"Bazen sayılarla ilgili sorun yaşıyorsun dostum. Önemli bir değil, ama bilmemiz iyi oldu, böylece işleri kolay hale getirebiliriz."

Annem onunla aynı fikirde olarak başını sallıyor. "Doğru, Matty."

Yine dizimi hafifçe zıplatmadan edemiyorum. "Ama... Kelimelerle aram iyi değildir. Sayıların daha kolay olacağını düşündüm."

Annemin evinin önünde durduğumuzu fark ediyorum. Emniyet kemerini çözüyor ve araba tamamen durmadan kapıyı açıyor - ki bunun büyük bir hayır-hayır olduğuna eminim, özellikle de Koç Ace'in arabayı parka fırlattığında neredeyse bağırduğu kötü kelimeyi düşünürsek, emniyet kemerime karşı sarsılıyorum.

Kapım açılıyor, annemin güzel yüzü görüş alanımı dolduruyor.

"Sen çok zekisin Matty, tamam mı? Kelimelerin ve sayıların zor olması yapamayacağın anlamına gelmez. Her şeyi yapabilirsin, anladın mı? Bana anladığını söylemeni istiyorum."

Ağlayacak gibi görünüyor ve annemin ağlamasından nefret ederim, bu yüzden başımı sallıyorum. "Anlıyorum anne. Söz veriyorum."

Tam zamanında kemerimi çözüyorum ve beni sıkıca kucaklayıp başımın üstünden öpüyor. Koç Ace, annemin beni yere bırakıp elimden tutarak içeri girebilmesi için geri çekilmeden önce bir anlığına sarılmamıza eşlik ediyor.

"Bunu bir daha yapma Els," diye fısıldadığını duyuyorum anneme. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

Ama annem dikkatini vermiyor, sadece parlak, merak dolu bir gülümsemeye bana bakıyor. "Ne olursa olsun, seninle çok ama çok gurur duyuyorum Matty."

"Matthew?"

Başımı sallıyorum ve önümdeki adama odaklanıyorum -adını hatırlayamasam da danışmanıma.

Ayaklarım ileri geri sallanıyor, dizimi zıplatmamaya çalışırken spor ayakkabımın burnu masanın ayağına hafifçe vuruyor.

Odaklan. Sana bir soru sordular.

"Sadece matematik mi zaman?" diye soruyor ama ses tonundan bunu zaten sorduğu anlaşılıyor. Yanaklarım ısınıyor.

"Başarısız mı? Evet, sanırım-"

Birisi kapıyı açıp içeri girmeden önce kapıyı çalıyor. Profesörlerim, özellikle de Dr. Cipher, yaşayan bir kâbusun peşine düştüler.

"Dr. Tinley," diyor danışmanım, şaşkınlığı sesinden belli oluyor. "Bugün bize katılacağınızı bilmiyordum."

Carmen gülümsüyor, şarap kırmızısı kısa saçlarını kulaklarının arkasına atıyor ve adamın uzattığı elini sıkıyor.

"Freddy'nin dönem ortalamasını hesaplamak için ağırlıklı notlarını yeni bitirdim, bu yüzden e-postayı görünce bir uğrayayım dedim."

Pop by. Tabii.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı, konferans salonundaki masada karşımda oturan iki öğretmene bakıyorum.

"Bunun matematikle ilgili olduğunu sanıyordum," diye tükürmeyi başarıyorum ama ses tonum o kadar sert ki Carmen'e bir darbe gibi iniyor. "Biyolojiden geçiyorum. Onun burada olmasına gerek yok."

Şu anda odada bir gerginlik var ve sözlerime ve getirebilecekleri ilgiye hemen pişman oluyorum. Ancak onun burada olmamasını arzulamam, öğrenci ilişkileriyle ilgili hoş olmayan bir şeyin ortaya çıkmasından çok daha büyük.

"Freddy," diyor boğazını temizleyerek ve keskin blazer ceketinin içinde biraz daha dik oturarak. "Buraya olumsuz sebepler için gelmedim. Aksine, bir savunucu olarak buradayım."

Evet. Ve ben Nobel ödüllü bir fizikçiyim. İnançsız kahkahayı geri püskürtmek fiziksel bir başarıdır.

"Her neyse." Omuz silkiyorum, öne doğru eğiliyorum ama vücudumda dönen enerjiyi bir *yere* itmek için dizimi masanın altında biraz daha sert zıplatıyorum çünkü bu masanın üzerinde başa çıkabileceğim hiçbir şey yok. "Hadi şu bitirelim."

Dr. Cipher boğazını temizliyor ve dosyasındaki kâğıtları dikkatle dağıtıyor, son iki başarısız testimin fotokopileri. Carmen tırnaklarını karıştırmakla meşgul, ama göz ucuyla onun endişeli bakışlarının önce testim, sonra da yüzümün üzerinde gezindiğini fark ediyorum.

Tırnaklar derimi çiziyormuş hissediyorum ve nefes almak için gözlerimi kapatıyorum.

Dr. Cipher açıkça, "Şu andan itibaren Bay Fredderic yine başarısız olacak," diyor. Bütün sömestr boyunca tam bir pislikti ve eminim bir kez olsun

Bir dakika bile fazladan zaman kazanmadığımı düşünerek bir bakış atıyorum.

Fazladan zamanın faydası olmazdı. Annem ve Archer'ın yardımıyla bile zar zor mezun olabilmıştim. Şimdi... Odaya tekrar bakıyorum.

Artık yalnızım, bunu bile başarmamın imkânı yok.

Birisi kapıyı çalıyor, yüksek sesle ve sabırsızca, Dr.'un sözünü kesiyor. Cipher ortasındaydı.

Danışmanım etrafına bakınıyor ve nihayet kapıyı açmaya yöneliyor, bu kesintiden rahatsız olmuş gibi görünüyor. Kapıyı açtığında kapı aralığındaki tuhaf çifti görünce daha da şaşırdı.

Koç Harris, sert yüzlü, kollarını kavuşturmuş. Karşısında ise, sanki Ekim ayının ortasında değil de baharın ilk haftasındaymışız gibi açık yeşil bir kıyafet giymiş olan Ro.

Saçları yarıya kadar örülmüş, başının tepesinde kendine özgü kurdelesı, yüzünün etrafında bir hale gibi yaylı bukleleri olan Ro da sertti, bir gözdağı taktığı gibi koçumla eşleşiyordu.

"Bir toplantının ortasındayız-"

"Sanırım bizim de bunun bir parçası olmamız gerekiyor Bay Hibberd." *Doğru ya, şimdi* adını hatırladım. Kapıyı hafifçe iterek adamın izni olmadan odaya giriyor ve Koç Harris'in onun adına adama gönderdiği bakışı kaçırıyor.

"Bayan ShariP, sanırım size e-postamda bugün burada bulunmanızın gereksiz olduğunu söylemiştim."

Bayan Shariff. İsmi beni gülümsetiyor ama gururum . Sweatshirt'ünde, biraz pijama altı gibi görünen keten pantolonunun rengine uyan yeşil bir iplik yumağıyla oynayan küçük bir kedi yavrusu var. Tam olarak kendisi gibi giyinmiş ve bir grup üniversiteliye karşı *hala* ayakta duruyor.

Biraz saçma bir şekilde, bir fotoğraf çekmek istiyorum. Belki Tyler'a "*siktir git*" yazıp gönderirim.

Ro odayı dikkatle inceliyor, masanın üzerine kalın bir cilt koymadan önce yanıma yerleşirken soğukkanlılığını sadece bana göz kırpmak için bozuyor.

Koç Harris diğerk yanına gelip omzumu okşuyor ve sıkıyor.

"Evet. Ancak okul politikası gereğı, Bay Fredderic'in atletizm bursuyla burada bulunan bir sporcu öğrenci olduğu göz önünde bulundurulduğunda, koçunun katılımı zorunlu olmasa da *teşvik edilmektedir*. Ben aynı zamanda okulun bu dönem için atadığı öğretmeniyim ve bu nedenle de katılmam gerekiyor."

Bay Hibberd sinirli görünüyor, bu da beni neredeyse gülümsetiyor.

Ro dosyasındaki paketleri uzatıyor. Bana da bir kopya verirken fark ettim ki, vurgulanmış ve sekmelenmişler.

Carmen ona gülümsüyor ama bu biraz zorlama gibi görünüyor. Ro fark etmemiş gibi görünüyor ya da fark ettiyse bile umursamıyor. Ve nedense bu beni daha da iyi hissettiriyor.

Artık dönmüyorum. Koç'un arkamı kolladığını, Ro'nun beni savunmak için burada olduğunu bilmenin verdiği bir huzur var.

"Matt Fredderic'in DEHB, disleksi ve diskalkuli için belgeleri var. Waterfell'de dört yıldır özellikle DEHB ve disleksi olan öğrencilere özel ders veriyorum, ancak bu benim diskalkuli olan ilk öğrencim."

Sayfayı okşar ve odadaki herkes onu takip eder.

"Elimde birinci sınıftan itibaren aldığı özel derslerin kayıtları var. Üç yıl boyunca uygunluk içinde kalmayı başardı, sadece iki kaldı, bunlardan birini tekrar alıyor ve başarıyor." Ro hızlıca Carmen Tinley'i işaret ediyor, o da hafifçe başını sallayıp sandalyesine geri yaslanıyor, eminim Ro'ya benim gibi hayranlık .

Bay Hibberd söze giriyor. "Biyoloji dersindeki başarısının farkındayız Bayan ShariP, ama konumuz bu değil. Bay Fredderic tek matematik kredisinden kalıyor."

"O bir iletişim uzmanı." Bay

Hibberd'in kaşları kırıştı. "Yani?"

"Ee? Ona ne için işkence ediyoruz?" Herkesin paketinin üzerine mor yapışkan notlar yapıştırılmış başka bir sayfaya geçti. "Bunlar, diskalkuli vakalarında matematik yerine eleştirel düşünme dersi alan benzer on öğrenci vakasıdır. Bence bu sadece Matt için uygun bir seçenek değil, aynı zamanda bu okulun kendi içinde bir sorun yaratmadan yapabileceği *tek* seçenek.

Bu davada rapor edilmemiş ve dikkate alınmamış olan öğrenme farklılıkları ve uyumlaştırmaların ele alınmasına ilişkin soruşturma."

Tüm oda sessizlik içinde uzanırken, sevincim neredeyse elle tutulur hale geliyor. Annemden bu yana hiç kimse beni bu kadar güçlü bir şekilde savunmamıştı.

Sanırım ona aşığım- romantik olarak bile değil, ama bir ruh seviyesinde. Kendimi ona adanmış hissediyorum.

Kimse konuşmayınca Ro boğazını temizleyip tekrar ayağa kalkıyor ve bir başka tek sayfa daha dağıtıyor; bu sayfada verilen çevrimiçi eleştirel düşünme kursları ve bunların okula maliyetleri yer alıyor.

"Matt zeki ve yetenekli bir öğrenci. Doğru düzenlemeler yapıldığında başarılı oluyor. Bu okulun onu bu konuda başarısızlığa uğrattığını görmek oldukça hayal kırıklığı yaratacaktır."

Bana tekrar gülümsüyor ve narin, ince parmaklarıyla omzumu sıkıyor. Onu kucaklayıp odanın içinde döndürme isteğime direnmek zorundayım.

. . .

Konferans salonundan çıkarken bulutların üzerinde yürüyorum, yeni kursumun kayıt numarası elimde, kayıp bir köpek yavrusu gibi Ro'yu takip ediyorum.

"Saçma," diye mırıldanıyor. "Sana davranış şekilleri çok saçma. Sana böyle mi davrandılar?"

Cevabımı beklemeden yeşilin üzerinde tepinmeye devam ediyor, rüzgâr buklelerinin bir kısmını serbest bırakıyor, böylece biraz daha gelişigüzel, daha yumuşak görünüyor ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Kendini uygulamamakla mı suçluyorsun? Tanrım, senin *adına* hakarete uğradım. Benimle bu konuda tartışmak mı? Senin hakkında *hiçbir şey* bilmiyorlar."

Ro bana doğru dönüyor, çenesini yüzüme doğru sallıyor. "Söyledikleri tek bir şeyi bile dinleme. Sen çok akıllı ve naziksin ve ben seninle gurur duyuyorum, bu yüzden... Boş ver onları! Sen zaten hepsinden daha iyisin, Matty. Daha zekisin."

Gülmeliyim ama nefes alamıyorum.

Matty. Tenime sıcaklık ve rahatlık gibi akıyor. Evim.

Tüm ruhum parçalanıyormuş gibi hissediyorum ve onun hiçbir fikri yok, hala otoparkta şimdi arabası olduğunu anladığım şeye doğru tepiniyor. Ve ben hala onu takip ediyorum.

"Üzgünüm, ben sadece." Biraz homurdanıyor ve başını sallıyor. "Benden bu kadar. Yemin ederim." "Devam edebilirsin," diye kekeliyorum. "Benim için kızgın olmanı seviyorum."

Sırıttıyor ve biraz gülüyor, kendini sakinleştirmek istercesine derin nefes alıp yavaşça veriyor.

". Senin adına çok kızgıyım. Ama gitmen gereken bir antrenman olduğunu biliyorum ve sana bir şeyler hazırladım."

Arabasının kapısını açıyor ve küçük bir hediye çantası alıp utangaç bir şekilde bana uzatıyor.

"Saçma ama bu hafta sonu deplasmanda oynayacağın ilk maç ve son sezonunun resmi başlangıcı için sana bir şeyler yapmak istedim. Bu yüzden..." Tekrar omuz silkiyor, daha önceki tüm 1re'ler kendi bilincine doğru akıp gidiyor gibi görünüyor.

Bunun üzerine çantayı daha hızlı karıştırdım ve ipeksi mavi bir kumaş parçası çıkardım. Bu bir kravat, üzerinde Wolves'un logosu ve yıldızla birlikte güzel bir el yazısıyla numaram işlenmiş.

"Bir yıldız mı?"

"Dallas için oynayacaksın, değil mi? Bunun iyi şans getireceğini düşündüm. Bu-" "Bu şimdiye kadar aldığım en iyi hediye. Asla, Rosalie." Onu göğsüme bastırdım.

Tereddüt etmeden başının üstünü öpüyorum ve bizi ileri geri sallarken yanağımı oraya . "Teşekkür ."

BÖLÜM 31

Freddy

Aslında bu kadar düşüncesizce bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. Ama çünkü görüşmeden sonra -ve o akşam değerli bir mücevher gibi odama taşıdığım hediyeden sonra, nakışın izini sürerek ve tekrar izleyerek- onun için bir şey yapmak istiyorum.

Bugün onu götürmek için mükemmel bir yer buldum. Programını ya da müsait olup olmadığını önceden sormak daha iyi bir seçenek olabilirdi ama mağazanın ne kadar yakın olduğunu öğrendikten sonra heyecandan uyuyamadım.

Yurdunun önüne park edip onu aramayı deniyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor. Mesaj atmayı tercih ettiğimde kaşlarım çatıldı.

FREDDY

Bir dakikalığına dışarı gelebilir misin?

Biraz saçma görüne kadar birkaç emoji ekliyorum. Telefonu Rahatsız Etmeyin'de, ama mesajı okuduğunda bildirim kayboluyor ve yazmaya başlıyor.

PRENSES

Şu anda Millay'de misin?!?!?

Metni yavaşça okurken kafamın içinde onun sesi var. Yazmaya uzun bir devam ediyor, benim için muhtemelen çok uzun, sonra bir sesli not .

Birbirimize sık sık mesaj yerine sesli notlar gönderiyoruz - bunu o başlattı, ama ben onlara bayılıyorum. Sadece benim için daha kolay olmakla kalmıyor, acelem olduğunda daha hızlı oluyor,

ama onun sesine bağımlı hale geldim.

Birkaç kez -tüm hafta sonu uzaklara gitmek zorunda kaldığımda ya da günde iki antrenman için bir özel ders seansını kaçırdığımda ve özellikle yaklaşan bir sınava çalışırken- kaçırdığım konuların üzerinden geçmem için bana sesli 11es gönderiyor. Eminim takım otobüsündeki çocuklar kulaklarımdan müzik sesi geldiğini düşünüyorlardır. Ama bu dünyadaki en sevdiğim kızın sesi.

"Heyyy," diyor, kelimeyi uzatarak, telefonda uzaklaşıp geri çekilirken ağzı doluymuş gibi ses çıkararak. "Bunun daha kolay olduğunu tahmin ediyorum ama dışında ne yapıyorsun? Antrenmanı bitireli" -duraklıyor- "on dakikadan az . Bu çılgınlık."

Küçük bir kıkırdama ve sonra, "Her neyse, aşağı geliyorum. Pantolonumu indireyim. Tamam, hemen geliyorum!"

Kayıt bitmeden önce bir hışırtı duyuyorum ve Ro'nun pantolonsuz görüntüsü yüzünden biraz kızarak gülümsüyorum - bunu gidermek için başımı sallıyorum.

Görünüşe göre tam zamanında, güzel lavanta rengi bir sweatshirt ve pilili beyaz tenis eteği giymiş bir kızın Millay'ın merdivenlerinden aşağı zıplayarak ve koşuşturarak kaldırımda dörtlüleri yanan arabama geldiğini fark ettim.

Hatırlamadığı gece onu kaldırıma bırakmıştım.

Bence seni sevmek çok kolay olurdu.

Açılmış yolcu tarafındaki camımın önünde duruyor, ayak parmaklarının üzerinde yükselip bana gülümserken camın içine doğru eğiliyor.

"1. pantolonu giyemedim," diye geveliyor, sonra dudağını ısırıyor ve söylemeyi planladığı şey bu değilmiş gibi başını sallıyor.

"Bunu görebiliyorum," diyorum koltuğumda kayarak.

"Gitmeye hazır mısın?" Ela gözleri açılıyor. "Bir şey getirmeme gerek var mı?" "Sadece kendini. Atla, Ro.

Gitmemiz gereken yerler var."

Kolayca kabul ediyor, gıcırdayan kapıyı açıyor ve koltuğa kayıyor. Nereye gittiğimizi sormuyor, sadece burada benimle rahatmış gibi telefonunu aux kablosuna bağlıyor. Sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi, koltuk başlığına yaslanıyor ve Turnover'dan "Dizzy on the Comedown" camları açıp kaldırımdan uzaklaşırken oynuyor.

Ro tek kelime edemiyor, şok içinde donup kalmış, ben ise acıtan kocaman bir sırtıyla onu izliyorum.

"Hazır olduğunuzda içeri girebiliriz."

"Bunu nasıl buldun?" Sesi fısıltı kadar yumuşaktı, sadece biz olmamıza ve arabanın radyosunun bir saatlik yolculuk boyunca olduğu gibi telefonundan müzik çalmaya devam etmesine rağmen. Bana bir kez bile soru sormadı, hayır *nereye gidiyoruz?* Bir ipucu bile istemedi. Onun güveni heyecan verici.

Omuz silkiyorum. "Biraz araştırma yaptım." *Bütün geceyi benim için yaptıklarına minnettarlığımı az da olsa gösterebilecek bir şey arayarak geçirdim.* "Hoşuna gideceğini düşündüm."

Gözlerini kocaman açmış, hâlâ düz kırmızı tuğlalı vitrinlerin arasına sıkışmış soluk sarı binaya bakıyor. Tente yeşil ve beyaz çizgilidir ve üzerinde In a Clinch yazan eski pembe bir tabela vardır. Camın üzerinde Tatlı, Baharatlı ve Vintage Bodice Ripper Romance yazıyor.

Ro ön kapıya doğru biraz tökezliyor, ben de gevşek pirinç kolu kapıyı açıyorum. Eski kitapların kokusu, arka taraftaki küçük kafeden gelen hafif çay, kahve ve tereyağı kokularıyla hafifçe karışıyor.

Orada olduğunu biliyorum çünkü sahibini aradım.

Şaşırtıcı bir şekilde, In a Clinch kitabevinin internette pek bir varlığı yok. Mağazanın sahibi Opal, numarasını neredeyse boş bir işletme sayfasında bulduktan sonra onu . Tüm sorularıma nazik ve tatlı bir şekilde cevap verdi, Ro'yla yolculuk yapmanın buna değeceğini bilmem için fazlasıyla bilgi verdi.

Sadece Ro'nun küçük kitapçıyı gördüğünde verdiği tepki bile beni bir ömür boyu beslemeye yeter.

Bakışları kapının yanında sergilenen plastik ambalajlı özel baskıların arasında geziniyor, tepede keman müziği çalıyor. Uzak duvardaki kullanılmış kitaplara doğru ilerlemeden önce ön taraftaki birkaç imzalı baskıya göz atıyor.

"Hey, Ro," diyorum dikkatini çekerek. "Arka tarafta bir kafe var. Eğer varsa bize kahve ve çay getireceğim, tamam mı? Etrafa bakmak için acele etme."

Ro, gözleri odanın içinde gezinmeye devam ederken dikkati dağılmış bir şekilde başını sallıyor.

Arkada Opal var, beyaz saçlı, Aoral pastelleri giymiş, nazik tavırlı kadın. Ro'nun zamanının rüya gibi kalitesini korumak için umutsuzca sessizce konuşuyoruz.

Ro, elinde büyük bir kitap yığınıyla bize katılıyor. Opal, kendi önerilerini sunmadan önce kitap onun seçimlerini övüyor. büyülenmiş gibiler.

"sen mi yaptın?" Ro, her küçük ayrıntı için ona iltifat ederek soruyor. Opal gülümseyip başını sallıyor ve kasadan bir resim çerçevesi alıp koyuyor.

"Sue," diyor ve resimdeki parlak bordo ruj sürmüş uzun boylu kıvıll saçlı kadını işaret ediyor. "Burayı benim için inşa etti. Ailesi burayı ona küçük bir kafe, bir gazoz dükkânı olarak bırakmıştı. İkimiz de okumayı severdik, ikimiz de romanları severdik. Ben yazar olmak için New York'a taşındığımda o da burayı bir kitapçıya dönüştürdü. Sonunda kitabım , beğenilmedi. Ama onun sayesinde burada neredeyse en çok satanlar listesine .

"Eve geri taşındım ve birlikte bir kulübe aldık. Ben yazmaya devam ettim, o da dükkânı büyötmeye devam etti. Pek iyi olmadı ama... Burayı geldiğince uzun süre açık tutmak istiyorum. Onun hatırası için."

"Bu seni ona daha yakın hissettiriyor." Kelimeler ağzımdan gayri ihtiyari dökölüyor ama Opal başını sallayıp gülümsüyor ve küçük ahşap masanın üzerinde elimi okşuyor.

"Aynen öyle."

Opal bizi aradı. Ödemeyi önceden ayarladım, böylece Ro'nun ödeme yapmaya *çalışma* fırsatı bile olmayacak.

Bir kısmı yeni, bir kısmı eski olan kitaplarını satın aldığımız çantaya dolduruyorum, pastel pembe çantayı omzuma koyuyorum ve Ro arkamda kapıya doğru . Onu oyalanırken yakaladığımda biraz daha kalmak isteyip istemediğini sorduğumda her seferinde gitmeye hazır olduğuna dair bana güvence veriyor.

"Bu... birinin benim için yaptığı en iyi şey," diyor Ro, beni dışarı kadar takip ederken neredeyse Aoating yapıyor. "Cidden... Buranın *var olduğuna* bile inanamıyorum."

Gölerek arabanın kapısını ve ardından arka kapıyı açıyorum, böylece kitaplarını dikkatlice koltuğa yığabiliyorum. Arabaya binip çalıştırdıktan sonra ona doğru tekrar sırtıyorum.

"Beğendiğine sevindim."

"Bu senin için muhtemelen çok sıkıcıydı," diyor, telefonunu çıkarıp yanında tuttuğu kitaplardan birinin fotoğrafını çekerken. Bana daha önce gösterdiğinden tanıdığım el değmemiş bir baskı. Telefonu yüksek bir zil sesiyle açılıyor, sonra çift tıklamayla kapatıp tekrar fotoğraf çekmeye çalışıyor.

Başımı salladım. " de bile. Seni kitap kapaklarındaki gömleksiz erkeklere hülyalı hülyalı bakarken görmek yeni favori eğlencem olabilir. Ayrıca." Omuz silkiyorum ve bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Oradayken birkaç sesli kitap CD'si almış olabilirim, böylece senin en sevdiklerini okuyabilirim."

Marked in Fire o kadar eski ki seçeneklerim arasında sistemimin olmadığı bir kaset ya da Opal'ın bağış yığınınından çıkarmayı başardığı bir CD vardı.

Kısmet gibi geldi.

Torpedo gözüne uzanıyorum, kolum açıkta kalan kalçasını sıyrıyor, adaçayı yeşili CD mücevher kutusunu çıkarıp ona uzatıyorum.

Telefonunu bardak tutucusuna fırlatıyor; Sadie, Liam, Oliver ve Ro'nun komik suratlar yaptığı bir resim ekranı aydınlatırken CD'yi eline alıyor ve inanmaz bir kahkahayla inceliyor.

"İmkânı yok-"

Otoyol trafiğinden kaçınmak için iki şeritli arka yollara saparken, ısrarlı cep telefonu titreşimleri dikkatimi bardak tutucusuna çekiyor. Ro'nun ekranında tanımadığım başka bir alan koduna sahip bilinmeyen bir numara beliriyor. Birkaç kez çalıyor ve sonra kayboluyor ama Ro'nun dikkati çok dağınık.

Görmezden geliyorum, ama tekrar başlıyor. Ve yine, her seferinde yeni bir numaradan. "Yine biri seni arıyor," diyorum, her ne kadar yardımcı olamasam da.

ve kırmızı ışıktaki durdum.

Yüzü kızarıyor ve telefonunu çeviriyor.

"Önemli değil, bırak ."

Gözlerinde belirgin bir korku varken umursamaz ses tonuna sinirlenerek ve biraz da çocukça hissederek telefonu elime alıp kendime doğru çeviriyorum. O anda çalmayı kesiyor ve Ro'nun omuzlarının yeniden başlamasını bekliyormuş gibi gerildiğini görüyorum.

Öyle, şimdi içinde duruyor. Hemen ardından farklı bir numara arıyor, iki kez.

Telefon kilitli ama bildirimler kayıyor, bitmek bilmeyen aramalar - her numaradan yaklaşık on beş ya da altı, hepsi farklı alan kodlarıyla.

Sonsuz gibi görünen listeyi aşağı doğru kaydırırken biraz midem bulanıyor. Hepsi son iki günden.

"Bunlar... ne bileyim, dolandırıcılık aramaları mı?" Öyle olmadıklarını çok iyi bildiğim halde bir araya getirmekte zorlandığım için soruyorum. "Ro, seni bu numaralardan kim arıyor?"

"Matt," diyor alt dudağı titreyerek. "Işık yeşil."

Sorunlarımın en küçüğü, diye düşünüyorum ama hemen kapalı çamaşırhanenin boş otoparkına girip arabayı park ediyorum.

" oluyor, Ro?"

Ellerini bana uzanmak ister gibi kaldırıyor ama aynı zamanda kendini korumak istiyor. Kendini ortadan sarmakla yetiniyor ve benim midem bulanıyor. "Beni rahatsız etmek için yapıyor-"

O mu?

"Tyler mı?" Ses tonuma biraz güvensizlik karışarak soruyorum. "Bunların hepsi o mu?" "Genellikle." Sanki yanlış bir şey yapan kendisiymiş gibi isteksizce başını sallıyor. "Rosalie, bu lanet olası bir taciz. Bu yasadışı, onu ihbar etmek zorundasınız." "Bana zarar vermedi. Bunu bazen benimle konuşmak istediğinde yapıyor.

Dikkat. İnternette ya da diğer numaraları kullanarak daha fazla pro1le yapmaya devam ediyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Sesi kesiliyor ve nefes alamadığımı hissediyorum.

"Prenses," diye törpülüyorum, sesim boğazımın gerginliğinden zar zor kurtuluyor. Arabanın kapısını açıyorum ve rölantide çalışan arabanın etrafında dönerek kapısını biraz fazla sert bir şekilde açıyorum. "Buraya gel."

Arabadan iniyor ve kollarımın arasında eriyor. Onu kendime sıkıca sarıyorum, sırtına daireler çizerken buklelerine öpücükler konduruyorum ve vücudumda dolaşan öfke ve kızgınlığı yutuyorum.

Telefon tekrar çalıyor ve kendimi ona uzanmaktan alıkoyamıyorum, öfkem ona bulaşmasın diye onun büzülmüş halinden geri çekiliyorum.

"Ne istiyorsun, göt herif?"

"Bu Ro'nun numarası değil mi?" diye soran, kör olduğunu bildiğim bir önce uzun bir duraklama oldu.

"Rhys?"

"Freddy?" Boğuluyor.

Ro'dan beni gerçekten duyamayacağı kadar uzaktayım ama yüzümdeki şaşkın endişeyi görebiliyor. "Ne? Sorun ne?" diye soruyor bana yaklaşıyor.

Endişesini yatıştırmak için çaresizce dudağımı ısırıyorum. "Şu anda ders çalışıyoruz." Elimi mikrofona götürüp sanki engelleyebilmişim gibi Ro'ya fısıldıyorum, "Sadece Rhys, prenses, ben hallederim." Sonra Rhys'e dönüp asıl endişeme dönüyorum: Neden Rosalie'yi arıyor ki?

"Neden ben-" O da benim kızgınlığımı paylaşıyor. "Sadie kardeşlerini yurttaki Ro'ya götürmemi istiyor."

Bu kez duyuyor ve üzerine çöken açık suçluluk duygusunu durduramıyorum. Ben de ona boyun eğdim ve telefonu uzattım.

"Selam. Üzgünüm, spam aramalarla ilgili bir sorun yaşıyorum." Birincilerim geriliyor, çenem daha da sıkılıyor. "Um. Yapabilirim-" Etrafına bakıyor, sanki aniden ne kadar uzakta hatırlamış gibi. "Birkaç saatten önce dönmeyeceğim. Hay aksi."

Rhys her zamanki rahatlatıcı üslubuyla bir şeyler söylüyor. Bu onu yatıştırıyor ve arkadaşıma karşı bilinçaltımda yükselen kızgınlıktan nefret ediyorum. *Rhys ve Bennett senin kaosunun sakinliği. Ona karşı nasıl yatıştırıcı olabilirsin ki?*

Telefon görüşmesi bitiyor ve bana yavaşça bakıyor.

"Sanırım eve gitmeliyiz."

Arabayı geri döndürmek, onu o küçük pastel kitapçıya geri götürmek ve onu acı veren her şeyden uzak tutmak isteyen kalbimdeki acıya rağmen kabul ederken gözlerim kapanıyor.

BÖLÜM 32

Ro

Sakin bir Perşembe gecesi, en sevdiğim türden, çünkü Oliver ve Liam'ı izliyorum.

Sadie'nin kardeşlerini izlemeyi hiç umursamıyorum ama bu gece bu konuda düpedüz heyecanlıyım çünkü Sadie geceyi Rhys Koteskiy ile geçiriyor. Onun için başım dönüyor, sanki ateşli bir randevusu olan benmişim gibi.

Oğlanlar kanepeyle yastık paletinin arasına uzanmış Liam'ın bu akşam seçtiği animasyon filmini izliyorlar; sıradaki filmi Oliver seçecek. Boyama ve el işi malzemeleri etrafa saçılmış, dağınık ve sıcak bir manzara. Bir yuva gibi hissettiriyor.

Kapının çalınmasıyla hepimiz birbirimize bakıyoruz ve ben nihayet gözetleme deliğini kontrol etmeye yöneliyorum; yurt odamın kapısının diğer tarafında Matt Fredderic'i görünce gözlerim parlıyor.

"Hediyelerle geldim," diyor, kapıyı açtığım anda bana gülümserken elindeki pizza kutusunu kaldırıyor.

"Freddy." Dudağımı ısırarak kapının pervazına yaslandım. "Şu an iyi bir zaman değil."

Yanakları pembeleşirken, tüm tavrı tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi deAates. "Ah, doğru ya. Özür dilerim, birinin olduğunu bilmiyordum-"

"Pizza mı sipariş ettin?" Liam kadrāja girip gözlerini kocaman açmış Freddy'ye bakarak soruyor. Liam hızlı incelemesini bitirdikten sonra bana bir kaşını kaldırıyor. "korkuttun mu? Sadie *hep* korkutur."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bu arkadaşım Freddy. Freddy" - Liam'ı omuzlarından tutup kendime doğru çekiyorum- "Bu , Sadie'nin

kardeşim."

"Merhaba." Utangaç bir şekilde sırtıyor. "İçeri gelmek ister misin?"

"Evet." Nefesini üfleyerek eşikten içeri adımını atıyor.

Liam'ı oturma odasına doğru takip ederken, Freddy altı yaşındaki çocuğun tüm sorularını yanıtlarken sessizce kulak misafiri oluyorum - *Hokey takımında mısın? Rhys senin en iyi arkadaşın mı? Bütün golleri mi atıyorsun?*" -sonuncusunun hemen ardından, "Kardeşimden daha iyi olmana *imkan* yok. Onun adı Oliver." Gereksiz yere kardeşini işaret ediyor.

Freddy on iki yaşındaki soğukkanlı çocuğa sırtıyor. "Öyle mi? Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"Eskiden kanatta oynardım ama şimdi D hattındayım." Omuz silkiyor. "Takımındaki en büyük oyuncu benim."

Kibirli değil, sadece bir gerçeği ifade ediyor.

Liam araya girerek, "Evet ve Koç Max'in söylediğine göre-um, ne demiştiniz?" dedi.

"Koruyucu içgüdüler." Oliver'ın yüzü biraz kızarıyor, kaşları hâlâ çatık. Koyu kahverengi saçları ve gri gözleriyle Sadie'ye benziyor ama utançtan kızarmış hafif çilli teni ve kaşlarındaki kırılganlıkla daha da çok benziyor.

Mutfaktaki yüksek raftan bir yığın kâğıt tabak alıyorum ve oturma odasında onlara katılıyorum; Freddy, pizza kutusunu açmak için şu anda Aoor'a serdiğimiz yastıkların üzerinde oturan Liam'ın üzerine eğiliyor.

Her çeşit pizza, farklı büyüklükteki dilimler bir araya getirilerek uyumsuz bir bütün haline getirilmiştir.

"Bu karmakarışık pizza da neyin nesi?" Oliver kutudaki dilimlerin tamamen rastgele çeşitliliği karşısında dudaklarını hafifçe bükerek soruyor.

"Güzel söz, Ollie," diye sessizce övüyorum yanından geçerken.

Freddy boğazını temizleyerek, "Koteskiy'deki hokey takımı yemeğinden kalanlar," diyor. "Tatlı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bakınca tuhaf ve biraz da iğrenç olduğunu anlıyorum."

Eli ensesinin etrafında kıvrılıyor, altın dalgalarla kaşınıyor ve oynaşıyor. Geniş sırtıyla mutfığa doğru oturuyor, Liam sağında,

Oliver kardeşi için bir su şişesi daha kaptı.

Freddy'ye dokunmadan edemiyorum, tabakları tuvalet masasının üzerine koyarken uzanıp saçlarını karıştırıyorum ve elini uzaklaştırıyorum.

"Çok tuhaf ve biraz iğrenç," diye alaycı bir şekilde tekrarlıyorum. "Bayıldım buna." Rahatlıyor, neredeyse bana bakıyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Başımı salladım. Ben uzaklaşmaya başlarken, eli açıkta kalan baldırımında geziniyor ve beni bırakmadan önce hafifçe sıkıyor.

Dokunuşunun ardından diken diken oluyor ve tuvalet masasının benim tarafımdaki Aoor yastıklarına yerleşip filmi yeniden başlatmak için kumandayı elime aldıktan sonra da bu durum devam ediyor.

. . .

Liam bir saatten kısa bir süre sonra Freddy'nin pazusuna hafifçe yığılarak uykuya dalıyor. Her zaman bir adım önde olan hokey yıldızı, ben ayağā kalkıp Liam'ı almaya gidene kadar kılını bile kıpırdatmıyor.

"şimdilik Sadie'nin yatağında uyuyabilir. Yatakları henüz açmadım."

Freddy fısıldamadan önce kaşlarını hafifçe kırıştırdı, "Onu taşımamda bir sakınca var mı?"

Ama bana değil, sağındaki Oliver'a soruyor. Sadie'nin kardeşlerinden büyüğü başını sallıyor ve Matt Fredderic avucunu Liam'ın başının arkasına dayayıp onu öne doğru eğerek altı yaşındaki çocuğu kucağına alıp ayakta durmasını sağlayınca boğazım düğümleniyor. Hafifçe Sadie'nin odasına doğru ilerliyor ve küçük yükünü kaydırarak kapıyı kolaylıkla açıyor.

Oliver'a bir şey söylemek için dönüyorum ama kapıdaki yüksek sesli ve aralıksız vuruş beni bölüyor.

"Muhtemelen RA?" Ani sese tepki olarak omuzlarını kaldıran Oliver'a "Herhalde RA'dır" diyorum. Gerçi RA olmamalıydı, çünkü Sadie'nin kardeşlerinin sık sık kalması konusunda "soru sorulmaması" karşılığında geçen yıl boyunca ona ücretsiz ders vermiştim.

"Ro." Ben yaklaşırken kapıdan alçak bir inilti yankılanıyor. Midemin dibe yetecek kadar iyi tanıdığım bir ses.

Oliver omzumda, beni durdurmak için elini üst koluma atıyor. "Belki de açmamalıyız."

Gürültü yeniden başlıyor ve ben Oliver'ın hatırı için inandırıcı bir gülümseme takınmaya çalışıyorum.

"İne, Oliver. Söz veriyorum. Neden gidip kardeşini kontrol etmiyorsun?" Başını hafifçe sallar. "Ben burada olacağım."

Tanrım. Neredeyse dilimi yutacaktım. *Belki de açmamalıyım ve bütün gece kapıyı çalmasına izin vermeliyim.* Bu, burada güvenlik ve emniyete ihtiyaç duyan iki çocuk için daha da rahatsız edici hissettiriyor ve bu küçük yatakhane, her zaman sahip oldukları tek yerlerden biri.

Ben de kapıyı hafifçe açtım.

Tyler eşiği iterek neredeyse bana çarpıyordu. Sarhoştı, gözleri cam gibiydi ve yüzü kıpkırmızıydı, alkol kokuyordu.

"Ro," diye küçümsüyor ve kendini ayakta tutmak için kollarımı tutuyor. Biraz debeleniyorum ama seyircimiz olduğunu hatırlayınca donup kalıyorum.

"Hey, geri çekil!" diye bağırıyor Oliver, beni savunmak için öne atılarak.

Ama o bunu yapamadan Freddy, Oliver'ın omzunu tutuyor ve onu yavaşça geri çekiyor. Freddy bir adım öne çıkarak Oliver'ı koruyor ve Tyler'ı benden uzaklaştırıp kolayca kapalı kapıya yastıyor. Freddy'nin öfkesi karşısında hiçbir ağırlığı gibi.

"Benimle bir gece daha geçirmek ister , Donaldson?" Tyler'ın polo yakasını biraz iç çekiyor.

"Siktir ," diye hırlıyor Tyler, kelimeler bulanıklaşıyor. "Buraya Ro ile konuşmaya geldim."

"Akıllı bir adam için gerçekten çok aptalsın," diye gülüyor Freddy, sonra sesi keskinleşiyor. "Ro'dan uzak dur. Onu aramayı bırak, sahte numaralar kullanmayı bırak. Bırak onu. Yalnız bırak. Anlaşıldı mı?"

"Yoksa ne olur?"

Freddy onu öne doğru çeker ve biraz daha sert bir şekilde tekrar duvara çarpar.

"Ya da bir iyilik yapıp Adam Reiner'a göndermek için Ro'nun arama ve mesaj kayıtlarının dökümünü alacağım."

Bennett'in babasından bahsedince Tyler'ın beti benzi attı. "Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Buna taciz denir, göt herif. Onu *taciz* ediyorsun. Bence bu durumda bir yasaklama emri, Su Kuyusu'nu tamamen terk etmen gerektiği anlamına gelir."

Freddy, Tyler'ın sessizliğini kabul ettiği şeklinde yorumluyor ve onu bir hayvan gibi yakasından tutup kapıdan dışarı itiyor.

"Araba kullanma, ama eve git. Beni kampüs güvenliğini aramak zorunda bırakma." Yakasını bir kez daha kavırıyor ve Tyler neredeyse bağırarak uzaklaşıyor. "Ben ciddiym, Donaldson. Bu kadar sarhoşken direksiyon başına geçersen seni ben öldürürüm."

Onu bırakıyor ve bir nefes içinde kapıyı çarparak kapatıyor. Tüm vücudum felç olmuş gibi hissediyorum ya da titriyor, emin değilim. Omurgamı çelikleştirerek, yüzü biraz kızarmış görünen ve gözlerini kapıdan ayıramayan Oliver'a dönüyorum.

"İyi misin?" Freddy ikimize de soruyor, gözleri Oliver ve benim aramda gidip geliyor. Hızlıca sallıyorum, gözlerinin omzunu önüme eğmiş, her zamanki gibi koruyucu, on iki yaşındaki korkutucu çocuğa yerleşmesine izin veriyorum.

"Oliver?" diye tekrar soruyor, biraz daha yaklaşarak. "İyi misin?"

"İyiym," diye mırıldanıyor çocuk.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kaşları daha da çatılıyor, o çok sevdiğim öfkeli oda o kadar benziyor ki kalbim . "Seni ."

"Tamam." Freddy, Oliver'ın seviyesine yaklaşmak için eğilmeden önce başını sallıyor. "Ama bir şey hakkında konuşmak istersen Rhys *gerçekten* çok iyi bir dinleyicidir. Ve harika bir koruyucudur. her zaman kollayacaktır."

Bir duraksama oldu, Oliver uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ya Sadie?" diye sordu. Freddy ve ben birlikte, "Evet," diyoruz.

Freddy saçlarını karıştırır, Oliver'ın hızla omuz silkmesine aldırış etmiyormuş gibi görünür.

"Kaptanım kız kardeşiniz için *deli* oluyor. Çok ciddidir ve ona hayatım pahasına güvenirim. Söz veriyorum, Sadie konusunda ona güvenebilirsiniz."

Sözlerin Oliver'a çarpışını , bunları ciddiye aldığını biliyorum. Oliver'ı tanımak Sadie'yi tanımaktan bile daha zor, her ikisi de yürekten Liam'ın tam tersi. Oliver korumacıdır, onunla tanıştığım ilk yıldan beri öyleydi; dokuz yaşında kızgın, korkmuş bir çocuktü ve onun ve üç yaşındaki Liam için inşa edilmesine yardım ettiğim bir yastık kalesi onu kazanana kadar bana çatmıştı.

"Şimdi yatmaya gidiyorum," diye biraz beceriksizce anons ettikten sonra hiç konuşmadan dönüp Sadie'nin odasına yöneldi.

Freddy bana bakıyor, ben başımı sallamadan önce bir an için emin olmayan bir gülümseme yayılıyor.

"O sadece Oliver," diyorum. "O 1ne."

Elleri yüzümü nazikçe kavrarken yüzü yavaşça yumuşak bir endişeye dönüşüyor. Yarı teftiş, yarı hürmet, gözleri tenimin her geziniyor.

"İyisin." Sanırım bunu sormak istedi ama daha çok kendini rahatlatıyor gibi geldi.

"Evet, ben 1ne." Arkamı döndüm ve temizliğe başlamak için ana odaya girdim. "Her şeyden çok utandım."

Kaşlarını çatıyor ve eliyle koluma dokunarak beni durduruyor. "Utanman için bir sebep yok, Ro. Yanlış bir şey yapmadın."

Onunla tartışmamaya karar vererek başımı sallıyorum. "Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim. Muhtemelen beklediğiniz gibi olmadığı için üzgünüm."

Eli yavaşça kolumdan aşağı iniyor. Parmakları dans ediyor, iç içe geçene kadar sarıyor ve çözüyorKalp atışlarım .

Ona doğru eğiliyorum ve o da bir mıkırtı gibi beni takip ediyor. On sekiz yaşında o kirli kardeşlik evinde hissettiklerimin aynısı.

Öp beni, sanırım, onun tarafından büyülendim. *Öp beni. hatırla.*

Geriye yaslanıyorum, biraz daha sert vurduğunu hatırlamadığını fark etmek ona bu kadar yakın.

"Özür dileme. Mükemmeldi. Sadece seninle takılmak istedim, özel ders almadan."

Şu anda yatak odamın kapısında duruyoruz ve ona yaslanmak çok kolay olurdu. Sırtımın sıcak tenine karşı serin çarşaflarla onu üzerime çekmek.

"Evet." Başımı salladım, zorlukla yutkundum. "Arkadaş olarak."

Bu kelime sanki acıtıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Ama en sevmediğim Matt Fredderic takınıyor ve omzuma vuruyor.

"Evet, evet," diyor en sevdiği sloganıyla. "Arkadaşlar."

BÖLÜM 33

Freddy

Bir hokey maçını kazanmak kafayı bulmakla eşdeğerdir; içkiden daha sert bir şeyle hiç uğraşmamamın bir nedeni de budur - bu ve sürekli rastgele uyuşturucu taraması tehdidi.

Ama Ro camın hemen yanında otururken, arena ışıklarının altında güzelce parıldarken bir oyun kazanmak bir şekilde *daha fazlası*. Şimdi onu görmek için sabırsızlanıyorum, Sadie ve Ro için sürgülü kapıyı tekrar tekrar kontrol ederken bacaklarım titriyor ve vücudum gerginleşiyor.

Ki bu uzun sürmedi. Rhys ve ben biraz fazla heyecanla ayağa fırladığımızda arka verandaya çıktılar.

"Ceketini beğendim, Sadie," diyorum onlar birbirine karışan kalabalığın arasından geçip bizim yarım arkadaş grubumuza girerken - Toren Kane hariç neredeyse tüm birinci ve ikinci sıramız.

"Teşekkürler," diyor biraz el yordamıyla, delici gri gözlerini kaptanımın üzerinde tutarken. "Ro ."

Sadie yanımdan geçip gidiyor ve Ro utangaç bir gülümsemeye yanımda duruyor. "Öyle mi?"

"Evet." Kızarıyor. "Ve bu." Eşsiz, vintage patchwork tarzı denimini göstererek küçük bir dönüş yapıyor. "Ve sana bir sürprizim var."

"Kazandığım için mi?" Bir kolumu omuzlarına atıp onu yanıma sıkıştırarak soruyorum.

"Elbette." Bileğini elimde çevirmeden önce sırtıyor ve bana 27 harfini işlediği kolunu gösteriyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Onu öpmek istiyorum ama biliyorum. Bunun yerine elini ggsmde kalbimin üzerinde tutuyorum, sanki kalbimin atışını hissedecek ve ona karşı ne hissettiğimi *bilecekmiş* gibi. *Herkesin* her zaman ne kadar görüldüklerini, sevildiklerini ve bilmeleri için kolunda taşıdığı nazik, pırıl pırıl kalbine duyduğum ölçülemez hayranlık.

"Freddy," diye sesleniyor Holden, bira pong masasına doğru ilerlerken.

"Hazır mısın?" Saının düzleştirilmiş bir parçasını arkaya atmadan önce başımı sallıyorum.

"ok güzel görünüyorsun." Masaya doğru başımı sallayarak hızlıca örtmeden önce ağzımdan kaçıyor. "Bizimle oynamak ister misin?"

. . .

Bira pongunun ilk turu bir. Mkemmek, hatta.

Ro ve ben Holden ve *ok* sarhoş Paloma Blake'e karşı kolayca kazanıyoruz ve kutlama için ona belinden sarılıyorum, onu hafıf yerden kaldırıyorum.

Holden, "Siktir ," diye hıçkırıyor ama başını bana doğru sallarken gözleri dans ediyor ve bazı arkadaşlarımızın pek de hoş olmayan yarışmayı izlediği boş sandalyeye yığılıyor.

"Ro?"

Ro'nun adını *böyle* söyleyen derin erkek sesi, onunkinden önce benim dikkatimi çekti.

Dönüyor, bakışları uzun boylu, tanıdık adama kilitlenirken yumuşak ağzı geniş, samimi bir gülümsemeye dnşiyor. Koyu kahverengi teni ve keskin bir solgunlukla başının üzerindeki sıkı bukleleriyle ne yazık ki yakışıklı bir adam.

"Walker," diyor. "Hey, ?"

Gülümsüyor ve aramıza giriyor. "Ben harikayım. Aslında dünkü maımızı kazandık. Sen gittin mi?"

O başını sallıyor, benim aklım ise bu dangalağı tam olarak tanıdığımı hatırlamaya alışıyor. *Dünkü oyun... biraz tanıdık...*

Walker Taylor, Waterfell futbol takımının geniş alıcısı. Süper son sınıf ğrencisi. "Kahretsin," diyor, kalbi acıyormuş gibi elini ggsne götürüyor.

Ben de

Kendi elim de aynı hareketle uzanıyor, ggsm biraz sıkışıyor. "Geçen dönem söz vermiştin-"

"Biliyorum." Ro biraz inler ve başını sallar. "Bunun için özür dilerim. İşler yoğundu ama bu dönem daha maceraperest oldum."

Kaşları havaya kalkıyor ve ben de gözlerimi kapatıp onun kasıtsız imalarına içimden küfrediyorum. Ro nadiren havalı olmak ister, ama *Tanrım*, eğer bu adam her küçük kelimeyi takip edilecek bir kırıntı izi olarak almıyorsa.

"Öyle mi? Eski öğrencinle bir tur bira pong oynayacak kadar mı?"

Eski öğrenci.

Onun lanet *olası öğretmenini* miydi?

Birden göğsümün ortasını ovuşturuyorum, vücuduma bir ağrı .

Paloma masaya tekrar vuruyor, bira hem onun hem de benim üzerime sıçrarken bile kıkırdıyor ve bakışlarım Airty vinyetinden uzaklaşıyor.

Holden hızla ayağa kalkıyor, ellerini Paloma'nın beline koyuyor ve onu kendi boşalttığı koltuğa . Sarhoşun da ötesinde ve bu konuda bir şeyler yanlış geliyor. Rosalie ShariP'ten başka bir şeye odaklanma yeteneğim olsaydı, onu ya da arkadaşlarından birini dışarı çıkarmaya çalışırdım.

Aslında Paloma'yı hiç arkadaşlarıyla görmedim. En azından gerçek bir arkadaşıyla, adını verebileceğim biriyle. O hep yalnızdır.

Neyse ki ona tekrar baktığımda Bennett çoktan orada, yanında diz çökmüş ve ona hızlıca bir şeyler fısıldıyor, o da başını sallayıp gözlerini kapatıyor. Çenesi sıkıca kenetleniyor ama kıpırdamıyor. Artık onu bu kadar yakından izlemek zorunda olmadığımı bildiğim için biraz rahatlıyorum - ekibimden herhangi birinin onunla ilgileneceğine güveniyorum, ama Bennett üstün.

"Freddy?"

Dönüyorum, Ro'nun adımı birkaç kez söylediğini ancak o zaman fark ediyorum, ama masanın bizim tarafımızdan uzaklaşıyor, Walker arkasında, ellerinden biri belinin üzerinde geziniyor. hissedip hissetmediğini, orada olduğunu bilip bilmediğini ya da doğru fırsatı bekleyip beklemediğini bilmek istiyorum.

"Evet, prenses?" Gülümsüyorum, yanaklarını gül altınının güzel bir tonuna çevireceğini bildiğim sesime duman ve çekiklik katıyorum.

Walker sözlerim üzerine duruşunu değiştiriyor ve nihayet elini belinin kıvrımına koymak için son bir hamle yapıyor. Arka dişlerimin gücü yüzünden çenem ağrıyor.

"Tekrar oynamak ister misin?"

Ona gülümsüyorum, bu sefer gerçek bir gülümseme ve başımı sallıyorum.
"Elbette."

. . .

İkinci tur bira pong oynamayı kabul ettiğimde, kendimi her sayı için bir biranın tamamını içmemiz konusunda ısrar eden aşırı rekabetçi Holden'a bağlamayı kesinlikle düşünmemiştim.

Ve kesinlikle ama kesinlikle Walker Taylor'ı - soyadı yerine , adı yerine de soyadı olan futbol yıldızı - *lanet* olası öğretmenimin üzerinde istemiyordum.

" gel," diye tersliyor Holden, sırtıma öyle sert bir tokat atıyor ki neredeyse elimdeki pinpon topunu kaybediyorum. Sinir bozucu ama tehlikeli odaklanmamı ve Ro'nun duruşunu "ayarlamak" için her kullandığında Walker Taylor'ın ellerini kesmekle ilgili pek de uygun olmayan düşüncelerimi kırmayı başarıyor. , ceketini çıkardığı için artık açıkta kalan kolunun çıplak derisinde daireler çizmeye devam ediyor.

Topu kolayca batırıyorum ve içkisinden uzun, bilinçli bir yudum alıp bardağı uzaklaştırırken parlak gözlü bir gülümsemeyle öğretmen kızımın dikkatini çekiyorum.

Holden kendi topunu batırdığında, topları geri istiyor ve Walker onları Sharpie imzaları ve soluk telefon numaralarıyla kaplı yapışkan masanın üzerinden bize doğru yuvarlıyor. Yeşil topu alıp su dolu bardaklardan birine daldırıyorum, atışımı yapmak için başımı kaldırdığımda Walker çenesini Ro'nun yarı çıplak omzuna dayayıp kulağına şeyler fısıldamaya karar veriyor.

Top parmaklarımdan ayrılıyor, tüm fincanları ve masayı ıskalayarak Walker'ın ayaklarının dibindeki Aoor'a sekiyor.

Keşke ağzına vursaydım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Holden, ayağa kalkıyor ve düşmeden önce fincanın kenarına vuruyor. "Sanırım bu gecelik işim bitti." Bizden uzaklaşırken eliyle sırtımı biraz daha sertçe sıvazlıyor. "Paloma'yı gören oldu mu?"

Cevap vermiyorum, yardım etmek için etrafa bakmıyorum - çünkü içim yanıyor gibi hissediyorum. Ro Airt'i izlemek ve gülümsemek beni mutlu *etmeli*... Eğer onu hâlâ bir arkadaş olarak görseydim, mutlu ederdi. Ama bir şeyler yanlış geliyor. Ve onun gülümsemelerine maruz kalan kişi olmanın çaresizliğini üzerimden atamıyorum. Tıpkı bana ne kadar kolay olduğunu söylediği anıyı asla koparamayacağım gibi.

benim gibi birini beynimden sevmek olurdu.

Sanırım hayatımın geri kalanını bu sözler kulağında çınlamadan, beni ne kadar kolay savunduğunu, bana moral verdiğini bilmeden yaşamak daha kolay olurdu...

Artık onsuz yaşamak çok zor bir şey gibi görünüyor. Ama onunla yaşamak *da* öyle, çünkü ona olan ve saygım, sonu asla gelmeyecek derin bir kuyuya dönüşüyor.

"Ro?" Futbolcu çocuk onun dudaklarına ulaşmadan önce soruyorum. "Bana hemen bir konuda yardım edebilir ?"

Eğer hızlı bir cevap bekliyor olsaydım, Walker'dan uzaklaşıp beni arka kapıdan eve kadar takip etmeden önce hemen ilgilenip özür dilemesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Her şey yolunda mı, Matty?"

Matty. İçimde sahiplenici bir his yuvarlanıyor, ama *onun* üzerinde değil.

Ben.

Elimdeki oda sıcaklığındaki biranın kalanını indirip masanın üzerine koyuyorum ve bizi merdivenlere doğru götürürken onun elini tutuyorum. Girişte birkaç küçük grup kümelenmiş, ön kapı açılarak aşırı ısınmış, karanlık eve biraz daha serin hava girmesi sağlanmış.

Merdivenin ortasındaki çifti gördüğümde, oda arkadaşım olduğunu fark etmeden önce onlara "oP-limits" bölgesinde olduklarını söylemeye başladım.

Bennett kendisinden iki adım aşağıda oturan bir kızla birlikte, kızın kolları Bennett'in iri kalçasına ve baldırına sarılmış, sarı saçları Bennett'in kot pantolonlu dizine dökülüyor ve Bennett'in eli yavaş ve dikkatli bir şekilde saç tellerini tarıyor. Ona bakmıyor, her zamanki gibi partiyi inceliyor. Ama-

Adımlarım titriyor, yanlarından geçerken hızlıca bir kez daha bakıyorum ve onun Paloma olduğunu fark ediyorum, yüzü sakın ve gözleri kapalı, Reiner'ın kucağında yatarken metanetli kaleci onu dikkatle koruyor.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için zar zor kaldırıyor, ama yüzünde taştan bir maske var ve topuklarımın üzerinde duran Ro'ya başını sallayıp bana sert, onaylamayan bir kaş çatıyor.

Paloma Blake'in saçlarını okşarken kalçada bir köpek yavrusu gibi uyuyan sensin, ama tabii. Kararlarımı sorgulayalım.

Başımı sallıyorum ve nabzım kulaklarımda gümbürdeyerek onları geçmeye devam ediyorum. Ro beni takip etmekte hiç tereddüt etmedi, aramızdaki gölgeli, ışısız koridorda

Odalar. Rhys'in kapısı kapalı, yeni kız arkadaşıyla birlikte galibiyeti kutlamak için harika vakit geçirdiklerinden emin olduğum yerden müzik yayılıyor.

Bu evde *yaşayan* herkesin şu anda partiye katılmadığını fark ettiğimde neredeyse gülecektim ama Ro kolumu tutuyor.

"Freddy, sen-"

Dönüp onu köşeye sıkıştırıyorum, bedenimi neredeyse onunkine yaslarken elimi başının üzerinde duvara bastırıyorum.

Gözleri genişliyor ve kararıyor, göz bebekleri gölgeli ışıktaki büyüyor. "Tyler burada mı?"

Bu soru midemi bulandırıyor, kıskançlıktan arta kalanlar ve beni tamamen terk etmeyen alt katın sıcaklığı ile kavruluyorum.

"Neden senin aptal, tacizci eski erkek arkadaşını bu partiye davet edeyim ki?" diye bağırdım. "Hayır. Tyler burada değil."

"Ama... sen." Kısmen ona yaslandığım yeri belli belirsiz işaret ediyor ve onu yatak odama giden küçük koridor oyuğuna doğru itiyor. "Sen-"

Ro'nun, ona olan sevgimin her zerresinin Tyler yüzünden olduğuna inandığı gerçeğine odaklanmalıyım. Ama odaklanamıyorum.

"Taylor Walker'la eve mi dönecektin?" Üst dudağımı yalamadan önce elimi saçlarımda gezdirerek ağızımdan geçiriyorum. Onun bu hareketi izlediğini fark ettiğimde dudağımın karıncalandığını hissediyorum. Benim tepkisel cevabım da onun ağızını izlemek oluyor.

"Bence tam ."

"Ro." Başımı sallıyorum, gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum. "Onunla yatacak mıydın?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, hızlı ama kendinden emin bir şekilde. Başımı sallıyorum. "Onu öpmek mi?"

"Belki... evet." Yanakları kızarmış, esmer teni parlıyor. Tıklım tıklım dolu salonun sıcaklığı içtiğimiz alkolle birleşince düzleştirilmiş saçları kabarmaya başlıyor, yüzünün etrafında küçük dalgalar oluşuyor.

Tekrar başımı salladım. "Tamam, bununla çalışabilirim." "Ne demek istiyorsun?"

Kalbim boğazımda, tereyağları midemi dövüyor - ki bu daha önce hiç olmamıştı. Genelde bu noktada kendime olan güvenim kanar.

ortak; burası benim konfor alanım.

"Ondan hoşlandığın için mi onu öpmek istedin?"

Geri , kendime yemin ederim. *Eğer ondan hoşlandığını söylerse, onu bırakacağım.*

Başını sallıyor.

"Sadece birini öpmek mi istiyorsun?" Başını sallıyor.

Müzik daha yüksek görünüyor, The Neighbourhood'un "Scary Love" Rhys'in odasından mı yoksa alt kattan mı geldiğini sorgulamama neden olacak şekilde duvarlara çarpıyor.

"Eğer birini öpmek istiyorsan, ben buradayım." Nefesim kesiliyor ama elim onun yanından geçip boynunun sağ tarafına dayanırken gülümsüyorum. Eğilip burnumu yanağında gezdiriyorum. "Ve ben bu işte ondan çok daha iyiyim. Söz veriyorum prenses."

Oyunlarımız sırasında yudumladığı meyveli hunch punch içeceğinden dolayı kiraz kırmızısı olan dili, pelüş dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor. Aynı noktayı ısırtıyor ve ben kendimi kontrol edemiyorum.

Onu öperim.

Ellerimin onu sertçe kavramasına, ona karşı hissettiklerimin ve kalbimin hızla çarpmasına rağmen, dudaklarımı dudaklarına bastırırken ona karşı olabildiğince nazik davranıyorum.

Zar zor çekiliyorum, böylece dudaklarımız hala çarpışıyor ve paylaştığımız nefesle fırçalanıyor, alnım onunkine bastırılıyor.

"Biz arkadaşız," diyor, biraz şaşkın. Sesi titrek ve nefes nefese, ortak alanda nazik. "Arkadaşlar-"

"Arkadaşlar bazen bunu yapabilir."

"Yapabilirler mi?" Elleri ürkekçe bana doğru uzanıyor, biri ön kolumu kavıyor, diğeri pazumdan omzuma doğru sinsice ilerliyor. Ondan sıkmasını istemekten kaçınıyorum - güzel desenli manikürünü gömleğimin kumaşının altında bir iz bırakacak kadar tenime bastırmak için.

"Kesinlikle," diyorum ve kızgın boynuna bir öpücük daha konduruyorum. "Bu işte çok iyiyim, Ro. Lütfen, sana göstermeme izin ver." Ağzımı bir kez daha bastırıyorum. "Sadece bir öpücük."

Sadece bir süre bekliyorum, ama bu onun başını sallaması için yeterli oluyor ve parmak uçlarına kalkarak coşkuyla ağzıma uzanıyor. Bu, onu sarmak için ihtiyacım olan tek izin.

onu kaldırıp neredeyse içime çekiyorum, onun sıcaklığı ve saçlarının hindistan cevizi kokusu için çaresizim.

Bu haliyle çok güzel, saçları yumuşak ve pürüzsüz, ama bir yanım haftalardır hayalini kurduğum gibi buklelerinin arasından parmaklarımı geçirmek için can atıyor.

Ro bu sefer bana biraz fazla sert çarpmadan önce geri çekilirken nefesi kesiliyor, onu yakalamadan önce tökezlediğimde dişleri takırdıyor. Onu taşıyabilirdim ama o kadar uzun ki yatak odamın kapısına doğru tökezlediğimizde bacakları benimkilere dolanıyor. İkimiz de kahkahalarla içeri dalıp dudaklarımızı ayırmadan önce elim kapıyı açmak için uğraşıyor.

Bakışları biraz bilinçsizce düşüyor, elleri ipek bluzunun kumaşını düzeltiyor. Şişmiş alt dudağını acımasızca çiğneyen dişleri dikkatimi dağıtıyor.

İkimiz de sessizce duruyoruz, bir vuruş fazla uzun, eşleşen Aush'lar boyunlarımızdan yukarı doğru ilerleyip yanaklarımızın derisine tırmanana kadar. Ona tekrar dokunmak istiyorum ama on dört yaşından beri ilk kez nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Seni tekrar öpebilir miyim?" diye soruyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. Gözlerimi kapatıp sorusunun bana verdiği hissin tadını çıkarmak istiyorum ama bunun yerine başımı sallıyorum ve bana gelmesi için kollarımı açıyorum.

Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştığında aniden çekingenleşiyor, ikimizi de sabitlemek için kapıya doğru geri çekildiğimde ellerim omuzlarımı kavırıyor.

Kalçam daha da yukarıya bastırıyor, ağzıma doğru soluk soluğa gelirken onu ayak parmaklarına doğru çekiyor, sanki bu baskı artık öpücüğe odaklanamayacağı kadar dikkatini dağıtıyormuş gibi kopuyor. Kalçaları ilk başta biraz deneysel olarak hareket ediyor, sonra başı geriye düşüyor ve kollarım onu sallanırken sabit tutmak için beline dolanıyor.

Onu hafifçe çekiştiriyorum. Kolayca öne doğru yuvarlanıyor, ayrık dudaklarından çıkan küçük hava ponponları boynumun derisini karıncalandırıyor.

"İşte böyle prenses," diye mırıldanıyorum, dilim çenesinin keskin menteşesinden kulağına doğru ilerlemeden önce. Yanağına bir öpücük konduruyorum ve gülümseyerek fısıldıyorum, "Hadi Rosalie. İyi hissettiriyorsa söyle."

İnliyor ve pantolonunu indiriyor, şimdi daha hızlı sürerken kalçamda daha yükseğe tırmanıyor, Ingers'ı omuzlarıma daha sert kazıyor sanki-

Hay sikeyim. O zaten orada.

"Matt," diye yalvardı bana karşı hızla kasılmadan önce, terk edilmiş bir şekilde kasıldı.

"İşte , bebeğim. İhtiyacın olanı al."

İnlemeleri o kadar yüksek ki, orgazmı yavaş yavaş ererken onları ağızımla yutuyorum.

Başı omzumun kıvrımına düşüyor. Biraz yüksekte hissediyorum, ellerim omurgasını aşağı yukarı yumuşatıyor - böylece nasıl gerildiğini *hissediyorum*.

Ro'nun tüm vücudu taşa dönüşüyor ve aniden çenesi aşağıya doğru eğilmiş bir şekilde kendini kalçamdan çekmeye başlıyor. Sanki utanmış gibi gözlerini havaya dikti.

Sessizlik kulaklarımda uğulduyor, nazik bir gülümseme takınmaya ve çenesini yukarı doğru çevirmeye çalışırken midem düşüyor.

"Hey, iyi misin?"

Sesim kum gargarası yapmışım gibi çıkıyor. "Ro?"

Başını sallıyor ve başını yukarı kaldırıyor, gözleri bir avcının bakışlarına yakalanmış av gibi beni izliyor. Bu da endişemi biraz daha artırıyor, çünkü dakikalar önce bana karşı yumuşaktı, kollarımda ezici bir istekle duruyordu. Şimdi ise tamamen gergin ve tereddütlü.

"Özür dilerim." Saçlarını at kuyruğu şeklinde topluyor ve omuz silkerken sırtından aşağı dökülmesine izin vermeden önce yukarı doğru . "Bana ne oldu bilmiyorum. Ben..." Bana göz kırpmadan önce gözleri kapanıyor.

"Sanırım sadece sarhoşum," diye fısıldıyor, sanki boğazıma bıçak dayanmamış gibi. "Sarhoş değilim," diye . "Sarhoş musun?"

Olmadığından eminim, bütün gece yanından ayrılmadım. Yine de başını salladığında midemde rahatlama gibi bir şey hissediyorum.

"Bu çok utanç verici." Elleri tekrar kızarmış yüzünü örtmek için kalktı.

"Lütfen böyle bir şey olmamış gibi davranabilir miyiz?"

Bunun *benimle* olmasından, *benimle* birlikte olmaktan dolayı açık bir utanç duyuyorsanız

onun isteği üzerine bıraktım. Ama bu konuda bir şeyler yanlış görünüyor.

Kafanı kullan, Matt. Bu kızı tanıyorsun.

Hemen bir sonuca varmamaya çalışsam da, Tyler Donaldson'ın odada bizimle birlikte olduğunu neredeyse hissedecek kadar onu tanıyorum ve bu beni biraz hasta ediyor

Öfkeyle.

"Rosalie," diyorum, ses tonum sakın ama az önceki fısıltılı sözlerimden daha yüksek. "Az önce olanlarla ilgili hiçbir şey benim için utanç verici değil. , *sen* inanılmazsın. Neden ?"

BÖLÜM 34

Ro

Ağlama. Ağlama. Ağlama.

Gözyaşlarının akmasına izin vermemek mümkün değil.

Zaten saf ölüm korkusundan oluşmaya başlamışlardı, ama Matt Fredderic'in sözleri beni uçurumun kenarına getirdi... *İnanılmazdın*, dedi. Ve bu sözlerle Tyler'ın kafamda yankılanan kalıntıları arasındaki tezat içimde dönüp duruyor. Olaydan sonraki anlarda bakışlarındaki nazik hayranlık ve merak, ellerinin tenimdeki yumuşak okşayışı.

"Neden utanıyorsun?" diye tekrar sorar, sakince.

"Sesin gülünç geliyor, Ro."

"Hayır. Bunu yapmayacağız - neden isteyesin ki? Bu aşağılayıcı."

"Seni o şekilde görmüyorum ve görmek de istemiyorum. Sana saygı duymamı istemiyor musun?"

Bana tekrar sarılmasını, gücünün bir kısmının tenimin altına sızmasına izin vermesini istiyorum, böylece çabucak itiraf ettiğimde sesim titremesin, "Benim... bir sürtük olduğumu düşünmeni istemiyorum. Bende bir sorun olduğunu biliyorum ve kendimi kontrol edemiyorum. Kendimi ."

Belli ki söylememi beklediği şey bu değil.

İğrenme ve şokun bir bileşimi tüm ifadesini sertleştiriyor, gözleri bir kâbusun gerçeğe dönüşmesi gibi açılıyor. Bir hıçkırık daha boğuluyorum, çünkü Freddy'nin daha önce başka kadınlarla, birçoğuyla birlikte olduğunu biliyorum ve kendimi gülünç hissediyorum. Bu kadar hızlı geldiğim için saçma. Sonraki anı mahvettiğim için. Kızıışmış bir hayvan gibi ilk başta kalçasını becerdiğim için.

"Rosalie," diyor sakince. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Böyle davranarak bir sürtük gibi görünüyorsun."

Yüzünden bir şey geçiyor - adını koyamadığım ama yakışıklı yüz hatlarından kovabilmeyi dilediğim bir duygu. Ve sonra, neredeyse isteksizce, sırtını kapıya yaslıyor ve ağır bir iç çekiyor.

Kırılgnalık onun üzerinde iyi yıpranmış, hasarlı bir pelerin gibi asılı duruyor. "Sana bahsettiğim kızı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, çünkü Matt Fredderic'le yaptığım bir konuşmayı, hele de *bu* kadar hassas ve önemli bir konuşmayı an bile unutmadım. Matt' yapmacık gülümsemeler ve sınıf palyaçosu romantizminden ibaret olmadığını, benim kolayca kırılabilen kalbimden daha yumuşak bir kalbi olduğunu düşünmeye başladığım çocuk olduğunu bana söyleyen konuşmayı.

"Her zaman onun sevgisi için beni çalıştırdı. Ve ben çok... *çaresizdim*. O kadar çok istiyordum ki istediği her şeyi yapardım. Ve bir süreliğine yaptım. Ama o..."

Başını sallıyor ve devam ederken gözlerini kapatıyor.

"Onun için hiçbir zaman aşkla ilgili değildi; her şey kontrolle ilgiliydi. Aynı şey olmadığını biliyorum ama sanırım bunun nasıl bir his olduğunu biliyordur. Sevgi için her şeyi denemek?"

Tekrar başımı sallıyorum, yutkunmaya çalışırken kalbim neredeyse nefes yolumu tıkıyor. "Evet." "Evet," diye tekrarlıyor. "Tamam."

"I-" Boğazımdaki tıkanıklığı umutsuzca gidermeye çalışırken sesim titriyor. "Sanki ne yapayım hep bir şeyleri yanlış yapmayı başarıyordum. Ve asla yeterince mükemmel değildim. Asla yeterince zeki ya da sofistike değilim. Ve seks konusunda..." Kelimelerim fısıltıya dönüşüyor. "ama istedim, istedim. Hoşuma gidiyor ve bazen kendimi fazla kaptırıp bir fahişe gibi davranıyorum."

"Hey," diye nazikçe azarlıyor. "Kendimizi tanımlamak için bu kelimeleri kullanmayalım." Matt Fredderic'in kendisini "fahişe" ya da "okul sürtüğü" olarak tanımladığını duymuştum.

sayamayacağım kadar çok kez. Ama Freddy dünyadaki diğer herkesi kendinden daha fazla korur.

"Çok uzaklardan üzerimde bu kadar gücü var ve bundan nefret ediyorum."

"Kulağa klişe geliyor ama inanın bana, anlıyorum. Her şeyden sonra bile ona çok fazla güç verdim." Yüzünü buruşturuyor. "O yanımda olmasa bile, ben hala bir şeyler yapıyordum."

ama sanki bir sisin içinde hareket ediyordum, kafamın içindeki kötü bir ses dışında hiçbir yön olmadan hareket ediyordum.

"Ona güvenmiştim, bu yüzden daha zor oldu." Sözlerinde bir bit yeniği var, sanki hâlâ bununla mücadele ediyormuş gibi. "Bu yüzden o sesi temizlemenin ne kadar zor olduğunu biliyorum." Alnıma yumuşak, iffetli bir öpücük konduruyor ve tekrar elime uzanıyor. "Ama sanırım bunun hakkında konuşmak yardımcı oluyor."

"Korkuyorum."

"Ro," diye , mükemmel yüz hatlarını gölgeleyen hüzünlü bir gülümsemeyle. "Kalbimi kırıyorsun prenses." Şakağıma bir öpücük daha kondurdu. "Sorun değil. Bana söylemek zorunda değilsin
."

"Hayır," diyorum ve başımı hızlıca sallayarak sözünü kesiyorum.
"İstiyorum, sadece beni farklı görmeni istemiyorum"

İtiraf, öpücüğünün hâlâ sızlattığı dudaklarımdan dökülürken çiğ. "Asla."

Gülümsüyor ve o kadar göz kamaştırıcı ki, sıcak bir Kaliforniya sahil gününde güneşin altında duruyormuş gibi hissediyor. Ev gibi.

BÖLÜM 35

Ro

"Gülünç görünüyorum," diyorum sessizce, aynada yavaşça bir o yana bir bu yana dönerken dudağımı ısırıyorum.

"Bir ." Üzerimi değiştirirken kamerayı tavana doğrultmuş olmama rağmen Sadie'nin sesi şu anda yaptığı görüntülü görüşmeden cıvıldıyor.

Rhys Koteskiy'nin hayatına girmesinden önce, Sadie'nin parti kızı olduğu dönemlerde bile Sadie Cadılar Bayramı'nı hep kardeşleriyle yalnız geçirirdi. Ona eşlik etmemi, bir parti planlamamı ve hatta onu Kaliforniya'ya, götürmemi sürekli istememe rağmen, aslında tüm bayramları.

"Ta-dah," diye mırıldanıyorum, telefonu aynaya dayıyorum ve her şeyi görebilmesi için beceriksizce geri çekiliyorum. Telefonumun ekranında Liam, Sadie'nin Wookiee onesie kapüşonlusunu yukarı kaldırıyor - her yıl giydiği ve Liam *Star Wars* takıntılı olduğu sürece giymeye devam edeceği kostüm.

"Sıcak," diyor. Yoğun gri gözleri çoğu kişi için çekicidir. ama Sadie benim en iyi arkadaşım. Tek tesellim onun bakışlarındaki buz gibi soğukluk.

"Maç iyiydi," diyorum ona, uzun saç örgülerime bağladığım kırmızı kurdeleleri kontrol ederken. "Rhys harika oynadı."

Gözlerini deviriyor ama bakışlarında hafif bir endişe görüyorum. "İyi görünüyor muydu?"

Sadie bu soruyu çok soruyor ve bana her şeyi da, geçen bahar buzda gerçekten kötü bir darbe aldığını ve bazen onun paten kayması konusunda endişelendiğini söyledi - özellikle de onu izlemek için orada olamayacaksa.

Ona, onun için endişelenmesinin çok tatlı olduğunu söyledim. Yüzünü buruşturup kusacakmış gibi yaptı ama gülümsemesi her şeye rağmen parlaktı.

"İnanılmazdı. Bennett maçı kapattı." "Şu haline bak," Sadie. "Tüm dilleri öğreniyorsun."

Biraz kıkırdıyorum, tek ayağımın üzerinde dengede durup beyaz çoraplarımı kalçamın ortasına kadar sıyırırken rahatlıyorum. Yıllardır sahip olduğum ve nasıl şekillendireceğimi bir türlü bulamadığım mavi kareli, puantiyeli kollu elbisem eşliğinde, tatlı ve seksinin mükemmel bir karışımı gibi görünüyorum.

Uzun zamandır ilk defa kendimi sıcak ve kendim gibi hissediyorum.

"Tek gidebileceğine emin misin?" diye soruyor. Sadie tavırların ve umursamıyormuş gibi görünmenin kraliçesi olabilir ama *çok* umursuyor. Ona tek iyi olmadığımı söylesem, beni alması için birini arayacağını ya da *doğum gününü* kardeşleri yerine benimle geçireceğini biliyorum. Bunu ondan asla alamam.

"Evet, Uber'le gideceğim. Sadece on beş dakikalık bir yolculuk. Bu arada, doğumun kutlu olsun-"

"Sakın ," diye . "Yoksa telefonu kapatırım." Gözlerini iki omzunun üzerinde gezdirdikten sonra koltuğunda daha da çömelip telefonu daha da yaklaştırıyor. "Freddy ile aranızda neler olduğunu bana anlatacak mısınız?"

"Hiçbir şey," diyorum hızlıca, ama zihnimde onun bir görüntüsü kelimenin üzerinde hafifçe tökezliyorum: nefes nefese ve kulağıma övgüler fısıldayarak ben-

Isı enseye vuruyor.

"Biz arkadaşız." Boğazımı temizliyorum. "Ve bu dönemin sonuna kadar hâlâ onun okul tarafından atanan öğretmeniyim. O sadece... O Airtı."

Ve dokunaklı, eklemek istiyorum - ama çıkaracağı sonuçları, kelimelerin arkasındaki çağrışımları biliyorum. Ve onları kastettiğim gibi değil.

Freddy, okyanus mavisini suyun üzerinde parlayan ve ışıldayan sıcaklık ve güneş ışığıdır. İçinde güneşlenmek isteyeceğiniz türden. Bakışları tenimdeki sıcaklık gibi. Ve her zaman bir parçama dokunmak için uzanıyor -fiziksel olarak çekicilikle ilgisi *olmayan* bir şekilde sevecen.

Arkadaşlarına ve takım arkadaşlarına karşı da aynı şekilde davranır -sırtını sıvazlamak ya da

Omuz sıkışları, sıkı sarılmalar ve gollerden sonra vücut çarpmaları, onlarla birlikte tezahürat yaparken kasktan kaska. Platonik olarak bile dokunmaya olan ihtiyacını görmek kolay, ama bu

onu çekici bulduğu biriyle, belki de bir kız arkadaşıyla yakınlaşırken hayal etmek daha da kolay.

Araba kullanırken kalçada bir el, deride daireler çizerek yoğurma. Her zaman el ele tutuşurlar, sohbet ederken parmaklarını masanın üzerine koyarlar. Ya da masanın altında, eteğimi sıyrıp girmeden önce, ben kendimi tutamayana kadar-

"Ro?"

Başımı sallıyorum ve bininci kez Matt Fredderic'in yatak odasının kapısına dayanmış, dudakları yeni ısırılmış ve gömleği *benim tarafımdan* parçalanmış halinin zihnimdeki görüntüsünü, kalan tüm beyin hücrelerimi yok etmeden önce bir şekilde ortadan kaldırmaya çalışıyorum.

"Öyle mi?"

"Bu gece iyi eğlenceler." Sadie'nin bakışları delici, sanki sözleri öneriden çok tehdit içeriyor. "Yoksa."

"Başka bir şey var mı, buz kraliçem?" Alaycı bir şekilde eğildim.

"Evet." Gülümsüyor. "Benim rujumu kullanmalısın. Banyo tezgahının üzerinde."

. . .

RO

Ben buradayım!

Açık kapıdan içeri girerken Freddy'ye mesaj atıyorum. Oraya vardığımda parti tüm hızıyla devam ediyor, aşırı kalabalık oturma odasına adım atıyorum, dansçılar birbirlerine ve her taraftaki duvarlara yapışmış durumda.

Bir için bunaldım ve Freddy'yi görmediğimde ya da bir mesaj almadığımda, hızlı bir nefes almaya ihtiyacım olduğu için tuvaletlere doğru yola çıktım.

Kapı kilitli ve üzerinde "Piliçler" yazan bir kâğıtla işaretlenmiş. Biraz daha sessiz olan duvara yaslanıyorum, verandaya bakıyorum, uzaktan bir grup kız ve erkek gülüşüp sohbet ediyor.

Sürgülü kapı biraz kabaca açılır ve iki ceset sendeleyerek içeri girer. Kız Zehirli Sarmaşık gibi giyinmiş, yeşil taytı ve yeşil korsesi, canlı kıvılcı saçları ve-

Paloma Blake.

Kızıl saçlı ve kızarmış gözlü Paloma Blake, peşinde iri yarı biriyle eve hışımla giriyor. Üzerinde "Dicks" yazan kaba bir tabelayla boş banyoya giriyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Koridordaki sessiz alanıma yeni gelen diğer kişi hiçbir şey söylemiyor, sadece karşı duvara yaslanıyor. Bana bakıp bakmadığını anlayamıyorum çünkü Hayalet Surat maskesi takmış, sade kot pantolonu ve sırlıslıklam ıslanmış ve tenine yapışmış yarım düğmeli neredeyse yarı saydam de anlaşılacağı üzere tembel bir seçim.

Kalan düğmeleri çözüp bronz teninden çıkarıyor ve neredeyse dilimi yutacağım. Kas üstüne kaslar, "erkek yurdu dekoru" *diye bağırarak* tek ayaklı lambanın ışığında kehribar rengi.

Ardından maske çıkıyor ve bunun Tyler-Toren Kane'e vuran adam olduğunu anlıyorum.

Karşılaşmamızdan ve iç saha maçında anons edildiğini duyduktan sonra onu araştırdım. Düşündüğüm kadar ürkütücüydü, şahsen daha da kötüydü. Ve Hayalet Surat kostümü de bu imaja yardımcı olmuyor.

Dövmelerle kaplı ve gözlerimin onları yavaşça taramasına engel olamıyorum, birkaçını tanıdığımı fark ediyorum.

Yıldızlı Gece gövdesinin yarısını sarmış. Bir pazusunda *Arles'daki Yatak Odası*. Bir kolunda Van Gogh'un ünlü otoportresi ile güneş çiçeği vazosunun karışımı gibi görünen eşsiz bir tasarım. Diğer kolunda ise neredeyse parmak uçlarına kadar uzanan *badem çiçeği*. Her tarafı Van Gogh'un eserleriyle kaplı.

Ve sadece ünlü parçaları değil, daha bilinmeyenleri de-

Yanan Sigaralı İskelet Kafatası, ancak ünlü sanatçının eserlerine dayandığını tahmin ettiğim manzara ve pastoral karışımlarla çevrili. Hepsi griler ve siyahlarla yapılmış, ancak renk olmadan da tanınabilir.

Şimdi beni bakarken yakaladı ve kekeleyerek "Van Gogh'un büyük hayranı mısın?" diye sorarken utancımın yanaklarım yanıyor.

Sorum üzerine tüm vücudu gerildi ve bana biraz garip bir şekilde baktı.

"Affedersiniz?"

Gözlerinin yoğunluğu karşısında ağzım kuruyor, boynum terden sırlıslıklam oluyor.

Erimiş altın. Öfkeli, bekleyen bir kibrit.

"Senin dövmelelerin. Bütün bir Van Gogh koleksiyonu var." Kaşları havaya kalktı.

Belki daha önce kimse sormamıştır. Belki de sadece *Yıldızlı Gece'yi* ve Güneş Kuleleri'ni tanıdılar ama onun tenindeki sanat eserine bir tapınak yaptığını fark etmeye zahmet etmediler.

"Evet. Ben... onun çalışmalarını seviyorum."

Sağ elini pazusuna götürüyor, parmak uçları oradaki mürekkepli deride dalgınca dans ediyor. Bakışlarını Van Gogh resimlerinin ve eskizlerinin mükemmel kollarının arasında bir zambak kümesinin olduğu yere doğru daraltıyorum. Aslında, vücudunun her yerinde farklı resimlerin arasına serpiştirilmiş birkaç demet var.

"Van Gogh'un zambak resmi yaptığını bilmiyordum."

Her ne söylediysem, sanki bir OP basmışım gibi tüm vücudunu . Titreyip ağır bir nefes almadan ve bana başını sallamadan önce yüzünde sessiz bir öfke beliriyor.

"Topuklarını üç kez tıklarsan, kendini yatakhane mi yoksa Fredderic'in yatağında mı bulacağını sanıyorsun?" diyor alaycı bir sırıtışla, maskesini kapıp tekrar takmadan önce, diğer eliyle gömleğini kavırıyor ve hışımla dışarı çıkıyor.

BÖLÜM 36

Ro

Bir Ninja Kaplumbağa bana doğru dans ediyor - The Weeknd'in "Gasoline" şarkısının ürkütücü ritmiyle o kadar mükemmel zamanlanmış ki, onu birinci sınıfta ilk kez gördüğümün ateşli bir rüya versiyonu gibi hissettiriyor.

Matt'e daha önce tanıştığımızı hatırlayıp hatırlamadığını hiç sormadım. Üç yıl önce onu saatlerce, sonra günlerce ve sonra haftalarca beklediğimi. Hatırladığını ya da söylerse bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum - iyi bir yanıt yok.

Matt Fredderic'in şakacı bir şekilde salınan yeşil boyalı gömleksiz vücuduna bakarak, yapmacık bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Hey, Rosalie," yeterince yaklaştığında kulağıma nefes alıyor.

"Hey, Matty."

Beni öyle bir kucaklıyor ki ciyak ciyak bağıriyorum ve yeşil vücut boyasının bana bulaşıp bulaşmadığını kontrol etmek için geri çekiliyorum.

"Hadi prenses," diyor saç örgümün ucuyla oynayarak. "Biliyorsun, senin o şirin asla bozmam. Bunun için çok çalıştın."

Onu incelerken ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Yüzü, boynu, gövdesi ve kolları boyunca yeşil ve sarı boya dağınık görünüyor, sanki kim yaptıysa sürekli 1dgeting ve dikkati dağılmış bir Freddy ile savaşmak zorunda kaldı. Düzgün kalpli Bennett'in yarı yolda pes ettiğini hayal ediyorum, bu da kollarının çoğunun neden yamalı olduğunu, zar zor boyandığını açıklıyor. Kabaca kesilmiş göz delikleri olan mor bir maske başının etrafına sıkıca bağlanmış ve Freddy için her zamanki gibi altın saçlarını yakışıklı bir şekilde darmadağın bir şekilde etrafına doluyor.

"Hangi Ninja Kaplumbağa olman gerekiyor?"

Bir elini göğsüne vuruyor. "Bunu bilmediğin için aşağılandım." "Diziye ya da filmleri izlemeyen tek çocuk," diyorum omuz silkerek. "Öyle mi? Bebekler için Beethoven ile çok mu meşgulsünüz? Ya da seni geliştirecek filmlerle. çocuğun IQ'su, benim küçük beynim?"

Yüzüm 1re'de. Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum, içtiğim iki içkiden dolayı kendimi sıcak hissediyorum. Çakırkeyif bile değilim, ama onun varlığıyla tamamen sarhoşum. Matt'in sıcaklığının tadını çıkarmak neredeyse çok kolay.

Sanırım *onu sevmek çok kolay olurdu*.

Yorumumu zorlukla geri alıyorum, elini tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Benimle dans eder misin?" Ben sorarım.

Gülümsüyor ve burnunu benimkine değdiriyor. "Her zaman."

Geri çekiliyor ve birasını öyle bir yudumluyor ki gözlerim onun Adem elmasını takip ediyor, yutkunurken ağzım sulanıyor.

Matt elimi tutuyor ve beni döndürüyor. Onu biraz daha yakına sürüklüyorum, 1re ile oynadığımın . Ama umurumda değil.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor kulağıma, sonra geri dönüp bana hafif, aptalca bir gülümseme veriyor, tamamen yumuşak ve sıfır Airt.

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerken göğsüm . Viski ve vücut boyası gibi kokuyor ve tehlikeli bir şekilde benim gibi hissediyor.

. . .

Matt Fredderick aptal bir ayyaş.

İçtiğimiz shot'lardan gözleri parlıyordu - özellikle de ben bu gece içmeyi bırakmak istediğimde, grup hangi oyundaysa oynamaya devam etmek isterken benim içtiklerinden.

Takım arkadaşlarıyla güldü, şakalaştı ama benim de her şeye dahil olduğumu hissetmemi sağladı. Freddy hiç kimseye kendini dışlanmış hissettirmez. Herkese karşı nazikti. Fiziksel olarak çekici, evet, ama asıl çekiciliği davranışlarından kaynaklanıyor.

Bennett bizi Hokey Evi'ne götürdü, oradan beni yurtlara bırakmayı teklif etti, bu da arkadaki uyuklu Matt'in çok hızlı bir tartışmasına yol açtı.

kollarını üzerinden bana doladı. Kaleci başını salladı ama içeri girmemize yardım etmeyi kabul etti. Heyecanlı görünüyordu, ben de Freddy'yi tek başıma içeri sokacağıma dair ona güvence verdim.

Ki bu düşündüğümde daha zor olacak.

Kaslı bir hokey çocuğunun ağırlığıyla basamakları yavaşça tırmanmak zor olsa da, başını yasladığı boynumdan gelen nefes sesleri dikkatimi dağıtsa da bizi yatak odasına götürmeyi başarıyorum.

Üzerimde ağır ağır dinleniyor, vücudu dağınık odasındaki yumuşak lamba ışığının altında parlıyor. Düzenli bir kaos; artık tanıyabiliyorum. Arkamızdan kapıyı kapatmak için döndüğümde, yatakta sırt üstü kayıyor.

"İyi geceler." Gülümsüyor. O kadar çocuksu ve uykulu bir gülümseme ki, yüzümde beliren şaşkın ifadeye engel olamıyorum.

"kadar hızlı değil, Matty," diye azarlıyorum, elini çekerken kollarını sallıyorum, ta ki ayağa kalkana kadar.

"Uyumak istiyorum. Benimle uyumak istemiyor musun, Dorothy?" Nefesimin altındaki hıçkırık biraz daha yüksek çıkmış olmalı, çünkü ağzı titriyor ve elimi hafifçe sıkıyor. "Yoksa prensesi daha mı çok seviyorsun?"

"Hadi." Onu tekrar çekiyorum. "Bu yeşil vücut boyasıyla uyumayacaksın. Seni duşa sokmamız lazım." "Beni

yıkayacak mısın?"

"Eğer seni oraya sokacaksa? Tabii ki."

Gülümsemesi nefes kesici ve aniden onu terk etmiş gibi görünen enerjisinin her zerresi tam güçle geri döndü. Ayağa kalktı ve neredeyse koşarak en-suite banyosuna gitti.

Duş küçük, ikimizin de kesinlikle içine giremeyeceği dar bir kare. Bu yüzden ben suyu açıp ılık bir sprey sıkarken onu tuvaletin kapağına oturtuyorum.

Çekmecelerini ve dolaplarını karıştırırken, kullanılmayan ürünlerden oluşan dağınık bir yığının ve rengarenk havlulardan oluşan bir kulenin arkasına gizlenmiş bir bebek mendili kabı buldum.

En kalın olanını alıp pelüş malzemeyi sınırlı tezgâhın üzerine yerleştiriyorum. Mendillerden iki tane alıp Matt'e sessizce gözlerini kapatmasını söyleyerek maskesini çıkarıyorum ve yakışıklı yüzündeki boyayı siliyorum. Cildi

Hareketlerle hafifçe kızarıyor ama rahatlıyor, nefesleri ağırlaşıyor ve derinleşiyor.

Ilık spreyin altında ıslatmak için bir el bezine uzanırken, nefesimin altında hafifçe Cigarettes After Sex şarkısını mırıldanıyorum.

Boynuna doğru ilerlerken, solmaya yüz tutmuş yeşil vücut boyasını ovuyorum, zincirini hareket ettirmeye ve temiz olduğundan emin olmaya dikkat ediyorum, hatta karmaşık kolyeyi bile - kucaklaşan iki kanatlı 1güre ait küçük, narin bir oyma. Şimdi daha yakından inceliyorum, daha önce hiç kadar yakından görebiliyorum. Tanıdığım bir şeyin oyması, Psyche ve Cupid'in ünlü bir tasviri. Ona bunu sormak istiyorum ama gözleri neredeyse kapalı. Çoktan uyumuş mu?

Bezin sıcaklığına rağmen, açıkta kalan teninde tüyler ürperiyor. Yüzünü nazikçe silmek için havluyu kaldırıyorum.

"Benden daha zeki olduğu için mi ondan hoşlanıyorsun?"

Sesi o kadar kısık ki bir an için konuşmadığına ikna oldum. Hayal gücümün bir fısıltısıydı.

Elim duraklıyor, yanağının üzerinde geziniyor, ben de bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için gözlerimi kaldırıyorum - ama gözleri kapalı, parmakları çok kısa eteğimin kenarıyla oynuyor.

"Kim?" Boğazımı temizledikten sonra soruyorum.

"Donaldson. Onunla çok uzun süre çıktın. Zeki olduğu için mi?"

iki eli de dikkatimi dağıtıyor, bir avucu sıcak bir şekilde kalçamın arkasına dayanmış, sanki beni açtığı bacaklarının arasında tutmaya çalışıyor. Diğer elinin parmakları çoraplarımın yüksek kesiminden çıkan desenleri döndürüyor, kumaşla ve dantel ile eteğim arasındaki çıplak tenimle oynuyor.

Ama sesi havalı ya da esprili Matt Fredderic gibi değil. Güvensizliğini bir şakanın içine saklamıyor.

"Matt," diyorum ama sesim titriyor. "Biz . Temelli olarak. O kadar da zeki değil, söz veriyorum. Aslında bence sen pek çok açıdan daha zekisin."

Gözlerinin altında çil gibi görünen birkaç yeşil benekle bana bakıyor ve dolgun dudaklarına güzel bir gülümseme yayılıyor.

"Evet, evet." Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Keşke ben de senin gibi zeki olsaydım. İnanılmazsın."

Kalbim sıkıca sıkışıyor sanki kollarım kadar ona uzanmak için can gibi sertçe çarpıyor.

"Harikasın Matt," diye fısıldıyorum, saç çizgisinde kalan yeşili silerek. Yüzü artık temiz, ama cildini nazik, yatıştırıcı hareketlerle silmeye devam ediyorum. "Çok akıllı, yaratıcı ve komiksin. İnanılmazsın."

İç çekiyor ve nefesi dudaklarıma değdikçe, dudaklarını izliyor olabileceğimi fark ediyorum.

"Seni tekrar öpmeyi o kadar çok istiyorum ki," diye hıçkırıyor ama başını sallıyor. "Ama 'sadece arkadaşız' diye söz verdim."

Ben de seni öpmek istiyorum.

Umutsuzca.

Ama Matt'le olan arkadaşlığım benim için çok önemli, bu yüzden ona duyduğum umutsuz arzuya eşlik eden ağız kuruluşunu yutkunarak bastırıyorum.

"Arkadaşın olmayı seviyorum Matt," diyorum, çünkü bu doğru. Ama aynı zamanda, "Evet, lütfen öp beni," ya da "Belki de sadece arkadaş olmak abartılıyor," dışında bir şey düşünemediğim için.

O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. Nefes almak kadar kolay.

"Bu bir sınavdan çok daha zor." Başını karnıma doğru sallayarak biraz inliyor.

"o?"

"Sana dokunmuyorum," diye fısıldıyor kollarımdan nazikçe kurtulup yavaşça duşa girmeden ve düğmelerle beceriksizce oynamadan önce. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce soğuk olması lazım."

37. BÖLÜM

Ro

Onu duşta yalnız bırakmak, huysuz bir köpek yavrusunu yalnız bırakmaya benziyor.

Ama biraz nefes almaya ihtiyacım var, onun da öyle. Arkadaşlığının sınırlarını bu şekilde zorlamaya devam edemeyiz. Benim için çok değerli.

Onun yerine, odanın dağınıklığı içinde bir ileri bir geri yürüyorum. O dönüp ikimizi de kurtarmadan önce ortadan kaybolmalı mıyım?

Banyo kapısı açılıyor, arka planda duş hâlâ açık, arkasından buharlar yükseliyor.

Freddy, beline özensizce asılmış bir havluyla, sanki gerçekten zahmet edememiş gibi, yanında bir l'le bir arada duruyor. Attığı her adım kalça eklemine kadar kalçasını kirpikliyor, su damlacıkları pembeleşmiş teninde tereyağı dövmesinin izini sürüyor.

Hastaneye gitmeye ihtiyacım olmadığından emin olmak için Google'da "İnsanlar dillerini yutabilir mi?" diye arama isteği

Freddy'ye ne kadar bayılsam da, onunla ilgili her düşüncemi olabildiğince "arkadaşça" yapmaya çalışsam da, güzelliğini görmezden gelmek zor. O kadar yakışıklı ki -çenesinin keskin kesimi, şeker gibi tadı olduğunu bildiğim kalın, büzülmüş dudakları. Sarı saçları şimdi daha koyu, güçlü omuzlarının üzerinden ve kaslı karnının düzleminden aşağı damlarken hala ıslak.

"Ro?" diyor. Sanki ben onu süzerken o benim dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi.

"Öyle mi?" Yanaklarım hafif bir utançla ısınıyor.

"Duş alabilirsin." Yine uygunsuz bir şekilde kalçasını okşayarak kenara çekildi. "Senin için bir havlu hazırladım. İstersen sana giyecek bir şeyler de getireyim."

Hayır de. "Teşekkürler Matt, ama bir araba çağırıp bu gece eve gitmeliyim" deyin.

Bunun yerine başımı sallayıp içeri giriyorum ve geceyi buharlı ılık spreyin altında yıkayarak geçiriyorum. Banyosunda şaşırtıcı büyüklükteki farklı ürün kutusuna bakıyorum; hepsi birbiriyle uyumsuz kutularda ve çekmecelerde birkaç seyahat boyu yüz yıkama ve nemlendirici ile mükemmel saç bakım ürünleri buluyorum.

Seçime o kadar da şaşırmamalıydım. Çocuk muhteşem, görünüşü ve hijyeni açısından iyi bakıldığı belli.

Acele etmeden -ondan kaçmak için değil, kendime yemin ederim- kızarmış bir tenle dışarı çıkıyorum, kapıyı tamamen kapatmadan önce eşikte bıraktığı kıyafetleri alıyorum. Belime bağlayabildiğim büzgülü bir çift kısa atletik şort ve şortun sadece bir santim ötesinden sarkan bir gömlek var - bu sadece bacaklarımın aşırı uzunluğu sayesinde pantolon giymediğim yanılsamasını artırıyor.

Nedense ben dışarı çıktığımda tamamen giyinik olabileceğini düşünmüştüm. Onun yerine, üzerinde hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar gri boxer külotuyla, yapılmamış yatağının üzerinde yatıyordu. Gözlerimi tavana dikiyorum, bu nedense daha kötü hissettiriyor, bu yüzden kayıyorum ve ayaklarıma bakıyorum.

"Ben, um-" Boğazımı temizliyorum, buklelerim hala başımın üzerinde yığılı olmasına rağmen boynum sıcak.

"Yapabilir misin..." diyor kendini dirseklerinin üzerine kaldırmadan önce. Karın kasları, seksi bir iç çamaşırı modeli gibi hareketle birlikte gevşiyor. Ama yüzü hâlâ "tekmelenmiş köpek yavrusu" gibi, kaşları çatık ve gözleri üzgün. Bundan nefret ediyorum.

Biraz daha yaklaştım, onun cazibesine kapıldım.

"Burada mı uyuyacaksın?" diye soruyor, elini benimkine uzatarak. Onunkini tutuyorum, parmaklarımızın birbirininkilerle oynamasına izin veriyorum. "Sadece kal."

"Tamam."

Işığı kapatıyorum. Televizyonda bir şeyler çalışıyor, sesi kısık ama üzerimize ışık saçacak kadar renkli; aynı iki adam masa başında saçma sapan yemekler yiyor, sık sık rahatlatıcı bir program. Sakin ve rahatlatıcı, garip bir şekilde davetkâr.

Yatağın içinde eriyerek, sıcak kollar belimi sarana ve beni sert, sıcak bir göğse geri çekene kadar benim için bıraktığı tarafta kalıyorum.

"Bu iyi mi?"

Fısıltısı kulağımın altındaki deride dans ediyor ve . "Evet." Kelime ancak bir nefes.

"Sadece sana sarılmak istiyorum. Sadece bu gecelik, lütfen."

Nefeslerinin boynuma hafifçe vurması dikkatimi dağıtıyor ve çok hoşuma gidiyor, uykuya dalmam çok uzun sürüyor.

. . .

Bugün Cuma ve Sadie saç ve makyaj konusunda beni serbest bıraktı.

-Bana izin verse bile asla değiştirmeyeceğim koyu renk ruj dışında.

"Uzun saçını yapmama izin vermiyorsun." Aynada ona gülümsüyorum.
"Aslında, sen *hiç*-"

"Kapa çeneni," diye gülüyor ve kalçama hafifçe dirsek atıyor. Dudağını ısırtıyor ve onun için hazırladığım topuzu inceliyor. "İnanılmaz görünüyor."

İster övgü ister eleştiri olsun, sözleri Sadie'nin her zaman olduğu gibi samimi ve içten. Sert bir dış görünüşü var, zaman da , ama Rhys Koteskiy'nin yanında oldukça daha yumuşak yanlarının parladığını görebiliyorum.

Bu çivi gibi sert kıza camdan yapılmış gibi davranıyor ve bence Sadie'nin içinde bir şeyler onun bakımı altında yavaş yavaş, nihayet rahatlıyor.

"Elbiseyi şimdi görebilir miyim?" diye soruyor, dudaklarını koyu kiraz rengiyle kaplamak için ağzını çoğunlukla açık tuttuğundan kelimeler biraz dağınık.

"Evet!"

Heyecanla Hokey Evi'ndeki boş odanın dolap kapısına koşuyorum - şimdi Rhys'in Sadie'nin kardeşleri için aldığını *bildiğim* iki adet ikiz yatakla döşenmiş, böylece Sadie'yle birlikte kalabilecekler ve pek de mutlu olmadıkları evlerinden başka bir yere .

Sadie'nin kolaylıkla yapabileceği şekilde sade ve zarif olan siyah ipek elbiseyi çıkardıktan sonra dönüp en yakın arkadaşına biraz dramatik bir şekilde sunuyorum.

Güzel gri gözleri büyüyor, yaklaşıp elini kumaşın üzerinde gezdirirken teni kızarıyor.

"Aman Tanrım," diye . "Ağlayacak mısın?"

"Hayır!" Gözlerini kırıştırtarak neredeyse bağıyor. "Ben- Hayır, ben . Yani, ben değilim!"

Ağlamak üzere olduğu çok açık.

"Sadie," diye sızlanıyorum, gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Ona sarılmaya çalıştığımda başını hızla sallayarak beni uzaklaştırıyor.

"Hayır." Geri çekiliyor ve ben de hâlâ elbiseyi tutarak gidiyorum. "Bunu bana sen yaptın, böyle şeyler için ağlamam."

Bir elimi kalbimin üzerine koyarak duruyorum ve sanki evlat edinilecek son tatlı kedi yavrusuymuş gibi ona bakıyorum.

"Bunun benim hatam olduğunu hiç sanmıyorum," diyorum, elbiseyi kapı çerçevesine asmak için dönerek. "Bence *aşık* olduğun için bu kadar yumuşak ve yapış yapışsın." Son kelimeyi şarkı söyler gibi söylüyorum ve kaşlarımı oynatıyorum, sonra da topuklu ayakkabılarından birini bana fırlatmaya kalkarsa diye eğiliyorum.

"Bu çok saçma," diye homurdanıyor. Tüylü bornozumu omuzlarına biraz daha sıkı doluyor ve bornoz tüm vücudunu sarıyor. Ama yine de iddiamı reddetmiyor.

Ona aşık. "Ona söylemelisin."

Aynada kendine bakarken dudakları kısılıyor, kaşları hafifçe çatılıyor. Ona baktığımda o da benimle aynı şeyi mi görüyor? Tanıdığım en güçlü, kendine en çok güvenen kız. alınacak biri, pek çok yönden takdire şayan.

"Belki," diye fısıldıyor.

Elbiseyi askıdan indiriyorum ve Sadie onu elimden alıp banyoya giriyor, kapıyı yarı kapatarak elbiseyi giyiyor.

"çekebilir misin?" diye sesleniyor saniyeler sonra.

Tertemiz, boş banyoya giriyorum, elbisenin onun üzerinde ne kadar güzel durduğuna gülümsüyorum, kaslı kalçaları için mükemmel, giysinin tüm kesimi kısa boyunu uzatıyor.

"Biliyor musun," diyor Sadie, fermuarı sırtına doğru indirip kumaşın için yavaşça çekerken gözlerinde küçük bir parıltı. "Bizimle gelebilirsin. Bennett seni götürmekten mutluluk duyacaktır. Rhys daha önce hiç kimseyle çıkmadığını söyledi."

Bennett birini almaktan mutluluk duyacaktır, ama bahse girerim Rhys bile bilmiyorsa bunun kim olduğunu asla bilemeyeceğiz.

"Ya da Freddy?"

Soruyu yönelttim ve ne kadar bildiği konusunda onu dürtmek istiyorum.

Özellikle de Freddy'nin bana sorduğunu biliyorsa. Sınıfıma gelip dışarı çıkmamı bekledikten sonra, giymek için bir takım elbise bulmasına yardım edip edemeyeceğimi sordu, hatta onunla alışverişe gittiğim için bana ekstra büyük bir kirli chai almayı teklif etti.

Rüşvete hiç gerek yoktu ama benimle izin verdim.

Öğleden sonrayı Waterfell şehir merkezindeki birkaç dükkânda geçirdik, sonunda daha önce de sık sık uğradığım bir vintage mağazasında durduk - çünkü vitrindeki mavi takım kolayca gözüme çarptı. Denediğinde olmadı ama tadilatının benim için yeterince kolay olduğunu biliyordum.

Ve bir gece geç saatlerde yurt odamın sessizliğinde, geniş göğsünü ölçtükten sonra ikimizin de nefes nefese kalmasına ve bir öpücük daha vermemize ramak kala, kendine özgü bir gülümsemeyle geri çekildi ve yatağına yerleşti, ancak asla rahat görünmüyordu, bunun yerine gergin ve endişeliydi.

"Benimle gelebileceğini biliyorsun, benimle çıkabilirsin."

Kalbimi coşturdu. Uzun bir süre bunu düşündüm. Hayal ettim.

Ama buzdolabının üzerinde asılı duran takvimde kırmızı daire içine alınmış kalplerle işaretlenmiş tarihi hatırladım. Sadie, Oliver ve Liam'a bakmamı istediğinde gerçek, kör edici bir heyecanla bana bundan bahsetmişti.

"Yapamam. Üzgünüm."

Göğsümü acıtan bir sırtışıla başını salladı ve salladı. "*Doğru. Doğru, tabii ki.*"

Sadie'nin bir bakıcı tutacağını biliyorum - ki bunu yapmaktan *nefret eder*. Gitmek istediğimi ima etsem bile. Ama Sadie'nin bir kez olsun eğlenmesini istiyorum. Kendini boş değil, dolu hissettirecek gerçek bir eğlence.

Rhys ona iyi geliyor. *Aşk* ona iyi geliyor.

"Şimdi de çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

Sadie sırtıyor. "Hadi ama, öğretmen ve sporcu mu?" Soru şakacı, onun ligue patencisi ve hokey oyuncusunun mükemmel aşk çifti olduğu klişesiyle ne kadar dalga geçtiğimle alay ediyor.

"Evet, evet," diyorum. Freddy'nin tanıdık sözlerinin verdiği acı ve onunla aşağıda, seçmesine yardım ettiğim güzel bir takım elbise içinde karşılaşacağımı bilmek beni

maya can atıyordu. "Ayrıca, Oliver ve Liam'a göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

Sadie, "Koteskiy'ler gelseler bir şey demezler ," diyor ama sözlerinde kaygı var, sanki bu ifadenin doğruluğundan emin değilmiş gibi.

Bunu onun için yap.

"Dürüst olmak gerekirse, onları bu gece ağırlayacağım için heyecanlıyım."

Sadie başını sallar. "Hayır, onları antrenmandan al - bu akşam pizza gecesi var, o yüzden zaten geç bitecek. Sonra gala bitene kadar onları yurda ya da başka bir yere götürebilirsin. Ama burada kalabilirler diye düşündüm."

"Emin misin? Eğer Rhys ve sen yalnız kalmak istiyorsanız-" "Hayır, onları bu kadar erken bir gece için daha bırakmak istemiyorum."

Kabul ederek başımı sallıyorum ve ayda bir kez kendi kendine kestiğini bildiğim perçeminden bir tutam alıyorum. Fazladan bütçem olsaydı, onu düzgün bir gönderirdim. Havalı ve yaratıcı bir şey için mükemmel bir saç var - bu gece YouTube'daki saç bilginimin yarattığından daha fazlası.

"Hazır mısın?"

Matt Fredderic'i ilk seferinde neredeyse kirli çayımı içerken boğulmama neden olan bir takım elbise içinde görmek için mi? *Hayır. Hayır, görmeyeceğim.*

Yine de başımı sallıyorum ve merdivenlere yönelmeden önce topuklu ayakkabılarını giymesine yardım etmek için ona kolumu uzatıyorum.

BÖLÜM 38

Freddy

Hastanelerden nefret ediyorum.

Max ve Anna Koteskiy'nin destek verdiği her şeyde olduğu gibi gala da inanılmazdı. Ancak, Rhys beni ailesinin yanında, yüzünde belirgin bir panik ifadesi ve yanında iri gözlü, dehşete düşmüş bir Sadie ile bulduğu anda, daha önce hissettiğim tüm iyi duygular ve kalabalık salonun verdiği mutluluk buharlaştı.

Bennett'i -ki hâlâ kayıptı- geride bırakarak doğrudan hastaneye doğru yola çıktık. Devasa binaya varmadan önce ne olduğunu soramadım, arabadaki gerilim tek kelime edemeyeceğim kadar büyüktü, özellikle de onlarla birlikte içeri girmek zorunda kalmamak için beni otoyolun kenarında bırakmaları için yalvarmak için değil.

Midem hala bulanıyor ve neredeyse dört kez kusmak için tuvalete gitmek zorunda kaldım, ancak şu anda kucağımda oturan ve iPad'de oyun oynayan çocuk için kendimi bir arada tutmayı başardım.

Bakır ve antiseptik kokusu, bastırmaya çalıştığım anıların sisi içinde dönüp durmama neden oluyor.

"Oyunu kazandın mı, Matty?"

"Doktorlarım bir sonrakine gidebileceğimi söyledi."

"Üzgünüm Matty, ama gideceğini sanmıyorum-

"

Başımı biraz fazla sert sallıyorum. Ben durduramadan dizim zıplıyor ve parlak renkli oyunu kazanma serisini kaybeden Liam'dan keskin bir "Hey!" sesi geliyor.

"Üzgünüm dostum." Her kasımı saran ve bu lanet binada olduğum her dakika beni aşağı çekmekle tehdit eden derin ağrıyı gizlemek için gülümsüyorum.

Gözlerim Rhys'in hâlâ neredeyse teselli bulamayan Oliver'la konuştuğu köşeye kayıyor. Biz Sadie olmadan ortaya çıktığımızda Oliver isteri sınırındaydı, hemşirelere ona dokunmamaları için bağıırıyordu, ta ki Rhys ellerini on iki yaşındaki çocuğun omuzlarına yerleştirip kulağına bir şeyler fısıldayana kadar. Oliver'ın tüm vücudu bir anda kaptanımın kollarına yığıldı, bir an için korkudan başka bir şey kalmamıştı.

Sadece Rhys'in sakinleştirebildiği bir korku.

Doğrudan maruz kaldığım merkeze başka bir atış gibi geliyor.

Her ikisi de rahatsız edici siyah kıyafetler giymiş, harap olmuş siyah saçlı bir adam ve on sekiz yaşında dehşete düşmüş bir gencin, hâlâ kederle örtülü, daha bulanık bir anısı yüzeye çıkar. Rhys'in şu anda Sadie'nin kardeşine sarıldığı gibi birbirlerine sarılamayacak kadar korkmuşlardı.

Düzensiz nefesler alarak ürperiyorum, Liam göğsüme yaslanırken ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

Kapı arkamızda tıkırdıyor ve ben daha dönmeden Liam kucağımdan atlıyor, kız kardeşi için çığlık atıyor. Giderken bana dirsek atıyor ama ona kavuşmuş halini görmek dikkatimi dağıtmaya yetiyor.

"Hey, böcek." Sadie gülümsüyor. Sesini hiç böyle duymadığımı fark ediyorum, bana Anna Koteskiy'i hatırlatan bir şekilde yatıştırıcı ve sakin. Bu bana kendi annemi hatırlatıyor. "Seni ettiler mi?"

"O iyi, sadece dirseğini biraz sıyırdı, tamam mı küçük adam?" Liam'ın saçını okşayarak söylüyorum.

Şimdi ona bakarken daha yumuşak hissediyorum. Belki de hâlâ içinde sürüklendiğim o hastalıklı anılar havuzundan ya da onun küçük kardeşlerine bir anne gibi davrandığını görmekten. Belki de geçmişte onun hakkında verdiğim hükümlerin süregelen pişmanlığıdır.

Liam, "Freddy hokey oynamaya başladığı yaşta olduğumu söyledi," diyor. *Öyle mi?* Muhtemelen *hastane*, *anne* ya da *baba* kelimelerini içeren herhangi bir düşünceden çılgınca kaçınmaya çalışırken. Hokey benim varsayılan ayarım.

"Bir gün ondan daha büyük olacağımı söylüyor." *Bunu*

kesinlikle söylemedim. *Küçük tehdit.*

"Ben yapmadım." Gülüyorum, onu dizimle itiyorum, böylece tökezliyor ve şu ana her şeyden daha iyileştirici görünen başka bir kıkırdama turu başlatıyor.

Oliver nihayet Rhys'i serbest bırakır ve hastane toplantı odasının karşısından kız kardeşine bakar. Rhys, Oliver'ın sırtına destekleyici bir el bastırıp ikisini de annesinin yanına götürmeden önce aralarında konuşulmamış bir konuşma geçer. Annesini selamlamadan önce şakağına bir öpücük kondurur; bu, Oliver ve Sadie'ye baş başa bir an vermenin ihtiyatlı bir yoludur.

Endişeli bakışlarını başka yöne çeviriyorum.

Rhys omzumdan tutup beni kapıya doğru çekiyor. "Hey, Ro'yu kontrol edebilir misin? Belki onu ararsın-"

Soru bir adrenalin iğnesi gibi işe yarıyor ve o daha cümlesini tamamlayamadan ben başımı sallayıp telefonuma uzanıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Boynunun arkasını ovuşturuyor ve bir nefes veriyor. "Ben sadece... O anda onunla konuşma şeklimden hoşlanmadım. Sadie ve çocukları yerleştirdikten sonra ondan özür dileyeceğim ama..."

"Ne dedin sen?"

Açık telefonunu bana uzatıyor ve görmek için benimkini yeniden koymaya zorluyor.

RO

Arabaya bindiğimde orada değildiler. Panikledim ve Seni arıyorum. Piste gittim ama kimse arabaya kiminle bindiğini görmedi.

RHYS

Görünüşe göre babaları onları almış ve bir kaza geçirmiş. Merkeze gitmişler. Şimdi hastanede. Herkes iyi.

RO

Şimdi gidiyorum. Seninle orada buluşuruz.

RHYS

Sorun değil, evde kal. Bu sadece Sadie'yi daha fazla strese sokar. öyle. Seni haberdar ederim.

Buna bir yanıt yok ve ben bunun nedenini çok iyi biliyorum.

Sesimi sakın tutarak ve fısıltıyla, "Bunu nasıl karşılayacağını bilmen gerekirdi, Rhys. Lanet ."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Rhys, gözlerini yorgunca ovuşturarak. Gözleri kızarmış, sulanmış, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi. Sanki tüm Brown ailesinin koltuk değneği gibi yaslanabileceği güçlü bir kaptanmış gibi ama bunun için yeterince sağlam değil.

Ama Rhys Koteskiy'nin sevgisinde sadık ve son derece güçlü olduğunu tecrübelerimden biliyorum. Ve sadece *bu* bilgiden dolayı doğruyu söylediğini biliyorum - Ro'ya karşı incitici bir şey kastetmedi.

"Onu arar ve bakarım," diyorum göğsüne sertçe vurmadan önce. "Ama şimdi özür dile. Rosalie tanıdığım en özverili insan. Muhtemelen evinde tek başına bunun için ağlıyordur."

Midem bulanıyor.

"Rosalie?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Siktir ," diye iç geçirdim. "Ben gidiyorum ama beni haberdar edin. Ve onlara iyi bak."

"Yapacağım," diye yemin eder.

"Peki, Freddy?" "Evet?"

"Sana ondan uzak durmanı söylediğim için üzgünüm. Sen iyi bir arkadaşsın ve Ro'nun buna ihtiyacı var gibi görünüyor."

İyi bir arkadaş. Gülümsüyorum ama acıyor. "Evet. Ne zaman istersen."

BÖLÜM 39

Freddy

Cuma gecesi yurtlar boş ve sessizdi ama Rosalie'ye gelen birkaç cevapsız arama ve mesajdan sonra bir ev yapmaya karar verdim.

"olduğunu biliyorum prenses," diyorum tekrar, kapıya biraz daha sert vurarak. Çoktan uyuduğunu düşünseydim kendimi kötü hissederdim ama Ro'yu bundan sonra uyuyamayacağını bilecek kadar tanıyorum.

Ro-God'u tanıyorum, bunun doğru olması iyi hissettiriyor mu, onu içten tanımak ve

O çoğu zaman benim destekçim olurken, ben burada, onun destekçisi olabiliyorum.

"Lütfen Rosalie," diye yalvarıyorum, ağzımı tahtaya bastırıp sesimi yansıtarak.

Sonunda kapı açıldı. O kadar ağır bir şekilde yaslanıyorum ki biraz tökezliyorum ve Ro'nun üst kollarını kavrayarak kendimi sabitlemek için uzanıyorum.

Kendini sabitlemek için mi? Ya da sadece tenini hissetmek için.

Ro o kadar güzel ki onu gördüğümde sanki devasa bir defans oyuncusu tarafından kontrol edilip kesilmiş gibi hissediyorum.

Saçları gördüğümde daha kıvrıkcık, sanki bukleleri de akşamın stresini ve endişesini vücudu kadar gibi. Hâlâ işe giderken giydiklerini giyiyor, sanırım: kot pantolon ve Aoway adaçayı yeşili bir üst. Saçını tutan kurdele artık üzgün ve sarkık, at kuyruğunun tamamı neredeyse çözülmüş.

İnci gibi tırnakları olan titreyen elleri yeni oluşan gözyaşlarını silmek için uzanıyor, başını sallarken alt dudağı titriyor. Yüzü solgun, ela gözleri kırmızı ve sulu.

"Özür dilerim."

Kapıyı kapattım.

"Buraya gel Rosalie," diye fısıldıyorum ve kollarıma yığılıyorum. Sırtımı kapıya dayıyorum ve tüm ağırlığımla ona sarılıyorum, kollarımı ona doluyorum, saçlarını ve alnını öperken bir yandan da fısıldıyorum, "Her şey yolunda. Sadie, Liam, Oliver, hepsi iyi. Herkes güvende ve iyi. Sen de iyisin, Ro."

"Bu benim fau-"

"Bu senin hatan *değil*," diyorum, onu kendimden biraz uzaklaştırarak. "Hey, hey." Bakışlarımdaki vahşeti görebilmesi için gözleri benimkilere kilitlenene kadar bekliyorum. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil, tamam mı? Sen hiçbir şey yapmadın."

"Aramaya çalıştım-"

"Biliyorum prenses." Onu tekrar göğsüme bastırıyorum. "Sen çok mükemmelsin, çok özverilisin. Etrafındaki herkes için *her şeyi* yapıyorsun ve bu gece korkunç bir kazaydı. Onları almaya giden Sadie'nin başına da gelebilirdi, Rhys'in, Anna'nın ya da *Max*'in, herhangi başına da gelebilirdi. Sadie'nin bunun için kendini hırpalamasını ister miydin?"

Başını sallıyor, alnı benim düğmeli takım elbiseme ve ceketime sürtünüyor.

"Eğer bu Sadie'nin başına gelseydi Rhys'in onun için kötü olduğunu düşünür müydün?" Tekrar başını sallar.

"Aynen öyle. O yüzden şu kendini suçlama saçmalığından kurtulalım, tamam mı?" "Tamam."

Beni bırakmasını bekliyorum, ama o sadece bana daha sıkı sarılıyor, bu da istenmenin, saf rahatlık için *ihtiyaç duyulmanın* heyecanını omurgamda zıplatıyor.

Ta ki titremesinin arttığını hissedip hıçkırdığını fark edene kadar. Sert bir şekilde. "Whoa." Onu nazikçe bedenimden ayırmaya çalıştım ama yerinden . "Rosalie, lütfen."

Sonunda onu yeterince geriye ittiğimde, şimdi umutsuzca ağladığını görebiliyorum ve midem bulanıyor.

"Hey, hey, hey." Saçlarını yüzünden geriye doğru tekrar tekrar düzeltiyorum. "Seni ağlarken görmek beni öldürüyor prenses. Lütfen."

"Özür dilerim," diye kekeliyor, kelimeler birbirine karışıyor ve hıçkırıklara boğuluyor.

"Özür dileme, aşkım, sadece bana bunun için ne yapabileceğimi söyle. nedir?"

"Bilmiyorum. Sanırım-" Konuşmak için yeterli havayı almaya çalışarak birkaç nefes hıçkırdı ve sessiz, karanlık odaya "Ailemi özlüyorum" diye fısıldadı.

Bedenim tanıdık bir acının sızısıyla yatışıyor. *Ben de prenses.*

"Tamam." Başımı sallıyorum, alnına bir öpücük daha konduruyorum ve son bir kez daha sıkıca sarılıyorum. "Yapacağımız şey şu. Duş almanı, rahatlamak ve kendini yeniden iyi hissetmek için ne yapman gerekiyorsa yapmanı istiyorum. Gerekirse ağla, acele etme."

Cildine küçük öpücükler kondurmadan duramıyorum, özellikle de ağlamalarını yumuşatıyor gibi görüldüğü için ağlamaları giderek azalıyor.

"Tamam."

"Siz içerideyken bilgisayarınızı kullanabilir miyim prenses?"

Başını sallayarak kollarımdan kurtuluyor ve elim onun elindeyken odasına giriyor. Daha fazla kıyafet toplayıp banyoya gitmeden önce kucağında açık dizüstü bilgisayarıyla yatağının ucuna yerleşmeme izin veriyor.

Yapmak üzere olduğum şeyin endişesini yutmak için dilimi ısırmadan ve ekranındaki arama düğmesine basmadan önce suyun açılmasını bekliyorum.

İkinci çalışta cevap veriyorlar.

. . .

Bukle rutiniyle çok daha uzun süren saçlarını yıkadı, çünkü bir keresinde sorduğumda bana akılsızca anlattı. Her adımdan sonra sıkılmamı bekledi ama gözümü kırpmadan boyanın kurumasının bilimsel süreci hakkında konuşmasını dinleyebilirdim. Söylediği her şey beni büyülüyor.

Ancak bu, ekrandaki nazik, kibar kadınla sohbet etmek ve gülmek için yaklaşık otuz dakikam olduğu anlamına geliyor.

Yine de Ro ortaya çıktığında sessiz kalıyorum.

Banyosunun kapısında duruyor. Çizgili pembe pijama pantolonu bileklerine kadar uzanırken, üzerinde kitap okuyan gözlüklü bir ayıcık ve parlak kalın harflerle Ayıcık Kitap Okuyor yazan büyük boy bir tişört onu kalçasının ortasına kadar örtüyor.

Daha büyük bir gülümsemeyle, göğsümü kameraya doğru kaldırıyorum ve dizüstü bilgisayarı yarı yapılmış yatağının köşesine yerleştiriyorum.

"O benim annem mi?"

Ro'nun elini tutup ona yol .

"Sana The Chick'ten yemek sipariş ," diyorum, teslimat *yapmadıklarını* ve takımın çömezlerinden birinin benim için yolculuk yapmasını sağlamak için korkunç kıdemli ayrıcalıklarımı kullandığımı çok iyi bilerek. "Yakında burada olur. Kapıyı çalarak yatak odanızın önüne bırakacağım."

Annesinin hâlâ bedava bir gemi seyahati kazanmış gibi ekrana doğru dönerken biraz şok olmuş görünüyor ama mutsuz değil.

Yatak odasından çıkıp oturma odasına geçmeden önce onun tepkisinin devamını beklemiyorum.

. . .

"Hâlâ burada mısın?"

Kanepede neredeyse uyuyakalmış olan bedenim ayağa fırlıyor. Kendimi kaldırdım ve ona baktım.

Boğazımı temizleyerek, "Rhys aradı. Sadie çocuklarla birlikte onun evinde kalıyormuş. Ve... Yalnız kalmanı istemedim." *Şimdi değil... Elimden gelse asla.*

"Annenle nasıl vakit geçirdin?"

"İnanılmaz," diyor ve kanepede karşıma oturmak için yanıma geliyor. "Teşekkür ederim Matt. Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam."

"Güzel." Ona nazıkçe

gülümsüyorum. "Yemek için de

teşekkür ederim."

Hafifçe gülüyorum. "Piliç, derin duygusal çalkantılar içindeyken gerçekten yardımcı oluyor.

Orada kaç kez duygularımı yediğimi söyleyemem." Sırıttıyor

ve başını sallıyor.

"Hâlâ takım elbiseni giyiyorsun."

Aslında hâlâ takım elbiseli olduğumu ancak o işaret ettikten sonra fark ediyorum.

"Sadece sizin için prenses," dedim Airt. "Seçiminize şahsen hayran olmak istersiniz diye düşündüm."

Yanaklarında parlak bir kızarıklık var. "Mavinin sana yakışacağını biliyordum.

Ve seni smokin içinde hayal edemiyorum."

"Hayır mı?"

Dudağını ısırarak başını sallar.

"Haklısın," diyorum ve ayağa kalkıp takım elbisemin paltosunu çıkarıp kanepenin arkasına atıyorum. Bu sefer daha yakın oturmak için fırsattan yararlanıyorum, kolumu arkasına uzatıyorum. "Daha önce hiç giymedim."

Ro yine sırtlıyor, ağzını pipete dayayıp yüksek sesle bir yudum daha alıyor. Televizyonda müziğin durduğu yerde play tuşuna basıyor, Manchester Orchestra'nın "The Sunshine" şarkısı bize serenat yapıyor.

"Mezuniyet balosundaki eşim, elbiseme hiç uymayan bebek mavisi berbat bir smokin giymişti; pembe jakarlı bir elbiseydi ve yakasını kendim kıvrıp değiştirmiştım. Ucuza almıştım."

"O fotoğrafları görmem gerektiğini biliyorsun," diyorum ve o da gülümsüyor, gözleri gururla parlıyor.

"Her neyse, onun seksenlerden kalma toz mavisi takım elbisesi, benim pembe elbisem ve topuklu ayakkabılarımla gülünç görünüyorduk. Orantısız Paskalya yumurtaları gibi."

Göğsümden beklenmedik bir kahkaha patlıyor, kolum omuzlarına kayıyor ve onu biraz daha yaklaştırırken başım geriye eğiliyor.

"Eminim sen muhteşemdin ve o sadece kötü bir aksesuardı." Gömleğinin omuz dikişindeki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum. "Ertesi yıl kendini affettirdin mi?"

Ro başını sallar. "Hayır, um..." Tereddütlü bir şekilde dudağını acımasızca çiğneyerek devam ediyor. "Babam o Mayıs ayında, ilk yılımda felç geçirdi. Bir süre çok inişli çıkışlıydı."

Onu kollarımda daha sıkı tutarken kalbim biraz daha sert çarpıyor, göğsümde tanıdık, benzer bir acı zonkluyor.

"Sonra, onunla ilgilenmek için çok zaman harcadım."

"Bilmiyordum," diye nefes alıyorum. "Bu... bu korkunç, Ro."

"Evet." Başını sallayarak onu tuttuğum yerden kurtuldu. "Ama şimdi iyi. Artık o kadar iyi hareket edemiyor ve konuşmakta zorlanıyor, bazen kelimelere takılıyor." Duraksıyor. "Bu yüzden Rosalie yerine Ro demeye başladım. Onun için söylemesi daha kolaydı."

"Bu-"

Söyleyecek gerçek bir kelime yok, hepsi boğazımda düğümleniyor. *Sen tanıdığım en muhteşem, en harika insansın ve bazen aramızdaki her şey bittiğinde sensiz ne yapacağımı düşünmekten neredeyse kendimi hasta ediyorum.*

Rüyalarımda, senin diğer insanlarla ilgilendiğin gibi ben de seninle ilgileniyorum ve sen rahat ve sakınsın. Ve yatmadan önce, beni sevmenin ne kadar kolay olduğunu söylüyorsun. Seninle böyle bir hayat için her şeyden, hokeyden bile vazgeçebileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Bunun yerine, eğilip alnından sertçe öpüyorum, buharlı duştan kalma nemli ve sıcak tenini dudaklarımda hissetmek için bir dakika ayırıyorum. Tropikal Aoral ve Hindistan cevizinin keskin kokuları nemli, yay gibi buklelerinden burnuma doluyor.

"Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?"

Gülüyor. "Evet, evet." Şimdi kucağıma sokuluyor, sistemime sakinleştirici bir ilaç gibi etki eden bir şekilde tamamen rahatlamış. "Peki ya balo?" diye sormadan önce kıkırdamaları yavaşça kesiliyor.

Sırıtmak ve sormak istiyorum, *"Hangisi? Tarih öğretmenimin bana bir kızı dolapta nasıl yiyeceğimi gösterdiği mi? Yoksa romantik bir gece planladığım ve ona özel olması için her kuruşumu harcadığım kız arkadaşımın otelde en yakın arkadaşıyla üçlü seks yapmak isteyip istemediğimi sorduğu mu?"*

Ama bana bakışındaki bir şey, geniş ela gözler ve küçük yumuşak bir gülümseme, bende farklı olma isteği uyandırıyor. Keşke farklı biri olsaydım dedirtiyor. Onun kırılganlığı benimkini çekiyor, ama ben aşağılanma içinde boğuluyorum.

Bu yüzden yalan söylüyorum.

". Bebek mavisinin içinde harika görünüyorum, prenses."

Daha fazla konuşmayacağımı anlayan Ro saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp biraz daha yaklaşıyor, böylece kalçalarımız dizden kalçaya tamamen birbirine değiyor.

"Bu gece burada kalmak ister misin?" Başını neredeyse çok yakınına eğiyor, sesi fısıltıya dönüşüyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, cevap beklediğimden daha kolay geliyor.

"Yapmamı ister misin?"

"Evet."

Ağzlarımız birbirine yaklaştıkça nefesler yavaş ama düzensiz çıkıyor. Onu şimdi öpmek *hiç* öpmemekten daha kolay olurdu ama yine de...

"Seni öpmemi ister misin?" Dudaklarımı onunkilere değdirerek .

Boğazının arkasından hafifçe inliyor, ama bir belirtisi var ve bu benim geri çekilmem için fazlasıyla yeterli.

"Bekle, ben-"

"Sorun değil Rosalie," diye fısıldıyorum, saçlarını geriye doğru düzelterek. "Ama şunu bil ki, seni tekrar öpmemi istediğin an, tutmayacağım."

Kendime hakim olsam da bir aziz değilim, bu yüzden yanağına, ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum.

"Tek yapmam gereken sormak mı?" diye , elini az önce dudaklarımın olduğu yere doğru kaldırarak.

Başımı salladım. "Tek yapman sormak."

BÖLÜM 40

Ro

"Hadi prenses, ihtiyacın olanı al."

Sesi hırıltılı, ben aşağıya doğru inerken kolları beni belimden yakalıyor. Nefes nefese kalıyorum, kaldıraç için omuzlarını kavrarken göğsüm kabarıyor.

" bu, Rosalie."

Dudaklarından dökülen tam adımın sesi beni sarsıyor, daha da yükseğe sallıyor, neredeyse o gizemli, yakalanması zor dalgaya tırmanıyorum. Midem çukurlaşıyor, bir korku kenarı ben-

"Rosalie-"

*Gözlerim kamçılanarak açıldı, alnımda ter boncukları oluştu. Bu ses-
Aman Tanrım.*

Matt Fredderic.

Matt Fredderic küçücük ikiz yatağında, ben kıvranırken tamamen sırtıma bastırmış ve elim pijama pantolonumun içinde.

Utanç vücuduma öyle hızlı yayılıyor ki, yoğunluğundan bayılacakmışım gibi hissediyorum. Bu ya da ağlamak, odamın duvarına bakarak tamamen donmuş halde kalırken gözlerim biraz doluyor.

Bu gece benimle kalmasını istedikten sonra onun ısrarıyla tarafa geçmiştım. Kendimi yalnız kalamayacak kadar ham hissediyordum ve Matt ikimizin de uzun bacaklı bedenlerini taçımaya çalışırken çok küçük yataktan düğceğimden endiğeleniyordu.

"Ro?" Matt tekrar soruyor, çenesini hafifçe omzumun kıvrımına dayamış, boynuma doğru nefes alıyor - ki bu da şu anki durumuma hiç yardımcı olmuyor.

"Ben- ben-"

Hiçbir şey. Söyleyecek sözüm yok, sadece boğazımda bir yumru var, tenim ölüm korkusuyla yanıyor. Utanç lav gibi içime akıyor.

"Rosalie," diye nefes alıyor, eli belime geliyor, kalçalarımı kaydırıyor. Açı beni elime doğru itiyor ve neredeyse çığlık .

Bunun yerine, sımsıkı dudaklarımla kapattığım ağzımdan sadece cılız bir inilti çıkıyor. "İhtiyacım var-"

Matt'in eli yumuşak, ince pijama pantolonumun üzerinden benimkinin üzerine iniyor, aşırı ısınmış sistemime buzlu su seviyesinde bir şok ya da bir galon benzin ve yanan bir kibrit gibi çalışıyor, ihtiyacım ve çaresizliğim ne kadar hızlı bir şekilde aşılmaz bir seviyeye yükseliyor.

"Sakin ol prenses," diyor, sesi sert ama ayak parmaklarımı kıvrandıran bir sabah tırmalamasıyla. "Sana yardım etmemi ister misin?"

Bana *her şeyi* yapmasını istiyorum. "Evet, lütfen," diye nefes alıyorum.

Kıkırdıyor ve kulağımın altındaki deriye bir öpücük konduruyor. "Çok kibarsın," diye övüyor. "Ne kadar iyi bir kız."

"Freddy-"

"Hayır," diyor kabaca. "Bana Matt de. Lütfen."

Matt'in eli havaya kalkıyor, benim elimi de hızla cinsel organıma bastırıyor. Bu baskı nefesimi kesiyor ve kalçalarımı umutsuzca öne doğru itmeme neden oluyor.

"Bu şekilde gelebilir misin?" diye soruyor, ses tonunda en ufak bir alay izi bile yok. Sadece yumuşak, gerçek bir soru. "Senin için neyin iyi hissettirdiğini bilmek istiyorum prenses."

"Her şey iyi hissettiriyor," diyorum, o kadar titrek bir şekilde ki anlamsız olabileceğinden endişeleniyorum. "Lütfen."

"Parmaklarını oynat," diye emrediyor, ama sesi hiç değişmiyor. "Beni hissetmek istiyor musun?"

"Lütfen. *Lütfen.*"

Başımı salladığımdan ya da görüşümün bulanıklaştığından emin değilim. Ama bedenimi daha çok sırtüstü yatacak şekilde yönlendiriyor, kollarından biri hâlâ boynumun altında.

Matt'in parmakları karnıma ve pantolonumun kemerinin altına doğru ilerliyor, elinin sıcaklığı benimkiyle buluşana kadar aşırı hassas tenimin üzerinde tüy kadar hafif bir dokunuşla kayıyor.

Onu *hissetmekle* kastettiğini düşündüğüm şey bu değildi, ama bu mükemmel.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde yavaş ama sıkı daireler çizerek dönüyor. Pazusu tişörtümün üzerinden meme uçlarımı okşuyor ve bu, çıplak teninin benimkine karşı hissiyle birleştiğinde, ona ihtiyacım olan yere çok yakın, benden utanç verici derecede muhtaç bir ses çıkarıyor.

Utanç tehdit ediyor, ama tek bir düşünce bile tahrik olmamı engelleyemedi, Matt yine kulağımda.

"Çok güzel, Ro. Sadece iyi hissettiren şeyi yapmaya devam et. Aynen böyle prenses.

Aferin kızıma."

Övgüsü de dokunuşu kadar iyi hissettiriyor. Çıkardığım sesler, elini açıp bir parmak ucuyla açıklığıma bastırdıkça artıyor.

Neredeyse dilimi yutacaktım ve dudaklarımdan yüksek, ağlamaklı bir ses - neredeyse bir hıçkırık- fırladı. Elimi kendimden çekiyorum, dudağımı ısıriyorum ve o doğru ilerlemeye başladığında kaşlarımı çatıyorum.

Duraklıyor ve parmak yanımdaki çarşafı kavrarken bembeyaz oluyor.

"Nefes al, Ro. Dokunabilirsin bebeğim," diyor güven verici bir şekilde, bir öpücük kondurarak

Saçım.

Parmakları kalın geliyor, ama utanç verici bir şekilde ıslağım, beni yavaşça gererken etrafında kenetleniyorum.

"İhtiyacım var-" Bu utanç verici. Tyler bundan nefret ediyordu, diğer kızlar gibi *boşalamamaktan*. Sadece onunla kendimi yeterince iyi hissetmememden, biz birlikteyken kendime dokunmaya çalışmamdan nefret et-

Matt bana dokunmayı *bırakıyor* ve bu sefer neredeyse hıçkırıyorum. Midem sıkışıyor, vücudumda dolaşan şehvetin sıcaklığı, istediğimi istemenin verdiği endişeyle karışıyor.

Ama gerek yok.

Elini benimkinin üzerine koyuyor, şişmiş ıslak Aesh'e geri götürüyor, parmak uçlarımı hafif, pratik bir daire içinde hareket ettiriyor.

"Durma," diyor. "İkisini de aynı istemekte sorun yok. Eğer bu seni iyi hissettiriyorsa."

Yumuşak ve nazıkçe içime sokmak için 1nger'ını geri hareket ettirdiğinde sıcaklığın Aood'u gibi rahatlatma anlıktır.

"Kendini iyi hissetmeni istiyorum, Ro," diye nefes alıyor, bir kez, iki kez içeri ve dışarı bastırıyor, sonra diğer elimin ön kolunu kavramasına neden olan ikinci bir 1nger ekliyor. "Kendini iyi hissetmeni istiyorum."

onu orada tutma ve uzaklaştırma ihtiyacı midemi .

Bacaklarını kıvırıyor ve ben sarsılıyorum, onun katı uzunluğu kalçama bastırılana kadar kayıyorum. Onun da bundan aynı şekilde etkilendiğini, beni aynı istediğini bilmenin verdiği baş döndürücü bir güven duygusu var.

Vücudum üzerinde çalışırken beni kavraması biraz rahatlamam için yeterli. O ödüllü bir müzisyen ve ben de onun enstrümanıyım, ancak benden çıkarmaya devam ettiği sesler müzikal olmaktan çok uzak. Yine de geri çekilmiyorum, kendimi tamamen ona bırakıyorum.

İçimdeki gittikçe artıyor, daha fazla tutamayana kadar sıkılıyor.

"Rosalie," diye inliyor kulağıma, ben de ona uymak için nefes nefese, "*Matt*," bağıyorum, beni tutacağını bildiğim için dalgaya kendimi bırakıyorum. Beni güvende tutacağını.

Ortalık sessiz, sadece nefes alış verişlerimizin çıkardığı sesler ve dudaklarının boynuma tekrar tekrar hafifçe bastırması var. Bedenim gerginliğini koruyor ama enerjim panik ve utanca kayıyor. Aniden kolundan çekiliyorum ve neredeyse koşarak banyoya gidip kapıyı kapatıyorum ve kapının çöküyorum.

Bir süre geçti ve sonra "Rosalie?" dedi.

Tanrım, adımı onun dudaklarından duymaktan hiç bıkmayacak mıyım?

"Bir saniyeye ihtiyacım var," diyorum, çenemi omzuma doğru eğerek. "Aslında-um, benim... benim işim var. Hazırlanmam gerek."

"Tamam." Banyonun dışında tekrar tekrar başını salladığını hayal edebiliyorum. "Tamam, . Tabii seni bırakmamı istemiyorsan."

Kalbim boğazıma düğümlendi. "Hayır, ben, ben iyiyim."

Bir kez daha, daha uzun bir duraklama. "Tamam. Sonra görüşürüz o zaman, tamam mı?" Ses tonunda duyabildiğim hüzünden nefret ediyorum, sanki kırık bir camın üzerinde yuvarlanıyormuşum gibi çizgiler oluşturuyor.

"Evet."

. . .

Dr. Tinley beni Pazartesi sabahı ofisine çağırıyor ve Pazar gecesi saran endişeden uyuyamıyorum. Toplantıyı tamamen kaçırdığıma, hatta 1 kızarıklık aldığıma dair rüyalar bütün gece peşimi bırakmıyor.

Kapıyı hızla alıyorum ve ofisine göz atıyorum, sıcak ortam her zaman rahatlatıcıdır. "İçeri gel, Ro." Kahve fincanının üzerinden bana gülümsüyor.

"Günaydın," diyorum, masasına oturuyorum ve sırt çantamı Aoor'a bırakıyorum. Bacaklarımı aprazlayıp açıyorum.

"Sana taptığımı biliyorsun, kızım." Gülüyor ve saçlarını geriye atıyor. "Çok zeki ve yeteneklisin ve özel ders ekibimizde ve hazırlık grubumda senin gibi bir kız olduğu için çok şanslıyım."

"Teşekkür ." Kızarıyorum, rahatlama sinirlerimi yatıştırıyor.

"Elbette." Masanın üzerinde öne doğru eğilerek bir yudum daha . "Şimdi, seninle gerçekten konuşmam gereken bir var. Senin kohortun."

Boğazımı temizlemek için bir şeyler içmeyi dileyerek biraz daha sert yutkunuyorum.

Su şişemi unuttuğum için kendime kızıyorum.

"Tyler bana söyledi, ki bu" -ellerini kaldırıyor- "beni ilgilendirmez. Ama aynı zamanda senin zor biri olduğunu da söyledi. Takımdaki işleri zorlaştırıyormuşsun? Artık etkinliklere gelmiyormuşsun?"

Zor biri değilim. Ekiple "sorun" olacak kadar bile görüşmüyorum. Davet edilmediğim için etkinliklere gelmiyorum. Tyler her şeyden sorumlu ve bunu bilerek yapıyor.

"Tamam..." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için arkamı dönüp gidiyorum.

"Dinle Ro, senden hoşlanıyorum. Hoşlanıyorum. Ama takımımnda takım oyuncularına ihtiyacım var. Farklılıklarını bir kenara bırakmaya istekli olanlara, ilgili acı çekmeyenlere ve anlaşılamayabilecekleri insanlarla çalışabilenlere."

kızarıyor, ses tonu bir çocuğu azarlar gibi. Bundan nefret ediyorum, koltuğumda kıvranıyorum, ona bırakamayacağımı sormak için çaresizim.

"Hey-"

Sanki bir şekilde cehennem çukurlarına düşmüş ve şeytanın kendisini ağırımışım gibi, Tyler onun kapısında beliriyor.

"Özür dilerim Dr. C., bu kadar erken bir toplantınız olduğunu bilmiyordum. Geri geleceğim."

"Aslında Tyler, Ro'nun takımdaki performansını tartışıyorduk." "Gerçekten mi?" Tyler sırtıyor ve midemi şekilde bana bakıyor.

"alışmak ve ekibinizi daha iyi tanımak için daha fazla fırsat arıyorsanız, bugün öğle yemeğine gidiyoruz."

"Bu harika, Tyler!" Dr. Tinley ona kansere çare bulmuş gibi gülümsüyor. "Mükemmel, değil mi Ro?"

Hayır, mükemmel değil. Bugün Matt'le özel dersim var ve öncesinde onunla öğle yemeğinde buluşacağıma söz verdim. Sadece bu da değil, geçen gecedен sonra aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu gerçekten bilmek istiyorum.

"Elbette," diyorum.

"Ve" diyor Tyler, "Perşembe akşamı benim evimde toplanıp başvurular önce birkaç şeyin üzerinden geçeceğiz. Bence senin de orada olman çok önemli, Ro."

Tyler'dan başka bir yerde olmamın kendi ruh sağlığım ve iyileşmem için çok önemli olduğunu düşünüyorum. Ancak takımdaki yerimi ya da Dr. Tinley'nin saygısını kaybetmek şu anda gerçekten göze alamayacağım şeyler. Staj programı ile ilgili kararlar yaklaşırken olmaz.

"Kulağa harika geliyor," diyorum, hemen hissettiğim pişmanlığa rağmen.

Her zamanki buluşma yerimiz olan kütüphanenin içindeki kahve dükkânına vardığımda Matt eşyalarını yerleştirmiş ve geçen haftaki ödevini yarılamıştı. Karşısına geçtiğimde gözleri beni içine çekiyor, yanaklarım onun zaten kızarmış tenine uyacak şekilde ısınıyor.

Onun yaz bronzluğu tamamen solduğu ve teni benimkinden çok daha soluk olduğu için utancını görmek daha kolay. Ama ikimiz de kiraz domates kırmızısıyız ve masanın üzerinde ağır ağır oturan filden kaçıyoruz.

Bir sessizce çalışıyoruz, sadece Matt'in telefonundan Belvins'in "As I'm Fading Into You" şarkısı çalıyor ve endişemi biraz olsun hafifletiyor. Ritim eşliğinde kalemimi ağzıma vuruyorum.

"Lütfen Cumartesi günü için utanma," diye ağzından geçiriyor, elleri masaya vuruyor, kalemi elinden fırlıyor. "Cidden, olanları unutabiliriz."

Mideye bir yumruk gibi iniyor.

"Bu..." Sert bir yudum yutuyorum, kalemine uzanıp avuçlarımda çeviriyorum. "İstediğin bu mu?"

Kaşları düşüyor, hayal kırıklığı ve korku yüzünde açıkça birbirine karışıyor, duvarlar yıkılıyor, kırılганlık şu anda bile sarhoş edici.

"İstedigin bu değil mi? Yani... biz arkadaşız." Sonunda kelimeleri zorlukla çıkarır. "Ama ben-"

"Evet," diyorum, şeyden çok bir bıçak yutuyormuş gibi hissederek. "Evet, haklısın. Biz arkadaşız, olanları unutabiliriz." Kalemı ona uzattım. Sanki bir yazı gereci değil de zehir vermişim gibi tereddüt ediyor, sonra kalemı alıyor.

Seansın geri kalanında neredeyse hiç konuşmadık ve birkaç dakikada bir kendimi göğsümdeki ağrıyan yeri ovmak için uzanırken buldum.

Matt'in de bunu yaptığını fark ettiğimde daha çok acıyor.

BÖLÜM 41

Freddy

Tüm hafta cehennem gibiydi ve Koç Harris şu anda Perşembe akşamı antrenmanında *yine* canımıza okuyor ama yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyorum. Garcy-Roman Garcia, ikinci sınıf bir defans oyuncusu- beni biraz kaba bir şekilde tahtalara vurduğunda bile.

Genelde bu Kane'in oyunudur ama şu anda Yardımcı Koç Johnson'dan yüzyılın azarını işitiyor. Holden'ın bile savunma partnerine yakın durduğu için yüzünü buruşturması yeterince kötü.

İkisi yakınlaştı - Toren Kane'in çocuğa izin vereceğini düşündüğüm kadar yakın. Yine de Holden, bir Doberman'la arkadaş olmaya çalışan golden retriever gibi onu takip ediyor.

Her , geçici bir yükseliş yaşıyorum. Bu dönem için imkansız matematik kredisinden kurtulduğum için notlarım yükseliyor ve tüm ödevlerim ve testlerim yapıldı ve . Ro gibi ben de biyoloji sınavım için iyi hissediyorum. Onu pazartesiden beri görmedim ve üç gün boyunca kısa mesajlaşmalar ve onun nispeten meşgul olması, çoğunlukla rutinimdeki değişiklikten dolayı odaklanmamı biraz zorlaştırdı.

Ya da yatağında bir ergen gibi pantolonumun içine girdikten ve hayatımın en garip özel ders seansından sonra ilişkimiz hakkında konuşmadık.

Belki artık bana özel ders vermeyene kadar bekleyebilirsem, ona çıkma teklif ederim. Geçmem ve gözetimden kurtulmam için sadece 1nals kaldı.

Hey, artık günlerini benimle geçirmek için para almıyorsun, günü benimle geçirmek ister misin?

Bu düşünce karşısında başımı hafifçe sallıyorum. Ro hoşlanıyor, *gerçekten* hoşlanıyor. Ona bir parti çocuğu ya da herkesin inandığı "okul sürtüğü" göstermeliyim. Onun gibi ciddi ve akıllı olabilirim.

Koç Harris, "Bir kez daha ve bugünlük bu kadar," diye seslendikten sonra diğer iki yardımcı antrenöre ve iki stajyer öğrenciye antrenmanı bitirmeleri için başıyla işaret etti. "Yarın görüşürüz çocuklar. Freddy, konuşabilir miyiz?"

Çocuklardan birkaçı çağrı üzerine ooo dedi ama Koç'un yanında artık gerginlik yok. Danışman toplantımda Ro'yu desteklediğini, beni savunduğunu ve bunu yapacak kadar bana inandığını gördükten sonra, onun yanında kendimi çok daha rahat hissediyorum.

"Evet?" Bankın yanında tek ayağımın üzerinde sertçe durup kafesimi çekerek soruyorum. "Bir ziyaretçiniz var, özel uygulamalarıma girmesine izin verilmesini talep ediyor."

"Kim?" Soruyorum, sıkı çalışmayla hiçbir ilgisi olmayan ter şakağında boncuk boncuk olmaya başlıyor.

"Baban."

Midem bulanıyor ve l'lerim eldivenlerimin içinde sıkılaşıırken küçük bir mide bulantısı dalgası yaşıyorum.

Koç Harris her hareketimi izliyor, ama Bennett de öyle, şu anda tandemi son egzersizi yaparken bankta park etmiş durumda.

Babam hakkında konuşmuyorum ama bağlantıyı kurmak zor değil - özellikle de babamın medyaya röportaj vermek için ne kadar sık yalvardığını düşünürsek. Sırf bana oğlum diyebilmek için, ulusal bir sahnede tekniğimi ve becerimi lime lime etmeden önce bu terimle dalga geçiyor.

Bazen beni zorluyor gibi görüldüğü gibi başarılı olmamı mı istiyor yoksa başarısız olmamı umutsuzca dileyerek önüne olabildiğince çok engel mi çıkarıyor anlayamıyorum.

"Tamam," diyorum. "Onunla konuşmamı ister misin?"

"Israrcı. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil ama bana bununla nasıl başa çıkmak istediğini söylemen gerekiyor." Harris'in gözleri çok ince bir şekilde Bennett'e ve tekrar bana kaydı.

Doğru, çünkü bu takımdaki üç NHL efsanesi arasında Max ve Rhys tek altın baba-oğul çifti değil. Bennett ve babasının, etraflarında yeterince uzun süre kalırsanız kolayca görebileceğiniz, özel olarak gergin bir ilişkileri var. Bennett'in

Babam antrenmana gelmeye cesaret edemezken, Max Koteskiy'nin için kırmızı halı serilirdi.

Koç babamla nasıl başa çıkacağını bilmiyor, çünkü burada bulunduğum üç yıl boyunca kampüse hiç gelmedi.

Benim yönlendirmemi bekliyor.

"Ben hallederim," diyorum ve Koç Harris başını sallayıp bana erken çıkma izni verene kadar bekliyorum.

"Soyunma odası," diye sesleniyor kollarını kavuşturarak. "En fazla yirmi dakikan var Fredderic."

Tünelden soyunma odasına doğru ilerlerken kulaklarımdaki kan hücumundan onu zar zor duyabiliyorum.

"Seni buraya benimle uğraşman için gönderdiyse küçük koçunun biraz omurgaya ihtiyacı var."

Üç yıldır onun sesini sadece telefondan duyuyordum, yüz yüze duymak dizlerimin bağının çözülmesine ve destek için duvara tutunmama neden olacak kadar sarsıcı.

Birbirimize benzemiyoruz; bu çocukken beni rahatsız eden bir şeydi. Bir zamanlar onun ikizi olmak istemiştım, zehri etrafımdaki her şeye bulaşmadan önce, çürüme hayatımdaki tüm iyi şeyleri yiyene kadar.

Cildi bronz ve hasarlı, sanki son üç yıldır Miami'de bir plajda içiyormuş gibi, belki de öyledir. Saçları gri ve sarı karışımı, daha parlak ve bu da ucuz, hastalıklı takım elbiseyle yaratmaya çalıştığı ciddi kişiliği hemen yok ediyor. Daha uzunum, bu gerçeğin şu anda bile onu rahatsız ettiğini *biliyorum*, özellikle de patenlerimin ve pedlerimin bana verdiği ekstra inçlerle neredeyse onun üzerinde yükseldiğim için.

Düz kahverengi gözler odanın diğer ucundan beni yavaşça içine alıyor, benimkilerin parlak yeşilinin tam tersi. Bana baktığında *onu* görüyor mu? Bu ona acı veriyor mu? Umarım acı veriyordur.

Yine de onu düşünmesini istemiyorum. Onu hatırlamayı bile hak etmiyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Oğlumu kayarken görmeye geldim. Gelişimini kontrol etmek için. Bu aptal okulun parasını ödeyen benim, değil mi?" Ellerini iki yana açıp gülümsüyor.

Benzerlik. Lanet *olası* Fredderik sırtış ve gülümseme çizgileri: *kadın katilleri; Dallas playboyu ve onun gelecek vadeden yedeği.*

Bir zamanlar ben de onun gibi olmak istemiştim. Şimdi bunu düşünmek beni neredeyse hasta ediyor, onun yanında olabilecekken onun için ne kadar zaman harcadığımı.

Aptal. Aptal. Aptalca.

"Komik," diye kestirip attım. "Ben bursluyum." *İstesen de bu tiki kıçlı okulun parasını ödeyemezsin ihtiyar.*

Oturdum ve bağcıklarımı çözmeye başladım. Tek bir paten bile buzdan ayrılmadan gitmesini istiyorum.

İkinci sözleşme yenilemesinden sonra gazetelerden biri onu dev kalın harflerle "Dallas'ın En Büyük Pişmanlığı" olarak adlandırdı. Hatırlıyorum çünkü Archer gazeteyi kahvaltımın hemen yanına koymuş ve annem içeri girdiğinde dikkat çekmeden pipisini yudumlamak için mutfağın köşesine kaymadan önce bana göz kırpmıştı.

Uzun zamandır duymadığım kadar yüksek sesle güldü, sonra başımın tepesini öptü ve çok uzun saçlarımı okşadı, ne yazdığını sormama bile gerek kalmadan yüksek sesle okudu.

Eminim John Fredderic pek çok insanın en *büyük pişmanlığıydı*, ama hiçbiri annem ve benden daha fazla değildi.

"Antrenmanınızı izlemeleri için diğer takımların koçlarını getiriyorum. Sizden bazı süslü şeyleri , hızlandırmanızı ve göstermenizi istiyorum."

"Koç kapalı antrenmanlar yapıyor."

Beni tamamen görmezden geliyor. "Danışmanınız ve öğretmenlerinizle matematik dersinin düşmesi hakkında konuştum-"

"Ne?" O zaman donup kalıyorum, içimden inançsızlık geçiyor.

"Güzel Bayan Tinley bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor. Kolay bir çıkış yolu buluyorsun. Danışmanınız bir kızı suçluyor gibiydi-"

"Okulla olan işimi bilmene izin yok. Kural bu."

Gülümsüyor. "Hayır, kayıt sırasında o istisna formunu imzaladınız. Elsie'nin buralarda olacağını, onun için olduğunu düşündüğünü varsayıyorum ama..." Omuz silkiyor, sanki havadan sudan konuşuyormuş da darbe üstüne darbe indirmiyormuş gibi.

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Nefesim kesildi, sanki babamla konuşmak yerine ringde dokuz raunt dövüşmüş gibiydim.

"Gerçekten, evlat-"

"Bana öyle deme."

Sesim tehlikeli, boş soyunma odasında yankılanırken biraz fazla yüksek. Homurdanıyorum, patenlerimi çıkarıyorum ve pedlerimi çekiyorum, bir elimi terden ıslanmış saçlarımda gezdirerek çalışıyorum.

Sesi sadece benimkine uyacak kadar yükseliyor. Her şeyde *en iyi* olmak zorunda olduğu gibi, odadaki en gürültülü kişi de o olmak zorunda.

"Hoşuna gitse de gitmese de ben senin lanet olası babanı Matthew. O *kaltak* bunca yıl kafanda ne zehir döndürdüyse hepsi çöp oldu."

Çılgılığımı bastırarak zar zor konuşabiliyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde John, senin hakkında tek bir kötü söz bile söylemedi. Bunlar *senin* oyunlarındı." Üzerime gri bir tişört geçirdim, şimdi düş almakla uğraşmıyorum. Buradan olabildiğince çabuk çıkmak istiyorum. "Ne zaman senden bahsetsem Archer bile dilini ısırды, senin hiç olmadığın kadar erkekti."

John . "Doğru. Masum küçük Elsie, yaşlı bir pislik onu kurtarsın diye hep kurbanı mı oynuyordu? Archer'a da babacığım mı diyorsun? Yoksa bu Elsie'ye özgü bir terim miydi-"

Gözümü kırpmadan onu duvara yapıştırdım, ellerim boğazında.

Durmak istiyorum - onun gibi olmak istemiyorum, ama içimde akan korkunç öfkeyi durdurmak mümkün *değil*. Biri beni tutup çekene kadar *hiçbir şey* duyamıyorum ve tüm vücudum kıvrılıyor.

Biri mi bağırıyor? Ben miyim?

"Freddy?"

Holden'in sesi. *Holden*. Şükürler olsun ki bu-

Kane onun arkasında, garip bir koruma gibi kollarını kavuşturmuş çıkışa doğru duruyor ve bir şekilde hem babamı burada hem de ekibin geri kalanını dışarıda tutuyor.

"Seni öldürmeden önce defol git buradan."

Babam ayağa fırlıyor, hâlâ giysileri ve patenleri içinde olan yaralı savunma oyuncusuna gergin bir bakış fırlatıyor, onu kabaca korkunç bir altı sekize getiriyor - avını gözüne kestirmiş bir avcının durgunluğuyla iri yarı bir karanlık.

"Senden kurtulması için ona yalvardım," diye tersliyor John, çirkin ekose takım elbisesini düzelterek çıkışa yönelirken. "Ve şuna bak - bir şekilde daha da

her nefeste daha büyük hayal kırıklığı."

Keşke onun sözleri şimdiye kadar beni yuvarlamış olsaydı, ama öyle değil.

Asla yapmazlar - ne kadar gülümsediğim ya da kendi pahasına güldüğüm önemli değil; kalbim ikinci bir deri gibi açıkta, zırhsız. Her kelime hedefine bir ok gibi saplanıyor, ta ki ben soyunma odasının sahanlığında kan kaybından ölene kadar.

O gittikten sonra bir saniye bile kaybetmeden üstümü değiştirip dışarı fırlıyorum ve iki takım arkadaşımı görmezden gelerek bu konuyu bir daha açmamaları için dua ediyorum.

. . .

Yatak odamın kapısını biraz fazla sert çarpıyorum, bir an özür dilemek istiyorum, tekmeliyorum.

Kahretsin, düşünemem. Zar zor nefes alabiliyorum.

Altı, on iki, on bir yaşlarımda, annem yanımda oturup beni normale döndürmek için ikna etmeye çalışırken, aynı lanet tekne de olduğuma dair görüntüler. Ama o burada değil. Onsuz yüzleşmek zorundayım. Kimse olmadan, çünkü kimsem yok-

Ro sende.

Daha iki kere düşünemedim tuşluyorum, hat o uzun çalışıyor ki neredeyse eminim.

Ve yine de, bunu yaptığında, neredeyse keşke diyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor, sesi havadar ve titrek. "Ro?"

Sesimi duyunca, nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Bir kapı kapanıyor ve öncesinde birkaç yumuşak nefes alma ve hışırtı duyuluyor: "Freddy?"

"Benimle konuşman gerek prenses." kusmak gibi bir his olsa da kelimeleri ağzıma tıkıyorum. *Çok acınası bir durum.*

Bir elimi saçlarımda gezdirip yanmaya başlayan gözlerimi ovuşturarak bir şey bekliyorum, herhangi bir şey. Ro bunu daha iyi hale getirebilir, sadece ihtiyacım olan...

Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum, kafatasımdaki vuruşları düşünemiyorum, ama ihtiyacım olmasını *istediğim* tek şey o.

"Freddy, iyi misin?" diye sorar, hâlâ fısıldayarak.

"Seni mi?" Saatin ne kadar geç olduğunu anlamak için telefonuma bakıyorum. "Kahretsin, sormaktan nefret ediyorum ama ben kadar benimle konuşabilir misin? I

bu konuda konuşamam."

Sözlerim sert ama ses tonum acıtıyor. Hoparlörden ne kadar çaresiz, ne kadar yalvarıyor olduğumu duyabiliyor mu?

"Matt," diye fısıldıyor, ismimi nazikçe mırıldanarak bir sonraki nefesimi biraz daha kolay almamı sağlıyor. "Hey, nefes almanı istiyorum, tamam mı?"

Onun emirlerine itaat etmek, umutsuzca doğru şeyi yapmaya çalıştığım ve defalarca başarısız olduğum son yirmi yılda yaptığım her şeyden daha kolay - ama kendimi sarmal halinde hissedebiliyorum, kendimden nefret ediyorum, onun güvencesine ihtiyaç duyuyorum.

"Benim kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun, Ro?"

Sesim titriyor ve öksürüyorum, şu anda ne kadar kırıldığımı gizlemek için çaresizce. Kapıdan uzaklaşıyorum ve darmadağın Aoor'un etrafında dar daireler çiziyorum.

"Hayır," diye nefes alıyor. "Hey, hey. Hayır, Matt. Sen iyi bir insansın. En iyisisin.

Sen- sen inanılmazsın-"

"Gelebilir miyim?" Sesim titreyerek soruyorum, çünkü sadece duymak yetmiyor. Ne kadar acınası bir ihtiyaç olduğu da umurumda değil.

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki midem bulanıyor, yüzme hastalığı içime geri dönüyor.

"Freddy," diyor ve adının değişmesi, sesinin tonu... *Kahretsin*, karnıma bir bıçak saplansa daha az acırdı. "Yapamam- Ben-"

"Tanrım, özür dilerim." Dudağımı ısırdım. "Tabii ki meşgulsün. Özür dilerim, lütfen beni görmezden gel."

"Hayır, Matt, yapabilirim-"

"Şu anda herkes çok meşgul ve ben de davranıyorum." Sözcükler ağızımdan çıkarken başımı sallayıp kendime hak veriyorum. Tişörtüm terden sıırılsıklam olmuş ve üzerime yapışıyor, başımdan çıkarana kadar düşüncelerimin dağılmasına neden oluyor.

Ağır nefes alarak telefonu telaşla kulağıma götürüyorum.

Bir ses daha geliyor, sonra daha derin bir ses, muaed ve uzakta. Ro,

"Hemen geliyorum," diyor ama bana değil. Ona.

"Tyler mı o?" diye bağıriçin kendimi zor tutuyorum.

Duraklıyor. Ve sonra, "Freddy-"

"Lanet olsun. Özür dilerim. Aramamalıydım. Gitmene izin vereceğim."

Gitmesine izin vermek *istemiyorum*. Ama o Tyler'la birlikte, yatıp kalkmayan, daha yaşlı, daha zeki ve daha az vahşi olan süper dahi.

Bence seni sevmek çok kolay olurdu.

Kendimi çok aptal hissediyorum.

Tüm bedenim Aoor'a gömülüyor, başım acı bir kapıya yaslanıyor, dizim zıplıyor.

"Matt, dur."

"Yapma," diye mırıldanıyorum, telefonu kucağıma bırakırken gözlerim yanıyor. Eğer bir şey söylerse, kalp atışlarımın kafamdaki gümbürtüsünden ve beni geçirmeye başlayan titremeden duyamıyorum.

"Senden kurtulması için ona yalvardım."

"Not almak için öğretmenlerinizle yattığınız doğru mu?"

"Zar zor okuyabiliyorsun, sayıları zar zor toplayabiliyorsun."

iyi misin?"

"Eğlenceliydi Freddy, ama ben... Sen ciddi bir seçenek değilsin."

"Özür dilerim Ro," diyorum, telefonu tekrar nefesim hâlâ kesik. Ağladığımı bildiğinden eminim, sadece sesimin tonundan bile anlayabilir. Ama ben devam ederken o sessiz kalıyor. "Seni neden aradığımı bilmiyorum. yalnızım. Meşgulsün-şu anda herkes Inals ile meşgul ve kimsenin bu tür saçmalıklara ayıracak zamanı yok. Üzgünüm, gitmeliyim."

Bir şeyler söylemeye çalışıyor ama ben daha tek kelime duyamadan telefonu kapatıyorum.

Grup sohbetinde Bennett, Rhys ve Holden'a attığım mesajların hiçbirini yanıtlanmadı. Holden onu geri eklerken kendini gruptan çıkarmaya devam eden Toren Kane bile sessiz.

Archer'ın kontağına, Dallas'la imza günümde benimle birlikte çekilmiş fotoğrafına dokunuyorum.

Ama mesajlarımızı açmak, bir yıllık cevapsız check-in'ler arasında gezinmek anlamına geliyor. Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor.

Ama yapamam.

babam beni bir maç için Vegas'a götürmüştü, sonra da kumarhane ve striptiz kulübüne. On bir yaşındaki benim midemi bulandırdı ve rahatsız etti, özellikle de onun ve arkadaşlarının çok üzgün görünen kızlarla birlikte olması.

Anneme söylemekten çok korkuyordum, bu yüzden yandaki benzin istasyonundaki telefonu kullandım ve Archer'ı bana ezberlettiği numaradan aradım.

Archer o gece Vegas'a gelip beni aldı, hala pijamalarını giyiyordu. Yirmi dört saat açık bir lokantada yemek yedik ve beni kurtarmaya geldiği için özür diledikten sonra, kahvaltılık, hamburgerler ve turtalarla dolu masaya baktı ve şöyle dedi: "Bir şeye ihtiyacın olursa Matty, her zaman bir telefon . Her zaman."

O zaman ikinci bir deri gibi taşıdığım utancı atmak kolaydı, Archer beni eve götürürken neon ışıklarıyla birlikte geride bıraktım.

Şimdi çok zor. Taşıdığım utanç bir hapishane olduğu kadar bir korumadır da.

Bir kez daha hapisten kurtulma kartını kullanmak için bir çaresizlik var, ama altı aylık sessizlikten sonra bu ona haksızlık. Benim bu versiyonumla uğraşmak zorunda kalmamalı.

Gömleğimi ellerimin arasına alıp dağınık odama sertçe fırlatıyorum ve gözlerimi kapatıp kendime duyduğum nefretin gölgelerine daha da gömülüyorum. Eski bir dostu selamlamak gibi.

BÖLÜM 42

Freddy

Yatağımda değilim. Uyandığımda aklımdan geçen ilk düşünce bu.

Bir elimle öfkeyle gözlerimi ovuyorum, diğer elimle telefonum elime gelene kadar ipeksi çarşaflara uzanıp karıştırıyorum. Ekrana bakıyorum:

11:30.

Prenses'ten 16 cevapsız arama ve 24 mesaj
Captain PeanutButterCup'tan 10 cevapsız
arama Rein or Shine'dan 4 cevapsız arama
FIRST LINE FLIRTS içinde 30 metin

Siktir-

Birinin eli göğsümde geziniyor, mükemmel bir Fransız manikürüne sahip tırnaklar çıplak tenimin üzerinde kayıyor, aşağı, aşağı, bilezik kaplı bileği tutmadan önce kalça kemiğime doğru iniyor.

Başımı çevirdiğimde Carmen Tinley'i görüyorum; çarşafa sarınmış, yanaklarında maskara izleri, aynı anda hem parlak hem de baştan çıkarıcı bir gülümseme.

Buraya daha önce de , birkaç kez, ama bu...

Yanlışı. Her zaman yanılttı, *bu çok* .

"Burada olmana sevindim, tatlım," diye fısıldıyor ve bir an için iyi hissettiriyor -*Birisi* için doğru bir şey yaptığımı bilmek. Onu memnun ettiğimi. Onun için yeterli olduğumu-

Hayır. Dur.

"Buraya nasıl geldim?" Kendimi kaldırıp yatak başlığına yaslanarak ve gözlerimi ovuşturarak soruyorum. derin bir sızı yerleşmişti bile.

Küstahça kıkırdıyor, yataktan kalkıyor ve her zamanki siyah ipek takımına uygun bir bornoz giyiyor. "Birileri dün gece Howler'da biraz fazla çıldırmış."

The Howler.

Lanet olsun.

Bir daha asla adım atmamaya yemin ettiğim bir yerde teselli aramam o kadar da şaşırtıcı olmamalı. Özellikle de Waterfell ve Boston arasında yer alan, bir şekilde her iki şehirde de bulunan ve aynı anda hiçbirinde bulunmayan Howler'da. Sanırım birinci sınıfta oraya ilk gittiğimde en genç müşterileriydim, zincire vurulmuş bir köpek gibi profesörümün peşinden gidiyordum. Müdavimlerinin oldukça yaşlı olduğu düşünülürse, muhtemelen dün gece de en genç müşterisiydim.

Carmen ve ben, Waterfell'de benimle birlikte görünemediği için buluşma noktasını kullandık. O zamanlar bunun öğrenci olduğum için olduğunu düşünmüştüm. Benden utanabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ya da evli.

Ama ben onun için bir oyundum, muhtemelen oynadığı en kolay oyundum.

O zamanki halimi, yaptıklarımı, kendimi defalarca küçük düşürecek kadar çaresiz olduğum şeyleri düşünmek mide bulantımı artırıyor, bu yüzden başımı sallıyorum ve hatırlayabildiklerime odaklanıyorum.

Ki bu neredeyse hiçbir şey.

"Buraya nasıl geldim?"

"Seni için beni aradılar."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Biz..."

"Hayır, Freddy-birlikte yatmadık. Sen de istemedin. Beni öpmeye bile çalışmadın," diyor küçümseyerek, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak ayakta durduğum yere doğru adım atarak. "Utanç verici derecede sarhoştun."

Biraz kaşlarımı çatarak bana baktığı yere bakıyorum. "Çok sarhoştum."

Muhtemelen daha önce birlikte yattığımız zamanların yarısından fazlası.

İçinden çıkamadığım, hiç bitmeyen bir okyanus gibi hissettiren kederin içinde boğulmak.

Ama... *Sen istemedin*, sözleri . Ona hayır dedim. *Aldatmadım... Ro'yu aldattın mı? Onunla çıkmıyorsun. Lanet olası aptal.* Tanrım, başım dönüyor. "O zamanlar... birlikteydik. Şimdi değiliz, bu farklı" diyor, ses tonu Sanki asi bir çocuğu düzeltirmiş gibi bana karşı hep aynı kullanırdı.

Ve bir anlığına, aynı hayal kırıklığı ve yanma, birinci sınıf öğrencisiyken içimi keder ve öfkeyle dolduran, üzerimde bu kadar güce sahip olan bu kadından güç alma ve bunun için övülme izniyle aynı garip duygu.

"*Bunu benden duymanın ne önemi var ki... Bence sen harikasin Matt. Sen iyi bir adamsın.*" Ro'nun sesi en sevdiğim plak gibi kafamın içinde dönüp duruyor ve beni tuğla tuğla yeniden inşa ediyor. "*Bence seni sevmek çok kolay olurdu.*"

"Ro ile nasıl gidiyor?" Her şey tekrar .

Kendimi hasta hissediyorum, o kadar ki kalkıp yarı çıplak halde Carmen'in yanından geçerek tuvalete gidiyorum ve oraya varmak için attığım üç adımdan nefret ediyorum. Nerede olduğunu bilmemden, bu durumun tanıdık olmasından daha da çok nefret ediyorum.

"Peki," geveliyorum, lavabonun üzerine eğilerek. Keşke *bir şey* söylemek zorunda olmasaydım, ama bir şey söylemek zorunda olduğumu biliyorum. Ro'yu savunmak için ısrarcı bir ihtiyaç var, özellikle de Carmen'e karşı. Özellikle de yaptıklarından sonra.

Bencil playboy pislik. Bu yüzden Rhys ve Bennett senden uzak durmanı istedi.

Cildime soğuk su sıçratmak yaramıyor ve kafam yüzüyormuş gibi hissediyorum, sanki yeterince hava alamıyormuşum gibi, çünkü panikliyorum ve ne yapacağıma karar verecek kadar uzun süre tek bir düşünceye sahip olamıyorum.

"İyi gidiyor olmalı. Randall beni değil onu araması için ona yalvardığını söyledi."

Randall, muhtemelen Carmen'i arayan barmen.

Carmen kapıya yaslanmış, pürüzsüz kızıl saçlarını bir büküp bir açıyor. Bir zamanlar bu kadar yakın olmak, benimle seksin ötesinde konuşmak *istediğini* hissetmek, ekstra bir muamele için numaralar yapmama neden olurdu.

Şimdi omuzlarım geriliyor, tertemiz mermer banyoda köşeye sıkışmış bir geyik gibi donup kalıyorum.

"Tyler ile ayrıldıklarımı duyduğumda çok ; onlar gerçek bir güçlü çiftti."

Lavaboyu daha sıkı tutuyorum.

Tek kelime etmiyorum, edebilseydim de etmezdim. Carmen'le Ro hakkında konuşmayı düşünmek bile dizlerimi titretiyor.

Lanet olsun, bir tür alkol zehirlenmesi geçirecek kadar mı içtim? "Ama görünüŖe göre ikiniz için işler yolunda gidiyor?"

Başım ona doğru savruldu. "Ne?"

Carmen tepkim karşısında biraz şaşırmış görünüyor ve ben de gözlerimi kapatıp bir ya da bir düzine nefes egzersizi deniyorum. *Sakin ol. Lanet olsun. Aşığı.*

"Sen... Freddy, geçiyorsun. Bu senin için inanılmaz."

Carmen'le her zaman olduğu gibi, tüm iltifatları nazikçe geri tepiyor.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum, uzuvlarım uyuŖmaya başlıyor.

"Freddy." kırıyor. "Çok hassas." *Şu lanet kelime.* Şu anda içinde bulunduğum lanet evin ön verandasında o günden beri kapanmayan kanayan bir yaranın üzerindeki zımpara kağıdı gibi hala aynı sertlikte sürtünüyor.

Alaycı ses tonu karşısında yüzümden akan rengi fark etse de tek kelime etmiyor, devam ediyor.

"Sadece arkadaşı olarak soruyorum. Tyler kohortları için zor olduğundan bahsetti... Sana farklı göründü mü?"

"Ne?" Ro'nun öfkesi beni tekrar odakladı ve bunun için kendimi minnettar hissettim.

"Ro- Son zamanlarda farklı biri oldu. Daha iddialı, ama takımımıdaki çocuklarda bazı dalgalara neden oluyor."

Gözlerimi devirmek istiyorum-Carmen Tinley denizde bir cankurtaran salı olsa bile başka bir kızın tarafını tutmazdı. Bir grup genç çobanın emrine amade olmasını beklerken boğulmayı tercih ederdi.

"O harika bir öğretmen," diyorum. "Tylerdan bile daha iyi."

Gözleri parlıyor. "Ah, doğru ya! İkinci senin hocandı. O zaman çıkmaya başladıklarını biliyor muydun?"

Bilmesine şaşırmadım. Carmen'in öğrencileriyle her zaman çok yakın bir ilişkisi oldu, uygun olanın çizgisinde yürüdü, ancak çok sevildiği bunu denetledi. İnternetteki bir incelemede sarhoşken onu yerden yere vurduğumu hatırlıyorum, mükemmele yakın puanından ve ona *seksi* diyen anonim hesapların sayısından rahatsız olmuşum.

"Umurumda değil." Başını sallıyorum. "Ama benden hoşlanmıyor ve bunu açıkça belli etti."

Tepki verme, gülme ve başını sallama şekliyle astrofizikten geçmeme yardım ettiğini de söyleyebilirdim.

"Ben-oh." Başını yatağa doğru çeviriyor ve bir adım uzaklaşıp elinde telefonumla geri dönüyor. "Bir telefon görüşmesi daha yapacaksın."

"Onu almam gerek."

Gülümsüyor ve ben midemdeki suçluluk ve pişmanlık yumağından başka bir şey hissetmiyorum.

"Gitmeden önce sana biraz coPee yapacağım, tatlım."

Bu akıldan çıkmayan lakap karşısında yine irkiliyorum ama cevap vermeden önce o gidene kadar çenemi sıkarak bekliyorum.

"Ro?"

"Lanet , Freddy." Bennett'in grup sesi hoparlörden yükseliyor. "Neredesin lan sen?"

Utanç beni boğmakla tehdit ediyor. "Ben- ben, ben-"

"Bu sabah antrenmanımız vardı ve sen, ne? mu?" Uzun bir nefes veriyor ve neredeyse başparmağıyla ön parmağının kaşlarına masaj yapmaya başladığını görebiliyorum. "En azından Ro ile birlikte misin?"

"Ne? Hayır-bekle, neden?"

"Onunla birlikte değil," diye sesleniyor hoparlörden uzakta. "Siktir."

"Ro'nun nesi var? oluyor, Ben?" Panik boğazımı tırmalıyor. "Bilmiyoruz," diye mırıldandı. "Ama dün gece panik içinde Rhys ve Sadie'ye sesli mesaj bıraktı, senin için endişelendiğini ve onu arabayla götüreceğini söyledi. ama hiç gelmedi ve kimse ondan haber alamadı."

Dehşet midemde kıvrılıyor ve biraz boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Telefonu kulağımdan çekip açılmamış mesajlarına tıklarken elim titriyor:

"Freddy?" Carmen odaya giriyor ve bana bir tuvalet kağıdı uzatmak için yanıma geliyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Bu Ro mu?" Bennett soruyor.

"Hayır," diye bağırıyorum hoparlöre. Bennett'in telefonu kapatmadan önce küfrettiğini duyuyorum.

Ama hayal kırıklığı uzun aklımdan çıkmadı.

Mesaj dizisi telefonumun parlak ekranında benimle alay ediyor.

PRENSES

Ara beni.

Lütfen beni ara. Mesaj at. İyi olduğunu bileyim. Freddy, lütfen telefona cevap ver. Korkuyorum.

Bunu duyunca midem bulanıyor ama başımı sallayıp yavaşça devam ediyorum. Yazıları okumak yeterince zor, bir de buna çarpan kalbim ve şiddetli baş ağrım eklenince neredeyse anlaşılmaz hale geliyorlar.

PRENSES

Sadece nerede olduğunu söyle, sana geleceğim.

Her şey yoluna girecek, Matt. Söz veriyorum. neyse, halledeceğim.

Çoğunlukla aynı duyguları tekrar tekrar görerek mesajlardan çıkıyorum. Sanki ben ulaşılmazken o beni yatıştırmaya çalışıyordu.

Ben içip içip kendimden geçerken Carmen Tinley'in pahalı yatağında uyuyordum.

Daha önce bunlardan kurtulmuş olsam bile, beni doğrudan kampüse götürmesi için çok pahalı bir Uber çağırmadan önce kot pantolonumu ve gömleğimi Aoor'dan alırken kendimden nefret sürüler halinde geri döndü.

BÖLÜM 43

Ro

Kasım ayının ortası olması önemli değil; normalden daha uzun bir yürüyüşle kampüsten yurtlara doğru ilerlerken terliyorum.

Günü veterinerlik fakültesi kütüphanesinde çalışarak geçirdim, bina sabah 6'da açıldığından beri özel bir odaya kapandım.

Takım oyuncusu olmak saçmalıktır - sanki gelecek hafta Dr. Tinley'nin bana söyleyeceği her şeye cevabım bu olacakmış gibi bu cümleyi tekrar tekrar kuruyorum. Artık onların takımında oynamak istemiyorum.

Dün gece Tyler'ın kampüsteki şehir evindeki dairesine sırt çantam , diğer arkadaşlarla saatlerce çalışmaya hazır bir şekilde gittim. Bunun yerine, Tyler'ın tek başına ve yemek masasına yayılmış pahalı şarapla tamamlanmış bir spagetti yemeği görüntüsüyle karşılaştım.

Panikle tuvalete giderken neredeyse Matt'i arayacaktım ki gelen aramada onun şapşal kişi fotoğrafı ekranımda belirince durdum: Hello Kitty dövmeli selle.

Onun paniği kendi kaygımı eritmeden önce beni gülümsetti.

"Seni neden aradığımı bilmiyorum. Ben iyiyim. Meşgulsün-şu anda herkes finallerle meşgul ve kimsenin bu tür saçmalıklara ayıracak zamanı yok. Üzgünüm, gitmeliyim."

"Matt, lütfen- sadece nerede olduğunu söyle-"

Çevir sesi kesildi. Ve sonra hiç kesilmediğinden emin olduğum ama benim tıkırtılar.

Banyo kapısına yaslandığım yerden hırıldayarak kalktım ve kapıyı açtım.

"Benden ne istiyorsun Tyler?"

Tavrımdaki ani değişimin onu şok ettiği açık, ağız bir balık gibi açık.

Gözlerimi deviriyorum ve onun yanından geçip sırt çantamı alarak kapıya doğru ilerliyorum.

"Bekle! Ro, dinle-"

"Hayır!" Ona doğru döndüm. "Dinlemen gerek. Biz . İşimiz bitti, sonsuza dek."

"Fredderic ile yattığın için mi?" Gülüyor. "Gerçekten, RoRo. Bu senin için bile acınası bir durum."

"Matt senin olabileceğinden çok daha iyi bir insan," diye çıkışıyorum. "Ama bilgin olsun, bunun" -aramızda bir el hareketi yapıyorum- "onunla hiçbir ilgisi yok. Freddy benim arkadaşım. Bu senin benim için asla olmadığı bir şey. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Sakin bir nefes alıyorum, her uzvumda hissetmediğim bir sükuneti bastırmaya çalışıyorum.

"Bu en hafifinden uygunsuz, en ağırından da yetkinin kötüye kullanılmasıydı. Çok fazla şeyi görmezden geldim ve belki de bu benim saflığımdı ama bunu Tinley'e bildiriyorum."

"Tinley bu konuda senin tarafını tutmayacaktır. Ben onun yardımcı lideriyim."

Bu üzücü bir şekilde doğru - geçmişte sinirlenmemeye veya incinmemeye çalıştığım bir şey. Kendimi, grubumuzdaki erkekleri bana tercih etmediğine ikna etmeye çalışıyordum - bunu kişisel algılamamaya çalışıyordum.

"Belki Tinley yapmaz," diyorum. "Ama dekanın yapacağına bahse girerim. Özellikle de buna bir öğrencinin uyum formunu görmezden geldiğine dair bir kanıt eklersem."

Burun delikleri tehdit karşısında alevlenir. "Bunu sana Fredderic mi söyledi?" Gülüyor ve tüylerim diken oluyor. "O lanet bir yalancı ve aptalın teki. , Ro. Tüm departmanımızda senin bir araya getirebileceğinden çok daha fazla desteğe sahip olduğumu garanti ederim."

Daha fazla tartışmak istiyorum ama tehdidi hissedebiliyorum, pençelerini tekrar batırmak için beni parçalara ayırma şeklini.

Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. Benden umutsuzca istediği tepkiyi alamayacak.

"Beni yalnız bırakın. Matt'i rahat bırakın, durun. Yoksa departmanımızı bu işe dahil edeceğim. Artık umurumda değil Tyler."

Evinden ayrılmak Tyler'la ilgili yaptığım en kolay şeydi. Hemen Freddy'ye gitmek istedim ama ona ulaşamadım.

Ve Tyler'a karşı durmanın verdiği enerjiden hala çok hamdım, neredeyse yirmi dört saat sonra, geceyi çalışarak ve araştırma önerimi mükemmelleştirerek geçirdikten sonra, hala öyleyim - Tyler beni yönlendirmeye çalışmadan önceki orijinal önerim.

Bütün gece çalışmayalı yıllar olmuştu ama Tyler'la yaşadığım olaydan ve Matt'le ilgili "ya olursa" sorusunu aklımdan bir türlü atamamaktan sonra üretken olmanın en iyi olduğuna karar verdim. Günün ortasında bir yerde telefonum kapandı ve henüz enerjim yoktu, bu yüzden... bağlantıyı kestim.

Teklifi tamamladıktan sonraki saatleri, yaptığım gibi günlük tutmak için kullandım. Babamın felç geçirmesinden sonra aile terapistimiz bunu önermişti ve faydası olmuştu. Ama Waterfell'e taşınıp meşgul olunca, kendime bakmayı ya da kendimi ilk sıraya koymayı bıraktım.

Ve sonra Freddy'nin benim için aldığı kitapları okudum - kitapçı gezisinde, *beni ben* yapan şeyle birleşmiş temel bir anı gibi hissettim.

Sevmek, görülmektir.

Eski bir atasözü, ama aynı zamanda en sevdiğim romanın utangaç WallAower karakterinin gücünü kazanıp kendi hikayesinin kahramanı olduğunda söylediği bir söz.

Matt'in yaptığı değil miydi? Beni görmek?

Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, çünkü Freddy'ye özel ders vermenin bana gösterdiği bir şey varsa, o da aşırı duygusal zekasıdır.

Bu, etrafındaki herkesi memnun etme ve mutlu etme konusundaki çaresizliğiyle bağlantılı.

Güneş saat dörtte batıyor ve Millay'ın merdivenlerini tırmanıp kartımı okutarak kapıyı esintiye karşı sertçe çekerken rüzgâr şiddetleniyor. Kesinlikle kurallara uygun olmayan asansörü kullanmak yerine merdivenleri tırmanmak enseme nemli bir ter bırakıyor ve inmeden önce nefesimi utanç verici bir şekilde kesiyor-

"Freddy?"

Matt Fredderic yurt odamın kapısında, başı arkaya eğik ve gözleri kapalı.

Bu gülünç derecede eski, küçük koridor için fazla büyük; 1.80'lik boyuyla Aoor'da tembel tembel uzanıyor ve uzun bacaklarının üzerinden atlarken kazara tekmeleyen biri olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Kapüşonu omuzlarına kadar kıvrılmış, sanki onu eğreti bir yastığa dönüştürmüş gibi; altın rengi saçları dağınık, sırt çantası kucağında bir oyuncak ayı gibi duruyor.

"Matt?" Dedim.

Sarsılıyor, kirpikleri . O kadar güzel ki, *Uyuyan Güzel*'in cinsiyet değiştirmiş bir versiyonundaki Disney prensine benziyor.

"Ro," diye gülümseyerek nefes alıyor. "Buradasın."

Buradasın, o nazık, mutlu ses tonuyla bana istendiğimi ve ihtiyaç duyulduğumu hissettiriyorsun. "Burada ne işin var?" Gülmek ve ona sarılmak istiyorum. Birincisi sırt çantamın kayışını sıkıyor.

"Önce kütüphaneye gittim, ofisinize gittim, her yere gittim. Burada başladım, yani sadece..." Hafifçe omuz silkiyor. "Dersten sonra buraya geldim. Bir ara ortaya çıkarsın diye düşündüm."

, *yani 2'den beri burada mı oturuyor?*

"Saat gecenin dokuzu."

"Kahretsin, öyle mi?"

Ben ona yardım etmek için elimi uzatmadan önce bir süre ayağa kalkmaya çabalıyor. Kaldıraç kullanmıyor ama yine de ten teması için uzanıyor, elimi kavradıktan sonra bırakma girmiyor.

"Yedi saat boyunca burada oturup beni mi bekledin?"

"Kampüs güvenliğini aramadıklarına gerçekten şaşırdım." Sanki gerçekten düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Aslında bu endişe verici. Belki de artık burada yaşamamalıydın. Hokey Evi'nde kalabilirsin."

Önerisi o kadar hızlı ve hafif absürt ki gülmekten kendimi alamıyorum. Ta ki hıçkırıklı bir hıçkırığa dönüşene kadar.

"Hey, Ro..."

Beni kucaklıyor, kollarını omuzlarıma doluyor, ben de yüzümü boynuna gömüyorum.

"Beni korkuttun." Başımı sallıyorum, burnum ve boğazına sürtünüyorum. "Seni düşündüm... Bütün gece senin için endişelendim, aptal."

Çekiliyorum ve göğsünü hafifçe itiyorum.

"Biliyorum." Ensesini kaşıyor, alt dudağını çiğnerken yüzü hâlâ biraz solgun. "İçeri gelebilir miyim? Yani, meşgul değilsen. Ki..." Bir elini alnına vuruyor. "Bunu düşünmediğime inanamıyorum. Çok meşgul olduğunu biliyorum ve bu kadar çok zamanını aldığım için üzgünüm ama daha iyiyim."

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde bile nefes almak için zar zor duraklıyor, Matt de arkamdan geliyor.

Beni içeri *davet edip* edemeyeceğini tartışmaya devam ederken kendini içeri aldı.

"Matematik dersini değiştirme olayı mı? harika, kendimi çok iyi hissediyorum.

Ve." Pembeleşmiş dudağını ısıyor. "Tekrar teşekkür etmek istedim." "değil," diyorum, sırt çantamı ön taraftaki ayakkabılarımızın yanına bırakarak.

Kapı. "Cidden, en başından beri sana teklif etmeleri gereken şey buydu. Matematik kredin için test yapmadın mı?"

"Ben, şey... hayır, aslında. Annem hasta olduğu için koymama izin . Sonra da sanırım kayboldum." Tekrar omuz silkti, gözleri mutfağımızın takılıp kalmıştı.

Matt kapuÇonunun ipini çeker, bir bacağının etrafında dolaştırır, çözer ve tekrar tekrar sarar. "Her neyse." Bir nefes aldı ve bakarken yüzü kızardı. "Bununla nereye varmak istediğimi hatırlamıyorum."

"Gelip konuşamayacak kadar meşgul olup olmadığımı soruyordun," diyorum ve iki meyve suyu kutusu alıp -şu anda elimizde musluktan akmayan tek şey bu- birini ona uzatmadan önce.

"Doğru." Başını sallıyor, utanç yanaklarını daha da renklendiriyor. "Zaten kendimi içeri ben davet ettim. Gidebilirim-"

"Matty," diyorum usulca, uyumsuz ahşap sandalyelerden birine yerleşmeden önce kolunu sıkarak yanından geçiyorum.

"değilim, gerçekten," diye sırtıyor. "Ama bana patronluk taslaman hoşuma gidiyor."

Havalandırma eğlenceli olabilir ama gerçek değil. Bunu bir maske gibi takıyor, daha önce kullandığının aynısı - ama onu içinden görebileceğim kadar ve hasar görmüş. Güvensizliği. Utanç.

"Seni burada istiyorum."

Kelimeler ona çarpıyor ve samimi yetsizlik yerini titrek bir güvene bırakıyor.

"Öyle mi?" "Matt," diyorum. "Seni on iki kez falan aradım."

"Aslında on altı," diye ağzından kaçırıyor, elindeki telefonu sallayarak. "Cevap vermediğim için özür dilerim. Benim için kötü bir geceydi."

"Hepimizin kötü geceleri olur," diye cevap veriyorum. "Ama sen benimkinde bana yardım ettin. Sana yardım edememek beni incitti. Duygularımı incittin ama beni gerçekten korkuttun."

"Söylemek istediğim çok şey var" diyor. "Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

gerçek, tıpkı üzerine damlayan endişe tabakası gibi. Bu yüzden ayağa kalkıyorum ve yumuşak bir gülümsemeyle ellerine uzanıyorum.

"Mutfakta ne kadar iyisin?"

Yüzü kızarıyor. "Yangın söndürücün nerede?"

. . .

"Dün hakkında. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Matt Fredderic'in mutfakta sandığı kadar kötü olmadığı ortaya çıktı. Kabul etmek gerekir ki, ben tavuğu çoktan pişirip doğramışken o çoğunlukla makarna haşlıyor ve dolaptan çıkardığım pesto sosunu kullanıyor.

Hazırlığın çoğunu sessizce yaptık, hareketlerin ve talimatların onu konsantre ve sakın tutmasına izin verdik, bu sırada Phoebe Bridgers tezgahın üzerinde lavaboya tehlikeli bir şekilde yakın duran Bluetooth hoparlörden "Smoke Signals" şarkısını mırıldanıyordu.

Duraklıyor, ocağın üzerinde karıştırırken omzu yukarı kalkıyor. Gülmesini ve Freddy gibi hızlı bir bahane uydurmasını bekliyorum. Ama onun yerine derin bir nefes alıyor.

"Benim, uh." Boynunun arkasını ovuşturuyor, dönüp bana bakmayı reddediyor. "Babam antrenmana geldi."

Babası. Hiç tam olarak konuşmadığımız bir konu. İlk başta Archer'ın babası olduğunu düşünmüştüm -çünkü ondan çok saygılı bir şekilde bahsediyordu- ama Matt'in onu neden ilk adıyla çağırdığını anlamamıştım.

"Sen ve baban musunuz?" Son tavuk şeridine odaklanmaya devam ederek soruyu deniyorum, cevap vermesini beklerken biraz daha yavaş kesiyorum.

Göğsümü acıtan bir kahkaha atıyor, omzunun üzerinden bana bakarken bu acı daha da artıyor.

Gözlerine neredeyse kalıcı olarak kazınmış derin bir acı var, bir reddedilme birikiminin ePect'i.

"Babam var olmamamı tercih ederdi," diyor içtenlikle. Sanki bunu kabullenmiş ama hala taze bir yara gibi hissediyor. "Ama ben ."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kendimden onun için güçlü olmamı talep ediyorum. Böylece *beni* teselli etmek zorunda kalmadan bu parçasını paylaşabilir.

"O... o hokey mi oynuyordu?" Sanırım bir keresinde bahsetmişti, ya da belki bir makalede görmüştüm.

"Evet. Sanırım eline hiç sopa almamış olmayı diliyor."

"Şimdi spordan nefret mi ediyor?"

Başını sallıyor, kollarını kavuşturup küçük yurt mutfağımın gıcırdayan tezgahına yaslanırken hafifçe sallıyor.

"Sanırım benim asla ondan daha iyi istemiyor." Kesme tahtasını yana kaydırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Beni daha iyi olmaya, daha çok çalışmaya itiyor, yol boyunca yaptığım her hatayı bana hatırlatmak için sürekli yanımda. Ama başarılı olmamı istemiyor; bu, herhangi biri tarafından daha iyi *bir Fredderic* olarak görüleceğim anlamına gelmiyor."

"Her zaman böyle ?"

"O kadar kötü değil, ama..." Omuz silkiyor ve başını sallıyor. "Evet."

Matt dolaba dönüp kaselerimizi alıyor ve masaya oturmamızı söylüyor ama ben her zamanki gibi oturma odasındaki Aoor yastıklarının üzerinde rahat etmeye karar veriyorum.

Altın lamba ışığında, mücevher tonlarında yastıkların üzerinde, en sevdiğim rahat yemeklerden oluşan sıcak kaselerle oturana kadar daha da açılmıyor.

"Bunu annem yapardı," diyor ağzı hâlâ yarı dolu bir şekilde. Biraz arsızca gülümsüyor ve yutkunuyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Başını sallıyor.

"Annen hastalandığında kaç yaşındaydın?"

Bu konu hakkında şimdiye kadar hiç bu kadar açık sözlü olmamıştım, konuyu özenle ele almaya çalışıyordum. İkimiz de diğerinin acısının etrafında dans ettik, ikimiz de sadece diğerini mutlu hissettirmek için çaresizdik - bu kötüyü görmezden gelmek anlamına gelse bile.

Ama bu önemli. Beni yumuşak bir olarak görmesini istiyorum.

Kâsesini tuvalet masasının üzerine koyup titrek ellerini saçlarında gezdirirken gürültülü bir ses çıkarıyor.

"Sanırım on altı? Başlangıçta. Ama o zaman hızla iyileşti - kemoterapi aldı ve bir süre işe yaradı. Sonra tekrar ortaya çıktı ama kalbindeydi. Bir anjiyosarkom, çok nadir ve çok agresif. Teşhisten sonra ona altı ay verdiler."

Kalbim sıkışıyor, ama hareketsiz ve sessiz kalıyorum, kesintisiz konuşmasına izin veriyorum.

"Gerçi sadece dört kişiydi."

"Matt," diyorum ama duruyorum çünkü ne diyebilirim ki? Bunu daha iyi hale getirecek, daha az acı vermesini sağlayacak hiçbir şey söyleyemem. Babam felç geçirdikten sonra kaç kez biri "Çok üzgünüm," ya da Tanrı korusun, "Her şeyin bir nedeni vardır," demişti.

Dört ay.

On yıllık bir tahmini kabullenmek zor olurdu - babamın pek de ikna edici olmayan "muhtemelen hayatının geri kalanında böyle olacak" sözü annem ve benim için kederin canlı bir biçimiydi. Ama en azından o burada, hâlâ nefes alıyor; en sevdiği deri koltuğunda bana gülümseyebiliyor.

"Bana ondan bahset."

BÖLÜM 44

Freddy

Bana ondan bahset.

En son ne zaman biri bana bunu sordu?

Yüzümde bir gülümseme beliriyor - annemin gücünü düşünmek bile omurgamda bir neşe dalgası yaratıyor. Nereden başlayacağımı bilemediğim için, "Gerçekten çok zekiydi" diye geveledim.

Ro bu hızlı itirafı bir gülümsemeyle ödüllendirir. "Öyle mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Yüksek lisansını erken bitirdi -spor tıbbı- ve her yerde oPer aldı. Ama liseden zaten hokey oynayan bir arkadaşı vardı, o yüzden Dallas'la birlikte yüksek lisans yaptı, çünkü yalnız kalmak istemiyordu sanırım. Ailesi biraz soğuktu ve o kadar da iyi değillerdi, onlarla sadece bir kez tanıştım, o da çok küçükken. Ziyareti pek hatırlamıyorum ama Archer ona karşı hiç nazik olmadıklarını söylüyor."

"Archer onun arkadaşı mıydı?"

"Evet." Tekrar gülümsüyorum, oturma odamızın duvarındaki fotoğraflarını hatırlıyorum, annemin diplomasını taşıyan çerçevenin içine sıkıştırılmış bir Polaroid. Annem ve Archer'ın lise mezuniyetlerinde çekilmiş bulanık bir fotoğrafı, Archer annemi havaya kaldırmış, annemin yüzünde sevinçli bir şaşkınlık, bir eli de kepini sabitlemek için üzerinde. Annem ona bakıyor. Archer da kameraya sırtıyor, kepi o kargaşayla kafasının yarısına kadar inmiş.

"Babamla tanıştığında ekipte henüz çok yeniydi-" Babamdan bahsetmek, annemle ilgili anıların getirdiği iyi duyguları bir kenara itmeye başladı.

"Onun hakkında konuşmak zorunda değilsin," diyor Ro, sesi mesafeli geliyor.

Ama... ama onun hakkında konuşmak *istiyorum*.

"O bir narsistti. Takımdaki en iyinin kendisi olduğunu düşünüyordu ve sanırım ilk başta annem onu daha çekici buluyordu. Onu çılgınca takip etti.

-Hem de alenen. Her antrenmana ya da esneme seansına onunla birlikte Aowers ve abartılı hediyelerle geldi.

"Archer artık oynamıyordu; annemin orada çalıştığı ve koçluk yapmaya başladığı ilk yıl kötü bir şekilde sakatlanmıştı. Sakatlığını atlatmasına yardım etti ama sonra John Fredderic ortaya çıktı ve annemi tuzağa düşürdü."

Boğazımı temizleyerek ekliyorum: "Annem tanıdığım en iyi insandı. O-"

Gözümde bir kaşıntı hissederek elimi uzattım ve parmaklarım ıslandı.

Kahretsin. Ağlıyor muyum?

"Özür dilerim." Gülüyorum ve başımı sallayarak gözlerimi ciddiyetle siliyorum. "Ağladığıma inanmıyorum. Dört yıl falan oldu."

"Hey," diyor Ro, Aoor'un benim tarafıma doğru sürünerek gelip beni kucaklamadan önce - ben de hemen tüm gücümle karşılık veriyorum.

"Keşke onunla tanışabilseydin. Bana onu hatırlattığını söylemiştim; ve kibar. Herkese iyi davranıyorsun. Yardımsever ve samimi. Ama babam, o... o her şeyi mahvetti. Her zaman."

"Hiç evlendiler mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bana onun soyadını verdi çünkü evleneceklerdi sanırım? Biraz bulanık."

Makarnamız şimdi soğuk, yarısı yenmiş ve tamamen unutulmuş. Ve ben kendimi kullanılmış bir havlu gibi hissediyorum, sıkılmış ve kurumuş.

En sevdiğimiz internet programını açıyor, ben başımı onun omzuna, o da başını benimkine yaslarken otomatik oynatmasına izin veriyor. Bukleleri boynumu ve yanağımı gıcıklıyor, şampuanının ve parfümünün kokusu sarhoş edici ve taze.

Dudaklarımı boynuna bastırana kadar başımı yavaşça çeviriyorum. Bir, iki kez ve sonra tenini içime çekmek için burnumu bastırıyorum.

Ondan uzaklaşarak, kızarmış yanaklarını, geniş göz bebeklerini, sıkı nefesini içime çekiyorum.

Sanırım onu altımda görmek, onun içinde olmak beni sonsuza dek değiştirecekti. O çok mükemmel, akıllı, nazik ve kibar. Aynı umutsuz ihtiyaç

memnun etmek içimde yaşayan bir şey gibi, onu geri itmem için bana yalvarıyor, iyi ve mutlu hissedene kadar başımı uyluklarının arasına koyuyorum - rahatlamış, doymuş.

Bunu istiyorum.

Ama şu anda seksle ilgili rahatsız edici bir şey var, özellikle de Ro ile. Onu en iyi bildiğim şekilde memnun etme ihtiyacı, onun arkadaşlığına duyduğum ihtiyaçla savaşıyor. Onun saygısı ve bunlar benim için hiçbir zaman el ele gitmedi.

Ben de sırttım ve Aoor'dan atladım.

"Gitmeliyim."

"Bu gece kalmak ister misin?"

Cevabımın yankılanan bir evet olduğunu bilecek kadar çok kez onun yanında yattım, ama yapmamalıyım. Fark etmez, gitmeye ikna edemedim başımı sallıyorum.

beliriyor, heyecandan biraz tökezliyor. Aynı anda hem heyecan verici hem de alçakgönüllü.

"Sadece duş almam lazım."

Neden benden soyunmamı istemiş gibi hissediyorum? Boğazım kurudu. "Tamam."

"Yine de içeri girebilirsin." *Odaya mı? Duşa mı? O mu?*

"Elbette." Aptalca başımı sallıyorum ve onu loş ışıklı odaya kadar takip ediyorum. Anlık bir dopamin etkisi; tüm oda *onun*. Aynı adaçayı yeşili patchwork yatak takımı ve Aoral çarşaf. Aynı peri ışıkları ve masasında bir projenin ortasında duran dikiş makinesi. Titizlikle doldurulmuş mükemmel duvar takvimi... Durup ona bakıyorum, elim ona dokunmak için kalkıyor. Ro evimizde oynadığımız her maça geldi ve şimdi nedenini biliyorum.

Bir parmağım siyah yazıyı sıyrıyor - tüm tarihleri yazılı.

"Oh," diyor. Neye fark ederek kızarıyor. "Evet, sadece... Bir tanesini bile kaçırmak istemiyorum, anlıyor musun? Bu yüzden hepsini."

Yutkunamıyorum, boğazım.

"Hemen döneceğim," diyor ve hızla topuklarının üzerinde dönüp banyoya girerek gözden kayboluyor.

Düşüncelerim birbiriyle yarışıyor, savaşıyor. Bir çiçeğin yapraklarını koparmak için oynanan zihinsel bir oyun gibi: Benden *hoşlanıyor, hoşlanmıyor...*

Ro malarımı takvime işaretledi. Bana yıldızlarla ve numaramla işlenmiş bir kravat yaptı. Bana annemi sordu. Gece kalmamı istedi.

Bunu kendine yapma, diye dūřunuyorum, 1'lerimi iki yanımda sıkarak. *Daha önce de yanılmıştın.*

Carmen'in sesi ben durduramadan kulaklarımda yankılanıyor. *"Eēlenceliydi, Freddy.*

Saçmalama, ihtiyacım olan şey bu deēil."

Ro farklı. Buna inanmak zorundayım. Ro daha önce pek oklarının yaptıēı gibi duygularıyla oynamaz. *O gerçek biri.*

Banyoya dalmak doēru gelmiyor ama kendimi durduramıyorum. Gözlerimi kapatıp "Benden hoşlanıyor musun?" diye baēırdıēımda etrafımda buharlar uçuşuyor.

"Matty? Ne yapıyorsun?"

"Benden hoşlanıyor musun? Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Metalin metale çarpmasıyla oluşan bir gıcırtı duyuyorum ve iēdsel olarak gözlerimi açıyorum. Ro renkli dūř perdesinin arkasından başını uzatıyor, bukleleri kafasının üzerinde yıēılmıř, birkaçı ıslak ve uzun boynunun arkasına yapışmış.

Az önce ne yaptıēımın farkına varana kadar ela gözler beni inceliyor. Ne dūřunuyordum ki ben? Ben-

"Matt," diye nefes alıyor, gözleri yumuşuyor. "Tabii ki senden hoşlanıyorum. Senin hořlanmayacaēım hiçbir ynn yok."

Bahse var mısın? Babamın sesiyle karışmış benim sesime çok benzeyen o ses.

Buharlı ve nemli odada bakışlarımız kilitlenirken beyaz dişleri alt dudaēını kemiriyor.

"Beni pecek misin?"

"Ne?" Neredeyse tkezleyeceēim, ayaklarımı biraz daha geniř açıyorum ki kendimi zaten olduēundan daha fazla aptal durumuna dūřrmeyeyim.

Yüz *hatlarına* bir güvensizlik dokunuşu yerleşiyor, eli perdeyi biraz daha sert kavırıyor, sanki perdeyi çarpıp kapatacak ve bana *gitmemi* söyleyecekmiş gibi. "Sadece sana sormam gerektiēini söylemiştin-"

Bitirmesine izin vermiyorum, ona doēru geriliyorum ve elimi dūřun yanındaki duvara koyuyorum, diēer elim onu öperken boynunu tutuyor. Tadı řeker ve yaz gibi, sıcak, dudakları dūřtan ıslanmıř, ben aēzından içerken.

Dilim dudaklarının arasına giriyor, çıkardığı ses diken diken ediyor. O da aynı heyecanla geri itiyor. Ro, Fransız yeni keşfetmiş hevesli bir genç kız gibi öpüyor. İçimde bir şeyleri ateşliyor, her dokunuşumu ilk kez öpüşüyormuşum gibi hissettiriyor.

Özel.

Nefes nefese gülümseyerek geri çekiliyorum. O da benimle eşleşiyor, ta ki ikimiz de şaşkın şaşkın birbirimize bakana kadar.

"İçeri gel Matty," diyor başını tekrar duşa sokmadan önce.

Nefesim kesiliyor. O-

"zorunda değilsin," diye sesleniyor spreyin sesi üzerinden. "Ama ben seni istiyorum."

Seni istiyorum.

Sanki ilk kez soyunuyormuşum, eşofmanımı ve tişörtümü köşedeki bir yığının içine atıyormuşum, pantolonumu çok aceleyle çekiyormuşum ve duvarı kullanarak dengemi sağlamak zorunda kalıyormuşum gibi .

Bir an için iç çamaşırlarımı çıkarsam mı diye düşündüm ki bu çok saçma. Kimse iç çamaşırıyla duş almaz. *Duştaki kıza baskı yapmak istemedikleri zaman yaparlar.* Ama o zaten çıplak-

Sikeyim. Rosalie ShariP çıplak. Ve ıslak. Duşta, ona katılmamı bekliyor.

Düşünmüyorum, sadece perdeyi geri çekiyorum ve dar alana giriyorum.

Omurgasının uzun, çıplak çizgisi, tepeden tırnağa altın sarısı teni beni karşılıyor ve bakışlarım aşağıya, aşağıya, küçük, dolgun kıkına inerken dilimi yutuyorum. Uzun boylu, narin ve o kadar güzel ki ilk nereye bakacağımı bilemediğim için gözlerimi ondan alamıyorum.

Omzunun üzerinden vücuduma bakıyor ve ardından

"Neden iç çamaşırı giyiyorsun?" diye soruyor.

Ne?

Oh- Siktir. Öyleyim, ancak şimdi boxer külotumun gri kumaşı tenime yapışmış, sıcak ve ıslak havadan nemlenmiş.

Dönüyor ama kollarını göğsüne doğru kaldırıp kendini örtüyor.

"Kahretsın."

Çırpınıyorum, elim ıslak fayansa değişiyor, uzanıp boxer'larımı çıkarıyorum, tekmeleyip dışarı atana kadar ayağıma dolanıyorlar.

banyo Aoor üzerine.

Ro beni içine çekerken keskin bir nefes alıyor.

Ben de ona uyuyorum, ikimiz de birbirimize hayranlıkla bakıyoruz.

Beyni, nezaketi. Onu bu yüzden istiyorum. Ama Tanrım, vücudu beni dizlerimin üzerine çökmeye ve orada kalmaya, ona bir sanat eseri gibi bakmaya, asla 11l'imi almamaya hazırlıyor.

"Rosalie," diye nefes alıyorum, yüksek sesle yutkunarak. "Çok güzelsin."

Kızarıyor, kollarını göğsünün etrafından indiriyor ve küçük kahverengi meme uçlarıyla uçlanmış küçük göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Ağzım sulanıyor. Dudaklarımı onun her santimine bastırmak istiyorum, bacaklarının arasındaki yumuşak kahverengi buklelere ulaşana kadar yavaşça sıkı vücudundan aşağı iniyorum. Onun nasıl hissettiğini biliyorum, sık sık hayalini kuruyorum, ama beni hissettiğini görmek istiyorum, 1ngers'ım onun içinde, ondan zevk alıyor.

"Sana dokunabilir miyim?"

Onun bu soruyu sorduğunu duymak beni inletiyor, kendi elimle kendimi tutuyorum.

Taş gibiyim, neredeyse ona doğru geriliyorum.

"Evet."

Yavaş ve dikkatli bir şekilde bana uzanıyor. Küçük boncuklu dostluk bilezikleriyle süslü narin eli boyumu sarıyor. Parmakları uzun ama yine de zar zor birleşiyor.

Seks söz konusu olduğunda masaya ne getirdiğimin çok iyi farkındayım - güzel yüz, kaslı vücut, nesnel olarak beyaz çocuk çekici. Sikim tartışmasız mükemmel; güzel bir uzunlukta ve kalın. Ve en önemlisi, onu nasıl kullanacağımı biliyorum. Sekste iyiyim, tıpkı hokeyde iyi olduğum gibi.

Yine de aletim onun tereddütlü tutuşunda bir bakire gibi ağlıyor.

"Bunu doğru yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

Yanlış bir şey yapmış olması gibi saçma bir fikre neredeyse gülecektim ama dilimi ısırdım ve ona biraz daha yaklaşıp parmaklarımla çıplak omzuna dokundum.

"Sadece okşa; yanlış yapamazsın."

En son ne zaman el işi yaptığımı hatırlamıyorum, ama lanet olsun, onun elini üzerimde hissetmek beni lanet bir ergen gibi on beş saniye içinde patlatacak.

"Böyle mi?"

"Evet prenses," diye nefes alıyorum, elim yanağını okşamak için kalkıyor. Sudan ve uyarılmışlığının verdiği kızarıklıktan dolayı sıcacık. "Seni öpmek istiyorum," diye nefes alıyorum. "Lütfen, lütfen seni öpmeme izin ver."

Bu neredeyse bir sızlanma ve belki de , ama ona olan isteğim o kadar büyük ki umurumda değil.

Hızla başını sallıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor - nihayet aletime olan yoğun bakışlarından uzaklaşıyor. Alt dudağını ağzına götürüyor ve ben de onun içine çöküyorum. Onu sırt üstü serin fayansa bastırıyorum ve ben suya doğru eğilirken su yan tarafıma sıçırıyor.

Bacaklarını birbirine bastırdığını görmekten çok hissettiğimde neredeyse çılgınca ağzıma doğru sızlanıyor.

"Rosalie," diye mırıldanarak onu tamamen geriye itiyorum. Ben dizimi bacaklarının arasına kaydırırken, l'i beni kavramaya devam ediyor. "Ağrın var mı prenses?"

"Evet," diye nefes alır. "Lütfen, Matt-"

"Kalçamı sür bebeğim. Kendini iyi hisset."

Yapıyor, terk edilmiş bir şekilde üzerime atlıyor. Kendimi vahşi hissediyorum, onu öpmek için çılgınca hareketler yapıyorum, boynunu ısıriyorum ve umutsuzca boşalmamaya çalışıyorum.

Kadar-

"Kendime dokunduğumda seni düşünüyorum," diye ağlayarak boynuma sarılıyor ve ısıriyor. "I-"

Boşaldım, sert, ağır, nefes nefese bir iniltiyle. İçimde şimşek gibi çakıyor, buna hazırlanacak ya da ona söyleyecek zamanım yok. Boşalmak onun bronz tenine sıçırıyor, anında spreyle yıkıyor.

Kalçamdaki hareketini hemen durduruyor ve onu öpüyorum, şimdi daha sert, sanki *teşekkürümü* ağzına bastırıyormuşum gibi. Devam etmesini, bana karşı sallanmasını bekliyorum, kalçalarını tutarken sabırsızlanıyorum.

"zorunda değilsin-" Kalçamı klitorisine doğru iterken Ro titreyerek şöyle diyor. "Bitirdiniz. Durabiliriz-"

Başımı salladım. "İşler böyle yürümüyor. Sen gelene kadar durmayacağız, Ro."

Boynunu hafifçe kavrayarak onu geri çekiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Genellikle birden fazla kez, ama su soğuyacak" dediğimde komik bir şekilde genişliyorlar.

"Ama-"

"İyi hissettiriyor mu?"

Başını sallıyor.

"Gelmek ister misin?"

Yüzü kızarıyor ama yine de başını sallamayı başarıyor. Parmakları boynumdaki zincire dolanıyor, biraz sertçe çekiyor. Beni onunla çekebilirdi ve ben de lanet bir köpek yavrusu gibi peşinden giderdim.

Şakağını öpüyorum ve onu tekrar yukarı kaldırıyorum. "O zaman devam et prenses. Tıpkı geçen seferki gibi."

Ro inliyor, alçak, çaresiz bir dönüşüyor. Kalçalarını şimdi daha hızlı yuvarlıyor, zirveye çıkmadan önce daha yükseğe tırmanırken keskin tırnakları Aesh'ime batıyor.

" böyle güzel kız," diye mırıldanıyorum boynuna, onu cesaretlendirirken öpüyorum. "Hadi Rosalie. Bırak beni. Benim için gel, *lütfe*n Ro, seni hissetmem gerek-"

Bağırması hızla bir ağlama çılgınlığına dönüşüyor, neredeyse bir rahatlama hıçkırığı, horozumun rekor sürede tekrar yükselmesini sağlıyor. Kalçalarını kavıyorum, bedenime daha fazla gömülürken onu yavaşça hareket ettiriyorum.

Onu tekrar ayağa kaldırarak Ro'nun dengesini yeniden kazanmasını ve bana doygun ve mutlu bir şekilde gülümsemesini bekliyorum. *Birini* memnun etmenin vücudumda endorfin salgılattığını, ihtiyaç duyulma ve istenme hissinin aynı ölçüde yüksek olduğunu sanırdım. Ama Ro ile bu aşırı doz seviyesinde ve ben bunu devam ettirmek için can atıyorum.

Süngerini kaparak aşırı miktarda sabun köpürtüyorum -Çiçekler, hindistancevizi ve onun gibi kokan bir sabun- ve göğsünü, karnını, bacaklarının arasını nazıkçe ovuyorum. Diz çöküp bacaklarını yavaş ve süpürücü darbelerle yıkıyorum.

Ona bakarken duraksıyorum. Gözleri üzerimde, nefesi ağır ve kısık ama gördüğüm tahrik değil. Minnettarlık ve huşu, sanki bunu hayal edip etmediğinden emin değil.

Ben de öyle hissediyorum.

Bence seni sevmek çok kolay olurdu.

Rosalie ShariP'i sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şey olurdu - biliyorum, çünkü zaten yapıyorum. Sanırım o konferans salonunda benim için ayağa kalktığı günden beri onu seviyorum. İlk olarak bir arkadaş olarak, hiç sahip olmadığım bir şey, ama şimdi daha fazlası.

Çok bunaltıcı, birden yutkunmak ve hatta ona *bakmak* bile zor geliyor. Bu yüzden onu çeviriyorum ve saygıyla sırtını yıkıyorum. Sırtına, tam omurgasının üst kısmına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamıyorum.

Sanırım seni sevmek hayatımdaki en güzel şey olurdu.

BÖLÜM 45

Ro

Matt Fredderic'e çok güveniyorum.

için sessiz bir komut vererek beni dušta bırakıyor. Büyük yeşil bir havluya sarınıyorum ve küvetin kenarına oturuyorum, puslu ve hissediyorum. Bulutların arasında yürüyormuşum gibi.

Kıyafetlerim lavabo tezgahının üzerinde düzgünce katlanmış, ama onları tekrar giymek yanlış geliyor. Bunun yerine, Lisa Frank'in sanat eserlerine benzeyen büyük boy bir gömlek giyiyorum ve saçlarımı aşağı çekiyorum. Buklelerim kabarık ama uzun süren buharlı duş yüzünden daha da kabarmış.

Kendimi mahcup hissetmem *gerekir* ama Matt Fredderic söz konusu olduğunda benzer bir şey hissetmek bile imkânsız.

yerine, sadece derimin altında kabaran bir sevinç var. Yaz güneşinde piştikten sonra duş ve serin çarşaflar gibi. Plajdan sonra bir şekerleme, hepsi aynı anda rahatlatıcı ve canlandırıcı.

İyileşmek.

Yatak odasına girip, beline bir havlu sarmış olan Matt'in karşısında durduğumda hafif, garip bir sessizlik oluyor. Ğkimiz de tereddüt ediyoruz, utangaç gülümsemeler ve seğiren eller.

Boğazını temizliyor. "Hey."

"Hey."

Matt masamın üzerine eğildi, altındaki karton için yayılmış kağıtları bir kenara itti ve başını omzunun üzerinden eğerek "Bu nedir?" diye sorarken onu işaret etti.

Şurup gibi sıcaklığın her zerresi buharlaşıyor, damarlarım buz tutuyor.

", bu aptalca."

Kaşlarını çatıyor ama yoluna devam etmeye karar veriyor. Bu yüzden ondan nefret mi ediyorum yoksa onu seviyor muyum karar veremiyorum. "Neden? Eğlenceli bir listeye benziyor."

Bu bir meydan okuma, onun havalı yorumuyla oynamamı bekliyor. Birkaçını yüksek sesle okurken kaşlarını sallıyor.

Hatırlatmaya ihtiyacım yok, hepsini hatırlıyorum.

*Coyote Ugly gibi bir barın tepesinde dans et.
Arabada üçüncü aşama.
Skinny-dip! (Ama yakalanmayın ya da hapse girmeyin!)
Çılgın bir bahar tatili gezisine çıkın. (Ama sakın
tutuklanmayın!) Dövme yaptırın.
Bekaretimi beni seven birine vereceğim.*

Dahası da var ama ben takıldım. bile acı veriyor. Tyler'ın benim hakkımdaki gerçek hislerini incelemeye çalışmak.

"Sadie'yle birinci sınıfta yaptığımız bir şeydi. Hiç yapmadığım ama yapmak istediğim her şeyi kontrol etmem için."

Listeyi alıp yatağıma doğru koşmadan önce bir saniye düşünüyor. Bakışlarımı ondan ayırmak çok zor. Dönüp omzunun üzerinden bana göz kırıyor, sanki neye baktığımı biliyormuş gibi.

"Dövme mi?" diye soruyor. "Bunu kontrol ediyorum oP. Sharpie'n var mı?" beklemeden masamın çekmecesini açıyor ve düzenli yığınınmdan bir yeşil bir de siyah kalem alıyor. "Sırada hangisi var?"

Heyecanlandı ve yıllardır kilit altında tuttuğum bir parçamı serbest bıraktı.

Tyler da ilk gördüğünde heyecanlanmıştı. Sonra heyecanı geçti. Umudumu onun kahkahalarının anılarının altına gömdüm ve kendimi uyardım.

"Hiçbiri," diye tersliyorum, tahtayı kaparak. "Cidden, birinci sınıftan kalma aptalca bir şey."

Kendi kelimelerim o kadar nefret dolu geliyor ki gözlerimi kapatıyorum. Ama bu ona karşı değil. Nefret ve öfke tamamen kendim için, çünkü bunun benim için önemli olduğu bir zaman vardı. Evden ayrıldıktan sonra bir umut ışığı. Ama heyecanıyla birlikte kaybolup gitti. Şimdi listeye, karalamalara ve ruj izlerine baktığımda sadece zaman kaybının acısını hissediyorum.

Matt, "Bunu farklı bir şekilde deneyelim," der ama sanki kendi kendine konuşuyormuş gibidir. "Listendeki bu Geyleri seninle birlikte yapmak istiyorum. Aslında bunu çok isterim. Ama sadece sen istersen. Benimle bir tane denemek ister misin?"

Sesi yumuşak. Biraz ağlayacak gibi oluyorum.

"Şimdi mi?"

Zayıf bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Evet. Neden olmasın? Eğer bunları birlikte yapmak istediğin kişi bensem, bizi durduracak tek şey , çünkü bu işte birlikteyiz. Ama yönümüzün kontrolü sende, Ro."

Sözleri çok hoş, nazik. Ama bir şeyler yanlış. Koluma bir çimdik atılmış gibi hissediyorum.

"Peki ya sen?" "Ben mi? Ben ne olacağım?"

Hâlâ gülümsüyor, çekik gözlü ve çocuksu bir yakışıklılığı var.

"Bu senin de vücudun Matt. Sen de en az benim kadar kontrol sahibisin."

Kelimeler ağır ve garip geliyor ve bir yanımda uzak durmak istiyor. Ancak *bunun önemli olduğu* konusunda ısrarcı olan daha büyük bir parçam daha var.

Sözlerim yüzündeki kaygısız ifadeyi yok ediyor, beni incelerken kaşları çatılıyor. Bu fikrin ona bu kadar yabancı olması midemde hızlı bir öfke kıvılcımı hissetmeme neden oluyor.

Ellerini kaldırıyor, sanki bana uzanacakmış gibi, ama sonra 1. ellerini sıkıyor ve yatağın üzerine koyuyor. Acı bir kahkaha, sonra bir gülümseme, dudaklar ayrık.

Sessizce bekliyorum, burada her zamanki hareketini geri çekmeye çalışmasını izliyorum - sanki onun için çok rahat olan koruyucu Havayı aktif olarak öğrenmiyor.

"Sanırım krem şantiyle başlayacağız, hiç var mı?" diye haykırmadan önce listeye bir can simidi gibi bakıyor.

Aynı fikirde olmak çok daha kolay olurdu. Konuyu tamamen değiştirmek.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" Söylüyorum. "Senin de kontrolün olduğunu? Söz sahibi olduğunu?"

Uzun bir süre sessizlik oldu. İkimizin de sohbetin rahatsızlığı içinde oturmamıza yetecek kadar, ama yine de varlığıyla rahatlıyoruz.

"Ben-" Kendini durduruyor, çenesini sıkıyor. "biliyorum. İnsanların bana ne dediğini biliyorum ama... seninle *öyle* değilim."

Midem ağrıyor, göğsüm empatiyle sıkışıyor. "Biliyorum Matt."

Başını sallıyor. "Ben sadece... bu benim için yeni bir şey." Biraz gülüyor, ensesini kaşıyor ve nemli altın rengi saçlarını karıştırıyor. "Ve bu işte iyi olmayabilirim, bu yüzden... Eğer edersen özür dilerim."

Tyler'ın bana olduğundan daha nazik. Tanıdığım herkesten daha empatik ve anlayışlı, etrafındakilerle daha uyumlu. Ve özür diliyor çünkü pek çok insan ona bu işte iyi olmadığını, seksten başka bir şeye değmeyeceğini düşündürmüştü. Sanki deneme fırsatını bile hak etmiyormuş gibi.

"Yapmayacaksın," diyorum

sakince. Yüzünü

buruşturdu. "Olabilir."

"Senin mantığına göre," diyorum yaklaşarak, "kesinlikle her şeyi berbat edeceğim." "Sen mi?" Başını sertçe sallıyor. "Asla."

Ona kaşlarını kaldırıyorum, kollarımı "gördün mü?" gibi uzatıyorum. "Benimle çıkmak ister misin?" kaçırdım.

Yüzü kızarıyor, kartonu yere bırakıyor ve almak için çaballıyor, geri dönerken neredeyse kafasını karyolama çarpıyordu.

"Ne gibi? Randevu gibi mi? Ya da..."

"Evet," diye başımı salladım, heyecandan biraz sersemlemiştim. Daha önce hiç birine çıkma teklif etmemiştim. Heyecan verici, endişeli olacağımı düşündüğüm yerde özgürleştirici.

Matt bir an gözlerini yüzümde ve vücut dilimi okuyor. Aynı anda hem tereddütlü hem de parlak, sevimli bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve hızla başını sallıyor.

"Evet. Bu-evet, Ro. Seninle bir randevuya çıkacağım."

Bu Matt için sihirli bir iyileşme konuşması değil. Buradaki her şey hassas, sanki bir şeyin eşiğindeymiş gibi. Ama bu bir başlangıç ve gerçek bir randevu tam da başlamamız gereken yer. Bunu doğru yapmak için.

Matt yatağımın üzerinden sürünerek geçiyor ve başlığıma yaslanıp arsız bir gülümsemeyle beni yanına çağırıyor.

"Şimdi gel de bana listeyi oku prenses. Bazı el yazıları korkunç."

Sadie'nin el yazısı bir doktorun karalamalarına benziyor, benimki ise kasıtlı ve süslü.

"Tamam," diyorum ve tekrar içine düşüyorum.

BÖLÜM 46

Freddy

Şükran Günü tatilinden önce okulun son haftası. Çoğu kişi eşyalarını topladı ya da evlerine gitti - hocalarımızın yarısı bu haftaki son derslerini iptal etti, bu da benim kafamın iyi olduğu anlamına geliyor.

Çoğunlukla, güzel bir öğretmenin bana çıkma teklif etmesi yüzünden.

Bu hafta sadece bir kez, her zamanki özel ders seansımız için buluştuk; o da çoğunlukla benim onun dikkatini dağıtmaya çalışmamla geçti. Parmaklarımla kalçalarının pürüzsüz teninde *geziniyor, eteğini beğendim prenses* diye fısıldıyor, bir yandan da sessiz Aoor'un kurallarını çiğnemesini sağlamaya çalışıyordum.

Bunun dışında çok meşguldü. Sadie'ye kardeşleriyle birlikte yardım etmek ve başvurduğu staj için başvurusunu tamamlamak arasında, dikkatini dağıtmak istemedim.

Hafta sonu oynadığımız Harvard maçını kaybettik, ki bunu Toren Kane'e ihtiyacımız olduğunu gösteren bir neden olarak görmemeye çalışıyorum - ki kendisi Harvard'ın sahasında oynaması yasaklanan bir oyuncu. Biz ayrılmadan önce orada oynadığı son maçın ilgili görüntülerini ancak 6-1'lik defans oyuncusunun çok fazla taraftar düzenlemesini taradıktan sonra buldum.

Toren'siz bir hafta sonu tatil gibi geçti, ama şimdi geçip omzuma çarparak dönerken her zamanki cıvıldaşmamıza geri döndük.

"Dikkat et süperstar," diye hırlıyor Toren.

Ona bakıyorum, cıvıldamaya hazırım, o sırada sataşmanın gerçek bir uyarı olduğunu fark ediyorum - bir grup takım elbiseli koltukların korkuluklarında duruyor, Koç Harris ve yardımcı koçlar oyalanıyor. Hepsi kollarını kavuşturmuş, garip bir grup hakimiyeti standoP'u gibi.

Ben kayıyorum, Rhys ve Bennett arkamdan geliyor, Holden da diğer taraftan koşarak geliyor. Toren bile biraz daha yakınımda duruyor; neredeyse tüm sıram bir arada.

"Size üç kez söyledim Bay Fredderic, bu kapalı bir uygulama."

Babam dudak büküyor ama gizliyor. "Sadece Matthew'u birkaç dakika izleyeceğim. Birkaç gözlemci getirdim-"

Koç Harris sözünü kesti. "Matt Fredderic'in serbest oyuncu olduğunu size söyledi mi? Çünkü Dallas'la anlaştı ve bunu değiştirmek gibi bir planı yok. Değil mi Freddy?"

"Doğru."

Babam gözlerini deviriyor. "Burada uzman olanın sen olduğunu sanmıyorum. Ve Matthew'un gelecekteki temsilcisi olarak-"

"Sen benim temsilcim değilsin."

John Fredderic'in dikkati bana kayıyor, yüzü zorlukla gizlenen bir hayal kırıklığıyla kızarıyor. "Annen burada değil." Sesi zar zor düşüyor. "Lanet olası orospu-"

Kanım kaynıyor.

"Annem hakkında konuşma lan!" diye hırlıyorum, mideme kramplar giriyor. Kalbim ağrıyor.

Annemin anısını hokeyden ayırmak mümkün değil. NHL oyuncusu babamla olduğundan daha fazla iç içe geçmişler.

Annem hokeyi , her zaman sevmiştir. Ben küçükken bütün maçlara birlikte giderdik. Ama bir şeyler değişmişti. Her maçta daha da üzüldüğünü, yüz ifadesinin daha az umutlu ve mutlu olduğunu hatırlıyorum. Ta ki katıldığımız son maça kadar.

Babamın başka bir kızı var, onun formasını giymiş ve bizim yerimizde oturuyor. Genç, güzel ama annemin güzelliği gibi değil.

Annem bize ayrılmış koltuklardan sadece birkaç sıra yukarıdaki merdivenlerde duruyor, güzel siyah tulumu ve tüm yol boyunca oynamayı istediğim, tepesinde fluffy olan Dallas beresiyle donmuş durumda. Üzerimde babamın numarasının yazılı olduğu Dallas formam var ve onun dikkatini çekmeye çalışırken parlak bir gülümsemeyle buza bakıyorum.

Ama bizim koltuklarımızdaki kadına öpücükler gönderiyor. Gözleri hafif bir tereddütle annemin üzerinde geziniyor, sonra bana hızlıca el sallayıp tekrar anneme dönüyor.

Isınma
hareketler

i.

Merhaba dedi. Ama bir şeyler yanlış geliyor.

Annem beni merdivenlerden çok hızlı bir şekilde yukarı çekip takılmamı sağlayınca bu his daha da kötüleşiyor. Biri ona seslendiğinde çıkışa doğru boş arka koridordaydık.

"Elsie!"

Omzumun üzerinden takım adama bakıyorum, Koç Ace olduğunu fark edene kadar gözlerimi kısıyorum.

Babam kadar uzun, daha geniş ama koyu renk bir takım elbise giymiş ve Dallas yeşili bir kravat takmış. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve annemin açık rengini daha da gösteren koyu karamel teni var.

Annemin kolunu biraz çekiştiriyorum, ona bağırdığını duyabildiğinden emin olmaya çalışıyorum. Yavaşlıyor ama durmuyor, uzun kollu gömleğini gözlerinin altına silerken ona baktığımda karnıma ağırlar giriyor.

"İyi misin anne?"

"Evet, bebeğim," diye mırıldanıyor, bana gülümsemeye çalışıyor, ama doğru görünmüyor. Kızarmış gözleri ve kızarmış yanaklarıyla bile çok güzel. Gözlerinin bende olduğunu söylüyor ama onunkiler çok daha güzel, pırıl pırıl güneş ışığı altındaki bahar çimenleri gibi.

"Elsie, bekle," diyor Koç Ace, tam durup başımı okşarken bana hızla gülümsüyor. "Hey, şampiyon."

"Koç." Gülümsüyorum. Bana hep iyi davranır, antrenmana geldiğimde ve babam çok meşgul olduğunda hep benimle oynar. Ona Archer ya da Ace dememi söylüyor ama bazen ona Koç demeyi seviyorum - bu bana takımın bir parçasıymışım gibi hissettiriyor.

Annem Koç Ace'e ağlayacakmış gibi bakıyor ve onun ifadesindeki bir şey Koç Ace'in derin bir nefes almasına ve kollarını ona sımsıkı sarmasına neden oluyor.

"Archer."

"Üzgünüm, Els." Anne ve babaların birbirlerine sarıldıklarını gördüğüm gibi sarılıyor ona, elleri nazik. Alnından öpüyor, saçlarını okşuyor, tıpkı annemin beynim çok gürültülü olduğunda yaptığı gibi.

Babamın anneme dokunduğunu hiç görmemiştim.

Ama Koç Ace'i daha önce annemi tutarken görmüştüm, hatırlıyorum. Babam arabayı çarptığında ve beni araba koltuğumdan çıkardığında, onun için ağladığımı hatırlıyorum, ama babam

Beni çimlerin üzerine oturturken onu orada bırakıp bizi uzaklaştırıyordu. Biri çığlık atıyordu, arkamızdan ona doğru koşuyordu.

Sonra Koç Archer oradaydı, annemin kapısını açıp onu dışarı çıkardı ve kollarına aldı.

En çok hatırladığım şey, çok ağlıyordu, benden daha çok ağlıyordu ve babama bağılıyordu.

"911'i ara!" diye bağılıyordu onu uyuyan bir prenses gibi çimlerin üzerine yatırıp göğsüne sertçe bastırırken. İyileşmişti ama bazen hâlâ kâbuslar görüyordum. Ve şimdi, Archer annemi ağlarken tutarken, iki elimle göğsüme sertçe bastırmama neden olan aynı acı hissini yaşıyorum. Sanki durdurabilirmişim gibi.

Durdur şunu.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın oluştuğunu hissediyorum. Durdur şunu. Durdur şunu.

Tek söyleyebildiğim "Siktir git" oldu, sesim yırtık ve kırık.

"Yüzüne tokat atsa senin için neyin iyi olduğunu bilemezsin evlat," diye homurdanıyor.

"Siktiğimin pistinden defol."

Koç Harris'in hafifçe yükselen tehditkâr ses tonu karşısında herkes donup kalıyor. "Şimdi," diye bağılıyor ve takımımın tepkisini hissediyorum.

Babamın arkasındaki takım elbiseli adamlar çoktan gidiyorlar ve ben kendimi alaycı bir şekilde gülümsemekten ve onlar merdivenleri koşarak çıkıp giderken eldivenli parmaklarımı onlara sallamaktan alıkoyamıyorum.

Ancak babam kımıldamıyor.

"William-"

"Harris'ten sana, göt herif," diye . "Yasaklandın. Maç yok, antrenman yok, bu arenaya adım atmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Beni anladın mı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil. Hatta mümkünse seni kampüsten bile men ederim. Ve eğer Dallas GM'nin etrafında ya da Freddy'nin kontratına yakın bir yerde seni koklarken görürsem, seni bulup kendim hallederim. Siktir git buradan."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Bu klişe söz babamın ağzından biraz titrek bir şekilde dökülüyor.

"Stanley Cup'a hiç dokunmamış, bitik bir eski sevgili mi? Evet, kim olduğunu biliyorum. Senden daha iyi olduğu için Freddy'yi kaç yıldır cezalandırıyorsun?"

Midem bulanıyor.

Utanç duygusunun beni tamamen ele geçirmesini bekliyorum, patenlerim altımdaki buzda kayıyor ve kayıyor, sonra biri -Rhys, fark ediyorum- beni sırtımın ortasından tutuyor. Bana hızlıca başını sallıyor, iyi olup olmadığını soruyor, bir yandan da kolunu üzerimden çekmiyor.

Biraz nefes alarak başımı sallıyorum. Neyse ki kafesim yanaklarımdaki kızarıklığın bir kısmını kapatıyor; Rhys'in şahsında bana güç verdiği için *daha* da minnettarım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Babam cevap vermeyince Koç Harris başını salladı. "Şimdi sahamdan defol git."

Bu kez John Fredderic daha önce hiç görmediğim bir şey yapıyor: dinlemek ve talimatlara uymak.

Wolves'un devleri Bennett ve Toren çekirdek grubumuzun iki yanında nöbetçi gibi duruyor, daha önce antrenman yapan takımın geri kalanı da pistin kenarlarından onları izliyordu. Dallas'la olan tüm bursum ve kontratım üzerine bahse girerim ki bunun nedeni Koç Harris'in bağırmasıdır - adam asla sesini yükseltmez.

Tüm pist o kadar sessiz ki, merdivenlerin başında kapanan kapının sesi yankılanıyor gibi görünüyor.

"Antrenman sona erdi. Yarın Şükran Gününden önceki son antrenmanda görüşmek üzere. Bu hafta sonu maçımız olmaması dinleneceğimiz anlamına gelmiyor." Ellerini iki kez çırpı ve herkes harekete geçerek küçük, sessiz kümeler halinde tünellere doğru dağıldı.

"Ve Freddy?" diye sesleniyor, ben daha patenimi buzdan ayırıp dönmeye fırsat bulamadan.

"Öyle mi?"

"Başını dik tut, evlat."

Sesi o kadar nazik ki bana Archer'ı hatırlatıyor ve gözlerimi kapatıyorum, sadece bir an daha onun sıcaklığının tadını çıkarmak için.

Diğer herkes çıkarken Rhys ve Bennett buzun üzerinde benimle kalıyor, ikisi de sessizce destek veriyor. Ama en son Rhys, "Baban pisliğin teki, Freddy." dedi.

Homurdanıyorum ve ona başımı sallıyorum. "Evet. Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim Rhysie."

Bennett elini kaldırıp maskesini çıkarıyor ve gülümseyerek buklelerini silkeliyor. "Bana bakmayın. Adam Reiner asla bakmaz."

Üçümüz arasında hafif bir kıkırdama oldu ve ben ikisinin de sırtına vurarak tünele doğru ilerlemeye başladım.

"Hadi, tembeller. Gitmem gereken yerler ve görmem gereken insanlar var," diyorum, imzam haline gelmiş Freddy sırtışıma yine yerinde.

Gerçek şu ki, babamın bugün söylediği hiçbir şey içimdeki yükselen duyguyu tamamen durduramaz. Koç Harris'in beni savunması beni daha da ateşledi.

Rosalie ShariP ile randevum var. Bir tutam endişeyle hafifçe sönükleşse de içim . Yeterince iyi olmaya kararlıyım.

BÖLÜM 47

Freddy

Ellerim terli, kalçasına uzanamayacak kadar terli ama *çok* istiyorum. Kot şortunun içindeki bacağına açıkta kalan uzunluğuna dokunmak, uzun topuklu botlarının tepesine kadar takip etmek.

Ayrıca güzelce temizlenmeye çalıştım, siyah kot pantolon, beyaz tişört ve koyu krem rengi yün gömlek cekette karar kılmadan önce yaklaşık on beş kez üstümü değiştirdim. Bu kombinasyon, birkaç aydır güneşin sıcaklığından uzak kaldığım ve yaz bronzluğum solduğu için cildimi olduğundan daha altın rengi gösteriyor.

Ro Millay'den çıktığında neredeyse küçük dilimi yutacaktım, batan güneş onun parlayan yüzünde ve ışıldayan gülümsemesinde dans ediyordu.

İkimiz de orada birkaç dakika durduk, birbirimize parlak bakışlar fırlattık, yüzlerimiz kızardı ve el ele tutuştuk.

Sonunda onu arabamın yolcu koltuğuna oturtmadan önce hızlı ve sıkı bir şekilde kucakladım.

Hoparlörden hafifçe müzik çalıyor, tabii ki onun seçimi. Nat ve Alex WolP "Glue" şarkısını söylerken o da Boston'a yaklaştıkça beni sık sık yönlendiriyor.

"Biliyor musun, sanırım ilk kez biri benim için bir randevu planlıyor," diyorum otoyoldan çıkışımıza dönerken. Aslında bu benim çıktığım tek randevu ama bunu açıklamıyorum.

"Senin birincin olduğum için mutlu olmamın bir anlamı var mı?"

Ben kendimi tutamadan bir kahkaha patlıyor ve Ro'nun yüzü kızarıyor. "Hayır, yani..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diyorum, kırmızı ışıkta eğilip onu yanağından öpüyorum, doğrulurken avucumu dizinin hemen altında bırakıyorum.

Orada. Olabildiğince kolay.

"Burası mı?" Siyah boyalı pencereleri ve antika lambaları olan, dışarıda yalnız bir fedainin oturduğu sıradan binaya doğru biraz şaşkınca bakarak soruyorum. "Beni buraya kadar dondurucu soğukta öldürmek için mi getirdin?"

Başını sallıyor ve ben de yarısı boş olan park yeri biraz daha dolarsa daha kolay çıkabilmek için yavaşça arka taraftaki genişletilmiş alana park ediyorum.

"Daha kar bile yağmadı-"

Gözlerim onu tanıyor. "Kaliforniyalı bir kız olduğunu sanıyordum."

Kapısını açıp soğuk geceye atlamadan önce, "Belki de soğuk söz konusu olduğunda bebek değilimdir," diyor.

İçimden kıkırdayarak onu takip ediyorum ve esen rüzgâra karşı kolumu ona doluyorum. "*Tanrım*, hava çok soğuk. Eğlenceni mahvettiğim için üzgünüm prenses ama sanırım sen beni bu ürkütücü binada *Testere* tarzında öldürmeye fırsat bulamadan ben donmuş olacağım."

Gözlerindeki ısıltıyla omzuma hafifçe vuruyor ve bende bir backAip yapma ya da tam zamanlı bir saray soytarısı olup onu bütün gece kıkırdatma isteği uyandırıyor. "Dört yıldır Teksas dışındasın. Sertleştğini sanıyorsun Şimdiye kadar." Gülümsüyor, kendisiyle gurur duyuyor ve ben de ona bakmak için her türlü cevabı yutuyorum.

O kadar güzel ki, kimliğini fedaiye gösterirken gülümsüyor ve benim de onu takip etmem için kapıda bekliyor.

Sıcak, dumandan biraz puslu ve barın üzerindeki boyalı tabelalarda da belirtildiği gibi 1960'larda açıldığından beri pek değişmemiş gibi görünüyor. Çoğunlukla yüksek masalar ve birkaç kırmızı vinil kanepe var. Işıklar loş, mavi ve yeşil parıltılı vurgular siyah-beyaz kareli Aoor'da yayılıyor.

Köşedeki küçük sahnede gitarlı bir şarkıcı, popüler bir radyo hitinin muhteşem bir akustik cover'ını söylüyor. Dans alanı bile kalabalık, çiftler müzik eşliğinde yavaşça dönüyor.

Ro buranın "küçük lokmalar" yiyebileceğim bir yer olduğu konusunda beni uyarmıştı, bu da doyurmamın tüm bahar alışveriş bütçeme mal olacağı anlamına geliyordu. Bara doğru ilerlerken kısa menüye bakınca daha önce yemek yediğime memnun oldum.

İkimize de birer içki ısmarlıyorum, viski temalı spesiyallerini ve Ro'ya meyveli bir maden suyu alıyorum. Kadeh kaldırıp birbirimize gülümsüyoruz ve bu, aşırı heyecanın verdiği gariplikle birlikte kusursuz bir şekilde gerçekleşiyor. Aramızdaki heyecanı *hissdebiliyorum*.

"Dans etmek ister misin?" Ben sorarım.

Hemen başını sallıyor, ben içkimi yudumlayıp onunkini bitirmesini beklerken bir deli gibi sırtıyor ve elini tutup onu ağır ağır sallanan bedenlerin oluşturduğu kalabalığa doğru götürüyorum.

Ro'nun başı göğsümde, yumuşak bukleleri kolumun üzerinde, saçlarının neredeyse tamamını koyu kahverengi bir çağlayan halinde bırakmış. Sahnedeki kadın, arkasında yankılanan rahatlatıcı piyano ve yaylılar "We Don't Have to Take Our Clothes Off" şarkısını söylerken dumanlı ve güzel bir mırıldanıyor.

Kelimeleri Ro'nun tenine bastırmak istiyorum, düşündüklerimi dehşeti olmadan duyabildiğinden emin olmak için.

Dokunuşunuz farklı hissettiriyor. Sözlerin farklı hissettiriyor. Seninle olan her şey daha farklı, daha iyi hissettiriyor. Önce saçlarına, sonra alına bir öpücük konduruyorum ve yumuşacık dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesini ve gözlerinin bana dikilmesini izliyorum.

Sözcükler neredeyse o anda ağzımdan dökülecek. Bu ilk randevumuz, ama gerisini unut. bu kadar, kararımı verdim.

Benim ol. Sana kız arkadaşım dememe izin ver, sadece arkadaşım değil. Sana karşı çok iyi olacağım.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun temiz Aoral ve hindistancevizi parfümünün tanıdık kokusunu memnuniyetle içime çekiyorum. Burada onunla her şey mükemmel görünüyor, tıpkı dükkânda çerçevelenmiş mutlu aile resimleri gibi - dondurulmuş, güzel anlar. Onunla milyonlarca an yaşamak istiyorum.

Ama gözlerimi açtığımda bir hayalet görüyorum. Carmen.

Carmen Tinley burada, mutluluk balonumun içinde, Ro'nun yakınında bile olmasını istemediğim her şeyin unutulmaz bir hatırlatıcısı gibi. Gözlerimi kırpmayı deniyorum, bunun bir ışık oyunu olduğunu, bir şekilde ortadan kaybolacağını umuyorum.

Ama işte orada - barda, boyalı dudakları ve canlı saçlarıyla aynı renkte bir kadeh şarap içiyor, birlikte olduğumuz ilk gece olduğu gibi üzgün ve yalnız bir kadın gibi görünüyor. Ve tıpkı geçen gibi bana bakıyor.

Neredeyse kazara Ro'yu kendime daha sıkı sarıyorum ve o da memnuniyet dolu bir nefes veriyor.

"Bunu sevdim," diye fısıldıyor ve kırılganlığı biraz başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyor. O kadar ki Ro'dan uzaklaşıp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Matt?"

Kafası karışık olsa da ses tonu yumuşak, nazik bir cesaretlendirmeden başka bir şey değil. "Ben, um-" Başımı sallıyorum. "Gidip biraz daha içki alacağım.

Ve kapat." Çünkü sistemimde biraz alkole ihtiyacım olduğu kadar, buradan çıkma ihtiyacım çok daha büyük.

"Tamam." Gülümsüyor. "Ben tuvalete gidiyorum."

Koridora kadar onu izliyorum, bu arada enseme aynı gözetlenme hissi uyanıyor. Ro güvenli bir şekilde uzaklaştıktan sonra dönüp küçük bara doğru yürüyorum ve kendim için bir shot viski, Ro için de meyveli sert bir maden suyu sipariş ediyorum.

Dokunamayacağımız kadar uzaktayım ama Carmen bar taburesinde döndüğünde omzunu doğrudan benim barın tepesine yaslandığım yere bastırıyor.

"Seni burada görmek tuhaf," diyor Carmen gülümseyerek. Kırmızı dudaklarının altında beyaz dişleri parlıyor, gözleri zamanlar zevkle baktığım ışıltılı gölgelerle kararmış.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye .

Şarabından uzun bir yudum alıyor ve başını sallıyor. "Tamamen tesadüf, yemin ederim," diyor ve kalbini bir söz verir gibi çarpıyor.

"Burada Ro'nun yanıdayım," diye tükürdüm, çenem gergindi, tüm bedenim yaylı bir oyuncak gibi , her şeyi zar zor zapt ediyordum.

"Gördüm."

Parlak kızıl saçlarının bir kısmı ceketimin üzerinden akacak kadar yakınımaya eğiliyor. Sanki çıplak tenime dokunmuş gibi omzum sarsılıyor.

"Nasıl gidiyor peki? O sana cevapları veriyor ve sen de onu orgazm mı ediyorsun?"

Bu suçlama vücudumdaki alkolü zehire çeviriyor ve barmenin koyduğu shot'ı içmek istemiyorum. Bunun yerine banyoya koşmak, Ro beni içeri alana kadar kapıyı çalmak ve onu öpmek istiyorum. Ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemek.

Carmen'in bana yönelik suçlamaları bir , bununla başa çıkabilirim. Buna alışkınım.

Beni öfkeliendiren Ro'ya karşı yapılan bu hakaret.

Sonunda hareket ettim, kadehi geri fırlattım ve bir zamanlar istediğim her şeymiş gibi kadına başımı salladım. Neredeyse sürekli ilgisinin tadını çıkardığım, onayını arzuladığım kadına.

Aames viskisinin boğazımı yalamasına izin vererek barın üstünü itiyorum.

"Öyle değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Doğru," diyor ve başını sallıyor.

Gitmeye başlıyorum ama Carmen ayağa kalkıyor, topuklarını şakırdatarak yanıma geliyor ve beni durdurmak için elini pazıma doluyor.

"Zalim olmaya çalışmıyorum Freddy," diye fısıldıyor Carmen ve bir an duraksıyorum, sırtım ona dönük. Sesindeki sempatik acıma duygusu kafamın anılarla dolmasına neden oluyor. "Senin için endişeleniyorum. Kafanda böyle fanteziler kuruyorsun ve incinmeni istemiyorum."

"Bana zarar vermeyecek," diyorum ama sesimdeki inanç kayboluyor.

Carmen akıllı. Rosalie de öyle. İkisi de büyük işler yapmak istiyor ve yanlarında sağlam birini istiyorlar. Yanlarında zeki ve iyi yetiştirilmiş birini. Carmen için eğlenceli bir oyalanma kaynağıydım. Ro'yla da böyle mi olacak? Onun için olamadığım şeye içerleyecek mi?

Sen bir eğlence aracısın, dostum. Tyler'ın sesi benimle alay ediyor.

"Senden kurtulması için ona yalvardım." Babam, kendi sesimle alay ediyordu.

"Eğlenceliydi, Freddy. Saçmalama, ihtiyacım olan şey bu değil."

Yaşlı Carmen'i temizlemek için başımı sallıyorum, kocası izlerken ön verandada ağlayan genç Freddy ile yumuşak bir şekilde konuşuyorum.

"Ro çok zeki ve önünde çok güzel bir hayat var. Onunla alay etme. Ve onun istemesini beklemeyin..."

O arkasını dönüp gidiyor ve benim gözlerim Aash'a kayıyor.

"Benden daha fazlasını istemesini bekleme, tamam mı?" Gülüyorum, midem bulanıyor. "Güven bana, bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Ona ve kendime bir söz verir gibi söylüyorum.

Elini sıkarak birkaç banknot atıyorum ve uzaklaşıyorum, Ro'nun doğru yaklaştığını görüyorum, parlak bir gülümsemeyle bana daha yakından bakarken yavaşça kayboluyor.

"Hey," diye fısıldıyor Ro. "İyi misin?"

"Gitmek istiyorum," diye bağıyorum, ses tonum umutsuz ve huzursuz.
"Gidebilir miyiz?"

Endişeyle başını sallıyor ama elimi tutmadan önce sormuyor. Olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkmaya çalışıyorum çünkü yapamıyorum. Lanet olsun. Nefes alamıyorum. Soğukta arabaya kadar yürümek bile beni rahatlatmıyor ya da aşırı ısınmış tenimi serinletmiyor. Elini çok sıkı tuttuğumdan eminim ama kaslarım işbirliği yapmıyor.

Arabamı gördüğümde "Dr. Tinley miydi?" diye sordu. "Hayır." O kadar hızlı yalan söylüyorum ki kendimi şaşırtıyorum.

"Kimdi ?" diye sormadan önce bir saniye duraksıyor.

"Kimse yok," diye hıçkırıyorum, ona dönüp arabanın kilidini açarken gözlerim çıldırıyor ve arka kapıyı açıyorum. "Buraya gel prenses. Hava buz gibi ve seni ısıtmak istiyorum."

Bunu . Bu benim kim olduğum, iyi olduğum tek şey.

BÖLÜM 48

Ro

Bir var.

Kulaklarım sessizliğe alışamadı ve kulüpteki son şarkı - Aora Cash'in "You're Somebody Else"inin akustik, havadar bir versiyonu - hala kafamın içinde tekrarlanıyor, neredeyse otoparkın arkasına doğru yaptığımız yürüyüş boyunca mırıldanmaya başladım.

Ta ki Matt'in beni döndürüp arabaya bindirirken gözlerindeki o vahşi, hırpani bakışı görene kadar.

"Hey-"

Belimi kavrarken elleri nemli ve titriyor. Arkama yaslanıyorum, deri arka koltuğa memnuniyetle yaslanıyorum. Onun altında ne kadar narin hissettiğimi takdir etmek için bir dakika ayırmak istiyorum ama yapamıyorum. Çünkü Matt nefes nefese kalmış ve maskesi kaymış bir halde harap olmuş görünüyor.

"Freddy," diyorum, ağzı tekrar benimkine bastırırken bile, eli etekliğimin bel bandında oynuyor, altından kayıyor ve kafamdaki savaşa rağmen karnımın hoş bir şekilde düşmesine neden oluyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu bebeğim?" diye soruyor, yüzü boynumun kıvrımlarına gömülmüş. Altında rahatlamak, dokunuşunun beni alıp götürmesine izin vermek istiyorum ama bu yanlış. Bununla ilgili her şey yanlış.

Sahte hissettiriyor.

Durdurun onu. O iyi değil. Durdurun onu.

"Freddy-"

Bir iniltiyle beni kesiyor. "Evet, bebeğim. Adımı söyle."

Parmaklarını, gömleğimin kumaşını yukarı çektiği, artık açıkta olan karnımda gezdiriyor. Karın kaslarım kasılıyor, titreyen elleri yüksek belli düğmelerini karıştırıyor. Ama yüzü solgun, gözleri kırmızı.

"Matt," diye bağıryorum, *onu* hissetme ama gerçekten hissetmeme jimnastiği yüzünden midem ağrıyor. Arzu, endişe ve aralarındaki her türlü kafa karıştırıcı duygunun karışımı mide bulandırıcı.

Adını duyunca duraksıyor, gözlerini yüzüme diyor, gözbebekleri tüm yeşili yutuyor. Yarı boş otoparktaki cılız sokak lambası tek gerçek ışık. Tenine vuran turuncu parıltı onu neredeyse ruhani gösteriyor.

Ruhani ama kırık, düşmüş bir melek gibi.

Bir an tereddüt ediyor, gözleri kayıyor, maskesi düşüyor ve bakışlarını benimkilere kilitliyor.

Ama savunmasızlığı ne kadar çabuk ortaya çıkarsa, o kadar çabuk .

"Kendini iyi hissetmeni sağlamama izin ver," diyor Matt, dudaklarını yalarken elleri kalçalarımın sıkışıyor ve *az önce* orada olan kırılma Freddy maskesinin arkasından kayıp gidiyor. "En azından bu konuda iyiyim, değil mi?" Sesi düzensiz, sanki maraton koşmuş gibi. " çok iyiyim. Dur sana göstereyim."

Bu gece bir şey oldu ve o da buna geri döndü. Ve... bundan nefret ediyorum. Çılgınlık atmak ve ağlamak istiyorum çünkü Matt'i her şeyden çok istiyorum ama bu şekilde değil, asla böyle değil.

"Matt, hayır," diye nefes alıyorum, kalbim onun için, maskenin altındaki incinmekten korkan çocuk için parçalanıyor. "Dur."

Tek gereken bu. Vücudu geriye sarsılıyor, geri çekilirken neredeyse devriliyor. Korku ve utanç yüzüne yayılıyor; rüzgârdan mı, efordan mı, yoksa duygusal karmaşadan mı, emin değilim.

Neredeyse dehşete düşmüş gibi görünüyor, ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırıyor, sonra da ağzından nefes nefese kalmanın eşiğindeki gibi ağır bir nefes daha çıkıyor.

"Ben- Aman *Tanrım*. Rosalie. Çok özür dilerim. Ben-"

"Hey," diye fısıldıyorum, arabadan inip ona doğru yürürken garip bir şekilde sırtımı itiyorum. Aramıza daha da fazla mesafe koymaya çalışırken yine tökezliyor. "Matt-"

"İhtiyacım var-" Umutsuzca etrafına bakınıyor ve bir an için kampüse yarım saat uzaklıkta olmasına rağmen kaçabileceğini düşünüyorum. "Eve gitmem lazım. Eve gidebilir miyiz?"

Gözlerimin ve kulaklarımın arkasında basınç oluşuyor ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Onu daha fazla ürkütmek ya da üzme istemiyorum. Onun iyi olmasını istiyorum. Yanlışlıkla birini öldürmüş gibi görünüyor, sevişirken biraz fazla heyecanlanmış gibi değil. *Bir şeyler daha yanlış.*

"Evet. Benim sürmemi ister misin?"

"Hayır." Başını sallıyor, sonra çenesini göğsüne indiriyor ve gözlerini siliyor. "Ama yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyor, sesi küçük ve kırık, korkmuş bir çocuk gibi.

Tek kelime etmiyorum, sadece yanında durmak için yürüyorum. Elimi anahtarlar için ön cebine sokarken dikkatliyim, bir yandan da sıcak yanağına yumuşak bir öpücük kondurarak dikkatini dağıtıyorum.

"Tamam, Matt. Bir saniye öne otur da bizi eve götüreyim."

Ben sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırırken o da yolcu koltuğuna yerleşiyor.

"İçiyordun-"

"Bir maden suyu içtim. Hepsi bu kadar. Ayrılmadan önce bana getirdiğinizi içmedim."

Söylediğim bir şey onu ürkütüyor ama başını sallayıp pencerenin serin camına doğru eğiyor, tüm vücudu benden uzaklaşıyor.

Yavaş bir yolculuk. Arka planda müzik çalıyor, Matt Fredderic'in temellerinin kırılmasının hüznü bir müziği gibi. Kalbimdeki acıyı ovalama dürtüsüne direnmek için direksiyonu sıkamak zorunda kalıyorum.

Hokey Evi'nin önüne park etmemle Matt'in kapıyı açıp arabadan inmesi bir oldu. Ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde onu takip ediyorum.

"Bekle, Matt-"

"Özür dilerim, Ro. Sadece... Yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Ön kapı açılır, Bennett elinde anahtarlarıyla dışarı çıkar. Matt'in yanından geçer ve ona bir şeyler söyler. Matt kalecinin başını okşar, başını sallar ve fısıldayarak karşılık verir.

"Beni dışarı itmeyeceğini söylemiştin," diye sesleniyorum ona doğru, göğümde küçük panik ipliği çekiliyor.

"İnan bana, bu gerçekten bilmek istemeyeceğin bir şey." Matt acı bir kahkaha attı. "Benden nefret edersin."

Eve giriyor ve kapıyı çarpıyor.

Bennett bana doğru yürüyor, bitkin ve üzgün görünüyor. "Seni eve götüreceğim," diyor sessizce.

Gözlerimi siliyorum, yanmaları rimelimi bulaştırmama ihtiyacımdan daha ağır basıyor.

"Hayır, zorunda değilsin, bir Uber çağırabilirim."

"Ben zaten dışarı çıkıyordum. Ayrıca..." Biraz omuz silkiyor. "Şu on beş yıldızlı bir araba servisi gibiyim."

Eğer bir şaka olarak söylediyse, arkasında en ufak bir mizah belirtisi bile yok. Aksine, sesi sinirli geliyor.

"Üzgünüm, gerçekten, ihtiyacım yok-"

"Hayır, hayır. Özür dilerim. Benim için de kötü bir geceydi." "Öyle mi?"

"Evet."

Arabaya ve müziği başladı, kabinde yumuşak bir sesle - onun varlığını her zaman bulduğum gibi yatıştırıcı bir şekilde.

Boğazını temizledikten sonra sessizce şöyle dedi "Bazen en sevdiğimiz insanlar, istemeden de olsa bizi en kolay inciten kişilerdir."

İfadeden biraz etkilenererek duraksıyorum.

"Peki onları affediyor musun?"

"Evet. En azından onun için. Onu her zaman affedeceğim." Direksiyonu daha sıkı kavıyor. "İstesem de ona karşı kin besleyebileceğimi sanmıyorum."

İtirafı beni biraz şaşırttı. Gerçekten de onu en çok bu kadar konuşurken duymuştum. "Neden?"

"Neden ne?"

"Acı verirken neden denemeye devam edelim ki?" Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyordu, ama Bennett bana sadece hüzünlü bir gülümseme veriyor ve South College'a dönerken ağzını biraz ovuşturuyor.

"Çünkü çok fazla insan tarafından hayal kırıklığına uğratıldılar" diyor. "Ve ben onlardan biri olmayacağım." Duraklıyor ve derin bir iç çekiyor. "Ve... o bunu hak ediyor."

Matt de yle.

Matt Fredderic'e dokunan herkes sadece kafasındaki canavarı beslemiştir; onlar için yapabileceklerinin ötesinde yeterince iyi olmadığını söyleyen canavarı.

Bu sefer sabırlı olacağım, çünkü o acı çekiyor. Derinden ve ben defalarca acı çektiğimde o hep yanımda oldu. Matt'in kalacak, her şeye değdiğini kanıtlayacak birine ihtiyaı var. Hayatında iyi şeyleri hak ettiğini.

BÖLÜM 49

Freddy

Bu yanlış.

On sekiz yaşındayım. Birinci sınıf öğrencisiyim ve akşamdan kalma olduğum için doğru düzgün göremiyorum.

Vücudum daha küçük birine çarpıyor, neredeyse ikimiz de binanın köşesindeki tuğlaya devriliyorduk - içinde olmam gereken bina bu muydu?

"Dur bakalım," diyor bir ses, duvara yaslanmama yardım ederek. "Pek iyi görünmüyorsun. İyi misin?"

İyi görünüyor muyum? istiyorum ama bu sadece başımdaki ağrıyı daha da kötüleştiriyor, o yüzden gülümseyip başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Gülümsemeye devam et. Disney filmindeki balık da böyle demiyor muydu? Öyle ya da böyle, ben gülümsüyorum.

Ne kadar zamandır spreyin içinde durduğumu fark edemeden duş soğuyor. Can havliyle üzerime yapışan temizlemek için başımı sallıyorum. Ama işe yaramıyor, gerçekten.

Şifonyerimde çok uzun süre durunca, orada ne için bulunduğumu unutmaya başlıyorum.

"Adın ne?" diye soruyor kadınsı ses. Gözlerimi açmayı başarıyorum, sis her şeyi biraz bulanıklaştırıyor. Ama onu görebiliyorum, şık, canlı kırmızı at kuyruğu, soluk tenine kazınmış endişe. Şaşırtıcı bir şekilde güzel sayılır.

"Freddy," diyorum. Bir hafta önce adım bu değildi ama herkes bana böyle sesleniyordu ve Matty'yi bir başkasının ağzından duymak beni yine çileden çıkarabilirdi.

Kapım gürültüyle çalındı, art arda üç kez. "Freddy?" Bennett'in sesi.

"İyi misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Hemen yanıt vermediğinde, ses tonumun tam olarak ne kadar iyi ele verdiğinden endişeleniyorum.

"Tamam, Freddy," diye iç geçirdi. "Sanırım sen... hastasın." Sarhoş demek istedi, ama o da

Bunu söylemek kibarlıktır. "Belki de eve gitmelisin."

Başımı sallıyorum ama hareket etmiyorum, sonunda pes edip gideceğini umuyorum. "Seni bırakayım."

"On beş dakika içinde antrenman var. Arabada ol, seni ben götüreceğim."

"Ben iyiyim."

"Kendim sürebilirim-"

"Sen değilsin. Yurtta mısın?"

"Evet, yürüyebilirim." Yurtların nerede olduğunu bulabilirsem ve muhtemelen am.

"Orası kampüsün diğer tarafı. Sizi götüreyim, arabam binanın hemen arkasındaki otoparkta."

"Seni ben götürüyorum." Bennett'in sözleri tartışmaya yer bırakmıyor, bu yüzden cevap verme zahmetine girmiyorum.

"Dersi kaçıraramam." Kendimi aptal ve korkmuş hissederek öfkeli bir hıçkırığı bastırıyorum. Ama her nefes daha derin acı veriyor. "İhtiyacım var-"

"Bugün cumartesi," diyor. Nedense bu, derse sarhoş gelmekten, günlerimi karıştırmaktan daha utanç verici. Daha önce de oldu ama bir sistemim vardı. Ve annem vardı-

Saf ateşle yutkunuyorum, gözlerimi fiziksel olarak gözyaşlarımı geri itecek kadar sert ovuşturuyorum. Ama işe yaramıyor ve yine de dökülüyorlar.

"Oh," diye nefes alıyor. "Sen- ben-"

Sesi benim hissettiğim kadar garip geliyor, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor, utanç bin kat artıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Özür dilerim, bana bir dakika verin."

Uzaklaşıyor ve bana biraz garip bir şekilde bakıyor, sanki ağlayan altı-üçlük bir karmaşayla ne yapacağından emin değilmiş gibi. Kontrolün tekrar bende olduğunu hissedene kadar yutabildiğim her şeyi yutuyorum, kendi dizginlerimi sıkıca kavıyorum.

Ona gülümsüyorum ve bu onu rahatlatıyor gibi görünüyor -herkese olduğu gibi- onu arabasına kadar takip ediyorum.

"Adın ne senin?" Otoparktan çıkarken daha önce sormadığım için pişmanlık duyarak soruyorum.

"Carmen," diyor. "oldum Freddy."

Tekrar karar vermeden önce antrenman için zar zor giyiniyorum. Sadece birkaç dakikalığına.

Yorucu bir turun ardından biraz rahatlamak için kollarımı başımın üzerine uzattığımda yatak çıplak sırtıma ipeksi bir yumuşaklık veriyor. Carmen iki bardak koyu likörü odaya taşıırken memnun ve pitoresk bir şekilde sırtıyor, teni balkonundan ve büyük pencerelerinden gelen ay ışığında parlıyor.

Parmağımı siyah saten elbisesinin eteğinde gezdiriyorum, oda nihayet dönmeyi bıraktığında ona sırtıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Carmen bardağımı soruyor. Başımı sallıyorum ve kadehi hızla yudumluyorum. "Bu gece çok iyidim Freddy. Çok yeteneklisin."

Övgü kızartıyor; övgü ve yerginin garip karışımı midemi bulandırıyor.

"İyi bir öğretmenim var," diyorum, gözlerinin biraz parladığını izliyorum.

Okul başlamadan önce bir kez daha karşılaştık ve yurdun önünde arabasında düşüncesizce öptüğüm kadının yeni profesörüm olduğunu fark etmem beni caydırmalıydı. Başta her şeyden utanmıştım, ta ki bana eve gelmemi teklif edene kadar.

Ben de öyle yaptım.

Ve bu beni iyi hissettirdi.

Geç kaldım.

Neredeyse yirmi dakika geç kaldım. Ki bunu birinci sınıftan beri yapmamıştım.

Oyunumu tamamen iptal ediyorum.

Dikkatim dağılmış bir şekilde bağcıklarındaki bir ilmeği kaçırıyorum ve nefesimin altında küfrediyorum.

Bir şeyleri devam ettirmek istediğinde, evet demek neredeyse çok kolaydı. Muhtemelen çok erken yaşlardan beri cinsel olarak aktıftım ve ne yazık ki bu bir öğretmenle ilk kez olmayacaktı.

Ama bu farklıydı. Tuhaftı, onunla birlikte olmamı bu kadar acımasızca istiyordu ve ben de onu memnun etmeyi amaçlıyordum. Onun övgüsünü istiyordum, bunu da ancak onu sert, hızlı ve öfkeli bir şekilde becerdiğimde alabiliyordum. Sanki...

Sanki ondan nefret ediyormuşum gibi.

Hoşuma . Ama sonrasında beni yatıştırması hoşuma gitti. Onu kucaklamama ya da gece kalmama izin verdi. Bakım sonrası yerine benimle yemek yemeyi ya da gezmeyi kabul etti.

konuda benimle sık sık tartışırdı ama ben çaresizlikten ölüyordum.

Buzda kayarken kalecim bana bakmıyor, başımı eğmiş, utanmış bir halde. Koç Harris hiçbir şey söylemiyor, sadece bana onaylamayan bir bakış gönderiyor. Bu da bana *birinin* ona söylememesi gereken bir şey söylediğini .

Bu sadece içimde çalkalanan öfke ve kendinden nefreti besliyor.

"Ciddi misin?" Bağırışlar beni uyandırıyor, yanağım ipek çarşafların üzerinde kayıyor, kaşlarım uzaktan gelen derin erkek sesiyle çatılıyor. "Birkaç hafta daha bekleyemez miydin?"

"Henry, lütfen, sadece git. Bunu yarın konuşabiliriz."

Bu ses Carmen'in, biliyorum. Gerçek anlamını bilmeyene kadar her kelimeye aynı ipliği yerleştirilmiş.

"Hayır. Burası benim evim. Bırakın geçeyim."

Antrenmandayım, orada değilim, neredeyse kendime hatırlatmak zorundayım.

Bu beni zıplatıyor, eşofmanlarımı çekiştiriyor ve neredeyse ayaklarıma takılıyordum, manik bir şekilde fuayedeki - hayır, ön kapıdaki - kargaşaya ulaşmaya çalışıyordum.

Carmen kapıda, kalçasını çerçeveye dayamış, birinin içeri girmesini engelliyor.

"Yarın gelsen olmaz mı? O zamana kadar dönmemen gerekiyordu-" "Bırak gireyim, Carmen."

Odaklanamıyorum. Patenlerim dalgalı, şutlarım özensiz ve geniş. Toren bir keresinde beni uzak durmakla suçlamıştı ama bu sefer gerçekten öyleyim.

Onun yerine ayıyı, yani Toren Kane'i dürtmeye çalışıyorum.

Korumacılık içimde bir gelgit dalgası gibi yükseliyor, zihnimi tırmalayan yanlışlık hissini görmezden geliyorum.

Carmen dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce omzunun üzerinden bana bakıyor.

Bu beni bir an için duraksatıyor. Beni defalarca dışlamaya çalıştı ama ne kadar önemseydiğimi görmesini istiyorum.

Kapıyı açıyorum, kalbim küt küt atıyor, Carmen'i savunmaya, ona ne kadar değer verdiğimi göstermeye hazırım.

" oluyor?" Carmen'in karşısında duran takım elbiseli, uzun boylu, yaşlı adama bakarak soruyorum. Yanına gelip kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözlerimi arasında gezdiriyorum.

Utanmış görünüyor.

"Her şey yolunda mı?"

Toren ilk birkaç seferde, omzuma hızlı bir şekilde vurmasını ve bana karşı savunma yaparken panolara doğru itmesini beklerken bile bunu yapmıyor. Acımasız ama takıma karşı daha kontrollü. Bilerek öyle.

"Aman Tanrım," diye gülüyor adam. "Şaka yapıyor olmalısın, Car."

Carmen gözlerini devirerek, "Henry," diye iç geçirdi. "Yapma-"

"O lanet olası bir çocuk, Car. Lütfen bana onun öğrenci olmadığını söyle."

Hiçbir şey söylemiyor, yanakları neredeyse parlıyor.

Carmen'in tereddütü bir onaylama gibi işliyor ve başını sallıyor, garip, sempatik bir ifadeyle bana bakıyor.

Ben o Kane'i istemiyorum. Rhys'in kariyerini mahveden, onu neredeyse öldüren pislği istiyorum.

"Onu bırakın. Önemli bir şey değil." Öne doğru bir adım attı ve bana üzgün bir şekilde baktı. "Freddy, gidebilir misin? Biz-"

"Ne?" diye sordum. Bu doğru bir soru değil ama kendimi kaybolmuş ve kafası karışmış hissediyorum. "Ben... Ben seni sevdiğimi sanıyordum," diye geveliyorum. Söylemem gereken şey bu değildi. Carmen küfretti ve Henry yanımdan geçip kapıya doğru ilerlemeden önce güldü.

"Kusura bakma evlat," diyor sertçe sırtımı sıvazlayarak. "Benden bahsettiğini sanmıyorum ama ben onun kocasıyım, Henry."

İrkiliyorum, benimle dövüşmeye çalışacakmış gibi geri çekiliyorum. Ama o başını sallıyor. "Bunu çok yapar. Sorun değil."

"Şimdi iyi oynuyorsun, ha?" Beni çevrelerken onu iterek cıvıldıyorum. "Çıldırıldığın videoyu gördüm. Harvard'dan men edilmene neden olan-"

Yanlış, yanlış, . Bununla ilgili her şey yanlış ve geri ve ne yapmam gerektiğini anlayamıyorum.

"Carmen-"

"Freddy," diyor, başı ellerinin arasına düşüyor. Utandı, beri utanıyordu... ama utandığı kişinin ben olduğumu şimdi fark ediyorum. "Sanırım eve gitmen gerekiyor."

Toren'in gözleri Aash'a, altın Aames'e bakarken kısa bir süre duruyor. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Birlikte olduğumuzu sanıyordum... Birlikte olduğumuzu sanıyordum." Kelimeler hissettirdikleri aptalca geliyor ve gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken yüzümü ovuşturuyorum.

"Neden? Öyle ?" Yaklaşıyorum, vücutlarımız o kadar yakın ki sanki bir kavganın kenarlarından geçmiyoruz da oyun planları fısıldaşıyoruz. "Kimdi o? Şu adam mı? Ya da kızıl saçlı-"

"Eğlenceliydi Freddy," diyor Carmen, keskin bir sesle. "Saçmalama, ihtiyacım olan şey bu değil."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve kocasını çağırarak büyük evine geri dönüyor. Zengin bir mahalledeki geniş verandada kayıp, üzgün bir köpek yavrusu gibi dururken başımı eğiyorum, yüzümde aşağılanma ateşi yanıyor.

Toren hiç tereddüt etmeden beni tekrar tahtalara çarptı ve yakamdan tuttu.

"Bırak onu, süperstar. *Tehlikeli* bir zemindesin. Bu sınırlar dışında." Gitmeme izin verdi, kayarak uzaklaşmaya başladı ve bunun onunla dövüşmek istemediği için mi yoksa çok ileri gittiğim için mi olduğundan emin değilim. ikincisi.

Her iki da, derimin altındaki kemirmeyi *dışarı çıkaracak* bir şey için çok çaresizim.

Tekrar yanımdan geçerken onu biraz daha sert itiyorum ve niyetimi belli etmek için yakasından tutuyorum.

"Vur bana," diye bağıryorum. Toren'in gözleri biraz açılıyor ve yüzüne tuhaf bir gülümseme yayılıyor.

"Hey," diye sesleniyor Rhys, oyunu bitirip bize doğru koşarak. Hafta sonundaki Harvard maçından beri Toren'e karşı daha sinirli ama nedenini hiçbirimize söylemiyor. "Geri çekilin."

Kane'i tersliyor, beni değil, kışkırtıcıyı.

Kane omzunun üzerinden tembelce, "Siktir git, Koteskiy," diyor.

"Biriyle dövüşmek istiyorsan, benimle dövüşebilirsin," diyor Rhys, bu da dövüşmek isteyen *ben olduğumu* bildiğim için biraz utanmama neden oluyor.

Herkesin onun mücadele etmeye çalışan kişi olduğunu düşünmesi Kane'i kızdırıyor mu? İnsanlar bana *playboy, okul sürtüğü* dediklerinde benim gibi mi hissediyor?

"Öyle mi?" Kane gülüyor, beni devam ederken kaptanımızın dikkatini hafifçe dağıtıyor. "Bilmiyorum Rhys, görünüşe göre sen havlıyorsun ama kız arkadaşın ısırtıyor." Rhys bize doğru atlıyor - onu neredeyse *hiç* dövüşürken görmemiştim ama

Sadie onu öfkелendirdi, eldivenlerini fırlattı.

Bennett "Dur!" diye başırarak kavgaya karışır. Kafesini yırtıp atıyor. "Hepiniz geri çekilin." Rhys'i geri çekip uzaklaştırdı. "Sakin ol. Sen de, Kane."

"Hayır." Toren alaycı bir tavırla formamı bıraktı ve eldivenlerini fırlattı. "Güzel süperstarımızın buna ihtiyacı var. Değil mi?"

"Gidelim," diye hırladım.

"Acıyor, ha?" Toren Cheshire kedisi sırtışıyla huPs yaptı. "Sadece vur bana, pislik."

"Elbette," diye sırtıyor Kane, yakamdan tutup beni öne doğru çekiyor. "Ama bu seni daha iyi hissettirmeyecek. Güven bana."

"Evet, evet."

"Ciddiyim," diyor Toren, beni tekrar sarsarak. "Bunu yıllardır yapıyorum."

"Ve?"

"Ve ne? Hâlâ karnımdan vurulmuşum gibi hissediyorum ve kan kaybediyorum." Karnıma bir darbe indiriyor, ama geldiğini görerek geriliyorum. "Asla durmuyor ve asla daha az acıtmıyor."

Ve sonra, Kane .

bir kışkırtıcıyım - harika bir cıvıltıyım - ama kavga eden biri değilim. Birkaç kavgaya karıştım ama gerçekten kavga etmeyecek, uzaklaştırma ya da ceza alma riskine girmeyecek kadar iyi bir oyuncuyum. Ama bu sefer bunu istiyorum. Acıdan uzaklaşmak için.

Ama işe yaramıyor.

"Kafanda bu tür fanteziler kuruyorsun ve ben senin incinmeni istemiyorum."

Ona tekrar vurdum, çenesini kırdım.

"Senden kurtulması için ona yalvardım."

Bir tane daha, ama şimdiden yavaş, hissettiriyor. Nefes nefese kaldım, yüzümden ter akıyor.

"Elbette senden hoşlanıyorum. Hoşlanmayacağım hiçbir yanınız yok."

Dün geceki güzel ve acılı halinin görüntüleri zihnimde dolaşıyor. Arabamın arka koltuğunda, uzanmış, sokak lambaları bronzlaşmış bacaklarının üzerinde parlıyor. Yüzü çökmüş, gözleri beni tanımıyormuş gibi kocaman...

"Matt, hayır. Dur."

"Beni dışarı atmayacağını söylemiştin."

Dikkatim kadar dağınık ki Toren beni yere düşürecek kadar sert vuruyor ve edecekmiş gibi hızla üzerime atlıyor.

Ama durdu.

"Her ne yaptıysan," diye tersliyor Kane, gecenin tüm keyfi hızla azalıyor.
"Düzelt şunu."

Beni orada yatarken bırakıyor, sözlerinin karanlık tehdidi üzerimde geziniyor.

BÖLÜM 50

Ro

Daha kapıyı çalmadan Freddy olduğunu anladım.

Kapıyı yavaşça açıyorum, sanki yara bandını gerçekten korkuyormuşum gibi, sadece daha çok acıtıyor. Onu santim santim ortaya çıkarıyorum; başım eğik, gözlerim havada. Kapımın önünde dururken çok küçük görünüyor, dudağında ve kaşında bir kesik, gözünün etrafı kırmızı - Bennett'in on dakika önce bana gönderdiği mesajı düşününce bunu bekliyordum.

Onu bekliyordum ama bu şekilde değil. Terli, saçları nemli ve duştan çıkmamış. Patenlerini ve hokey pantolonunu çıkarmış, eşofmanlarını giymiş ve kampüs boyunca yurlara doğru koşmuş gibi görünüyor.

"Hey," diyorum, nazik ve sessiz. Kafasını kaldırıp bakmıyor.

Şükran Günü tatili resmen başlamadan bir gün önce yurt boşaldı ve Sadie tatil için kardeşleriyle birlikte Koteskiy'lerde kalmaya gitti, bu da beni aşırı buruk bir duyguya sürükledi. Sadie, Oliver ve Liam'ın ev diyebilecekleri bir *aileleri* olduğu için sonsuz mutluyum. Ama boş yurt dairemizde biraz yalnızım.

Şimdi Matt Fredderic'in kasvetli 1gure'unun odaya girmesine izin vermek için geri çekildiğimde bunun için minnettarım.

"İçeri gel," diyorum, hafif bir komut gibi. Beni takip ediyor, titriyor, ama eşiğin hemen içinde duruyor, çantasını omzunda beyaz parmaklı bir 1 ile tutuyor.

"I-" Kısa kesiyor, boğazını temizlerken sesi kalınlaşıyor. "Özür dilerim." Hâlâ bana bakmıyor.

"İyi misin, Matty?"

Başını salladı, yavaşça ve titreyerek.

Onunla ilgilenecek, ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var. Bu yüzden onun sıkılmış 1. kolunu elime alıp yavaşça açıyorum ve çantayı omzundan çekiyorum. Odamın kapısının yanına koyuyorum.

"Benimle gel."

Sesimi fısıltı sessizliğinde tutarak onu odama ve banyoya doğru çekiyorum. Suyu sıcak açıp banyo lavabomun altından AuPy havluyu alıp tezgahın üzerine seriyorum.

"Duş al. Acele etme, ben de yüzündeki kesiği temizlemek için biraz stuP getireyim. Tamam mı?"

Başını sallıyor, sonunda gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşuyor. "Tamam."

. . .

Matt banyodan çıktığında her nasılsa daha kötü görünüyordu, saçları damlıyordu ve üzerinde sadece ona bıraktığım boxer külot vardı. Kapının yanındaki koridorda duran sırt çantasını karıştırıp yumuşak, gri bir eşofman altı aldı.

Çok yorgun.

Mazzy Star, hoparlörde döngü halindeki bir çalma listesinde sessizce çalıyor, "Quiet the Winter Harbor" yumuşak bir şekilde bize serenat yapıyor.

"Buraya gel," diyorum onu yanıma çağırarak. Üstümü değiştirdim ve yatağımın üzerinde, duvara yaslanmıŒ oturuyorum. Işıklar sönük, sadece peri ışıkları parlıyor, Matt kararsız bir halde yatağın üzerinde ağır ağır diz çöküyor.

"Beni istiyorsun-"

"Yere yat." Başka bir komut, yumuşak ama net.

Yanımda yatıyor, başı kucağımda.

Antiseptik mendili alıyorum, yırtarak açıyorum ve yüzündeki kesiklere doğru çekiyorum. O irkilmiyor ama ben , içimde sempati acısına benzer bir şey titriyor.

Küçük ilk yardım kutumuzda bulduğumda beni güldüren Hello Kitty bandajı şu anda yanlış hissettiriyor, ancak şikayet etmeden kaşının kırık derisine koymama izin veriyor.

Sadece bana , gözleri fal taşı gibi açılmış ve içinde.

"Olay olduğuunda orada değıldim," diye mırıldanıyor, yan dönerek. "Ve sonra... iyi değıldim, iyi değıldim."

Onu durdurmak, sorular sormak istiyorum, çünkü bu güzel, hassas adamı anlamak için çok çaresizim. Ama yapmıyorum, onun yerine çıplak sırtını hafifçe kaşımak için elimi kaldırıyorum.

"Annem öldüğünde orada değıldim. Oraya gittiğimde, o gitmişti. Archer ... İkimiz de o evde kalmayı kaldıramadık. Bir hafta sonra geri geldim.

"İyi değıldi, artık hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Ben de çok içmeye başladım. Ve sonra o oradaydı-"

Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor, vücudu bir an için geriliyor.

"Kim?" "Kim?" diyorum.

"Carmen," diye yanıtlıyor, utanç yanaklarını renklendirirken. "Ben... Dr. Tinley ile bir ilişkim vardı."

Midem bulanıyor - nedense *hiç* de beklediğim gibi değıl ama yine de hissettiğim şey sürpriz değıl. Bu hastalık, çünkü hayal gücüm dönüyor. Binlerce soru sormak istiyorum ama tutuyorum.

Ben sadece konuşması için yer tutuyorum.

"Birinci sınıfta biyoloji profesöründü ve ben... Berbat durumdaydım, Ro. Çok aptalcaydı. Nedenini bile bilmiyorum-"

Sert bir yutkunmayla kendini keser.

"Bu aptalca," diye tekrarlıyor. "Ama biz hiç durmadık. Çok depresyondaydım ve içiyordum. Akıllıca değıldi ve şimdi utanç verici-"

"Utanç verici değıl," diye fısıldıyorum, kelimelerin dökülmesini engelleyemiyorum. "Yas tutuyordun."

Hafifçe başını sallar. "Sanırım bunu biliyordu. Ve sanırım bana şekilde sahip olmak onun için daha kolaydı. Beni elinde tutmak-ama o evliydi." Sesi neredeyse çılgına dönüyor. "Evliydi ve ben bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum, Ro."

"Sana inanıyorum, Matt."

İtiraf onu sakinleştiriyor, başı kucağıma yaslanıyor, saçları nemli ve yumuşak, tişörtümün yukarı kalktığı çıplak baldırına değıyor.

"Utanç vericiydi. Kocası orada duruyordu ve ben orada lanet bir çocuk gibi dururken onlar kavga ediyorlardı. Bu iğrenç ve nefret ediyorum... Ben

Sonra kendimden nefret ettim. Sarhoştum, pasaklıydım ve profesörümle yatıyordum, kaderimde tam da herkesin söylediği şey olmak vardı. Okul sşrtşğş.

Nefret dolu sözcükler boğazında düğşmleniyor, onları zorla çıkartıyor.

"Ama gerçek olduğunu sanmıştım. Ona aşık olduğumu sanıyordum," diye gülüyor ama

içinde mizah yok. "Ben de beni *sevdiğini* sanıyordum."

İtiraf kırık dökük, yürek burkucu ve göğsşmş ağrıtıyor. Acaba

Hiç kimseye bundan bahsettin mi?

"Bana üzgşn olduğunu, 'yanlış bir izlenim edinmemi' istemediğini söyledi."

Bu sefer bir chuP. "Ama o kadar ki..."

Neredeyse çok uzun süre duraklıyor, gözleri akmamış yaşlarla doluyor. Hayatının bu dönemini yeniden yaşamak onu tüketiyor, bedeni gittikçe ağrılaşıyor.

"Onun için bir şey ifade ettiğimi düşşndüğşmş, bunun seksten başka bir şey olduğunu. "Ciddi bir seçenek" olduğumu. Sekste iyiydim, vücudumu iyi kullanıyordum ama benden *daha fazlası* için hoşlandığını sanıyordum. Ve sonra, herkesin beni sadece bu şekilde göreçeğini fark ettiğimde? Bunu kabullendim. Ve... herkes beni için daha çok sevdi. Böylece *Freddy* oldum. İyi vakit geçiren adam, hokey yıldızı. Parti yapan bir playboy efsanesi."

Matt bir kez titriyor ve bu titremeye dönüşşyor. "Annem beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı."

"Hayır, Matt, öyle söyleme."

şimdi tüm vücudu titriyor, gözyaşları nihayet yanaklarına dökşlşyor. Sırt üstş yuvarlanıyor, elleri gözlerini kapatıp ovuşturmak için kalkıyor, saklanmaya çalışıyor ama her zamanki havalı, mizah dolu maskesi yok.

Onu yavaşça ve olarak, yüzşnş karnıma dönene kadar çeviriyorum, parmaklarım kafa derisini kaşıyor ve saçlarını nazikçe okşuyor.

"Özşr dilerim. Neden titrediğimi bilmiyorum," diye sessizce konuşuyor, gözyaşları hâlâ sessizce akıyor. "Üşşmşyorum."

"Sorun yok Matt." Başını karnıma bastırıyorum, şakağını öpmek için üzerine eğiliyorum. "Her şey ."

Hıçkırıkları yatışana kadar bekliyorum, sonra onu kucağıma çekip başının altına bir yastık koyuyorum ve üzerini bir battaniyeyle örtşyorum. Çok yorgun, gözlerini hızla kırpıştırıyor ama kapatmıyor; izlemeye devam etmeye çok odaklanmış

Ben. Müziği kapatıp yatağın kenarındaki ışıklara uzandım, o sırada eli beni durdurmak için uzandı.

"Açık kalsın," diye fısıldıyor. "Seni görebilmek istiyorum."

"Tamam," diyorum, kalbim hâlâ boğazımda, onun yanındaki çok küçük yatağa sürünerek giriyorum.

Bu sefer sarılmıyoruz, onun yerine el ele tutuşup alınlarımızı birbirine bastırıyoruz. "Biraz uyu," diyorum ve burnuna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Uyuyamayacağımı biliyorum. Geceyi onu izleyerek geçireceğim, çünkü başka bir şey yapamıyorum. Bu bir ihtiyaç olduğu kadar bir istek, onunla ilgilenmek, onu korumak. Kucağıma bıraktığı bilgilerle zihnim dakikada bir milyon mil hızla dönüyor.

Bir an için uyuduğunu düşündüm ve uzaklaşmaya başladım. Dizüstü bilgisayarımı alıp tüm planlarımı harekete geçirmek için. Ama elimi biraz daha kavrarken daha derine, bedenime daha yakın bir yere sokuluyor.

"Annemi özledim."

Asla tanıyamayacağım kadın ve onun çok sevdiği çocuk için yas tutarken ağlamamı sessiz . Bilmese bile gurur *bildiğim* çocuk.

Onunla ilgileneceğim, ona sessizce söz veriyorum. *Söz veriyorum.*

BÖLÜM 51

Freddy

Kendimi bir tır çarpmış ya da kesinlikle içmediğim alkolden dolayı akşamdan kalma gibi hissediyorum.

Toren Kane'in sol kroşesi yüzünden başım ağrırken, gözlerimi kırıştırarak açtığımda Ro'nun rahatsız bir şekilde başını duvara dayamış, hâlâ uyuduğunu görüyorum. Başım gömülmüş, kollarımla bacağını yastık gibi göğsüme sarmıştım.

Dün gecedен kalan anılar sistemime iyi geldi, ama pişmanlık ya da endişe yerine... rahatlama hissediyorum. Sanki göğsümde ve omuzlarımda sonsuza dek duran dev kaya parçası nihayet yontulup gibi. Yok olmadı ama hafifledi.

Kendimi yavaşça ondan kurtarıyorum, için mutluyum, böylece yatağa uzanması için nazikçe eğebiliyorum, etrafına bir battaniye sarıyorum. Sakin bir gülümsemeyle vücudu yastıklara gömülüyor.

Onunla ilgili güzel olan çok şey var, canlılığı ve bulaşıcı neşesi. Ama Ro'nun böyle rahat, uykulu ve bitmemiş olması kalbimi çeviriyor.

Saçlarını geriye atıp yanağına bir öpücük konduruyorum.

Dün gece hakkında çok fazla düşünmemeye çalışmak da endişemin artmasını engellemiyor. Tüm itirafım ve ardından gelen çöküş hakkında ne hissettiğini bilmemek sinirlerimi yıpratıyor.

Onun için bir şeyler yapmalıyım.

Ro ve Sadie'nin dairesindeki mutfak bence çok boş ama buzdolabının arkasında yapması kolay bir kutu bisküvi ve yarısı dolu bir karton yumurta var.

Bu kadar yeter.

Sweatshirt'ümü -hızlı bir testten geçirerek- ve Ro'nun yurt anahtarlarını alıyorum, merdivenlerden soğuk ve boş kampüse çıkmadan önce kapının yanında ayakkabılarımı giyiyorum.

İki bina ötede bir kahve dükkanı var - neyse ki mola için hala açık - oradan onun için buzlu kirli chai latte ve kendim için de sıcak siyah kahve alıyorum. Çalışan sadece bir kişi var ve o kadar yavaş ki, bitirmesini beklerken deli gibi etrafta dolanıyorum, çünkü çoğunlukla telefonumu unuttum ve bunun ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Ro'nun yatakhaneğine döndüğümde uyanıktı ve beni görünce biraz şaşırmış görünüyordu.

"Buradasın."

"Uyanıksın."

Birbirimizin üzerine konuşuyoruz, bitirirken ikimiz de gülüyoruz. "Özür dilerim." Başımı sallıyor. "Ben yapmadım, bu pipi mi?"

"Um, hayır." Bir an için pişmanlık duyarak ayaklarımı sürüyorum. "Bu buzlu, kirli bir chai. Düşündüm de... Geri dönüp sıcak kahve alabilirim. Ya da benimkini alabilirsin."

Bir adım öne çıkıyor ve buz gibi elimden soğuk içeceği kapıyor. "Bu benim favorim."

Başımı salladım. "Biliyorum."

İkimiz de sessizce duruyoruz ama sessizlik çok fazla. Ona ne düşündüğünü sormamaya çalışıyorum, ona savunmasız olması için alan tanımaya çalışıyorum, ta ki konuşmaya başlamayacak kadar dönecek olana kadar.

"Özür dilerim," diye geveledim. "Dün gece için özür dilerim ve-ve biliyorum yapmamalıydım... Hala burada olmalı mıyım yoksa gitmemi mi istiyorsun bilmiyorum. Ama sen bir şey söylemeden önce, yemin ederim evli olduğumu bilmiyordum."

"Evli mi?" Ro tersler. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kötü bir insan olduğumu ya da benden daha kötü bir insan olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Dur," diye bağırıyor. "Matt, ben..."

Başlıyor, ağzını tekrar tekrar açıp kapatıyor ama kelimeleri çıkaramıyor.

"Programından çekiliyorum," diye ağzından kaçırıldı, kaşları çatılmıştı. Söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi.

"Ne?"

"Tinley'nin programı," diye homurdanıyor, ses tonunda tiksinti belli oluyor. "Programdan çekiliyorum."

Ro'dan hiç böyle bir ses duymamıştım. Gözlerindeki o ateşli, öfkeli bakışı da hiç görmedim. Sert ve kararlı ama Carmen'in adını öfkeyle titremeden zar zor söyleyebiliyor.

"Sana ne yaptı? Bu affedilemez, Matt. Senden faydalandı, seni kullandı, seni manipüle etti-"

"Bana baskı yapmadı, ben istekliydim. İstedim-"

"Senin istekli olman ve bunu istemen, onun senin üzerinde güç sahibi olmadığı, bunu sana karşı kullanmadığı, seni manipüle etmek için kullanmadığı anlamına gelmez. Ve sen bana söylemesen bile bunu yaptığını biliyorum, çünkü bunu her yapıyor!"

Tiradının sonunda neredeyse bağılıyor, kulaklarından metaforik buhar fışkırıyor.

O... . Carmen'e kızgın, bana değil. Carmen'e benim için kızgın. Başım dönüyor.

"Artık onunla çalışmak istemiyor musun?" Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Ben... Bana kızacağından ."

"*Sana* neden kızayım ki?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor.

"Çünkü stajını, yüksek lisans planını, her şeyi mahvettim. Ve Ro, söz veriyorum, eğer onunla çalışmak istersen, bunun için sana asla kızmam-"

"Kızmak mı?" Güzel yüz hatlarına inançsızlık çöktü. "Matt, seni önemseyen hiç kimse bir daha o kadının etrafında olmak istemez. Ben asla

- *Tanrım*, dönem sonuna kadar onunla aynı odada kalmayı nasıl başaracağımı bile bilmiyorum. Tabii ki onun programına yaptığım başvuruyu geri çekiyorum."

Yüzündeki kararlılık karşısında nefesim kesilirken, hayranlığım sevgiyle karışıyor. Danışman toplantımda, yaşı ve deneyiminin iki katı olan kadrolu profesörlerle yüzleşirken, onların hayal kırıklığı ya da kendisinden şüphe duymaları karşısında gözünü bile kırpmadan aynı bakışı takınmıştı.

Onu seviyorum.

Hayranım ve bundan daha fazlası var; onu Rosalie'm yapan her parçasına hayranım.

"Tamam," diyorum aptalca başımı sallayarak.

"Khabra'nın programına başvurmaya başladım bile. Ve aslında o çok daha iyi bir 1t olacak. Tyler planlarımı bozmadan önce zaten ilk onu seçmiştim."

"Ro-"

"Ve gelecek dönem yeni bir öğretmene ihtiyacın olmayacak. Geçiyorsun, birincisin. Ve yardıma ihtiyacın olursa, bana soracaksın. Bu yüzden Ocak ayında bunun bir faktör olması konusunda endişelenmemize bile gerek yok ve ben sadece özel ders verebilirim."

Bizi o kadar rahat kullanıyor ki göğsüm sıkışıyor, konuşmakta zorlanıyorum. "Ro?"

"Programımdaki çocuklar sadece"-gözlerini devirerek başını sallıyor
-"Berbat. Zaten korkunç bir çalışma ortamı. Ayrıca, Dr. Khabra'nın tüm müfredatının benim istediklerime daha uygun olduğu konusunda kendimi çok daha emin hissediyorum. Ve-"

Konuşmasını kestim. "Bunu benim için mi yapıyorsun?" Durdu, geniş ela gözlerini kırıştıtırarak bana baktı.

"Ve söylediğim tüm nedenlerden dolayı. Ama... evet," diyor usulca.

Bir sırtıma patlak veriyor, kalbim göğsümde bir yapışkan yığının dönüşüyor çünkü bu birinin benim için yaptığı en özverili, koruyucu, inanılmaz şey.

"Bunu benim için yapıyorsun." İfadeyi tekrarlıyorum, ona mı kendime mi emin değilim.

Ona ulaşmak için attığım üç adım bana çok uzun geliyor. Onu kollarımın arasına almak her zaman iyileştirici olmuştur; sanki yumuşak bir şey, bir türlü onaramadığım yaralarımı bastırıyormuş gibi.

"Şimdi seni öpeceğim."

"Lütfen," diye inliyor, dudaklarım dudaklarına önce kelimeyi zar zor çıkarıyor. Nazik olmaya çalışıyorum ama onunla gerçekten birlikte olma özgürlüğü beni çılgına çeviriyor, her yerine dokunma ihtiyacı duyuyorum.

Duvara doğru geri geri gidiyoruz, öpüşürken biraz kıkırdıyoruz. Ve ben rahat bir nefes alıyorum. Performans göstermem, Ro'nun istediği gibi olmam için üzerimde baskı yok, çünkü onun istediği *benim*.

Seks olsun ya da olmasın. Hokey olsun ya da olmasın. Benim zeki, nazik ve iyi bir insan olduğumu düşünüyor. Ve itiraf etmesi ne kadar zor olsa da, beni gerçekten böyle gören ilk kişi o

Kendime karşı dürüst olursam, ilk kez kendimi tamamen teslim etme konusunda rahat ve heyecanlı hissediyorum.

Ro geri çekiliyor, ben öpüşmeyi keserken bir saniyeliğine göğsümü itiyor. Bu kez gözleri benimkileri arıyor, dudakları yeni öpülmüş, yanakları pembe. O kadar dikkat dağıtıcı ki, yine de en iyi *ona* odaklanabiliyorum.

"Şükran Günü için eve gitmiyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve o da utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Öyle misin?" Büyük boy tişörtünün geniş kollarının altındaki çıplak kollarını ellerimle aşağı yukarı ovuşturarak soruyorum.

Başını ve ben de sırtarak onu kollarıma alıyorum.

"Harika, o zaman tüm tatili birlikte geçirebiliriz." Boynunu ısııyorum ve onu nazıkçe dağınık yatağına geri fırlatıyorum, takip ederken kahkahasının sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

BÖLÜM 52

Freddy

Tatilin ilk gününü gülünç sayıda YouTube videosu izleyerek, uyuklayarak ve yatakta yemek yiyerek geçirdik - ki bu da *Şef Ro*'nun mutfakta bana patronluk taslamasına ve sürekli dikkatini dağıtmaya çalıştığım için beni azarlamasına izin verdikten sonra oldu.

Geceleri bizi çarşafların içine sokmaya ve ellerimi onun vücudunda gezdirmeye çalışıyorum ama Ro'nun buna hiç niyeti yok.

Bunun yerine, ağzımdan gurur sesler çıkaran bir masaj için beni yatağa yüzüstü yatırıyor. Ama kaçınılmaz olarak ona baktığımda Ro'nun yanaklarındaki Aush'a bakılırsa, ben seslere kızmıyorum. Ro'daki ePect her zaman buna değer.

O yattıktan ve vücudum yapış yapış olduktan sonra sarılıyoruz ve ikimizin de izlemediği bir film açıyoruz, sessizce nefeslerimizi paylaşıyoruz ve gözlerimizi kapatmaktan ya da yaklaşmaktan çok korkuyoruz.

"Seni şimdi becermek istiyorum," diyorum gömleğini bedeninden çekerek ve Ro'nun gözleri kocaman açılıyor.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum ve onu yüzüstü yatırıyorum, kulağına eğilerek "Ne kadar pis bir zihin" diye mırıldanıyorum. Elleri çarşafları kavırıyor, boynunda, omuzlarında ve kollarında kaz tüyleri dalgalanıyor.

Ellerim bana sürdüğü lavanta kokulu losyona uzanıyor, tenine bastırmadan önce ellerimde ısıtıyorum.

Ondan bir inilti yükseliyor, alçak sesle ve beklenmedik bir şekilde ve aletim anında kaya gibi sertleşiyor. Her halükarda sertleşecekti -Ro'ya dokunmak benim için bir sapkınlık- ama onu *duymak*? Mutluluğun başka bir seviyesi.

"zorunda değilsin-" Cümlesi bir başka iniltiyle kesiliyor.

"İstiyorum. Ve sen de bunu hak ediyorsun," diye fısıldıyorum, kendi kendime omurgasına birkaç öpücük konduruyorum. Sütyeninin dantelli arkasına uzanıyorum, minik kopçası benimle alay ediyor, beni durdurduğunda losyonu sürmek için altına eğilmeden önce.

"Onu alabilirsin."

Ro'nun önerisi bir esinti kadar sessiz, ama kulağımda bir megafon gibi duyuyorum.

Tereddüt etmeden tokayı ustalıkla açıyorum ve tenine saygıyla masaj yapıyorum, yumuşak, ince uyku şortunun düşük eteklerini kızdırdıkça daha da cesurlaşıyorum.

Kaslarındaki gerginliğin azalmasıyla rahatlayan inlemeleri yavaş yavaş... başka bir şeye .

Nefes alış verişlerinin ne kadar hızlı ve ağır olduğunu, yatağının çarşaflarını ne kadar sıkı kavradığını fark ettiğimde geri çekiliyorum. Ro nefes nefese, hafifçe yatağına sürtünüyor, kalçaları dalgalanıyor.

O kadar sıcak ki, derin bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum ve eşofmanımın üzerinden sikimi sertçe kavıyorum.

"Özür dilerim," diyor Ro aniden, sırt üstü yatıp yüzünü gizleyerek ve başını sallayarak. "Ben- benim neyim var bilmiyorum-"

"Ro." Vücudunun üzerinde geziniyorum. "Kes şunu, tamam mı? Özür dileme. Senin hiçbir sorunun yok."

"Ben-ben öyle değilim-"

Küstahça elini çarşaftan tuttum ve sikimi kavraması için çektim, kaya gibi sertti ve eşofmanlarıma karşı zorlanıyordu.

Daha fazla itiraz etmeden bana bakarken gözleri büyüyor, göz bebekleri şişiyor. Tereddütte ellerini vücudumdan çekip arkasına götürüyor ve yarı dirseklerinin üzerinde oturuyor.

"Bir şey yapmak istiyorum," diyorum dizlerimin üzerine oturarak. "Kendine dokunmanı istiyorum."

"Sen beni izlerken mi?"

Yüzünün her yerinde endişe var, ama aynı zamanda ilgi ve merak da var. olmuş durumda ama gergin. başa çıkabilirim.

"Sen de yapar mısın?" diye sorar. "Lütfen mi?"

"Senin için kendime dokunmamı ister misin? Sen o güzel küçük amcığınla oynarken sana küçük bir gösteri mi yapayım?"

Kadının nefesi kesiliyor ve bacakları birbirine yapışarak sıkılıyor. Şehvetle ıslanmış utancı her zamanki gibi sarhoş edici. Tyler'ın oraya koyduğunu bildiğim endişenin altında bile o kadar yüz­süz ve istekli ki.

Ro'nun kendi zevkinin sorumluluğunu alacağı bir gün olacağından eminim. Ne istediğini sormaktan korkmayacağı bir gün. Ama o zamana kadar, ona liderlik etmekten mutluyum. Ona bir şeyler istemesini, her şeyi istemesini *istediğimi* göstermek için. İyi hissetmesi için.

"Şortunu , Rosalie. Ve arkana yaslan."

Gözlerini benden ayırmadan, yavaş ve dikkatli bir şekilde yapıyor.

"Aferin kızıma." İnliyor ve ben arkama yaslanıyorum, eşofmanlarımı çıkarıyorum ve kendimi elime alıyorum. "Benim için bacaklarını aç, prenses."

Yine, tereddüt etmeden yapıyor, parlayan bronz üst uylukları ne kadar tamamen gösteriyor.

"Çok güzelsin Ro," diye nefes alıyorum. "Ve benim için çok ıslaksın."

Eli *ağrıdığını* bildiğim yere uzanıyor, ama ben küçük yatakta öne atılıp bileğini tutuyorum, muhtaç dudak büküşünün tadını çıkarıyorum.

Kulağına doğru eğilip orayı dişlemeden önce onu hızlı ve iffetli bir şekilde öpüyorum. "Matt-"

"Sus, bebeğim, biliyorum. Söz dokunmana izin vereceğim ama ben söylediğimde yapacaksın. Tamam mı?"

Ben uzaklaşırken inliyor ama bol başını sallıyor.

"İşte benim güzel kızım." Bacaklarının arasında diz çökmeye devam ediyorum ama şehvet ve ihtiyacın kıvranışıyla tüm vücudunun hareketini izleyebileceğim kadar geriye çekiliyorum.

"Önce memelerini yalamanı, sonra meme uçlarıyla oynamanı istiyorum, tamam mı Ro?" "Tamam," diye nefes alıyor, talimatlarımı uyguluyor. Göğsü kabarıyor, derisi parlayan pembe altın.

tabanını 1rm tutuyorum, omurgamın tabanındaki sürekli karıncalanma saldırısını durdurmak için ucumu biraz sertçe sıkmak için uzanıyorum.

"Şimdi yavaşça elini kalçalarına doğru götürmeni istiyorum." Sesim hırıltılı, çok tahrik oldum ama ona doğru eğildim. "Amin dışında her yerine dokunabilirsin."

Dediğimi yapıyor, elleri vücudunun kızarmış uzunluğu boyunca kayarken titriyor, bir elinin parmaklarında göğüs ucunu yuvarlıyor. Diğeri sanki dokunmamak için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bir an için kalçasını kavırıyor.

Kendisiyle dalga geçerken sabırla bekledim.

Kalçaları boş havaya doğru kalkıyor, ayak parmakları kıvrılıyor. "Matt," diye bağırıyor, neredeyse bir sızlanma gibi. "Lütfen-" "Kendine dokun Rosalie," diye fısıldıyorum.

Tereddüt yok, eli bacaklarının arasına dalıyor ve geri çekilmeden ve iki Ingers ile etrafta dolaşmadan önce klitorisine 1rmly bastırıyor.

Kendimi okşamaya başlıyorum ve o hemen tüm hareketlerini durduruyor, gözleri elimin kabaca sikimi ovduğu yere kilitleniyor. " bu. Yalnızken kendini nasıl boşalttığını göster bana." Gözleri hareketten hiç ayrılmasa da o ana geri dönmesini izliyorum.

Ro dudağını ısıyor, sanki kendi uyarılma seslerini durdurmaya çalışıyor.

Tekrar vücuduna doğru eğilerek alt dudağını dişlerimle çekiyorum.

"Her şeyi duymak istiyorum. Tüm o sesleri. Sevgilimin iyi vakit geçirdiğini bilmek istiyorum."

Sadece benim sözlerimle bile içinden bir inilti geçiyor ve gözlerini bu kadar yakından görmek çok sarhoş edici. Bu yüzden bir dirseğimin üzerinde dinlenmeye ayarlıyorum, diğer elimle kendimi mastürbasyon yaparken, bacaklarının arasını daha hızlı ve daha sert ovuştururken yüzünü izliyorum. Nefesindeki kesilmeler bana gerçekten ne kadar yakın olduğunu söylüyor.

"Senin için burada olmadıgımda böyle mi geliyorsun prenses?"

"Mm-hmm," diye ciyaklar. "Seni çok düşünüyorum."

Sikeyim. daha önce söylemişti, duşta, ama şimdi, ondan önce boşalmamak için kontrol etmeye çalışırken, çenemi sıkma gücüyle neredeyse ikiye ayırmama yetiyor.

"Öyle mi?"

"Seni hayal ediyorum. Seks sırasında nasıl olduğunu. Bu işte ne kadar iyi olduğunu..." diye nefes alıyor. "Bazen *bana* öğrettiğini düşünüyorum, sanki ben senin öğrencinim ve sen de benim öğretmenimsin."

Lanet olsun. Dayanamıyorum, orgazmım artıyor, neredeyse çok hızlı bir şekilde içimden geçiyor.

"Rosalie-"

"Geliyorum," diye inliyor, bacakları hala arasında diz çöktüğüm yerde bana sarılıyor. "Matt."

Gelirken ismimin sesi, kendini oraya götürmek için çizdiği fanteziyle birlikte, yıldızları görece kadar sert boşalmam için yeterli, kendimi karnına boyarken kolum beni dik tutmak için titriyor.

Ben dönüp yanağını, ağzının kenarını, alnını saygıyla öpmeden önce ikimiz de uzun bir süre nefes nefese kıpırdamadan duruyoruz.

"Orada kal," diyorum usulca. "Seni temizleyeceğim."

"Tamam," diye mırıldanıyor, gevşek ve uykulu, ben banyoya doğru geri geri yürürken kollarını başının üzerinde uzatıyor ve sertçe duvara takılıyorum. Yatakta yatan Ro'dan bir kahkaha geliyor, bu da anında gelen omuz ağrısına şükretmem için yeterli oluyor.

Cildini temizlemek için ılık, ıslak bir bezle geri dönüyorum, sonra arkasından gitmek için onu yuvarlıyorum. Onu göğsüme çekerek saçlarıyla oynuyorum ve kollarımda yumuşayıp ağırlaşırken buklelerine kalıcı öpücükler konduruyorum.

"Uyu prenses."

BÖLÜM 53

Ro

Matt Fredderic ile randevum var.

İlk randevumuz değil ama bunun *en iyi* randevumuz olacağına kararlıyım.

Kahvaltıda tost ve reçel yedikten sonra Matt *ilk gerçek randevumuz* için hazırlanmam için beni yalnız bıraktı ve bana sadece sıcak ve rahat giyinmemi tavsiye etti.

Ama bir *randevu*, heyecandan başım dönüyor, bu da gardırobum Aoor'da patlamış gibi görüne kadar yaklaşık on beş farklı kıyafet fikri denemem anlamına geliyor. Hayal kırıklığı gözyaşlarım başladığında, dizüstü bilgisayarımı açıp en iyi arkadaşımı arıyorum.

"Selam," diyor Sadie yavaşça, yarı uykulu görünüyor. Saçları düğüm düğüm , bir gözü hâlâ kapalı, gri gömleğinin yakası neredeyse omzundan sarkıyor.

"mı seni?"

Nefes alıyor. Bazılarına alaycı gelebilir ama bu bir Sadie Brown gülüşü.

"Saatin neredeyse 11 olduğunu düşünürsek, evet, ama saatler önce kalkmış olmalıydım." Nefesinin altından *aşırı korumacı hotshot*'lar hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

"Bileğin nasıl?" Bilgisayarım kucağımdayken yatağımın ucuna yerleşerek soruyorum.

Sadie, erkeklerin Harvard oynadığı hafta sonu bileğini burktu. Ne olduğunu bana doğrudan anlatmadı ama kaslarını aşırı çalıştırmaktan kaynaklanıyormuş. Buna bir de paten koçunun aniden rahatsızlanması eklenince, kafamda daha iyi bir resim oluşmaya başladı - özellikle de erkek arkadaşı ve onun tüm ailesi Sadie ve kardeşlerine karşı *çok* korumacı davranırken.

"Tamam."

Gözlerini deviriyor, tam o sırada uzaktaki bir erkek sesi "Bir değil" diye bağıyor. Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Rhys mi o?"

"Hayır," diyor adam karede omzunun üzerinden fırlayıp yatağa yığılmadan önce.

"Evet." Kameraya sırtıyor, tişörtünü bana karşı kibar olmak için giymiş gibi aşağı çekiyor. "Seni görmek güzel, Ro."

"Hey, Rhys."

Kolunu Sadie'nin ortasına dolayıp onu göğsüne yaslaması için çekerken kaşları hafifçe çatılıyor.

"Yurtta mısın?"

"Tatillerde Millay gibisi yok," diyor Sadie ve ben birlikte şarkı söyleyerek. Noel'de eve yaptığım bir haftalık seyahat dışında neredeyse her tatili Millay'de birlikte geçirdik. Geçmişte, çocuklar için saçma sapan süslemeler ya da temalı partiler yapmak için elimden geleni yaptım.

Biz aramızdaki espriye kıkırdıyoruz ama Rhys'in bunu komik bulmadığı açık.

"Burada odamız var," diyor Rhys. "Eğer yurttan çıkmak istiyorsan. Her zaman gelip bizimle takılabilirsin."

Sadie yumuşuyor, göz ucuyla erkek arkadaşına bakarken gri gözleri merakla doluyor. "Evet, Ro. Eğlenceli olurdu. Liam ve Ollie buna bayılır." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Teşekkürler çocuklar, gerçekten . Ama aslında bu gece bir randevum var." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp ısııyorum dudağımda. "Freddy ile."

Sadie güler ve başını sallar. ". Bana otuz dolar borçlusun, ateşli çocuk."

Rhys öfkeyle kızarır ve başını sallar. "Yemin ederim Ro, sen ve Freddy üzerine bahse girmedim-"

"Doğru, buna karşı bahse girdin. Bana borçlusun."

Rhys ona sırtıyor, gözleri dans ediyor. "Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun, Gray-"

Hem Sadie hem de Rhys omuzlarının üzerinden bakmadan önce kapıda bir duyulur, biri kapıyı açtığında her ikisinin de ifadeleri yumuşar.

"Hey, dostum," diyor Rhys.

"Biri benimle oynayabilir mi lütfen?" Arayan Liam, küçük sesi kalbime dokunuyor. "Oliver yeni kız arkadaşıyla birlikte ve oynamayacak-"

"Geleceğim," diyor Rhys, Sadie'yi biri yanağından biri de ağzının kenarından olmak üzere iki kez öpüyor ve Liam'a *iğrenç* bir surat ifadesi takınıp yataktan kayıyor.

"Kızlar çok iğrenç," dediğini duyuyorum, Liam'ın bulaşıcı kıkırdamalarını kışkırtıyor. Bir kapının kapandığını duyduğumda Sadie dilini ikisine de uzatıyor.

"Yeni kız arkadaş mı?" Ben de kıkırdarak soruyorum.

Sadie başını sallar. "Liam bununla yetinmiyor. Oliver'ı çılgına çeviriyor -Kız olan yeni bir arkadaşı. Ondan neredeyse hiç bahsetmedi ama Tanrı Liam'ın kardeşini kızdırmak için bir fırsatı kaçırmamasını yasakladı."

"Aww." Sırıtiyorum. "Küçük özledim."

"Biz de seni özledik. Şimdi, önemli işler." Sadie banyoya giriyor, telefonu aynaya dayıyor ve biz konuşurken yüzünü yıkamak için musluğu açıyor. "Söz konusu randevuda ne giyeceğiz?"

Gözlerim kocaman oldu. "Sorularınız yok mu? Hakkında-"

"Matt Fredderic'le çıkman hakkında mı? Hmmm, bir düşüneyim." Çenesini dramatik bir şekilde ovuşturuyor ve dudaklarını "Sana iyi davranıyor mu?" diye soruyor.

"Evet."

"Peki ondan

hoşlanıyor musun?"

"Çok, evet."

"Ve sen mutlusun? Eğleniyor musun?"

Yüzüm kızarıyor, sessizce başımı sallıyorum. Sadie'nin kalıcı olarak lekelenmiş dudaklarında nadir bir gülümseme beliriyor ve o da başını sallıyor. "O zaman hayır, hiç sorum yok. Ve senin adına çok mutluyum."

"Ben de," diyorum. "Ama senin için. Sonunda rahatlamış görünüyorsun."

"Zorla rahatlama," diye . "Rhys bileğim sarılıyken hiçbir şey yapmama izin vermiyor. Buraya kendi başıma geldiğimi fark etse muhtemelen sinir krizi ."

"Sakın bana seni her sabah banyoya taşıdığını söyleme." Sadie kızarıyor, solgun teni kıpkırmızı oluyor. "Yorum yok."

Bir kahkaha patlatıp başımı sallıyorum, ayağa kalkıp dizüstü bilgisayar dolabıma ve oradan Aoor'a dökülen dağınıklığa doğru çeviriyorum.

"Tamam, bana seçeneklerini göster."

. . .

Dairemde volta atıyorum, heyecandan damarlarım gümbür gümbür atıyor, her hareketimde seğiren ve elektrik püskürten canlı bir tel gibiyim.

Gelmesine daha yirmi dakika olduğunu düşünürsek bu biraz saçma.

Tak, tak, tak.

Yataktanemin kapısına hızla vurulunca yatak odama girip rahat koyu renk kot pantolonumu, yumuşak beyaz uzun kollu tişörtümü ve kapının yanında asılı duran kalın yeşil-mor pançomu bir kez daha kontrol ettim.

Ve saçımda bir kurdele. Kız gibi ve kadınsı hissediyorum ve en önemlisi *kendim* gibi hissediyorum.

Kendi kendime bir kez daha gülümseyerek, makyajımdan ve estetiğimden memnun, kapıyı açmak için koşuyorum.

Matt Fredderick telaşlı görünüyor, sanki sürekli çalmasına rağmen kapıyı açmama hazır değilmiş gibi. Siyah teknik pantolon ve koyu yeşil bir kazak giymiş, saçları yeni yıkanmış Matt her zamanki gibi yakışıklı görünüyor. Ama bir kez olsun nefesimi kesen, kalbimi boğazımda düğümleyen o değil.

Parşömene sarılmış, üzerinde siyah Sharpie ile ve kolu neredeyse koruyucu bir şekilde önünü kapattığı için okuyamadığım dev bir mevsim dışı çiçek buketi.

"Aman Tanrım."

"Hey," diye kekeliyor. "Çok güzel görünüyorsun."

İlgisi karşısında kızarıyorum, bakışlarının altında *kendimi* güzel *hissediyorum*.

"Teşekkür ." "Özür dilerim, erken geldiğimi biliyorum-"

Başımı sallayarak onu durdurmaya çalışıyorum. "Matt-"

"eğer burada beklememi istiyorsanız, acele etmeyin, ama ben..." Duraksıyor, başını sallıyor ve gülümsüyor, benim hissettiğim kadar şaşkın ve sersem görünüyor. "Daha bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım, o yüzden geldim. Bunları da senin için aldım ama bir şey var. Dükkândaki kıza yazdırdım çünkü benim el yazımı okuyabilmen mümkün değildi ve ellerim titriyordu, gerçekten-"

"Dönemin başından beri el yazını okuyorum, Matty." Uzattığı elindeki Aowers'ı alarak gülüyorum.

Yüzü kızarıyor ve başının arkasını kaşıyor. "Doğru. Tabii ki."

Sesi dalgın geliyor ve mutfağa girip yapraklarını burnumun dibine soktuğum Çiçeğimi geri onu görmem bir dakikamı alıyor.

görüyor musun?

-Gerçek

İmza Matty, Freddy değil. O benim, bu şekilde. Diğer herkes için Freddy olabilir, gülümser ve kendi pahasına şaka yapar. Benim içinse o Matty, ya da Matt-duvarları indirilmiş, *gerçek* o.

"Matt, bu..." OP'nin izini sürüyorum çünkü bunu, içimde akıp giden ezici bulaşıcı sevinci anlatacak kelimelerim yok.

"Şu anda bir şey söylemek zorunda değilsin," diyor yavaşça. "Ama ben böyle hissediyorum. Seninle resmi olarak çıkmak istiyorum. Ve sana karşı nerede durduğum konusunda kafanın karışmasını istemiyorum. Ve..." Sesi yumuşuyor, yere bakarken boşlukta daha sessiz. Sanki utanmış gibi. "Ve nasıl hissettiğin konusunda kafamın karışmasını istemiyorum. Oyun oynamak istemiyorum."

Kalbim sıkışıyor.

Daha fazlasını istemekten utanıyor, çünkü kimse ona bunu vermemiştii.

Aowers'ı tezgâhın üzerine bıraktım, dönüp ona doğru sendeleyerek geri döndüm ve ellerini arasına aldım.

"Matt," diye nefes alıyorum, duygularım boğazımda köpürüyor, . "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en romantik, en harika şey. Ve bunu sana ilk kez söylemiyorum bile." İkimiz de gülüyoruz, ama havayı gergin enerjinin içinde bu gülüş çabucak kayboluyor.

"Sadece nasıl hissettiğim konusunda açık olmak istiyorum."

"Seninle birlikte olmak istiyorum. Kız arkadaşın olmayı çok isterim. Ve bu konuda da açık olmak istiyorum." Söylerken kendi sözlerimin ağırlığını hissediyorum. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Daha önce de insanların nasıl hissettiği konusunda kafam karışmıştı. Tyler, istendiğimi düşündüğüm istenmediğim gerçeğinden utanmamı sağladı. O

her zaman oyun oynadım. Ve bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum; *seni* istemiyorum
tekrar öyle hissetmek için."

"Öyleyse, birbirimize asla böyle hissettirmeyeceğimize söz veriyoruz." Bir an tereddüt ediyor, kelimeleri arıyor. "karşı... dikkatli olacağımıza mı?"

Matt her şeyi nefes almak kadar basitmiş gibi anlatıyor. Belki de öyledir.

"Evet. Birbirinize dikkat edin." Gülümsüyorum ve ellerini ellerimde sıkıyorum, birini öpmek için ağzıma . için. "Bence sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Ve sanırım sana aşık olmak neredeyse çok kolay olurdu."

Söylediğim bir şey tüm yüzünü aydınlatıyor ve beni sıkıca kucaklamak için kendine çekiyor.

"Öyle mi?"

titriyor ama gülümsemesi bulaşıcı, boynumun derisine bastırıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Şimdi erkek arkadaşımla bir randevuya çıkmak istiyorum."

Beni öpüyor ve tıpkı birinci sınıfta beni ilk öptüğünde olduğu gibi dizlerimin bağı çözülüyor.

BÖLÜM 54

Freddy

"Buz pateni mi?"

"Evet." Diz çöktüğüm yerden Ro'ya sırtarak bakıyorum, ayağı dandik bir kiralık patene sıkışmış. Bileylenmemiş bıçağa bakarken neredeyse tüm vücudum *yeniden ürperiyor*. "Asla yapmadığım şeylerden biriydi, okulu astığımız gün yapmadık."

"Tatil için biraz yoğun," diye ağzından geçiriyor Ro, gözleri pistte paten kayan ailelerin üzerinde geziniyor. Yanakları kızarıyor. "Biraz gerginim. Belki boş bir pistte daha fazla pratik yaptıktan sonra tekrar gelebiliriz."

"Hayır." *P*'yi ekstra sert patlatıyorum. "Bak, yapılacaklar listende ya bu ya da 'bir barın tepesinde dans etmek' vardı. Şükran Günü'nde açık olan tüm barlar hüznü ve tuhaf olacak. Boşanmış baba müziği dönüp dururken ve insanlar üzüntülerini birayla boğarken seni bir barın tepesine koymamayı tercih ederim."

Kıkırdıyor ve tüm vücudum hafifliyor.

Ellerini tutuyorum, dururken zayıf küçük ayak bileklerinin sallanmasını izliyorum, hala benden kısa ama buradaki diğer tüm kızlardan daha uzun.

"Çok uzunum ve koordinasyonsuzum," diye inliyor, düşüncelerimi kolayca okuyor. Başını utanç içinde eğmeye çalışıyor. "Bebek kız gibi görüneceğim."

"Ayy," diye mırıldanıyorum, elleri ellerimde buzun üzerine doğru geri geri adım atarken o da zaten kesilmiş olan üzerine yavaşça basıyor. "Yine de çok ama *çok* tatlı bir kız."

Ro buzun üzerinde iki adım tökezliyor, bacakları sanki bir yarığa kayacak ve kotu yırtılacakmış gibi kayıyor. Vücudunu daha iyi kavramak için kollarımı beline dolamadan önce hafifçe çığlık atıyor.

Dağınık buklelerini yüzünden uzaklaştırmak için nefesini üfleyen Ro, omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. *Masum* tavrımı korumayı başarıyorum.

"Seni süperstar bir hokey oyuncusu sanıyordum."

İçimden bir kahkaha koptu. "Buzun üzerine çıkmanın bundan daha kolay olacağını düşünmüştüm." Tutuşumu ayarlıyorum, ellerim beline biraz daha sert giriyor. "Seni bırakacağım-"

"Bekle, hayır-"

Sesi çaresiz, kalbimin tellerini kolayca çekiyor.

"Sakin ol, prenses." Onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Ben senin önüne geçeceğim. Sadece ayağa kalkman gerekiyor ve ben seni çekeceğim, tamam mı?"

"Lütfen düşmeme izin verme," diyor, gerçek sınırları kelimelerinin biraz panikle çıkmasına neden oluyor. Midem bulanıyor ama yüz hatlarımı sakın ve nötr bir ifadeye büründürerek başımı sallıyorum. *Bennett gibi sağlam ol. Bırak sana güvensin.*

"Yapmayacağım," diye yemin ettikten sonra dikkatlice bırakıp önüne geçiyorum. Ellerini tekrar tutuyorum, patenlerim biraz daha genişliyor. "Hazır mısın?"

"Hayır," diye ağzından kaçırıyor, başını hızla sallayarak. "Ama muhtemelen girişten uzaklaşmalıyız."

"Muhtemelen." Gerçek şu ki, ihtiyacı olduğu sürece burada onunla birlikte dururdum. Ama benim kızım pek kimsenin bilmediği ya da takdir etmediği bir şekilde cesur ve kararlı. Ro'yu buzun kavisine doğru çekerek kolayca geriye doğru kayıyorum. Ro aşırı düzeltme yapıyor ve neredeyse anında geriye doğru devriliyor. Yanımızdan birkaç çocuk geçiyor, ebeveynleriyle birlikte mücadele ediyorlar ama bizim hızımızın üç katına rahatlıkla çıkıyorlar. Ro gözlerini tehlikeli bir şekilde.

"Sanırım bunlardan birine ihtiyacım var."

Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde, bir yürüteçe tutunmuş yürümeye başlayan çocuğun buz üzerinde 1 numara patenleriyle kırmızı çizgide duran annesine doğru iyi bir ilerleme kaydettiğini görerek bir kahkaha atıyorum.

"Bir yürüteç mi?" Başımı sallıyorum, saçlarım gözlerime doğru tembelce savruluyor, sonra tekrar geriye. "Hayır, beni yakaladın. Sen birsin. Şimdiden iyileşiyorsun."

Sözlerim kararlı ve güçlü ama gerçek şu ki o öyle *değil*. Zar zor hareket ediyoruz, buzdaki en yavaş insanlarız. Ve ne zaman küçük hokey boklarından

biri Ro'ya biraz fazla yaklaşsa, geriliyor ve neredeyse tekrar düşüyor. Ben

Onlardan birini panolara kaydetmek istedim ama muhtemelen on iki yaşındadırlar ve bizi kolayca dışarı attırabilirim.

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçiyor. Buna değebilir.

Biraz daha ilerleme kaydediyor, ancak çok korktuğu için aşırı düzeltme devam ediyor.

"Sanırım bırakmalıyım."

"Lütfen bırakma."

Sesi umutsuzca yalvarıyor. Duymak acı veriyor. Ellerini biraz daha sıkı tutuyorum. "Bırakmayacağım. Söz veriyorum, sen yapabileceğini söyleyene kadar seni bırakmayacağım." Biraz tereddüt ettikten sonra nihayet, "Ama bence düşmen gerek. Güvenle."

"Düşmek mi? Bu tam da yapmak istemediğim şey."

"Biliyorum. Ama bence bu seni daha kararlı yapacak. Bir kez düşüp nasıl bir his olduğunu gördükten sonra tekrar düşmekten daha az korkarsın. Biraz daha iyi kayabilirsin."

Gözleri anlamlı ela havuzları ve daha da korkuyla dolup taşıkça, onu buraya getirdiğim için pişman olmaya başlıyorum.

"Başka bir gün deneyebilir miyim?"

"Tabii ki," diyorum, onu tutup çekiştirmekten mutluluk duyarak. Ro'nun yüzü sertleşip kararlılık maskesine dönüşmeden önce biraz daha kayıyoruz.

"Tamam, bırak gideyim. Deneyeceğim."

Sırtışıma engel olamıyorum. Ellerini bırakıyorum, araba galerisinin önündeki tüpçü adamlar gibi sallanırken Ro'nun vücudunun etrafında dolanıyorum. Yine de dik durmayı başarıyor, sadece sağ ayağını itiyor ve sol ayağını hareket ederken sabit tutuyor.

"!" Ro aşırı heyecanlı bir şekilde bağırıyor. Sanki onu izlediğimden emin olmak istermiş gibi başını omzunun üzerinden kaldırıyor - dengesini kaybedip buzda kışının üzerine düşmeden önce.

Ve kahrolası midem kışımından dışarı fırlıyor. Hızla ona doğru , duruyorum ve onu kontrol etmek için yanında diz çöküyorum.

"İyi misin?"

Başını sallıyor, bana bakarken gözleri biraz hüzünlü. Ellerini tutup kalkmasına yardım ederken daha derin bir nefes alıyorum.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye homurdanıyorum nefesimin altında, bir elimi saçlarımda gezdirirken.

"Bana düşmemi söyledin!" diyor inanmaz bir kahkaha atarak.

Başımı salladım. "Çünkü ben bir aptalım. Beni dinlemeyi bırakmayı ne zaman öğreneceksin? Sanırım bu beni senden daha çok korkuttu."

Kollarımda dönüyor, yanımdaki tahtalara yaslanırken saçlarımı okşuyor. "Yine de kendimi daha iyi hissediyorum. Sen haklıydın. Artık o kadar korkmuyorum."

Avucuna doğru eğilirken gözlerim doluyor. "Evet. Ben de."

Kelimeler daha ağır geliyor. Sanki artık paten kaymaktan bahsetmiyormuşuz gibi. ", hazır mısın?"

"Daha fazla kaymak için mi?" Ro gülümsüyor -bu sefer daha içten- ve başını sallıyor. "Evet. Sanırım bu sefer senin elini tutarak yapabilirim."

Dudağımı ısıırıyorum, yanağını öpmek için eğilmeye direnmeye çalışıyorum, sonra tüm bu düşüncenin ne kadar *aptalca* olduğunu fark ediyorum. Öne doğru eğilip dudaklarımı kızaran yanağına bastırıyorum. "Seni biraz daha hızlı çekmek istiyorum. Bana güveniyor musun?"

"Evet." Sanki bu soru onu öpücükten bile daha mutlu etmiş gibi gülümsüyor. Yavaşça başlıyorum, arada bir omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Akşam yemeği vakti yaklaşıyor, bu yüzden pist biraz temizlenmeye başlıyor ve daha az trafik var.

Etrafta manevra yap.

Çoğunlukla indie cover'ları olmak üzere Noel müziğinin derin parçalarını çalan hoparlörler, biz hızlanırken Summer Camp'in "I Don't Wanna Wait Til Christmas" şarkısını çalıyor.

"Sadie'nin hâlâ burada çalışmadığına emin misin?" Alaycı bir sırtısla soruyorum. Oda arkadaşının müzik zevki hayatıma girdi, hem de sadece Ro aracılığıyla değil, takıntılı hokey takımı kaptanım aracılığıyla. Onun müziği evimizde, soyunma odamızda, her yerde.

Ben virajı hızlıca alırken, geriye doğru geçişler daha fazla hız kazanmama yardımcı olurken, o sallanıp dengesini korurken Ro'dan küçük bir kahkaha yükseliyor. Ayrıca sanki bir sihir numarası yapıyormuşum gibi patenlerimi izleyen kız arkadaşımı da büyülüyorlar.

"Müzik mi?" diye soruyor. Ben başımı sallıyorum, o sadece omuz silkiyor ve başını müziğe doğru sallıyor. "Tüm pisti sadece kendi müziğini hoparlör sisteminden çalacak şekilde tasarlamış olması beni şaşırtmaz."

"Şikayet etmiyorum. Oldukça iyi bir zevki var."

"Öyle." Ro'nun yüzü itiraf etmeden önce hafifçe kayıyor, "Ben, şey, onlara söyledim.

Bizim hakkımızda."

Tepkimi kontrol edemeden yüzüm düşüyor ve yavaşlayarak tahtalara çarpıp duruyorum. Ro özür dilemek için acele ediyor, bu sadece midemin tekrar dönmesine neden oluyor.

"Özür dilerim. Önce sana sormalıydım. Düşündüm ki-"

"Hayır," demek için acele ediyorum. "Onlara söylediğine sevindim. Bu bir sır değil. Herkesin çıktığımızı bilmesini istiyorum."

Oyun yok. Sadece sen ve ben prenses, gerçek olacağız. Ro'nun yanakları kızarır. "Öyle mi?"

"Evet." Bir an için sırtıyorum. Bennett ve Rhys'in -hatta Sadie'nin bile- beni ondan uzak durmam için uyardıkları her seferinde zihnim saldırıya uğramadan önce. Yüzüm düşüyor, güvensizlik kelimelerimi karıştırıyor, bu yüzden konuşmam biraz daha uzun sürüyor. "Ama... bir şey söylediler mi? Kızdılar mı? Ya da bilmiyorum. Ne söylediler?"

"Bizim için mutlu oldular."

"Gerçekten mi?"

Şimdi kaşlarını çatma sırası Ro'da, ses tonu yumuşak. "Buna neden şaşırmış görünüyorsun?"

"değil. Sadece... Sanırım biraz endişeliyim." "Ne hakkında?"

Bunu söylemek çok zor. Keşke eve dönseydik. Pistin sert ışıkları, müzik... tüm bunlar kendimi onun için soyunamayacak kadar ezici geliyor. Olmak üzere olduğum kadar savunmasız olmak için.

"Belli bir 'şöhretim' olduğunu biliyorum ve bu benim hatam," diyorum, kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde. Sesim bile gergin çıkıyor. Rahatsız edici. Ellerim yüzümü örtmek için uzanıyor çünkü *ağlamaktan* korkuyorum. "Bunun senin üzerine kalmasını, neden birlikte olduğumuzu açıklamak zorunda kalmanı ya da insanların bu yüzden seninle dalga geçmesini istemiyorum-"

"Matt," diyor Ro, beni durduruyor ve ellerimi çekiyor. Dudağımı ısırarak yüzümü göstermesine izin veriyorum. "gerçekten umurumda değil. Bu aptalca ve tamamen temelsiz. Tek umursadığım benim yanımda nasıl olduğun. Ve etrafındaki herkesle. Sen iyi bir insansın. Duygusal açıdan tanıdığım en zeki insansın."

Söylediği her kelime ruhuma yerleşiyor, kalbimin çok uzun zamandır sevilmediğini hissedenden yumuşak, hasarlı kısımlarının etrafında yeni bir şey inşa ediyor. Babasının onu sevmemeyi seçmesini izleyen, kadınların onun sevilme çaresizliğinden faydalanmasını izleyen... kendini defalarca kıran on, on bir, on sekiz yaşındaki *halimin* etrafına.

Söylemediği kelimeleri de duyuyorum: *Seni terk etmeyeceğim. Kalbin benimle güvende.*

Oyun yok.

"Arkadaşlarımızın çıktığımız için mutlu olmalarına şaşırımdan nefret ediyorum. Rhys ve Sadie çok heyecanlı; takım arkadaşlarının ve dostlarının geri kalanı da öyle olacak." Rosalie çıkışa az kala durduğumuz yerde bana gülümsüyor. "Söyleyecek sadece iki kişi var ama insanların ne düşündüğünü ne kadar az gösterecekse, üzerinde Matt Fredderic'in Kız Arkadaşı olduğumu yazan bir tişört giyeceğim."

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökölüyor. "Bence bunun içinde gerçekten iyi görünürdün."

"Mm-hmm," diye iç geçiriyor, ben ona sarılırken kollarımın arasında rahatlıyor. Onu bırakmak istemiyorum. "Eminim ."

"Sanırım benim formam daha iyi ."

"Anlaştık," dedi. "Bir sonraki iç saha maçında, senin formanı giyeceğim."

Gözlerim mizah ve keyifle parlıyor. "Tekrar dolaşmak ister misin?"

"Elbette," diyor, elleri tekrar benimkilere kilitleniyor. "Ama daha hızlı gittiğini görmek istiyorum, Yirmi Yedi."

Bu meydan okuma beni heyecanlandırıyor ve Ro'yu kıkırdayana, sersemleyene kadar hızla arkamdan sürükleyerek oP'yi alıyorum.

BÖLÜM 55

Ro

Massachusetts'teki En İyi Pizza yemeğinden sonra, bu gece boş olan Hokey Evi'ni tercih ediyoruz. Matt onunla kalmam için gereken her şeyi almam için yurtlara uğruyor.

Beni duşa götürüyor, bir havlu koyuyor. Her şey tanıdık geliyor ama yine de gerginlik bin katına çıkmış gibi hissediyorum.

Matt Fredderic şimdiye kadar gördüğüm en ateşli erkekti; birinci sınıftayken, on sekizime yeni girmişken ve bu kadar yakın olduğum erkeklerin sayısı bir elin geçmezken de öyleydi. Şimdi ise nefes kesici, dağınık yatağına uzanmış, Aoor açık olmasına rağmen.

"Burayı temizledin mi?" Duştan sonra sordum.

Kendinden emin bir şekilde ensesini kaşıyor. "Evet. Buraya geleceğimizi tahmin etmiyordum ama... senin için daha güzel görünmesini istedim."

"Giyebileceğim bir gömleğiniz var mı?"

Sorduğum anda yüzüm kızarıyor. Bana seslenmesini bekliyorum; az önce rölantide çalışan arabanın içinde eşyalarımı çantaya tıktırmamı bekleyerek on beş dakika geçirdi ve şimdi ben ondan kesinlikle sahip olduğum kıyafetleri istiyorum.

"Evet." Başını , harekete geçmeden önce bir saniye oyalanıyor.

Çekmecelerinden birini karıştırırken, bir Noel etkinliğinden kalma eski bir gönüllü gömleği alır. Yumuşak ve yıpranmış, en önemlisi de onun gibi kokuyor.

Ona teşekkür ettikten sonra yüzümü ona dönüyorum ve havlumu küstahça bırakıyorum, dağınık topuzumu aşağı çekmeden önce tişörtümü başımdan geçiriyorum, buklelerimin yeşil kumaşın üzerinden sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum.

Tyler'ın kız arkadaşı olmanın her zaman getirdiği bilinmeyen bir sorumluluğun ağırlığı yerine şimdi her şey daha hafif geliyor. Oyunlar yok, sürekli ikinci bir tahmin ya da yanlış bir adım atacağım ya da yanlış bir şey yapacağım korkusu yok. Gelecekle ilgili endişe duymuyorum, sadece bir sonraki adım için heyecan duyuyorum.

Matt şimdi yatağın yanında, gözlerini baykuş gibi kırıştırıyor, bakışlarını bacaklarımın uzunluğundan ayıramıyor. Yatağın ucuna sürünmeden ve yumuşak, hesaplı bir iniltiyle çarşaflara gömülmeden önce adımlarımı çok daha kararlı atmamı sağlıyor.

Matt sesli bir şekilde yutkunuyor ve dikkatle beni izliyor. "Ro?"

"Matt?"

"Ben... Sen gerçekten çok güzelsin."

Ona mutlulukla sırıtiyorum. "Orada öylece duracak mısın yoksa gelip bana sarılacak mısın?"

"Sana sarılmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum," diye ağzından kaçırıyor ve yatağın ayak ucuna gelip oturduğum yerde bana bakmadan önce ışıkları kapatıp başucu lambasını yakıyor.

"Ayaklarını nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sesi sakın ve tatlı. Ama onun önümde diz çökmesi, üzerimde gömleğinden başka bir şey olmadığını bilmesi dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Onun başka bir şey giymediğimi bildiğini bilmek.

"Şişmiş," diyorum. Matt tam bir atlet, ben ise yürümeyi öğrenen bir çocuğun atletik yeteneklerine sahip uzun boyluyum. Sadie buna buzdaki Bambi derdi. Yani göbeğimdeki ve bacaklarımdaki var olmayan kaslar ağrıyor ve ayaklarımda kalbi atıyor.

Ayağımı kaldırıp tabanına masaj yapıyor, boğazımdan bir inilti yükseliyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

Bu hayal gücüm beni kamusal alanda ahlaksızlıktan tutuklatacak. Sesinde zerre kadar sıcaklık yok ama "*Senin için soyunmamı ister misin prenses?*" dediğini de duyabilirdim.

"Uh-huh."

Matt düşüncelerimin ne kadar alçaldığını biliyormuş gibi bana bakıyor, bu da yanaklarımdaki kızarıklığı o kadar sıcak hissettiriyor ki 1re'de yakıldığımı ikna oluyorum.

Yavaşça her bir ayağımın üzerinde çalışıyor, elleri baldırlarımdan dizlerimin altına doğru yavaşça ovarken ağızından müstehcen sesler çıkarıyor. Titriyorum. Dokunuşu yumuşuyor, her şeyden çok alay ediyor.

Ellerini kalçalarımdan yukarı, yukarı, yukarı kaldırırken, tüm vücudum titriyor, kendimi tutmaya çalışırken ellerim titriyor. Şimdi üzerime eğilmek için ayakta duruyor.

"Seks yapmalıyız."

Cümle içimden dökülüyor, heceler uzun bir kelime olana kadar birbirine karışıyor.

"Yapmalı mıyız?" Matt alaycı bir tavırla soruyor, başparmağının uyluğumun iç kısmını okşamasına ara vermiyor. Heyecanla bir çizgi film karakteri gibi bağımlı sallıyorum, bağımlı tuhaf bir şekilde sallanıyor.

"Evet, ama..."

İre sönüyor, Tyler'ın sesi zihnimin kenarlarında gizlenirken vücudum daha serin hissediyor.

Değişimi hemen hisseden Matt üzerime eğiliyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru topluyor.

" var?" Cevap vermeyince, bana gerçekten bakmak için geri çekilerek tekrar soruyor. "Ro, nereye gittin? Neyin ?"

Onu uyarırken boğazım kalın, sesim cızırtılı ve sessiz, "Bu işte iyi . Sanmıyorum... Geçmişte hiç olmadım. Ve senin tecrübeli olduğunu biliyorum. Bu yüzden hayal kırıklığı yaratmak istemiyorum."

"Hayal kırıklığı mı?" diyor, inanmayarak. Başımı sallıyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum. Ellerimi hemen geri çekiyor. "Rosalie-ben-ben bile... kahretsin," diye homurdanıyor, çenesini sıkarak başını sallıyor. Tüm rahatlığı ve kaygısız keyfi gitmiş, gitmiş. "Aslında babamdan daha fazla kimseden nefret edemeyeceğimi sanıyordum ama sanırım Tyler pastayı kaptı."

Ağzımı açmaya başlıyorum ama ne söylemeyi planladığımı bile bilmiyorum. "Tyler bir pislik olduğu ve sana böyle hissettirdiği için üzgünüm Ro. Ben üzgünüm.

Bunu yaptığı için üzgünüm, güveninizi kırana kadar sizi yonttuğu için. Sen çok mükemmel, çok gerçek, ham ve coşkulusun. Çok duyarlısın." Titriyor. "Kötü olan biri varsa, o da oydu. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Anladığını söyle, prenses."

"Anladım."

"Güzel," iç geçiriyor.

"Şimdi bana ağzını ver, Rosalie. Sana ihtiyacım var."

Her şey değişiyor, oda daha da ısınıyor, kanım ihtiyaçla daha da yoğunlaşıyor.

Sıcaklığı alanımı işgal ederken sessizlikte nefesim kesiliyor. Üzerimde geziniyor, ikimiz de sessiziz. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyor, Holly Humberstone'dan "Kissing in Swimming Pools" - bu da bana Sadie'nin değil benim şarkı listemi bulduğunu söylüyor.

Beni yavaşça, bilerek, daha önce olduğundan daha az çılgınca öpüyor.

"Uzun oldu," diye fısıldıyorum dudağımı ısırarak.

"Öyle mi? Ne kadar sürecek prenses?"

Yutkunmam uzaydan görülebiliyor olmalı. "Şubattan beri."

Matt çene çizgimi öperken onaylayan bir ses çıkarıyor, burnuyla tenimi içine çekiyor. "Peki bu yüzden mi muhtaçsın? Yoksa benim yüzümden mi bu kadar muhtaçsın?"

"Sen," diye bağıriyorum. Onu bu kadar çaresizce istemem neredeyse utanç verici, vücudunun benimkinin üzerindeki görüntüsü bile ağzımı sulandırıyor. "Senin yüzünden."

"İşte benim kızım."

Övgüsü üzerimde uyuşturucu gibi etki ederek vücudumdaki her kası gevşetiyor. Matt Fredderick sarhoş edici.

Bir arkadaş olarak bile her zaman çok dokunaklıydı, ama onun tüm dikkatine sahip olmak neredeyse bunaltıcı. Onun içinde boğulabilirim.

Elini vücudumda gezdirerek gömleğimi yukarı çekiyor ve başını eğerek meme uçlarımı yalayıp emiyor. Sessiz bir çılgınlıkla ağzına doğru eğildim, tenimin her bir santimi dayanılmaz derecede .

Çok geçmeden geri çekiliyor, yatağın ucunda tepemde dikiliyor, gözleri aşırı ısınmış bedenimde bir yol açıyor. Komodine doğru adım atıp bir prezervatif alırken elini tenimde gezdiriyor.

"Seninle zaman geçirecektim," diyor, yatağa geri tırmanmak için yanıma geliyor, beni tekrar canlandırırken üzerimde geziniyor. "Seni almadan önce çarşafı ıslatana kadar yüzümü kalçalarının arasına gömecektim."

Parmakları şişmiş seksimin üzerinde nazikçe, alaycı bir şekilde oynarken benden inlemeler kaçıyor.

"Lütfen."

"Ama," diyor. "Çoktan sıırıslıkılam olmuşsun, benim çoktan hazırısn, beklemek istemiyorum."

"Bekleme," diye inledim. "Lütfen Matt, sana ihtiyacım var."

Dizlerinin üzerinde kalçalarımın arasına oturuyor, eşofmanını çıkarıyor, sert, kalın siki karnına doğru sallanıyor. Onu prezervatif takarken izlemek bile bana Magic Mike tarzı özel bir performans gibi geliyor, cesur ve şehvetli.

YavaGça, o kadar yavaGça ki, onu içime alamadan yanacağımdan korkuyorum, Matt iri bedenini benimkinin üzerine koyuyor ve usulca içime giriyor. İlk itişte nefesim kesiliyor ve ona tutunuyorum.

"Çok iyi hissediyorsun prenses," diye fısıldıyor kulağıma ve içimden acınası, muhtaç bir inilti dökölüyor. Onu boynundan tutuyorum, bir kobra gibi sıkıyorum, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. Zincirindeki kolye ucu aramızda dalgalanıyor, göğüslerimin arasındaki deriye yapışıyor.

Çene hattımı, boynumu ve göğsümü tekrar öpüyor, onu kavrayışımdan sinsice kayıyor. Ellerimi çarşafın üzerine koyuyorum, kendimi sabitlemek için parmaklarımın arasında sıkıca kavriyorum, bedenim o kadar hafif ki, uçup gideceğımden endişeleniyorum. Çok bunaltıcı.

"Beni içeri alacak mısın, tatlı kız?" diyor. Yüzündeki gülümseme nazik ama yüzü gerginlikle kaplı, sanki kendini bu şekilde tutmak fiziksel olarak zorluyormuş gibi.

"M-Matt," diye soluk soluğa titrek bir nefes alıyorum. Sonra ağzından övgüler dökölmeye başlayınca bir tane daha.

"Biliyorum prenses. Biliyorum. İşte bu " Bir öpücük. İki tane daha, yüzümü nazikçe kaplıyor. "Nefes al ve rahatla. Beni içine al."

Onu santim santim içime çekerken yavaşça nefes alıyorum, biraz gülünç geliyor, vücudum neredeyse Aoady gibi hissediyor.

"Tanrım," diyor titreyerek, kalçalarını benimkilere bastırarak. O kadar doluyum ki patlayıp tamamen yıldız ışığına dönüşecekmişim gibi hissediyorum. "Çok güzel görünüyorsun, benimle böyle doluyken."

"Çok büyüksün," diyorum, sözcüklerimi biraz geveleyerek, onun şehvet sarhoşluğuyla. Kalçalarımı oynatıyorum, hareket etmenin daha da iyi hissettirdiğini fark ediyorum. Ellerimi kaldırıp pazularına gömölüyorum ve hareket etmesi için yalvarıyorum.

Beni tekrar öpüyor, dudakları ve dilleri birbirine dolanıyor, sonra hareket ediyor - ilk başta yavaş, derin, sert itişler daha hızlı, biraz daha çılgınca.

Ve benimle konuşmayı hiç , beni sürekli övüyor. "Aferin kızıma."

"Beni çok iyi karşılıyorsun prenses."

"Yapma, sana ne kadar iyi hissettirdiğimi duymak istiyorum."

"Seni sonsuza dek böyle tutmak istiyorum, içinde ben varken." "Çok mükemmelsin, Rosalie. Benim için gel."

Yapıyorum, şimdi dalgaya daha kolay biniyorum. Parmakları klitorisimin üzerinde çalışıyor, ne çok sert ne de çok yumuşak. Şimdiden vücudumda ustalaşmış, tepkilerimden her şeyi öğreniyor.

"Boşalmanı istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "İçime boşalmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

"Kahretsin," diye homurdanıyor, zaten çılgınca olan itişler, bu sefer benimle birlikte tırmanırken şimdi düzensiz ve daha sert. "Oh, *kahretsin*, beni sıkıyorsun. Benimle boşalacak mısın prenses?"

Çılgınca başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma." Kelimeleri yavaşça söylüyor ve ben haykırarak sertçe boşalıyorum. O da beni takip ediyor, içimde patlarken titriyor.

Matt üzerimde eriyor, vücudu ağırlaşıyor. Böyle kalmak istiyorum, onun tenimdeki ağırlığı çok sıcak ve rahatlatıcı.

Gözlerim yaşıyor, çünkü seks benim için hiç böyle olmamıştı ve ben hep hissetmek istemiştim. Bunu ona söylemek istiyorum. Bana bu kadar değer verildiğimi, istendiğimi ve *özgür* olduğumu hissettirdiği için ona teşekkür etmek istiyorum. Ona aşık olduğumu söylemek istiyorum.

Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"İyi misin, Ro?" diye soruyor, bana gülümseyerek, terden ıslanmış saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek. "Ben... iyi hissettim mi?"

"Bu harikaydı Matt," diyorum, öyle bir sırtıyorum ki yanaklarım gibi oluyor. Boynunda asılı olan zincirle oynuyorum. "Ben... bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

Bunu hemen sorduğum için utanıyorum, ama Matt'in başını eğip boynuma doğru attığı kahkahayla bu utanç duygusu yok oluyor.

"Bana karşı nazik ol, seni nemfoman," diyor alay ederek.

Kahkahalara boğuluyorum, gecenin ilerleyen saatlerinde birbirimize sessizce fısıldarken onun kollarında kıvrılıyorum.

BÖLÜM 56

Ro

Şükran Günü tatilinin geri kalanını birbirimize sarılarak geçirdik. Çok hızlı geçiyor.

Ama her şeyin sonunda, bir sonraki adımın ne olacağının endişesine rağmen yeniden başlamak için kendimde bir baş dönmesi buluyorum - çünkü Matt Fredderic benim erkek arkadaşım ve o benim arkamı kolluyor.

Pazar sabahı erkenden uyanıp Hockey House'un alt katındaki boş mutfağa kurulup e-postalarımı yazarken büyük ölçüde güvendiğim ekstra bir güven patlaması gibi.

Matt'in bana Dr. Carmen Tinley ile olan ilişkisini anlattığı gece taslağı hazırlamaya başladım. Çoğunu nefret besliyordu, bu yüzden profesyonelce değildi ve kabaydı. Şimdi tekrar okuyunca, yazdığım tek bir kelimeye bile katılmadığımı görüyorum. Ama bir e-postada dekanı CC yapmak işe yaramaz.

Ön kapı gürültüyle çarpıyor ve ilk kimin geldiğini görmek için beklerken dudağımı sıkarak yüzümü buruşturuyorum.

Bennett Reiner içeri giriyor, mutfağın kapısında durup bir süre bana bakıyor.

"Merhaba," diye ciyaklayarak saçlarımı arkaya yatırdım. "Sessiz bir biraz iş yapmam gerekiyordu ama size engel olmak istemem."

Başını sallar. "Sen 1ne'sin, Ro." Sözler nazik ama tamamen Aat'a ait, çatık kaşları ağır bir iç çekişle beyzbol şapkasını geriye doğru çevirip raflardan ve buzdolabından metodik bir şekilde malzemeleri almaya başlarken hiç kalkmıyor.

Derin bir nefesle geniş omuzları kabarıyor, omzuna bir havlu atıp bana dönmeden önce başını omuzlarının arasına eğiyor.

"Aç mısın?"

"Ben mi?" Her düşünce dağılıyor - Bennett ile doğrudan göz teması kurmak ağır geliyor. "Ben, evet. Ama yapmak zorunda değilsin."

"Yemek pişirmek düşünmeme yardımcı oluyor," diye itiraf ediyor ocağa doğru dönerek. "Beni sakinleştiriyor da."

Söylerken kesmiş gibi gelen kelimelerin sertliğine rağmen itiraf nazik yumuşak.

"Dikiş benim için bunu yapıyor. Moda tasarımcısı ya da terzi olmak gibi amacım yok. Sadece hoşuma gidiyor."

Bennett başını sallıyor ve omzunun üzerinden bana gülümsediğini düşündüğüm bir ifade takınıyor. "Evet, aynı. Şef olmak istemiyorum. Sadece insanlar için yemek yapmayı seviyorum."

Sabahın geri kalanı sessizlik içinde geçiyor - Bennett'in yemek pişirirken çıkardığı çeşitli sesler ve e-postalarımı yazıp yeniden yazarken klavyemden gelen *tıkırtılar* dışında. Sonunda Matt merdivenlerden inip yanağıma bir öpücük konduruyor ve barın tepesinde yanıma oturuyor. Bennett önüme taze meyveli maltlı vanilyalı waAes tabağı, garnitürlü geleneksel bir Fransız omleti ve bir tabak taze akça ağaç sırlı domuz pastırması koyuyor - sanırım o şekilde *yaptı* - ve ağzım açık kalıyor.

"Bundan hoşlanmadım." Matt kaşlarını çatıyor, ağzımı kapatmak için çenemi geri itiyor.

"Ne?"

"Kalecime bir tür mucize gerçekleştirmiş gibi bakıyorsun," diyor dramatik bir şekilde.

"Yemek yapmayı öğren zaman," der Bennett sessizce, Matt'e içinde omlet, sebzeler ve tavuk olan bir tabak uzatırken yüzünde bir gülümseme belirir.

"Yaaa," diyor Matt yavaşça, yaramaz bir sırıtişla bana bakarak. "Seni tekrar yukarı çıkarabilirim ve-"

"Burası sanki bir aile toplantısı gibi," diye bir başka kalın ses, tam da sırası gelmişken söze giriyor. "Ve Bennett'in evi gibi kokuyor."

Sadie çok isteksiz, çok kızgın bir koala ayısı gibi Rhys'in sırtında. Bileği hâlâ sıkıca sarılı ama burkulmadığını ve yürüyebilecek durumda olduğunu biliyorum. Paten kaymaya bile hazır olabilir.

Oda arkadaşım elini hokey kaptanının göğsüne vurmadan önce bana el sallıyor.
O da vızıldayan bir Ay gibi kolunu savuruyor.

Matt selam vererek, "Sadie," dedi. "Daha uzun
görünüyorsun." "Ha-ha," diye kestirip atıyor.

"Burada yuvarlanıyorum."

"Yuvarlanıyorum! Bu harika bir fikir; Waterfell"koşturman için sana bir
tekerlekli sandalye almalıyız. Seni itmek için gönüllü bile ."

"Yürüeyebilirim," diye . "beni, ateşli çocuk."

Rhys başını çevirip küçük bir sırtışla dudaklarını yakalıyor ve sol kanadını
sandalyeden kaldırıp Sadie'yi bırakmasını emrediyor.

"Saçmalık," diye homurdanıyor, el değmemiş tabağımdan bir parça meyve
kapıyor. "Bunu görüyor musun?"

Rhys ona sertçe bakar, yüzü ciddidir ve "Kalkman gerekiyorsa bana söyle,"
diye emreder.

"Bahse girmek ister misin?"

Sakin, sert bir labradorla karşı karşıya gelen vahşi bir kedi yavrusu gibi görünüyor.

"Yürü ve ne olacağını gör, *kotonyok*." Rusçayı ağır bir şekilde vurguluyor ve ben
biraz eriyorum. Sadie'nin gözleri bile olmadan biraz bulanıklaşıyor.

"Hey," diye tersledi Matt, az önce arkadaşına verdiği sarılmayı bırakarak.
"Ğkiniz için de hoğ değil. Yabancı dil saçmalığı yok, bu hile yapmaktır."
Bennett'i işaret eder. "Peki ya sen? Kız arkadaşımın önünde yemek pişirmek yok,
bu... bu daha da kötü bence."

Işıltılı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum ve bir iniltiyle waAes'i
ısııyorum. "Gördün mü?" Matt sinirli bir sesle "Gördün mü?"
diyor.

Sadie yanımda kıkırdıyor, yemeğimi kapıyor ve birlikte başını sallıyor.

"Kesinlikle yemek, en romantiği bu."

Rhys ve Matt kollarını kavuşturmuş bize bakıyorlar. Bennett ve odadan
çıkıyor.

Rhys Matt'e, "Bu gece antrenmanımız var," dedi. "Benimle ister misin?
Kızlar burada takılabilir."

Sadece kelimeler bile başımı döndürüyor - *erkek* arkadaşlarımız hokey
antrenmanına giderken, en iyi arkadaşım ve ben kız kıza bir gece geçiriyoruz.
Bir film gibi ama daha iyi çünkü Sadie ve Matt var. Kafamda uydurabileceğim her
şeyden daha iyiler.

Evimde olmanın sıcaklığını hissediyorum. Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri ilk defa evimi özlemiyorum.

. . .

Pazartesi sabahı COSAM ofisleri sessiz, bu da bana konuşmamı birkaç kez gözden geçirmek için biraz zaman veriyor. Neyse ki çekilmek için doğrudan Dr. Tinley ile konuşmak zorunda değilim.

Ne yazık ki, programın baş GTA'sı Tyler Donaldson ile konuşmak zorundayım.

Boğazımı temizleyerek, nihayet cesaretimi toplayıp ona doğru yürüyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Tyler?"

Etrafı arkadaşları, ekibi, yani birlikte çalıştığımız herkes tarafından sarılmış durumda. Yıllarca kendimi izole ve yalnız hissetmemeye çalıştım. Tyler'la çıktığım için bu adamları arkadaşım olarak sayabileceğimi düşündüm ama değiller. Hiç olmadılar.

Sorun değil. Gerçek arkadaşlarım var. Beni önemseyen insanlar. Sadie, Matt, Rhys, Bennett.

Beni destekleyen gerçek insanlar. Beni olduğum gibi seven.

"Şimdi mi?" Tyler homurdanıyor, küçümseyici bir şeyler söylemek için dönüyor -benden şüphesi yok. Görmezden geliyorum, görevime odaklanıyorum.

"Sadece bir dakika sürecek."

Ağır bir şekilde iç geçiriyor, kollarını kavuşturuyor ve bana dönerken gözlerini deviriyor. "Her neyse, devam et."

"Tamam." Gözlerimi grubun üzerinde gezdiriyorum. Birkaçı garip bir şekilde benden uzağa bakıyor, gerçekten bunun bir parçası olmak istemiyorlar. Mark sırtıyor, Tyler'ın duruşunu tamamen taklit ediyor. "Tinley'in staj programına yaptığım başvuruyu geri çekiyorum. Sadece resmi olarak size bildirmek istedim."

Tyler kaşlarını çatıyor. Mark'ın gülümsemesi daha da artar.

"Neden?" diye ağzından kaçırıyor eski erkek arkadaşım, hazırlıksız yakalandığı için. Yavaşça toparlamasını izliyorum; eminim söylememi beklediği şey bu değildi. "Yani, belli zaten programa giremeyecektin, ama sen

denemeye çok kararlıydılar. Lütfen RoRo, bizi aydınlat. Neden fikrini değiştirdin?"

"Önce," diye çıkışıyorum, tavrımın onu bir adım geri attırdığını görüyorum. "Bana öyle deme. Biz çıkmıyoruz. Ve bu isimden her zaman nefret etmişimdir. İkincisi, neden geri çekildiğim aslında seni hiç ilgilendirmez."

Öfke yanaklarını ve kulaklarının uçlarını parlak pembeye boyar.

"Biliyor musun, Ro? Sana iyi davranmaya, seni *nazikçe* doğru yönlendirmeye çalıştım. Hiçbir zaman bizim seviyemizde olmadın. Tinley ya da benim için hiçbir zaman ciddi bir rakip olmadın, bu yüzden reddedilmekten utanmayacak kadar kısa sürede bunu anladığın için aferin sana."

Yutkunuyorum, boğazım . Utanç midemde asit gibi kabarcıklar oluşturuyor.

Ona inandığımdan değil. Ama bu, bir zamanlar beni sevdiğini söyleyen birinin beni incitmek için elinden geleni yaptığını duymanın acısını hafifletmiyor.

"Takımdaki yerimi en az sizin kadar hak ettim."

Güzel. Kendimi hızlıca savunmamdan dolayı içimde bir gurur dalgası oluştu.

"Ve sen gerçekten buraya liyakat için geldiğini mi düşünüyorsun?" Güldü ve ben de sustum. Umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Ama onların önünde ağlarsam, onları haklı çıkarmış .

"Tyler-"

Benim alanıma giriyor ve örgülerimden birine bağlı ipek fiyongu hafifçe çekiştiriyor ve birden on yaşındayım öğretmenim benimle dalga geçen onlar olmasına rağmen çocukları kızdırmamamı söylüyor.

"Çocuk gibi giyiniyor ve çocuk gibi davranıyorsun. Seni bir kız arkadaş olarak ciddiye alabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum." Arkasından tüm ekibimize bakıyor ve yine gülüyor.

Çığlık istiyorum. Ya da ağlamak. Belki de kusmak.

"Bu kadar yeter," diye tükürüyorum, gözlerimi yaşartan öfkeyle boğuluyorum. "Kes şunu."

Ona verdiğim bariz tepki, onun iğnelemelerine katılmam, onu daha da cesaretlendiriyor.

"Hayır." Tyler başını sallıyor. "Sana bir şans verdiğim için bile bana teşekkür etmelisin. Bu senin için asla yeterli olmadı."

"Bana zarar vermeye çalışıyorsun ve benden daha zeki olmadığını ." Kollarımı kavuşturdum, kaçıp saklanma isteğimi bastırmaya çalıştım. Onu yeterince yatıştırmaya çalışıyorum ki gidebileyim. "Yani neye saldırmaya çalışıyorsun? Kıyafetlerime mi? *Seninle* çıkarken yaptığım hataya mı? Büyü ve hayatına devam et Tyler."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, sesi benim itirazlarımın üzerine daha da yükselerek devam ediyordu.

"Birlikteyken bir sürtük gibi davranıyordun, bu yüzden okulun fahişesiyle yatağa girmenin kimseyi şaşırttığını sanmıyorum."

Kulaklarımda kükreyen öfke, kızgınlık ve acıyı ancak hepsi içimden çıkana kadar duyabiliyorum.

"Bu programa girmeni sağlayan araştırma ödevinin tamamını *senin için* yazdığımı düşünürsek, bence *bana* teşekkür etmesi gereken sensin."

Birisi dikkatimizi çekmeye çalışıyor, ikimize de sesleniyor, ama biz bu yüzleşmeye kilitlenmiş durumdayız. Narsist bir döngüsel argümana karşı yılların bastırılmış hayal kırıklığı.

"Teşekkür mü ?" Tyler sesini alçaltarak alay ediyor. "Seni zavallı sürtük, burada çalışmanın tek nedeni sana kefil olmam. Dr. Carmen'den seni işe almasını, stajyerlik için düşünmesini ben *istedim*." Tehditkâr bir öfkeyle yaklaşıyor. Sanki bir şalter ve ayrıcalık ve sahte güven maskesinin altında gömülü olan canavarı ortaya çıkarmış gibi.

"Kimse senin gerçekten programa girebileceğini düşünmemiştii. Büyü artık, Ro."

Tyler yanımdan geçerken saçımdaki kurdeleyi çekiyor ve omzumu birinin bağırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kırıyor.

Matt-Matt burada.

Köşemde, tıpkı söz verdiği gibi.

"Uzak dur ondan," diye homurdanıyor erkek arkadaşım, odaya doğru yürürken.

Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyorum ama eli elime değdiği anda, rahatlama bir şok dalgası gibi sistemime yayılıyor. Neredeyse kollarının arasına girene kadar geriye çekilip birkaç damla gözyaşının akmasına izin veriyorum. Çünkü Tyler'ı dinlemem gerektiği önemli değil. Benim hakkımda söylediği tek bir kelimenin bile doğru olmadığına inansam bile, acı hala orada. Hala gerçek.

Matt Fredderic'in girişi Tyler'ın çılgınlığını yeniden alevlendirdi.

"Yeni küçük erkek arkadaşına ona ne kadar takıntılı olduğunu söyledin mi?" diye soruyor, bize doğru dönerek. Dr. Tinley'nin burada olduğunu, neredeyse ofis kapısının arkasına saklanıp hepimizi izlediğini belli belirsiz fark ediyor.

"Birinci onunla tanıştığın konusunda nasıl yalan söyledin? Bana onun ilk pcğn olduğunu söyledin?" Bir kahkaha atıyor ve bana göz kırıyor. "Yani, zavallı olduğunu biliyordum Ro, ama-

"Ne?"

Matt'in kaşları çatılıyor ve bana bakıyor, sadece bir milisaniyeliğine, sonra tekrar Tyler'a bakmaya başlıyor.

"Sana hiç söylemedi mi?" Tyler alkışlıyor, neredeyse neşeli. "Ona söyleyeceğin ilk szn bu olurdu diye düşünüyorum - birinci sınıftaki ilk pcğn olduğunu hatırlatarak, değil mi? Çok romantik."

"Ro?"

"BEN-BEN-"

Hiçbir şey . Aşağılanma ve endişe, kasmaya karar verirsem diye en yakın çöp kutusunu aramama neden *olan* bir maçta hakimiyet için savaşıyor.

"Tanrım, bu kadar zeki bir kıza göre, bazen gerçekten acınacak kadar aptalca davranıyorsun." Tyler gözlerini deviriyor. "RoRo birinci sınıftan beri sana aşık. Herkese ilk öpücüğünün sen olduğunu, birlikte büyülü bir gece geçirdiğinizi söyledi."

Matt'e başını sallar, sanki yıllardır acımasızca alay ettiği bir adamla, yeterince ders vermediği bir öğrenciyle ve nefret ettiğini iddia ettiği biriyle değil de arkadaşlarından biriyle sohbet ediyormuş gibi.

"İlk başta beni kıskandırmak için olduğunu düşünmüştüm. Sonra sürekli senin maçlarına gitmek istedi. Ve en sonunda, hemen sonra sana özel ders vermesi için bize *yalvardı*." Tyler bir kahkaha atıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Freddy, ama o bir sapık gibi. Yani, sana ders vermeye başladıktan *sonra* ıkmaya başladık."

Oda sessizleşiyor, hala 1re'deymiş gibi hissettiren tenime karşı buz gibi soğuk.

Bu... bu doğru değil.

Yani, evet, bazı kısımları yle ... Matt'in ğretmeni olmamak için yalvardım. Ve Tyler'ın Freddy'ye özel ders verdiğine dair fikrim yoktu.

Matt'e bakmaktan, yüzündeki inancı ya da tiksintiyi görmekten korkarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Matt, yemin ederim-"

Elini kaldırarak dilimin ucundaki kusmuk kelimesini durdurdu. Yanaklarım daha da kızarıyor, utanç beni içten kemiriyor.

"Beni dinle Donaldson, sen bir pisliksin. Burada zavallı biri varsa o da sensin. Nasıl tanıştığımızı hatırlamayacak kadar *aptal* olduğumu düşündüğünü biliyorum ama henüz kafama o kadar çok disk yemedim.

"Ro bu departmandaki en iyi kişi - çok zeki, bir dahi, gerçekten ve sen onun tarafından o kadar tehdit ediliyorsun ki onun üzerinde garip bir kontrolün olmamasına *katlanamıyorsun*. Ama artık onun senden daha iyi olmasını engelleyemiyorsun."

"O değil-"

"Daha işim bitmedi, Donaldson." Matt sakince sözünü keser. "Benim babam da tıpkı senin gibi. Narsist, küfürbaz bir pislik. Ve o da senin gibi yıkık dökük ve sefil biri oldu. Şimdi geri dön. Herkese aptal olduğunu söylemeyi seviyorsun ama sen tam bir ."

Gülüyor, bakışlarını bana çevirirken gözleri dans ediyor. "Bana kız arkadaşım ile birinci öpüştüğümüzü mü söylüyorsun? O zamandan beri bana aşık olduğunu mu?"

-Seninle çıkarken mi?" Matt'in yüzünü bir kaplıyor, kolları tembelce omuzlarıma uzanıyor. "Bütün yıl boyunca duyduğum en iyi şey bu."

Tyler öfkeli ve benim duygularım o kadar karmakarışık ki biraz midem bulanıyor, destek için Matt'in bedenine yaslanıyorum.

"Şimdi, prenses." Matt bana dönüyor ve yanağımdan öpüyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Gitmeden önce söylemek istediğin bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kocaman ve şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. "Harika."

Masama doğru yürüdü, çantamı ve masamdaki her şeyi alıp hepsini içine yerleştirirken ve kurdelesini hâlâ asılı olan adaçayı yeşili sırt çantasının fermuarını çekerken herkesi şok bıraktı. Hiç düşünmeden sırtına geçirip elimi tutuyor ve beni dışarı çıkarmaya başlıyor.

Önce Tyler'ın yanından geçiyoruz ve erkek arkadaşım eğilip fısıldıyor, "Bilgi için teşekkürler. Tyler'la on beş kez yattığımı bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hayal bile edemezsin."

kız arkadaşım, *beni* düşünüyordu." Tyler'ın omzunu tutuyor ve onu hafifçe sarsıyor. "İyi konuşmadı, dostum. Ve hey, eğer onunla bir daha konuşursan, kışını tekmelerim. Bu sefer gerçekten."

Kocaman bir gülümsemeyle bitiriyor, ana alandan çıkarken elimi tekrar tutuyor, yolda Dr. Tinley'in ofis kapısının önünden geçiyoruz.

Carmen Tinley hâlâ yarı içeride yarı dışarıda duruyor ve tüm bu patlamadan dolayı biraz şok olmuş görünüyor.

"Benden bu kadar, Dr. Tinley," diyorum ses tonumu zorlukla zapt ederek. "Ders vermeyi, asistanlığı, her bırakıyorum. İlkbahardaki kohortunuz için değerlendirilmekten çıkarılmak istiyorum."

Boğazını temizliyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

Bakışları Matt'e kayıyor ve onu tamamen örtebilmeyi dileyerek biraz daha dik duruyorum.

"Sanırım nedenini biliyorsun."

Kapıdan sessizce , tüm COSAM binasını geçip kampüsün merkezindeki yeşillikler arasında yürümeye başladıktan sonra Matt dönüp beni kucaklıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum!"

Sözlerimiz birbirinin aynısı, o kadar mükemmel örtüşüyor ki mutlu bir kahkahanın içinde eriyip gidiyoruz.

Yeni bir başlangıç gibi geliyor, bu sefer gerçek bir başlangıç.

Kim olmak istersem olabilirim.

BÖLÜM 57

Freddy

Son finalimi yüzümde ısıl ısıl bir gülümsemeyle bitiriyorum.

Ekstra zamanlı özel blok sınavımın yapıldığı sınıftan çıkarken aşırı heyecanlı bir aptal gibi görüldüğümünden eminim. Ama bunu umursamıyorum, çünkü geçtiğimi biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Maç kazandıran golü atmak gibi.

Çünkü sadece geçmekle kalmadım, aynı zamanda beni destekleyen biri var. Ve mezun olacağımı biliyorum - babamın asla yapmayacağıma yemin ettiği bir şey. Annemin istediği bir şey.

Tanrım, umarım seni gururlandırıyorumdur anne.

Hokey Evi'ndeki yatak odamın kapısından içeri daldım; Rosalie ShariP yatağımın üzerinde bağdaş kurmuş, kıvrılmış ayaklarının dibinde bir ders kitabı, dizinin üzerinde de tehlikeli bir şekilde dengede duran dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu.

Beni fark etti ve ayağa kalkıp beni selamlamak için acele ederken neredeyse bilgisayarını düşürüyordu.

"Hey!"

Şu anda Joker gibi sırtıyorum; bunu hissedebiliyorum ama o nedenini biliyor.

"Geçtin!" Ro ciyaklayarak kendini kollarıma bıraktı. "Seninle çok gurur duyuyorum Matty."

Övgüsünü boynuma bastırıyor ve ben de onu .

"Ben de kendimle gurur duyuyorum," diyorum kıkırdayarak, onu tekrar ayağa kaldırıp saçlarını bir şekilde okşayarak. "Toplantın nasıl geçti?"

Ro, yüksek lisans planına yönelik bir staj programı olan diğer profesör Dr. Khabra ile görüştü. Nörolojik testlerle ilgili bir şey ve

Yaratıcılık. Bu konuda daha fazla şey öğrenmeye, Ro'nun çalışmalarını ve ilgi alanlarını daha iyi anlamaya çalışıyorum ama o kadar zeki ki söylediklerinin çoğu aklımdan geçiyor.

Bir de genellikle öpmek ya da sırt üstü yatırp o küçük seslerden daha fazlasını çıkarma ihtiyacıyla dikkatim dağılıyor. İşte şimdi tam da böyle bir kutlama yapmak istiyorum.

"Harika," diye kıkırdıyor ve yatağa geri düşüyor. Omuzlarını doğru iterek yavaşça üstüne düşüyorum. Ağzım boynuna bastırıyor, ellerim beline batıyor. Elleri omuzlarımla buluşuyor ve beni hafifçe yukarı itiyor. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Ne?" Midem biraz bulanıyor. "Konuşmamız gerek" cümlesini duymak asla iyi bir şey değil, ama telaşlı düşüncelerimi bastırıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece." Boğazını temizliyor. "Noel için eve gidiyorum." "Oh."

Başımı salladım. "Evet, bu harika."

Bu harika, pislik. Onun için biraz daha heyecanlı ol, o da ailesini en az kadar özliyor. Onları görmesi için onu cesaretlendir.

"Uzun bir Aight," diyor ama sanki konunun etrafında dans ediyormuş gibi hissediyor. "Benimle gelmek ister misin?"

"Kaliforniya'ya mı?"

"Mm-hmm." Utangaç bir ifadeyle bana bakıyor. "Ailenle tanışmak için çok erken olduğunu biliyorum ama onlarla şahsen tanışmanı çok isterim - annemle zaten tanıştın sayılır."

"Evet, ve o harika."

"Doğru." Gülümsüyor. "Peki... bunu düşünecek misin?"

"Bunu düşünmeme gerek yok, Ro. Ben ." "Seni şimdi öpebilir miyim?" diye sormadan önce bir beklemeyi zar zor başarıyorum.

Dudağını ısıırıyor ve başını sallıyor. Kendimi serbest bırakıyorum, onu kollarımın arasına alıp yataktan kaldırıyorum ve hızlı bir çılgılık atıyorum.

"Bu gece işim var-"

"Zamanımız var."

Ro dudağını ısırmadan önce gülümsüyor ve benden onu tekrar ayağa kaldırmamı istiyor. "Senden bir ricam var. Bana bir şey öğretmen." Boğazını temizledi ve "Cinsel olarak yani" dedi.

Tüm vücudum , gözlerim onun bir karış uzayan bedeninde dans ediyor.
"Öyle mi?" "Evet. Ben... Ben nasıl yapılacağını bilmek istiyorum. Bunu yapmak için."

"Ne yapmak için, prenses?"

"Şuna..." Tekrar tereddüt ediyor ve geri çekilmenin başladığını görebiliyorum, sanki istediği şeyden duyduğu hafif korku onu küçültmeye yetiyor.

"Rosalie." Sesim daha yüksek, alçak, yumuşak tonlarla daha keskin bir şaklamanın karışımı. "Ne yapmak için? Söyle."

Titriyor. "Sikini yalamak için."

"Ne kadar iyi bir kız," diyorum, dudaklarından dökülen müstehcen sözcükler karşısında elimi tekrar sıkarak. Yanağından öpmek için eğilip saçlarını yana yatırıyorum ve ağzımı kulağına bastırıyorum. "Sanırım bu notu hak ettiğime göre artık sana bir şeyler öğretebilirim."

Dudaklarından bir inilti dökülüyor ve neredeyse çılgınca başını sallıyor. "Yesyesyes." Kelimeleri karıştı. "Bay Um..."

"Matthew, lütfen, Bayan ShariP." Gözleri parlıyor. "İlk ders - o önce gelir."

yatağa geri bastırıyorum, diz çöküyorum, böylece rahat eşofmanlarını iç çamaşırlarıyla birlikte vücudundan çekebiliyorum. Teni ellerimin altında sıcak ve yumuşak, bacaklarını ayırdığımda esnekliyor.

Amcığından aşağıya doğru sağlam bir şerit yalayarak, klitorisinin etrafında dönmeden önce dilimi hafifçe açıklığına sokuyorum. O güzel ve kayıtsız bir şekilde boşalana kadar ağzımla odaklanmış ve sabit kalırken, Ingers'ım ona hassas bir şekilde bastırıyor.

"Mükemmel," diye nefes alıyorum, önce kalçasına sonra da hafifçe açıkta kalan karnına bir öpücük konduruyorum. "Çok güzel. A+, Rosalie."

Gülüyor, bir kolunu gözlerinin üzerine atıyor ve başını sallıyor.

"İstediğim bu değildi."

"Hayır mı?" Alaycı bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak soruyorum. "Lütfen mi?"

Davranışlarımın her parçası onun ricası altında eriyor. Boxerımı indirmeye başlamadan önce kot pantolonumun düğmelerini açıp tamamen çıkarıyorum ama elleri benimkileri iterek kesiyor, beni soymayı bitirip düşerken bilezikleri tenimi hafifçe çiziyor.

"Böyle mi?" diye soruyor, diz çökmüş pozisyonundan bana bakarken gözlerini kocaman açıyor. Onu görünce tökezliyorum, dizlerimin bağı çözülüyor, yatağa çarpıyorum.

"Aynen böyle prenses." Sesimi alçak ve şehvetli tutmaya çalışıyorum ama titriyorum. Ellerimdeki titremeyi güçlkle durdurabiliyorum, çünkü o aletime geçici olarak uzanıyor, dili dudaklarını ve sonra tenimi yalamak için dışarı fırlıyor.

Ellerim saçlarına, , kendimi tutabileceğim herhangi bir şeye uzanıyor, sıcak, ıslak ağzının sadece ucunun üzerindeki hissi tüm vücudumun gerilmesine yetiyor.

Kendini toparla, diye kendimi azarlıyorum, gözlerimi kapatıyorum çünkü onun görüntüsü, sesi ve hissi beni patlamaya hazır hale getiriyor.

Gözlerini yukarı dikerek tekrar çeker. "Göster bana, lütfen."

Ona nazikçe yardım ediyorum, ağzını tekrar bana doğru yönlendiriyorum ve normalde yavaşça inşa etmekten hoşlanacağım bir getiriyorum - Rosalie ile kontrol için bir jiletin kenarında yürüyormuşum gibi.

"Mükemmel," diye nefes alıyorum. "Tanrım, Rosalie, ."

Bu düşünce onu memnun etmiş gibi gözleri kırışıyor ve hızını artırıp *daha sert emiyor-*

"Siktir," diye inliyorum. "Boşalacağım prenses."

Daha hızlı emiyor, kalçaları sürtünme arayışıyla havaya karşı kamburlaşıyormuş gibi dönüyor. Mutlu, enerjik bir gülümsemeyle beni yutarken ellerimi saçlarında yumuşak tutmayı başararak *sertçe* boşalıyorum.

Nefesimi tuttuktan sonra, "Yine mi tahrik oldun Rosalie?" diye mırıldandım.

Hevesle başını sallıyor, yanakları kızarıyor. Onu Aoor'dan alıp yatağa yatırmak için eğiliyorum, doyumsuz kız arkadaşımı tekrar doyurmaya hazırım.

. . .

Aşırı hevesli ağzımdan ve dilimden kurtulup rahatladığında, onu duşa götürüyorum ve mutfaktan atıştırmalık bir şeyler almak için sıvışıyorum - yalnız olduğumuzu bildiğim için giyinme zahmetine girmiyorum. Yatakta, kıkırdayarak ve gülerek, yemekten çok yemeğimizle oynayarak yiyoruz.

Yeterince uzun süre bekledim ve onun Inals've benim uzatılmış zaman bloklarım tamamen olana kadar birkaç gün beklemek bile işkence oldu. Ama istesem de sormak için daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum.

"Yani." Boğazımı temizliyorum ve ona açgözlülükle içtiği mavi bir spor içeceği uzatıyorum. Belirgin yorgunluğu bedenimde bir memnuniyet patlaması yaratıyor. "Tyler'ın söyledikleri hakkında konuşmak istiyorum."

Tüm vücudu donuyor, sonra kızarıyor, sanki ben onu överken ve her şey boyunca onunla konuşurken "Lütfen, lütfen beni boşalt" diye bağırıp ağlamıyormuş gibi. Kalbim yeniden kabarıyor, sanki göğsümden fırlayıp onunkine batmak istiyor.

"Oh," diye kekeliyor, saçlarını bilinçli bir şekilde geriye atıyor ve bakışlarımdan kaçıyor. "Doğru ya, bu arada teşekkür . Beni savunduğun için."

Başımı sallıyorum, çenesini yukarı çekmek için bir parmağımı uzatıyorum. "Ben her zaman senin arkadayım Rosalie."

Yine uzun bir sessizlik oluyor ama her zamanki gibi onun yanında rahat hissediyorum.

Sanki ikimiz de birbirimiz için yer tutuyoruz.

"O... hepsi yalan değildi. Birinci tanışmıştık. Bir partide. Ve sen benim ilk öpücüğümdün."

Gülümsemem beni öldürüyor, o kadar geniş ki yanaklarım acıyor. "İlk öpücüğün ben miydim?" Bana piyangoyu ya da Stanley Kupası'nı kazandığımı da söyleyebilirdi. Utangaçça başını sallıyor.

"Öyle mi?" Bakışlarını karşılamak ve sırtışıımı göstermek için başımı eğiyorum. Bu onu yatıştırıyor görünüyor ve kelimeleri daha hızlı dökülüyor.

"Evet, senin sayende ilk içtim. Ve sonra beni öptün."

"İyi bir öpücük müydü?" Sormadan duramıyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, dudağını ısırarak gülümsüyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, sahip olmadığım bir anıya tepki veriyorum. Aynı zamanda aptalca bir şey yaptığım ve bu kızı beceremediğim için kafama bir tokat atmak için bir zaman makinesi dilememe neden oluyor.

Bana değer veren, beni savunan, beni seven bu kız - vücudum ya da yeteneklerim için değil, ben olduğum için. Ben olduğum için. Rosalie ShariP ile, belki de ilk kez, tartışmasız bir şekilde kendimim.

"Geceyi birlikte takılarak geçirdik. Bira pong oynadık, güldük ve-" Acı tatlı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Ve inanılmazdı."

"Ama..." Etrafımızdaki havanın yükünü hissederek kelimenin havada asılı kalmasına izin verdim.

Bir şey oldu. Düşün. Ama yapamıyorum, şey hatırlamıyorum, sıfır. "Ama sonra bir anda ortadan kayboldun."

"Ne?"

"Bana hemen döneceğini söyledin ve beni orada bıraktın."

Düşün, düşün, düşün. Kalbim çarpıyor, midem çalkalanıyor, birinci sınıftaki korkunç, sivilceli anılarımın arasından süzülüyorum. Düşün, düşün, .

Sadece ulaşabildiğim her anı, unutmak istediğim şeyleri içeriyor ve onu asla unutmak istemem. Kendimi tanıyorum - on sekiz yaşında ve kederli olsam bile, onun ışığına ve iyiliğine doğru sürünürdüm.

"Ve." Başını sallıyor, yüzünü avuçlarının içine gömüyor. "Ve hatırlamadığını biliyorum. Sorun değil, sadece-"

"Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun? Birinci mı?"

Başını sallıyor. "Güz döneminin başlamasından önceki hafta sonuydu."

Kalbim karnıma düşüyor, tenim soğuyor. Battaniyeyi belime kadar çekiyorum, gözlerim kısılıyor. Tam da bahsettiği hafta sonunu biliyorken şu anda çıplak olmak yanlış geliyor.

Birinci sınıfta, yazı antrenmanlarda geçirdikten ve annemle birlikte olmak için Teksas'a döndükten sonra takımla ilk büyük partimi verdim. Waterfell'le sözleşme imzalarken masada olmayan bir koşuldu bu; aslında Koç Harris'e sonsuz saygı duymamı ve bu takıma tamamen sadık olmamı sağlayan bir koşuldu. O da sırrımı sakladı.

Onlar için oynamayı planlamıştım ama evde bana ihtiyaç duyulduğunda mazeret izinlerim vardı. Bir tanesine bile ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı.

Sömestr başlamadan gitmişti.

Şimdi o anıyı arıyorum - puslu bir parti sahnesi, benimle birlikte olan ekip üyelerinden birinin yüzü bile net . Ve sonra, bir telefon görüşmesi - ürpertici ve unutulmaz.

Acı verici, şimdi bile.

Archer, kırık bir "Matty" ve ardından "Çok üzgünüm" diye fısıldadı. Neredeyse çok uzak olan yatakhanelere doğru tökezleyerek yürüdü ve Bennett lanet olası Reiner,

Babasıyla birlikte, her şeyle ilgileniyor. Lanet olası bir özel uçakla uçuyor ve tüm bu süre boyunca titriyor, bacakları zıplıyordu.

Gerisi bulanıklaşıyor ve gözlerim , ellerim onları ovma için uzanıyor. "Matt?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Sana sarılabilir miyim?" "Lütfen," diye .

Neden ağladığımı bilmiyor ama sormuyor, sormaya bile çalışmıyor. Ro bana sarılıyor, uzun kolları geniş omuzlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Özür dilerim Matty," diyor ama sesi kafamda Archer'ınkiyle örtüşüyor.

Gözyaşlarım dindikten sonra hikayeyi beynimden ve ağzımdan çıkarmayı başarıyorum. Biraz zaman alıyor ve çoğunu kekeleyerek ama Ro sabırla oturup beni dinliyor, bir yandan da elimi onun elinin içinde tutuyor.

Sabır. Nezaket. Sevgi. Ondan su gibi akıyor.

"Sana yüklenmeyi bırakmalıyım." Gülüyorum, elini elimden bırakıyorum ve kendimi kadar gözlerimi siliyorum. "Bu çok saçma." *Gücünü, sevgini ve sıcaklığını emiyormuşum* gibi geliyor, söylemiyorum. *Ve sana karşı böyle olmak istemiyorum.*

"Hayır," diyor hafifçe. "Senin için orada olmak istiyorum. Sayamayacağım kadar çok kez yanımda oldun. Ayrıca, ilişkinin bu kısmını seviyorum. Sağlıklı olduğunu düşünüyorum ve daha önce böyle bir şey yaşamamıştım."

"Ben öyle."

Odanın sessizliğinde birbirimize bakıyoruz, ışıltılı aşk dolu bakışlarımızın altında hayranlık dolu gülümsemeler patlayana kadar. Durgun ve mükemmel.

Vardiyasına hazırlanmak için yavaşça ve neredeyse isteksizce ayağa kalkıyor. Onu tutup kendime doğru çektim.

"Beni terk ettiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, alt dudağımı büzerek ona bakıyorum. Gülüyor ve beni nazikçe iterek kıyafetlerini alıyor ve dikkatlice giyiniyor.

"İşe gidiyorum, orduya değil." Dudağını ısırtıyor ve saçıyla oynayarak açık banyoya doğru yürüyor. Komodinimden birkaç yağ tokası alıp onu takip ediyorum ve arkasından geliyorum. Bu çok komik; ben tamamen çıplığım, o ise giyinik. Birkaç tutamı geriye doğru , sanki onu

Daha önce binlerce kez, bir tarafa bir klipsi sabitledikten sonra işlemi diğer tarafla tekrarlayın.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum, eğilip onu öpüyorum, kollarımı beline doluyorum. Bana bakıp kızarıyor ve sikim yeniden sertleşmeye başlıyor - bu da kısır bir döngü gibi işliyor ve yanaklarını daha da ısıtıyor. "Bana bir saniye ver, seni götüreyim."

"Tamam," diyor hülyalı bir şekilde. Onu tezgâhın üzerine oturtuyorum, böylece benim onu izlediğim gibi o da benim değişimimi izleyebiliyor. Merdivenlerden el ele iniyoruz ve kaldırıma biraz gelişigüzel park ettiğim araba yoluna çıkıyoruz.

"Bir ricam var," diyor arabaya bindiğimizde, müzik hafifçe çalıyor. "Neymiş o?"

"Bence Archer'ı aramalısın."

Boğazım hemen kapanıyor, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. "... Şu anda benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum. Onu sonsuza kadar görmezden geldim."

Başını iki yana sallıyor, bana usulca bakıyor, bakışlarında şefkat ve sıcaklık ağır basıyor. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Matt. Bence seni seviyor ve muhtemelen senin onu aramanı istiyor."

Vardiyası için onu bırakmak üzere Brew Haven'ın önüne geldiğimde bugün çalışıyor olmasından nefret ediyorum. Ondan kalmasını, utancın yankıları onun yakınlığıyla bastırılana kadar benimle konuşmasını istiyorum.

Beni iki kez dudağımdan öpüyor, sonra bir kez daha yanağımdan öpüyor, sonra da buzrüzgârdan titreyerek dışarı .

"Yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz" diyor. "Sadece bir düşün. Bence bu senin için gerçekten iyi olur. İkiniz için de."

BÖLÜM 58

Freddy

Telefonun sesi, deplasmanda oynanan bir maçta rakip takımın gol düdüğü kadar yüksek geliyor ama ben bir hokey maçının bana verdiğinden daha fazla sinirle doluyum.

Archer ilk zil sesinde cevap veriyor.

"Hey," diye sesleniyor, arka planda bir kapı çarpıyor. "Bu benim en sevdiğim çocuk değil. Nasılsın?"

Anlık bir sakinlik çöküyor, çok kuru bir sahili yıkayan su gibi.

Bu benim en sevdiğim çocuk değil mi?

Ama sözleri birbirine karışıyor, eski ve yeni sesler. Hatıralar elektrik çarpması gibi içimde patlıyor.

Ben dokuz . NHL koçuyla özel bir pist çalışması.

Cumartesi günleri erken paten sonrası en sevdiğim zamanlardır-özellikle de Koç Ace beni geldiğinde, çünkü bu onunla fazladan antrenman yapabileceğim anlamına gelir. Ama bugün daha zor, çünkü babamın hafta sonunun geri kalanını benimle geçirmesi gerekiyor.

Geri kalanı, çünkü Cuma günü yine gelmesi gerektiği gibi gelmedi.

"Babamın beni sevdiğini sanmıyorum."

Kelimeler yanlışlıkla ağızımdan dökülüyor, utanç ve mahcubiyet yanaklarımı renklendiriyor. Bunu söylemek ama Koç Archer'la konuşurken her şey ağızımdan dökülüveriyor.

Archer kaşlarını çattı ve bunu söylememeliymişim gibi hissettim. Ama... belki de bilmeli. Evlat olma konusunda iyi değilim.

Takımımıdaki diğer çocuklar bana babamın benimle hokey oynamasını sorduklarında, neredeyse onlara Archer'dan bahsedecektim. Bazen kafamda Archer'ın

özellikle geceleri uyumadan önce, mutfakta annem, Archer ve benimle olan resmimi hayal ediyorum, sanki babam gibi.

Yine de biraz yüzüm kızardı.

"Bunu söylediğimi anneme söyleme," diye ekliyorum, benim için ittiği bir sonraki paka doğru kayarken. "Kötü bir iş yaptığını düşünmesini istemiyorum."

"Tamam," diyor Archer. "Sadece ikimizin arasında."

Ben bir sonraki atışımı yapana kadar tekrar konuşmak için bekliyor, üstte mükemmel, çubuğun hemen altında.

"Harika atış, Matty." Yüzüme doğru kaymadan önce kaskımı okşuyor ve kafesin içinden gözlerimle buluşabilmek için başını eğiyor. Omuzlarımdan tutarak, "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence tüm çocuklar arasında en iyisi sensin" dedi.

Gözlerim büyüdü. "Bütün sınıfta mı?"

Başını sallar. "Dünyada. Tüm dünyada en sevdiğim çocuk sensin."

Antrenmanımızın geri kalanı ve o akşamki yemek boyunca yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Annemin yanında oturan Archer'ın taklit ettiği bir gülümseme.

"Hey," diyorum, aniden kabaran duygularımı bastırarak. "Ben iyiyim - aslında sadece 1nals'ı bitirdim."

"Öyle mi? Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum, sonra kendimi biraz gülünç hissedip kafama vuruyorum. "Biraz zor oldu. Ama harika bir öğretmenim var ve geçtim. Yani, yeterlilikten daha fazlası. Artık bir B öğrencisiyim."

"Tanrım, bunu duymak harika evlat. Seninle çok gurur duyuyorum."

Göğsümü ısıtıyor, hatırlayabildiğimden çok daha uzun süredir içimde kırık olan bir şeyi iyileştiriyor.

"Evet," diye iç geçiriyorum, gerildiğini hissediyorum. *Başka ne söyleyebilirim ki?*

Ne hakkında konuşmak istiyor?

Artık onun için bir yabancı gibi hissediyor olmalıyım. Bu yüzden seçebileceğim tek konuyu, insanların benimle tartışmaktan *hoşlandığı* tek şeyi seçiyorum.

"Hokey harika, harika bir sezon geçiriyoruz. Rhys geri döndü, bilmiyorum bizi izliyor musun ya da takip ediyor musun-"

"Sana her zaman ayak uyduruyorum, Matty."

Göğsümdeki hafif nabızı ovuşturarak devam ediyorum. "O zaman Rhys'in geçen Frozen Four'da yaralandığını biliyorsun. Ve şimdi, aslında, ona vuran adam? Bu

Birkaç yıl önce haberlere çıkan Kane mi? O bizim takımda, benim çizgimde bir defans oyuncusu. Bu arada, şu anda birinci sıradayım. Aslında ikinci senemde oraya kadar yükseldim."

Saçmalıyorum, bunu duyabiliyorum ama kendimi durduramıyorum. Yine de Archer sözümü hiç kesmiyor.

Sonunda kendime gelmeyi başararak yüksek sesle yutkunuyorum. "Yani... evet. Hepsi bu ."

Hepsi bu mı? Daha önce hiç bir insanla sohbet etmiş miydin?

"Bu harika, evlat. Hokey senin için her zaman harika olmuştur ama... Peki *ya sen* Matty? Sen nasılsın?"

"Güzel. Derslerimi geçtim." *Bunu zaten söyledim.* Temizliyorum boğazını sık ve tekrar dene. "Gerçekten harika bir öğretmenim vardı ama artık benim öğretmenim değil."

"Oh?"

"Kötü bir şey yüzünden değil, o... O artık benim kız arkadaşım aslında. O benim -Adı Ro. Ya da aslında Rosalie, ama Ro diyor. Ama akıllıdır. Bir tür dahi, annem gibi."

Başım elime gömülüyor ve sanki konuşmaya bomba bırakmışım gibi sessizleşiyorum. Telefonu kapatmak için garip bir istek duyuyorum ama başarıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi benim hissettiğim kadar rahatlamış geliyor.

Archer annemi tanıyan, onunla ilgili anılarını benimle paylaşan *tek* kişi. Onu hayatımdan çıkarmak, kederimin daha da derinlerine inerken, umursadığım tek kişiyi beynimdeki boktan şova çekmemek için çaresizce doğru şey gibi geldi.

Ancak bu bağı, eninde sonunda doğru hissettiğimde onun hakkında konuşabileceğim yeri kaybetmek beklediğimden daha acımasızdı.

Archer'ın annemin yasını tutma şekli, bir insanın ruh eşini kaybettiğinde nasıl yas tutacağını hayal ettiğim gibiydi.

Sonrasında kafamın çok karıştığını ve hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum. Babamın birdenbire hokey kariyerimle ya da okula geri dönmemle ilgilenmeye başlaması, mezun olmamın benim ve onun için ne kadar önemli olduğunu *bildiği* halde beni tamamen okuldan çekmeye çalışması. Babam onu ya da beni hiç umursamadı.

Annem hastalandığında, Archer işini bıraktı ve bize taşındı. Çok yorgun olduğunda onu kaşıkla besledi. Kendi kederim ve öfkem beni o kadar kör etmişti ki, bunun Archer'ın ona aşık olmasından kaynaklandığını görememiştim. Kendini adanmış ve sonrasında perişan olmuştu.

Onu panik atak geçirirken iki büküm bulduğum geceyi hatırlıyorum çünkü hıçkırıklarından nefes alamıyordu.

Kabul edilebilir olsaydı, sanırım onu takip edebilirdi. Ama takip etmedi. Ve benim yüzümden yapmadığını fark ediyorum.

Benimle ilgilenmek için. Babamın bana hiç babalık yapmamış olması önemli olmamalı çünkü Archer burada. Ve eğer izin verseydim babam olurdu.

"Seni özledim," diye geveledim, bunu söylemek bile içimi rahatlatmıştı. "Belki bir ara... öğle yemeği yiyebiliriz? Eğer Waterfell yakınlarındaysan. Ya da Boston'a."

"Tarih ve saati söyle evlat," diyor hüzünle. Sesi tıpkı benim çocukluğumdaki gibi derin ve sakin. "Orada olacağım."

. . .

"İyi olacağına emin misin?"

"Evet," diyorum. "Hasta değilim Rosalie. Sadece gerginim." "Ay'dan korktuğunu bilmiyordum."

. Erkek arkadaşın olarak ailenle tanışmaktan korkuyorum.

Ama bunu ona söyleyemem, o yüzden sessiz kalıyorum.

İnce eli benimkinin üzerinde duruyor ve parmaklarımın kol dayama yerinde durmaksızın çıkardığı sesleri durduruyor. Ro parmaklarımızı iç içe geçiriyor ve seksi aşk kitaplarından birinde okuduğu sayfaya kulak kabartıyor, sonra da ekrandan tüm zaman boyunca özenle izlediğim Aight yolunu kontrol ediyor.

"Benimle kitap dinlemek ister misin?"

Bunun üzerine canlandım. "Seksi olanlarından biri mi?"

"Sen ne istersen." Telefonunu kucağıma fırlattı. "Sen seç."

Bence en iyi kapağa sahip olana karar verdim ve Ro ilk bölüme başladığımda kıkırdamaya başladı bile.

Beşinci bölümde kıpkırmızı oldum.

Aight görevlisi ne içmek istediğimi sorduğunda neredeyse bir metre havaya sıçrayacaktım. Ro kıkırdamadan duramıyor ve zencefilli gazoz sipariş ediyor.

"Devam et, Uçakta Seks Sahneleri Dinlerken Bayan Poker Suratı." "Bu gerçekten uzun bir lakap," diye gülüyor.

"Şunu bil ki, bu kitaptaki en acı şey neyse, oraya vardığımızda çocukluk yatağında sana yapacağım şey de o olacak."

Kahkahası neredeyse anında dağılıyor, alt dudağını ısırırken teni kızarıyor. Onu öpme dürtüsü güçlü, ama onu kızdırma dürtüsü daha da güçlü, bu yüzden mesafemi korumayı başarıyorum.

İnerken gözlerimdeki birkaç damla yaşı gizlice silmeye çalışıyorum ama Ro kolayca yakalıyor.

Kulaklıklarımızı çantaya geri koyarken sırtımı okşayarak, "Çok acıklı bir kitap, biliyorum," diyor. "İlk okuduğumda kova kova ağlamıştım"

"Bu kadar duygusal olacağını bilmiyordum. Kapakta iki seksi insan birbirlerinin kıyafetlerini yırtıyor."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Onlar *aşk* romanı, erotik değil. Ama beğenmenize çok sevindim."

"Aslında bayıldım," diyorum. "Aight dönüşümüz için iyi bir tane seçtiğinden emin ol."

. . .

ShariP'ler, Solvang yakınlarında, özellikle Noel için önemli bir turizm merkezi olduğunu fark ettiğim mütevazı, koyu kahverengi ahşap bungalov tarzı bir evde yaşıyorlar.

Uber'imiz bizi doğruca kasabanın içinden geçirdi ve ben tüm şehir eklektik tarzına ve benzersiz tasarımlarına hayran kaldım. Ne kadar büyülendiğim yüzümden okunmuş olmalı ki Ro eğilip fısıldadı: "Söz veriyorum, geri gelip gece göreceğiz."

Şimdi, bagajdan çantalarımızı alıp servis aracını gönderirken, sinirlerim tepeme çıkıyor.

Verandada Ro'nun annesi duruyor, zeytin rengi teni ve omuzlarına kadar kırpılmış koyu kıvrıcık saçlarıyla modern zaman hippileri gibi giyinmiş. , tahta bir salıncakta

sandalyede babası olduğunu tahmin ettiğim bir adam oturuyor.

Yıpranmış bir adam, saçları kırışmış ve sakalları daha da koyulaşmış. Ayakta durduğunda uzun boylu gibi görünüyor ve bir zamanlar kaslı olabilirdi, ama şimdi zayıf ve çelimsiz. Ro'ya annesinden daha yavaş gülümsüyor ama kızını görmek için daha az hevesli görünmüyor.

Önce onları yalnız karşılaşmasına izin vererek geri çekildim.

"Anne," diye iç geçiriyor ve uzun boylu, ince annesinin kollarına yığılıyor. Uzun, çok uzun bir süre sarılıyorlar ve babası bana acımasızca bakıyor.

Bir deli gibi gülümseyerek mesafemi koruyorum, Kaliforniya güneşinde terliyorum.

"Hey, baba." Gülümsüyor, saçlarını hafifçe okşuyor ve sandalyesinde ona sarılmak için eğiliyor. Adam yavaşça kollarını ona doluyor ve sıkıca sarılıyor.

"Ro," diye . "Kim-?"

"Aslında erkek arkadaşımı getirdim." Ro ona katılmam için eliyle işaret ediyor. "Anne, baba-bu F-"

"Matt," diyorum sözünü keserek. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Genelde Freddy derler. Archer dışında *sadece* Ronun bana Matt ya da Matty demesini tercih ederim. Ama babası için Matt demenin ne kadar kolay olacağını *biliyorum*. Benim yanımda rahat hissetmesini istiyorum. Benden *hoşlanmasını* istiyorum.

Baba konusunda pek şansım yaver gitmedi.

Bayan ShariP kocasının omuzlarını sıkarak, "Seni ekranda görmemek çok güzel Matt," dedi. "Hadi içeri girip yemek yiyelim. Eminim ikiniz de açlıktan ölüyorsunuzdur."

Çantalarımızı alıp fuayeye, yolun dışına bırakıyorum ama hemen Ro ve annesinin babasının sandalyeden kalkmasına yardım ettiği yere dönüyorum.

"Yürüyebiliyorum," diyor, konuşması ağırlaşmıştı.

Kız arkadaşına ve annesine "Devam edin," dedim. "Size yardım edeceğim, Bay ShariP."

Bay ShariP kolumu tutup bedenimi bir koltuk değneği gibi kullanırken, "Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdanıyor.

Haklıydım, uzun boylu ve huysuzdu - gerçi bu onun bana sakladığı bir özellik gibi görünüyor.

"Nereye gitmek istersin? Mutfak masasına mı, kanepeye mi?" İlk başta konuşmadı, sadece bana şüpheyle baktı.

"Ya da sizi tekrar dışarı atıp baştan başlamanıza izin verebilirim."

Eli beni daha sıkı kavıyor ve ilk önce kızgın olduğunu düşünüyorum, sonra güldüğünü fark ediyorum. O kadar çok gülüyor ki üzere, ben de onu sabitlemek için kolumu beline doluyorum.

"Mutfak," diyor, birlikte yavaşça eve doğru yürürken gülümsüyor. Onu seçtiği koltuğa oturtuyorum. Ro ne yapacağına tam olarak karar verememiş gibi onun ve annesinin etrafında dönüyor.

"Ro hokey oynadığını söyledi?" diye sesleniyor annesi ocakta büyük bir tencereyi karıştırmaya devam ederken.

"İyi olmadığını söylemedi," dedi babası, gözlerinde bir parıltıyla. Ro bana bazen kolayca konuştuğunu, kelimelerin akıcı olduğunu söyledi. Diğer zamanlarda ise tek kelimelik bir yanıt zorlanıyor.

"Evet hanımefendi, okulumuz için hokey oynuyorum. Ama aslında mezun olduktan sonra Dallas'la NHL'de oynamak için sözleşme imzaladım."

"Bu harika," diyor Bayan ShariP, Ro'nun arkasından bir şey almak için uzanırken Ro onu durduruyor ve kâse yığınının onun için alıyor. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

Göğsüme kalıcı olarak kazınmış olan ağrı biraz zonkluyor. Ro masanın etrafından dolaşıp arkamda duruyor ve omuzlarımı sıkıyor.

"Evet. Annem birkaç yıl önce vefat etti ama benimle çok gurur duyardı."

Şimdi daha kolay geliyor - bir keder dalgası - ama onun hakkında bu kadar açık konuşmama izin vermenin güzel bir yanı var. Onun kaybı hakkında.

Ro sohbeti benden uzaklaştırıyor, bunun için minnettarım. Bu erteleme beni akşam yemeği rutinine alıştırmaya yetiyor, önüme bir kase köri ve daha küçük bir fincan pilav koyduklarında midem gurulduyor.

Yemek masasında yemek yiyor, gülüyor ve konuşuyoruz; sonra arka verandaya geçip orada yemek yiyor, gülüyor ve biraz daha konuşuyoruz. Ro'nun annesi onun gençlik hikayelerini anlatıyor. Babası onun elini tutuyor, avucunu kaşıyor ve Ro başını onun omzuna koyarken gülümsüyor.

Ro'yu ailesiyle birlikte izlemek göz açıcı.

Ona bebek gibi bakıyorlar, o da homurdanıyor ama onların ilgisi karşısında yumuşuyor. Ve o çok güzel. Onu burada rahat tutmak istiyorum,

Okuldaki pisliklerden, Tyler'dan ve lanet geçmişimden uzakta. Onun olmasını istiyorum. *Her zaman.*

BÖLÜM 59

Ro

"Tüm yapmak zorunda değildin."

"*Yavrum*," diyor annem. Pazularımı sıkıyor ve hamuru incelemek için omuzlarımın etrafından bakıyor. "Ben istedim. Bence mantı akşam yemeği için iyi, değil mi? Sence ne kadar yapmalıyız?"

Annemin gözleri az önce üzerine biraz daha Aour serptiği devasa kuzu etli köfte yığınları arasında geziniyor. Kalçalarına koyduğu elleri hâlâ pudralı.

"Bence bu kadarı yeter de artar bile." "Matt büyüyen bir çocuk-"

"O bir dev değil," diye gülüyorum ve son köfteyi bitirirken başımı sallıyorum. Annem bana *kesinlikle bir dev olduğunu haykıran bir* bakış atıyor. "Bir sürü yemek yaptın, tamam mı? Kaynamadan önce bunları suya atalım."

Annem alçak sesle şarkı söylerken ben de buzdolabından malzemeleri çıkararak sosu hazırlamaya başlıyorum. Tüm bunların nostaljisi -sesi, yemeklerinin kokusu- beni rahatlatıyor. Kaslarım daha da gevşiyor - yıllardır olmadığı kadar.

izliyor, ama hata arıyormuş gibi hissettirecek şekilde değil - sanki beni görüyor, bir zamanlar tanıdık olan bu görüntüyü hafızasına kaydediyor.

"Ne?" Ona gülümsüyorum, gözlerimden bir bukleyi üflüyorum. Birbirimize çok benziyoruz.

-Babamın daha açık teni ve mavi gözlerinin onun kahverengi teni, ela gözleri ve siyah bukleleri karşısında hiç şansı yoktu. Benim saç tellerim biraz daha açık, babaminkine daha çok benzeyen esmer bir tonda olabilir ama ben annemin kızıyım.

Kalbim sende. Bu duyguyu aşırı sevgi dolu anne ve babamdan da duydum. Babam sert bir dış sahipken, annem olabildiğince yumuşaktır. Kırılgan, evet, ama kırılganlığı ve içinde güçlü. Her zaman olmak istediğim bir şekilde.

Sadece yol boyunca biraz kayboldum.

"Anne." Önümdeki kırmızı sosu karıştırmaya odaklandığım için sesim titriyordu. "Matt'le tanışacağın için gerçekten çok mutluyum. dönem bana çok yardımcı oldu ve... burada seninle ve babamla birlikte olması çok özel."

Erkek arkadaşım şu anda Waterfell'den bir oyuncunun oynadığı Dünya Gençler hazırlık maçlarını izliyor ve kulak olduğum kadarıyla zamanının çoğunu babama hokeyi anlatarak ve tüm sorularını yanıtlayarak geçiriyor.

Matt sabırlı biri ve onun babamın yanında bu kadar rahat olduğunu, konuşmasının ya da tepkilerinin yavaşlığından asla rahatsız olmadığını görmek, kalbimin bu gerçeğe daha da hızlı çarpmasına neden oluyor.

Matt Fredderic'e aşığım.

"Diğer erkek arkadaşınla tanışmadık."

Dikkatimi yeniden topluyorum, karıştırırken tencereyi ocaktan alıyorum. Annemin yoğun, sevgi dolu bakışlarına bakıyorum. *Buradayım* diyor ve *söyleyebileceğin hiçbir şey sana olan sevgimi değiştirmeyecek.* Bunu itiraf etmek utanç verici, iki ucu keskin bir kılıç; böyle bir şey olduğu için utanıyorum ama ona hiç söylemediğim için daha da utanıyorum.

"Kelimelere dökmek çok zor," diyorum. Annem sabırlı davranıyor, elimden sosu alıp kenara koyuyor ve bizi mutfığa, oturma odasına giden açık geçitten uzağa götürüyor. "Tyler... bana çok kötü davrandı."

Ben konuşuyorum. Beni dinliyor, asla sözümü kesmiyor, gözleri yaşarırken bile sadece başını .

Sonunda ikimiz de ağladık.

"Sana söylemek istemedim çünkü her şeyin kolay olmasını istedim. Senin için.

Babam için -ve biliyorum-"

"Rosalie Defne ShariP," diye fısıldıyor, omuzlarımdan tutup beni hafifçe sarsmak için uzanıyor. "Sen babanın ve benim *her* şeyimizsin. Hayatımızdaki en büyük nimet oldun. Bir saniyeni bile değişmezdim, keşke bunu bana daha önce söyleyebilseydin." Bir an durup etrafına bakıyor ve boğazını temizledikten sonra ekliyor: "Ve belki de Tyler denen çocuğu buraya getirmeni isterdim, böylece onu kendim tokatlayabilirdim."

"Anne," diye gülüyorum.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun."

Sarılıyoruz, kahkahalar yerini daha fazla gözyaşına bırakıyor. Her fısıltısında beni güçlendiriyor, "*Çok güçlüsün yavrum. Seninle gurur duyuyorum.*" Kalbimi ısıtıyor, yumuşak, hüznü parçalarını daha da iyileştiriyor.

"Sabah simit yapacağım," diyor ve kararlı bir şekilde geri çekiliyor.

"Anne," diyorum ama ona *gerçekten* hayır demek istemiyorum. Bu benim favorim -özellikle reçelli- ama sadece özel günlerde yapıyor. Ekmek yemeği çok zaman alıyor, bu yüzden pişirmek onun için bir zevk.

"Ben yapıyorum," diye karşılık veriyor ve pişmiş mantı tenceresini ocaktan alıp tabaklamaya başlarken bana dirsek . "Sen bunu hak ettin *yavrum.*"

. . .

Matt'i şehir merkezine götürmek için Noel'den sonraki güne, Aying'den önceki son günümüze kadar bekledim.

Solvang kalabalıktır, ancak o kadar güzeldir ki parıldayan ışıkların altında kalabalığı unutursunuz.

Son dört günü ailemle geçirdik- sessizce hediye alışverişi yaptık. Ailem Noel'i kutlamadıklarını söyler ama biz her zaman birbirimize bir hediye verir ve annemin en sevdiği tatil filmi olan *A Charlie Brown Christmas*'i izleriz. Bu benim en sevdiğim ve Matt'i de dahil etmekten heyecan duyduğum bir gelenek. Dördümüzle birlikte, bir şekilde daha da evimizde gibi hissettik.

Şehir merkezindeki çok sayıdaki pastanelerden birinden Danimarka usulü yiyecekler alıyoruz ve mevsime uygun her şeyi sipariş ediyoruz. Matt Noel Baba şapkası takıyor, kırmızı ve yeşil ren geyiği boynuzlarını gevşek, uzun buklelerimin arasına sıkıştırıyor.

Binlerce kez gittiğim bir kasabada turistleri oynamak tamamen farklı. Onunla birlikte olduğum için, ilk gibi hissediyorum - heyecan ve sonsuz kahkaha patlaması. Her durakta fotoğraf çekiyoruz, ta ki benim telefonumun hafızası bitip onunkine geçene kadar.

Hava karardığında, yudumladığımız son sıcak çikolatayı da bırakıp köşedeki karanlık tiki barda sıcak şarap içmeye başladık.

Matt müzik kutusuna -ki bu aslında talep edilebilir bir yayın hizmeti- buz pateni maceramızdaki şarkıyı çatırdayan hoparlörlerden çalması için para ödüyor.

"Başka bir tanesini kontrol etme zamanı, Rosalie," diyor ve beni ayağa kaldırıp barın üstüne tırmanırken sırtıma hafifçe vuruyor-

-Ama sadece bir anlığına, dışarı atılmadan önce, beni dışarı taşıırken uzun bacaklarımı omzuna atıyor, ikimiz de "I Don't Wanna Wait Til Christmas" şarkısını söylerken gülüyoruz, sözlerin çoğunu beceremiyoruz.

Matt bana her zaman istediğim her türlü sanatsal şeyi denememe olarak bir el işi hizmeti aboneliği hediye etti. Benim ona hediyem de eve dönmeden önce bu küçük kaçamaktı. Bu gece sadece biz varız.

Bir kahkaha atarak tökezlemeden önce beni yere bırakıyor ve şarkı söylemeye devam ederken kollarını uzatarak bana geri . Sesim kesiliyor, sadece onu izliyorum. Ona tamamen hasta bir şekilde aşığım.

Matt de bana bakıyor, kaldırımda parıldayan ışıkların altında donup kaldığımı fark edince romantik bir kar küresindeymişiz gibi hissediyorum. Gülümsüyor, yanaklarını oyan çizgiler bir o yana bir bu yana dans ediyor.

"Ne?"

Gülüyorum, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parlak, kabarcıklı bir his içimden fışkırıyor.

"Seni seviyorum," diyorum.

Donup kalıyor, hassas bir gülümseme yayılıyor - gergin, sözleri geri alacağımdan endişeli.

"Öyle mi?" diye soruyor, inanmayarak ve göğsümü çekiştiren bir şekilde isteyerek. "Evet," diyorum onu rahatlatmak için, güçlü bir sesle. "Ve korkmuyorum, çünkü bu

Sen. Birine tekrar güvenmenin, bu kadar savunmasız olmanın zor olacağından korkuyordum ama..." Kelimeler devrilmiş şarap gibi dökülmeden önce dudağımı ısıırıyorum. "Sanırım sana aşık olmak şimdiye kadar yaptığım en kolay şey."

Gülme sırası onda ama gözleri parlıyor, yaşlarla ışıldıyor. bir endişe kaplıyor.

"Ne?"

Bana doğru adım atarak başını sallıyor. "Yok bir şey. Sen sadece... bir keresinde gerçekten benzer bir şey söylemiştin."

Kaşlarım çatıldı. "Ben mi yaptım?"

"Evet." Matt uzanıp belimi ellerinin arasına aldı. "Ağustos'taki partide mi?"

"Tanrım," diye inliyorum, ellerimle yüzümü kapatmaya çalışıyorum. Burnuyla onları itiyor. "Hani sarhoş bir deli gibi arabanda karaoke yaptığım."

Geniş geniş sırıtıyor. "Hani şu bana ünlü aşığım dediğin-" "Demedim-"

"Ve 'bir şeyler hissetmek' için kulübeden havuza atladı."

"I-" Bu sefer kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Yanaklarım kızarıırken başımı sallıyorum. "Tanrım, bu çok utanç verici-"

"Hayır." Dudaklarını hızlıca dudaklarıma bastırarak beni durdurdu. Sonra bir tane daha, çok daha yavaş ve yumuşak. Alnımızı birbirine bastırarak devam ediyor. "Seninle birlikte atladım ve suyun içindeyken bana sevilmemin çok kolay olacağını düşündüğünü söyledin."

Gözlerim göğüs kaslarının arasında kilitlendiği yerden çekiliyor ve onun yoğun bakışlarının bahar yeşiliyle buluşuyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Bunu çok düşündüm. Her gün. İlk kez biri benim kolay sevinebilir olduğum hakkında bir şey söyledi." Şaka yapmaya çalışıyor ama bunun onu ne kadar derinden etkilediğini görebiliyorum ve dürüst olduğum için sarhoş halime sarılmak istiyorum.

Tek söyleyebildiğim "Oh," oluyor, o an onun sarhoşluğuyla.

Öpüşüyoruz, nazik, neredeyse çekingen ve yine de ikimizi de nefessiz bırakıyor.

"Ve eğer anlaşılmadıysa, ben de seni seviyorum," diyor. "Sanırım seni uzun zamandır seviyorum."

. . .

Otel odasına gittiğimizde beni yatağa bastırıyor ve ben de onun bakımları altında hazırlanıyorum. Yavaş, durgun hareketlerle birbirimizi soyuyoruz.

Artık ne zaman birlikte , samimi olsak, rahat oluyoruz. Matt tüm dikkatimi öylesine ele geçiriyor ki, daha önceki kendine zarar verici, acı verici düşüncelerin tehdidini ortadan kaldırıyor.

Parkenin üzerinde diz çöküyor, dizlerimi geniş omuzlarının üzerine çekerek kalçalarımı öpüyor, beni kızdırıyor ve ben nefes nefese yalvarana kadar onun için ağrıyan yerden kaçınıyor. Dili klitorisimin üzerinde 1rm ve ısrarcı olmadan önce kelimeleri dudaklarımdan zar zor çıkarabiliyorum.

Orgazmlarım o kadar bağ döndürücü ki sesimin ne kadar yüksek ya da yoğun çıktığını fark edemiyorum ama bu Matt'in hoğuna gidiyor -gırtlaktan inlemeler ve "*GĖte bu prenses. Seni duymama izin ver,*" diyor ve ben ellerinde sıvıya dönüşürken ağzından tekrar tekrar çıkıyor.

Üzerimde yavaşça hareket ediyor, sırtarak ön kollarına doğru eğilirken ağzı serbest bırakılmamla parlıyor. Soğuk metalin aşırı ısınmış tenime yaptığı rahatlatıcı baskı beni daha da ateşliyor, ellerim uzanıyor, saçlarına dolanıyor.

Bu seferki yoğunluğun altında doğal bir yumuşaklık var. Birbirimizin bedenlerini keşfederken odanın bir köşesinde hep oradaydı. Ama şimdi, paylaşılan "*seni seviyorum* "ların ağırlığıyla, her hareketin içine sızıyor. Her dokunuşa.

Matt vücudundan çok daha fazlası, seksten çok daha fazlası. Ama sevgisini her zaman fiziksel olarak gösterdi ve tenini her bastırışında bunu hissedebiliyorum. Her öpüşünde. kayarken nefesinin kesilmesini. Ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor ama öpüşmüyoruz, nefeslerimizi paylaşıyoruz; nefes nefese kaldığımızda ve o benden bir orgazm daha çıkarırken havada sıcak sıcak şarap kokusu var.

Hızı yavaş, tenime şurup gibi damlıyor. Sonsuza dek bu şekilde hissetmek, onu arasında tutmak, kendi serbest kalışımı kovalarken hareketsiz kalmak, her dalgaya binmek istiyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyorum, övgünün onu tutuşturmasını izliyorum. "Tanrım, Matt- lütfen, bebeğim. *Daha fazla,*" diye mırıldanıyorum, başımı geriye atıyorum.

Matt'in kalçaları hızlanıyor, yavaş samimiyet yaklaştıkça hafif bir çılgın enerjiye dönüşüyor.

"Benim için gel." Bu sefer ben söylüyorum.

Geliyor, adımı inliyor. Öpücüklerimi boynuna ve çenesine bastırıyorum. O da bana karşılık veriyor, dudakları saç çizgimin terden ıslanmış teniyle buluşuyor,

sonra

Gözler.

şaşkın şaşkın bakıyor, sessizce birbirimize *gerçek misin* diye soruyoruz. "Seni seviyorum Rosalie," diye nefes alıyor, genişçe sırtıyor, gülümseme çizgileri yüzünü kesiyor

yanakları keskin bir şekilde. "Tanrım, bunu söylemek çok iyi hissettiriyor."

"Seni seviyorum Matty," diye fısıldıyorum, parmaklarımı altın zincirin içine sokup dolayarak. Bana doğru kıvrılıyor, burun buruna, ikimiz de hala gülümsüyoruz, öpüşürken bile dişlerimiz neredeyse takırıyor. Neşe derimin altında şampanya gibi köpürüyor.

Bu, onunla, sonsuza dek. Bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey. Ve bu aşk. Ve gerçek.

BÖLÜM 60

Freddy

Yılbaşı gecesini Rosalie'nin *çiçekli* pastel çarşaflarının ve yatak odasının etrafına asılmış parıltıyan ışıkların altında öpüşerek geçirdik ve dillerimizde yıpranana kadar *seni seviyorum* dedik.

Asla olmaz.

Döndüğümüzde ilk hokey antrenmanımız her zaman sömestr başlangıcından daha erken olur, bu yüzden Waterfell'de olmam gerekiyordu. Şimdi yeni dönemin bir haftasındayız ve yeni yılın ilk maçına hazırlanıyoruz. Rhys, Bennett ve ben çantalarımızla merdivenlerden inerken Ro ve Sadie de Hokey Evi'nin alt katında, artık imzaları haline gelen ceketlerini giymiş, yanaklarına yazmışlardı.

"Bu da ne, Gray?" diyor kaptanım, ses tonundan sırtıttığı belli oluyor.

Ro ve Sadie geçen hafta kız kıza bir gece geçirdiklerinde, Rhys geceyi Bennett olmadan benimle geçirdi. En sevdiğimiz yerel mekanda hamburger yedik ve bana her şeyi anlattı - geçen bahardaki saldırıdan sonraki mücadelelerini, TSSB'sini ve gece terörlerini, terapiye gittiğini. Her şeyi anlattı.

Ve sonra, birkaç sıkı sarılmadan sonra, bana kızgın Igure patenci kız arkadaşı ve kardeşleri hakkında biraz daha anlattı.

"Sadie'den özür dilemeliyim," dedim ona, elimi yüksek tepedeki alnıma götürerek.

Rhys başını salladı. "Hayır, cevabının ideal neredeyse garanti edebilirim. Seni Ro ile yargıladığı için o da kendini kötü hissediyor." Bana gülümseyerek elini uzatıp kolumu sıktı. "İkiniz de korumacı insanlarsınız. Ve senin bu yönünü seviyorum Freddy. Sen ve Bennett.

Son altı ayı ikiniz de olmadan geçirdim. Sadie'ye olduğu kadar sana da ihtiyacım var."

Aramızda oluşan her çatlak andan itibaren onarılmaya başlandı. Kız arkadaşlarımızın en iyi arkadaş olması da cabasıydı.

"Kişisel amigo kızlar mı?" Rhys kollarını kavuşturarak sorar.

Ro sırtarak "Evet!" diye bağırdığı sırada Sadie, "Sen öyle san!" diye tersliyor.

Açıkça gülüyorum ve son iki merdiveni atlayarak kız arkadaşımın sırık gibi bedenini kollarımın arasına alıyorum. Odadaki diğer çifti izlerken alnından öpmeden önce, onun ciyaklamasından zevk alarak onu döndürüyorum.

Rhys, Sadie'ye Rusça, alçak sesle ve boğucu bir şekilde mırıldanıyor ve Sadie'nin kelimeleri anlamadığını *bilmeme* rağmen, onun dikkati karşısında kızarıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Ro, dikkatimi çekerek. ", Matty."

. . .

Ayrılmadan önce Ro saçındaki kurdelelerden birini çantama bağladı. *Şans getirmesi için*, dedi bana. Erkeklerin görmesi için çantamı neredeyse soyunma odasının ortasına doğru sallıyorum. Bana sormaları için.

*Kız arkadaşım*dan, Holden nihayet sorduğunda neredeyse çığlık atacaktım. Gülümsemelerden yapılmışım. Her biri *gerçek*.

Tünelden çıkıp ısınma hareketleri için buza adım attığımda onları fark ettim.

Rosalie zamanki yerinde ama yalnız değil; Waterfell renklerine bürünmüş tüm ekip etrafını sarmış durumda. Ama sadece Sadie ve çocuklar değil, Ro'nun ailesi de burada. Babası sımsıkı sarınmış ve oturmuş, gülümsüyor. Annesi Ro ile birlikte I Love 27! (27'yi Seviyorum!) yazan ve her yerine kalpler ve yıldızlar çizilmiş bir tabela tutuyor.

Ro'nun solunda, camın hemen yanında Archer var.

Midem takla atıyor, anılar dönüyor. Archer maçlarımda; Archer ve annem maçlarımda birlikte, hakemlere bağıyor ve bana tezahürat yapıyorlar.

Rhys beni nazikçe kenara ittiğinde, buzun üzerinde durduğumu ve herkesin yolunu kapattığımı fark ederek başımı sallıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet." Gülümsedim. "Sadece şaşırdım."

"Oradaki hayran kulübünü seviyorum." Kaptanım kaskımı tokatladı ve beni salladı. "Kimse bunu daha fazla hak etmiyor Freddy. Hadi gidip bir hokey maçı kazanalım."

. . .

Hayatımın maçını oynuyorum, ikinci periyoda ancak girebildim. Ter formamı ıslatıyor, kafesimi yeniden ayarlarken saçlarım ıslanıyor ve başka bir yüz-oP için panolara atlıyorum.

Rhys topu kolayca kazanıyor -yüzüne neredeyse mükemmel vuruyor- oP kazanıyor ve topu hızla bana atıyor. Kaptanıma geri pas verdim ama rakip oyunculardan biri topu kaptı. Patenlerimin üzerinde sertçe duruyorum, başımı sallıyorum ve öfkeye fazla kapılmamaya çalışıyorum.

Elimde olmadan gözlerimi Archer'a çeviriyorum ve onun konsantre bakışlarını üzerimde görüyorum - hep . Duyacak kadar yaklaştığımda, "*Bunu evlat,*" diye bağırıyor. Kanıma saf adrenalin gibi pompalanıyor.

Sende bu var.

Diğer takımdan biri kötü bir pas attı ve top defans oyuncusunun kramponundan sekerek bana doğru geldi. Yerimi kontrol ediyorum, etrafımda *kimse yok*, çoğu oyuncu değişikliğinin ortasında.

Ben de topu aldım ve kaçış için kaleye doğru koşmaya başladım. Çığlıkların ölçülemeyecek seviyelere yükseldiğini duyabiliyorum, bu da beni ileriye doğru teşvik ediyor.

Atışım çok güzel, eldiven tarafına doğru yükseliyor, yüksek.

Tüm sıram heyecanla bana çarparken her taraftan alkış sesleri yükseliyor ama ben onlara bakıyorum-Archer, onlar zıplayıp benim için çığlık atarken kız arkadaşşıma sarılmış.

Benim için buradalar. *Ailem.*

Ailesi ortaya çıktığında Rhys böyle mi hissediyor? Adam Reiner tribüneyken Bennett için? Her maç böyle bir coşku yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Sevdiğim insanların, beni seven insanların desteğini almak, sevdiğim oyunda bana tezahürat yapmak çok güzel bir şey. İnanılmaz olduğum bir sporda.

Bu sahip olduğum en iyi oyun. Ve hepsini sevdiğim kıza borçluyum.

. . .

Biz kazandık.

Sezonun ilk hat trick'ini yaparak puanları topluyorum. Üçüncü golümü Archer'ın oturduğu tarafa atıyorum ve sanki ona sarılabilmişim gibi yüzümü cama çarpıyorum.

Bu önemli bir gece.

Çocuklar bana ödülü verdiler; ağlardan kesilmiş ve birbirine bağlanmış yıpranmış bir ip. Kurtlar için kutsal bir gelenek. Zar zor konuşabiliyorum, çünkü ailemi göreceğim için çok heyecanlıyım.

Hızlı bir konuşma yapıyorum, duş alıyorum ve daha önce hiç kadar hızlı bir şekilde üstümü değiştiriyorum. Tüm vücudum gergin ve seğiriyor, enerjiyle dolup taşıyor, kendimi dışarı atıyorum ve arkadaşlarımın, ailemin ve hayranlarımın arenadan ayrılmamızı beklediği çıkışa doğru ilerliyorum.

Saat yeterince erken olduğu için etrafta sadece birkaç kişi var ama onları atlatıyorum, gözlerim onu görene kadar etrafı tarıyor.

Archer, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, çıkış yapan kalabalığın kargaşasından uzakta, küçük bir koridorda duruyordu.

Bir yanım ona koşup sarılmak istiyor, sadece taşıdığım gergin enerjinin bir kısmını dışarı atmak için bile olsa. Bunun yerine, ona doğru acele ediyorum ve hemen dikkatini çekerek duruyorum.

"Hey, evlat."

Sesi tam hatırladığım gibi, yatıştırıcı, yumuşak ve derin. Sesini öfkeyle yükselttiğini hiç duymadım - bir koç ya da bir erkek olarak. Görünüşü aynı: siyah saçları, gümüş ve gri tonlarında bir tutam sakalı, koyu zeytin rengi teni ve çok fazla kırılmış gibi görünen bir burnu var. Nazik ve empatik kahverengi gözleri, şimdi sulu bir bakışla bana bakıyor.

"Orada inanılmazdın, Matty."

"Teşekkürler," başarıyorum, gözlerim parlıyor. "Geldiğin için."

Archer gülümser ve başını sallar. "Kız arkadaşına teşekkür et. O ve ailesi beni buraya getirdi. Ama buna sevindim..." Boğazını temizliyor, sanki o da benim gibi orada sıkışmış duygu tıkanıklığını. "Beni burada istediğine sevindim."

Sonra bir duraklama oluyor, ikimiz de birbirimize bakıyoruz, emin değiliz. Endişeli.

Ama sonra başını yakama doğru eğdi. "O zinciri ne zaman aldığını hatırlıyor musun?"

O günle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Mağazadaki tüm kolyelerde tasvir edilen her bir efsaneyi tek tek incelemiş, bana her bir hikayeyi anlatmış ve tüm sorularıma sabırla yanıt vermişti.

"*Ama bu benim favorim,*" demişti, bir eli kolumda, Archer'ın eli omzunda bana hikâyelerini anlatırken parmakları Psyche ve Cupid oymalarının üzerinde geziniyordu.

"Evet." Başımı salladım. "Sahil gezisinde, büyükbabamın cenazesinden sonra. On beş yaşındaydım ya da -"

"Altı yaşındaydın."

Sözleri ikna edici, elbette. Babamın bırakın o zamanları, *şimdi* bile yaşımı bilebileceğini sanmıyorum. Ama Archer... o hep oradaydı.

"Sen... Sen oradaydın ama ben seni babam gönderdi sanıyordum. Gelemeyeceğini ve annemin yalnız kalmasını istemediğini söyledi." Archer başını sallar.

"Hayır. Geldim çünkü annen babasını yeni kaybetmişti ve ne kadar öyle düşünse de yalnız kalmaya ihtiyacı yoktu. Ve çünkü onu seviyordum." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve umutsuzca, gerçekten düşmeden önce onları silmeye çalışıyor. "Hâlâ seviyorum. Her zaman da seveceğim.

"Ve onun ölümünden sonra yanında olamadığım için üzgünüm. Daha çok çabalamalıydım. John'un zihniyetini biliyorum ve sana karşı iyi olmadığını biliyordum. Ama o senin baban. Ve ben-"

"Sen benim için de önemliydin," diyorum ama bu yeterli gelmiyor. "Annem için de önemliydin. Sanırım seni seviyordu. Daha önce anlamamıştım ama anlamaya başlıyorum."

Gülümsüyor, gözlerinin kızarıklığı ve gözyaşı lekeli yanaklarıyla bile göz kamaştırıcı ve parlak.

"Elsie hayatımdaki en güzel şeydi. Onu çocukken çok severdim; en iyi arkadaşımdı, küçük kasabamızın hokey takımındaki kişisel amigomdu. Ve sonra bütün bir yazı oynayabilecek kadar iyileşmeme yardım etmeye adanmıştı ona aşık oldum. İkinci sakatlığımdan sonra benimle birlikte ağladığında,

Bir daha asla oynayamayacağımı öğrendiğimde bütün gece benimle içti... *Hep* biliyordum... Onun olduğumu biliyordum. Ve benim için bu yeterliydi. Hiçbir zaman sadece benim olmayacak olsa bile, onun için orada olmak."

Tanrım, neden kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum?

Zinciri kendi yakasından çıkarıyor, kolye ucu parlak, belli ki iyi bakılmış ve benim boynumdakinin aynısı.

"Uzun zamandır ona dair sahip olduğum tek şey buydu." Neredeyse hıçkırarak nefes aldı. "Senin dışında."

"Ben mi?"

"Matty." Bir adım öne çıkıp elini boynuma koydu. "Seni kendi oğlummuşsun gibi seviyorum. Ve her zaman, *her zaman* senin için burada olacağım. Eğer beni istersen."

Beni kucaklamadan önce alnını alnıma bastırırken dudaklarımdan kırık bir ses çıkıyor.

"Kendini biraz rahat bırak," diye mırıldanıyorum kucağına doğru. "Ben o kadar iyi değildim. Birinci aptalca şeyler yaptım."

çekiliyor. "Evet, en azından onun hizmetinde kendini toparladın."

Kaşlarım kırışıyor. "Ne demek istiyorsun? Ben hüngür hüngür ağlarken sen heykel gibi duruyordun."

Archer neredeyse kahkahalara boğulacaktı. "Matty, baban cenazeye geldiğinde neredeyse onu öldürmeye çalışıyordum. Birkaç adam bizi ayırana kadar koridorda kavga ettik."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve birbirimize bakıyoruz.

Archer'a benzemiyorum, ama şu anda benziyormuşum gibi geliyor-sulu gözlerim ve mutlu-hüzünlü gülümsemelerim buna uyuyor.

Ona tekrar sarıldım ve o da bana izin verdi. Bu tüm gollerden daha iyi.

BÖLÜM 61

Şubat

Ro

Bluetooth hoparlörden The Beths'in "Jump Rope Gazers" şarkısı çalıyor.

Hafif bir uğultu duyuyorum ve gözlerim Matt'in sanki uykudan yeni uyanmış da ders çalışmıyormuş gibi tembelce yayıldığı yere . Odamın etrafındaki lambaların ve ip ışıklarının altında teni parlıyor. İkiz yatağımın üzerinde hayattan daha büyük görünüyor.

O kadar güzel ki acıtıyor.

"Şarkı mı söylüyorsun?"

Sırıttıyor. "Bunu çok oynuyorsun."

"Bana seni düşündürüyor." Matt dikkatini veriyor. Şarkı sözlerini, gerçekte ne söylediğimi biliyor.

"Öyle mi?" Gülümsüyor. "Ben de."

Hafifçe gülüyorum, ayağa kalkıp bana doğru yürürken gözlerim onu takip ediyor. Avuçlarını masamın üzerine yerleştirirken üzerime abanıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Ders çalışıyor olman gerekiyordu," diye azarlıyorum onu ama sesim titriyor.

Bu dönem onun öğretmeni değilim ve ders yükü oldukça kolay ama birlikte çalışmayı tercih ediyoruz. olduğunca birlikte olmayı tercih ediyoruz.

Matt derin derin mırıldanıyor, burnu omzumun açıkta kalan derisini sıyırıp boynumdan kulağıma doğru ilerlemeden önce, tenini için yüzünü yüzüme bastırıyor.

"Öyleydim. Ama dağıtıyorsun." "Oh?"

Bu bir inleme de olabilir ve yanaklarım vücudumu ne kadar iyi tanıdığının utancıyla ısınıyor. Bana daha dokunmadı bile, ama ben çoktan .

"Evet. Kalemlerini çiğniyorsun."

"Ve bu dikkat dağıtıcı mı?"

"Ağızına bakmaktan kendimi alamadığım zaman." Elleri kazağımın altından karnımın çıplak tenine doğru ilerliyor. Eşofmanımın bel bandıyla oynuyor, sonra uzanıp eski masa makyaj aynamın kapalı panellerini açıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum.

"Geçen dönem bana ne kadar işkence ettiğini biliyor musun? Ne kadar sık antrenmanlarımdan önce eve gitmek zorunda kaldım, zar zor piste gidebildim, çünkü özel ders seanslarımız sırasında o lanet kalemi çiğnerken ağzını izledikten sonra mastürbasyon yapmam gerekiyordu?"

Sesimi bastırmak için umutsuzca dudağımı ısırırken boğazımdan bir inilti daha kaçıyor. Tıslıyor, ellerini dantel külotumu sıyırmaya başladıkları yerden geri çekiyor ve sıcak başparmağını dudağımı dişlerimden çekmek için kullanıyor.

"Bunu konuşmuştuk Rosalie," diyor, adımın hecelerini inliyormuş gibi ses çıkaran o dumanlı şekilde uzatarak. "Kızımın iyi vakit geçirdiğini duymak istiyorum. Şimdi, hikâyemi bölme."

"I-o-okay-"

Aynaya bakarak sırtıyor, benimle göz göze geliyor ve yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve uzun bir nefes vererek açıkta kalan boynuma ve omuzlarıma üflüyor.

Elleri yavaşça vücudumun ön kısmından aşağı inip kazağımın altındaki çakıllı meme uçlarımdan üzerinden geçerken gözlerim kapanmakla tehdit ediyor.

"Maalesef," diye fısıldıyor , bir eli pantolonumun paçasında oynuyor. "var."

Matt sarsılarak benden uzaklaşıyor, yanağıma ıslak bir öpücük bırakıyor ve yüzümdeki asık ifadeye gülüyor.

"Biraz dinlenmelisin," diyor. "Ama çok uzun süre uyuma prenses. Bu gece büyük bir randevumuz var." Çenemi eğip bakışlarımla buluşuyor. "Hey. Seni seviyorum."

Eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum. "Seni daha çok seviyorum."

Sırt çantasını alıyor -hokey takımı arabada, tüm odayı kokutmayacak- ve bana öyle bir veda öpücüğü veriyor ki onu yatağıma geri çekiyorum.

. . .

Yerel Tayland restoranımız dolu, ancak hafta içi bir gece için aşırı kalabalık değil.

Erkek arkadaşım, en iyi arkadaşım ve onun arkadaşıyla büyük ahşap bir masada oturuyoruz. İlk çiftte randevumda.

Bir gülümseme yüzümde kalıcı bir yer edindi, dolu ve ışıltılı çünkü sevincim o kadar büyük ve zapt edilemez hissediyor ki patlayabilirim. Bir film gibi.

Sadie aynı sandalye yüksekliğinde yanımızda biraz gülünç görünüyor, bizim daha uzun üst bedenlerimize kıyasla küçücük. Koyu kırmızı dudakları pipetin üzerinde iz bırakarak içkisini yudumluyor. Bu sırada erkek arkadaşı arkasına yaslanmış, sanki kaybolacakmış gibi onu izliyor. Onun her hareketinden ve duruşundan etkileniyor.

"Erken mezun olup çoktan gitmiş olman gerekmiyor muydu?" Matt kolunu sandalyemin üzerine koyarak Sadie'ye soruyor.

"Aletini en iyi arkadaşımdan uzak tutman gerekmiyor muydu?"

Rhys başını sallıyor ama sessizce aralarındaki tartışmayı izler, sadece Sadie'nin şakağını öpmek ya da buzlu suyundan bir yudum almak için öne uzanır.

Endişelenirdim ama Matt ve Sadie'nin arkadaşlığının böyle olacağını fark ettim - keskin iğnelemeler ve iğneleyici yorumlar.

Matt sırtıyor, Sadie kaşlarını çatıyor.

"Touché." Başını sallıyor ve meyveli margaritasından bir yudum almak için öne doğru eğiliyor. "Ama beni suçlayabilir misin? Ona bir baksana."

Matt yanağını çimdikleyip müze duvarındaki bir sanat eseri gibi beni gösterince kızarıyorum. Sadie'nin sert kaşları yerini nazik bir gülümsemeye bırakıyor. Sert dış görünüşünün altında gizliden gizliye romantik, bizi birlikte görmekten mutlu.

Ve hep birlikte olduğumuz için mutluyum.

Geçen yılla karşılaştırdığımda neredeyse gerçeküstü geliyor. Ev arkadaşım zar zor ayakta duruyordu, incinmiş ve kızgındı, şimdi mutlu ve seviliyor ve onu seven biri tarafından bakılıyor. Birlikte çalıştığım herkesin benden açıkça nefret ettiği ya da bana farklı davrandığı bir işteki mutsuzluğum. Şimdi, bölümümüzün en iyi performans gösteren profesöründen, en iyi iki yüksek lisans okuluma doğrudan bir hat ile öğreniyorum ve en başından beri istediğim konuyu çalışıyorum. Beni sevmeyen, hak etmeyen bir çocuk için yeterince iyi olma umutsuzluğumun yerini şimdi Matty tarafından tamamen ve bütünüyle sevildiğime dair nazik bir eminlik aldı.

Her için çok minnettarım.

Matt artık ailemi benden daha çok . Archer'la ayda kez öğle yemeği yiyor, eğer programı çok yoğun değilse bazen daha fazla. İki haftada bir randevulaşıyoruz ama planlar değiştiğinde ikimiz de anlayış gösteriyoruz.

Onunla birlikte olmak *kolay*. Onu sevmek daha da kolay.

"Sadie ve ben önümüzdeki hafta sonu Boston'a gitmeye çalışacağız, çünkü Cumartesi günü mesaimiz var. Siz de gelmek ister misiniz?" Rhys bir elini Sadie'nin ensesine koyarak soruyor.

Matt biraz iç çeker ve başını sallar. "Archer'a günü onunla geçirebileceğimi söyledim." Bana dönüp sandalyemi kendine doğru çekerek dizlerimizin birbirine çarpmasını sağladı. "Yine de gitmelisin."

"Oh." Başımı sallıyorum. "Hayır, gerçekten yok."

"Hadi prenses. Günü en iyi arkadaşınla geçirebilirsin. Rhys ve Bennett'in sana göz kulak olacaklarına güveniyorum. Güvende olacaksın."

Güven. Endişe ama sadece benim güvenliğim ve rahatım için. Bazen gerçeküstü geliyor ama kendime bunun normal olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Bu iyi bir ilişki, olması gerektiği gibi.

"Ve"-Matt eğilip yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor-"Hemen sonra geleceğim. Cumartesi gecesini ve Pazar gününü birlikte geçirebiliriz, tamam mı?"

"Archer'la geçirdiğin zamanı kısa kesme."

"Asla. Her şey mükemmel olacak."

Zaten öyle.

EPİLOG

Beş yıl sonra.

Freddy

"Geç kalacaksın."

"Geç kalmayacağım, Bayan ShariP. Söz veriyorum."

"Öylesin," diye inliyor, hoparlörden tiz bir sesle. "Bunu *hissedebiliyorum*."

Kulağımdaki telefona sanki sokaktan yakaladığım bir haşaratmış gibi bakan kapıdaki adamdan bir program alırken sessizce kıkırdıyorum.

"Gitmem gerek. Ben

buradayım." "Matt-"

"Gördün mü! Sana geç kalmayacağımı söylemiştim."

Derin bir iç çekiyor, sesi hafifçe titriyor. "Orada olmadığım için kendimi korkunç bir anne gibi hissediyorum-"

"Sus artık," diyorum. "Daniel için orada olman gerekiyor. Ayrıca, her şeyi anlatacağımdan emin olabilirsin, tamam mı?"

Daniel ShariP'in durumu mezuniyetinden sonraki yıl daha da kötüye gitti, ikinci bir felç onu neredeyse tamamen yatalak hale getirdi. Onlara Dallas yakınlarında tek katlı bir ev inşa etmek için bir müteahhitle görüşüyordum, ancak Daniel bu öneriyi kafama kaktı.

Yani hala pazarlık yapıyoruz.

Yine de Ro'nun anne ve babasının bugünkü mezuniyetini kaçıracakları için çok üzgün olduklarını biliyorum. Neyse ki canlı yayın var ve dün gecenin bir bölümünü evde Wi-Fi kullanarak geçirdim.

"Tamam, oğlum." Oğlum. Evlenmemizden çok önce bana böyle seslenirdi. "Sonra ara beni."

Telefonu kapatıp Rahatsız Etme moduna geçmeden önce hemen kabul ediyorum. Archer'ı ön tarafa yakın bir yerde görüyorum, muhtemelen iyi koltuklar kapmak için ona izin verdikleri kadar erken geldiğini biliyorum. Bileğini kavrayan yumuşak, küçük bebek eliyle bana el sallıyor.

Sıranın ortasına doğru ilerlerken, Archer'ın bebek Elsie'yi -şimdiye kadar gördüğüm en tatlı, en sevimli kız- kucağına aldığını görünce içtenlikle gülümsüyorum. Tüm dünyadaki en şirin bebek. Eğer Ro onu yarışmalara sokmama izin verseydi, bunu kanıtlayacak bir kupam olurdu.

"Kızım nasıl?" Onu elinden alıp burnumu tombul yanağına sürterek yeni bebek kokusunu içime çekiyorum.

"Babasını göreceği için heyecanlı." Archer sırtarak kızın saçlarını okşuyor. Her zaman yanında taşıdığı dev bebek bezi çantasına dönüyor ve onun güzel bukleleri için küçük bir bere çıkarıyor. "Ama burası buz gibi, yüzden bunu tak."

Anne ayıdan bahsediyoruz. Hastaneden beri Archer o.

Hastane korkumun üstesinden gelmek saniyeler içinde gerçekleşiyor - ki bence eşiniz gece yarısı doğuma girdiğinde ve sizi için sabah 2'ye kadar beklediğinde bu normal, çünkü yeterince uyumanızdan endişeleniyor.

Terör gerçekten vücudun tepki vermesini sağlıyor.

Rosalie'nin acı çığlıkları ve elimi ölümcül bir şekilde kavrayışıyla ilgilenirken tek bir kötü anı bile beni rahatsız edemez.

Archer oraya önce varıyor. Ben onu içeri davet edene kadar odasının önünde volta atıyor. Dört yıldır hayatımızın önemli bir parçası olması önemli değil. Arada sırada onda hâlâ hafif bir tereddüt var, kendimde defalarca yansımamı gördüğüm o kendine güvensizliğin aynısı.

İkimiz de aynı şeyi istiyorduk ama aynı sonuçtan korkuyorduk - kabul edilme ve reddedilme.

"Çok güzel," diyor yatağın yanındaki beşiğe doğru eğilerek. Ro yataktan uyuklu bir şekilde gülümsüyor ve bana bakıyor.

Bunu planladık ve Ro ona söyleyecek olanın ben olduğumu açıkça belirtti.

"Adı Elsie. Elsie Rose Shariff."

Ro göbek ismine gözlerini deviriyor ama benim yüzüm . En sevdiğim kızıma hayatımdaki en önemli iki kadının ismini verdim.

Ve o bir Shariff. Annesi gibi. Benim gibi, çünkü evlendikten sonra Ro'nun soyadını almıştım. Annem bir Fredderick değildi. Gerçekten tanıdığım tek baba figürü Archer da Fredderick değildi. Soyadımı geçmişimin lanetli anılarıyla birlikte bıraktım. Waterfell'deki arkadaşlarım bana hâlâ Freddy diyor ama diğer herkes için ben Matt, Matty ya da Sheriff'yim -yeni takım lakabım.

Ro'nun soyadını her maç sırtımda taşımanın benim için bir bonus haline geldiğinden bahsetmiyorum bile. Onu formamda görmekten bile daha iyi hissettiriyor.

Gözyaşları Archer'ın yanaklarını neredeyse anında ıslatıyor ve ben onu takip ediyorum. Ta ki ikimiz de birbirimize bakana, gözlerimizi uyuyan kız bebeğe çevirip tekrar tekrar ağlayana kadar. Odada o kadar çok sevgi var ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Ben..." Boğazını temizliyor, sesi kalın. "Onu tutabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve en değerli varlığımı kollarına almadan önce ellerini dezenfekte ediyor. Onu yakınında tutuyor, ona bakarken büyülenmiş gibi.

"Merhaba Elsie," diye fısıldıyor. "Ben senin Archer amcanım."

Ro boğazını temizliyor ve ona pek de belli etmeden eliyle işaret ederken kaşları hafifçe havaya kalkıyor.

"Aslında konuda," diyorum, sinirlerim sesimi titreterek. Güç almak için Ro'ya biraz daha yaslanıyorum. "Bebek Elsie'nin adaşını, annemi bilmesini istiyorum. Ve birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi bilmesini istiyorum." Şimdi boğazımı temizliyorum, sinir ve heyecanın karışımından neredeyse midem bulanıyor. "Sen benim için her zaman bir baba oldun ve seni babam olarak, onun büyükbabası olarak tanımasını istiyorum."

Hızlıca başını sallayarak hıçkırıklara boğuldu. "Ben... Tanrım, evlat. Onur duydum." Gözleri hemen kucağındaki bebeğe kayıyor ve şimdi daha da yumuşak bir şekilde miyavlıyor. "Ben senin Ace Dedenim. Ve seni çok seviyorum."

"Şimdi ikinci favorin ben miyim?" Ro'nun omzuna masaj yaparak gülüyorum. Archer göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Hayır, Matty. Sen her zaman benim en sevdiğim çocuk olacaksın."

Neredeyse evimize taşındı, Ro'nun okulu bitirdiği ve benim seyahat ettiğim son aylarda yatılı bir dadı olarak kaldı. Neyse ki, bebek Elsie benim sezonum bittikten sonra bize geldi - play-off'ların ilk turunu geçemedi.

Çocuklarla dertleştirdim ama eşim ve yeni bebeğimizle fazladan zaman geçirdiğim için çok heyecanlıydım.

Bu, ve yeni bir hobi bulmuştum-ev videoları.

Ro, dördüncü yılında neredeyse her gece ağladı, tezi için araştırmaya daldı ve okul için kapıdan her adım attığında sürekli bir şeyleri kaçırdığını hissetti.

Ben de Ro'nun bir saniye bile kaçırdığını hissetmemesi umuduyla Elsie'yle yaptığımız her şeyi -Archer'ı da- videoya çekmeye başladım. OP sezonu zamanımı gerçekten iyi kullandım.

Archer hızlı bir şekilde "Sırada o var" demeden önce isimleri hızlıca okudular. Elsie'yi benden alıyor, böylece Ro'yu görebileceğim sahnenin hemen dışına çıkabiliyorum, yeşil yüksek topuklu ayakkabılar siyah cüppesini süsleyen sayısız kordondan başka tek renk patlaması.

"Dr. Rosalie ShariP!"

"O benim karım!" Bağırıyorum, elimi sesimi yansıtmak için kavriyorum. Archer annesini görebilmesi için Elsie'yi zıplatıyor. Küçük ellerini birbirine vurarak miyavlıyor ve kıkırdıyor. Profesörü kapüşonu omuzlarına yerleştirirken tek elimle Ro'ya bir başparmak işareti yapıyorum. Neredeyse kafasından çıkacak olan şapkayı itiyor ama Ro bir elini şapkaya koyarak onu tutuyor ve benim başparmağıma kendi başparmağıyla karşılık veriyor.

Gülümsemesi göz kamaştırıcı.

Onu izlerken yanaklarım ıslanıyor, gözyaşlarım akıyor. Bize tekrar el sallıyor ve Archer'a bakıyorum, onun da ağladığını fark ediyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Seni seviyorum, . Onun görebileceği kadar yakınız ve o da bana bir öpücük konduruyor ve aynı kelimeleri tekrarlıyor.

Bu kızlar, kurduğumuz bu aile. Ben bunun için yaratıldım, onları sevmek ve korumak için.

Annemin öldüğünü biliyorum. Ama o burada, benim içimde. Ro'ya karşı yumuşaklığımda. Archer'ın bana olan sevgisinde. Elsie'nin canlı yeşil gözlerinde. Onu her yerde , onu aramadığım zamanlarda bile.

Bir yıl sonra...

Ro

Kötü günlerimden birini yaşıyorum. Yeni işimde bu günler çok az ama bugün çok yorucu geçti. Şu anda birlikte çalıştığım profesör sonunda beni eve gönderene kadar bugün birçok kez hastalandım.

Garajın içindeki arabada otururken gözlerim yaşıyor ve telefonumu açıp Elsie ile Yaşam klasörümdeki Matt ve Elsie'nin birlikte çektikleri videolara göz atıyorum.

"*Selam anne.*" Matt'in mutlu sesi telefonumun hoparlöründen geliyor. Videoda o görünmüyor, sadece mama sandalyesindeki bebek Elsie görünüyor. "*Bugün yeni bir şey deniyoruz.*"

Elsie ellerini pembe plastik tepsiye vuruyor ve kıkırdıyor, babasını izlerken gözleri parlıyor. Doğduğundan beri ona vurulmuştu, ne zaman bir odaya girse ve ona seslense gözleri parlıyordu.

Anne gibi, kız gibi.

Matt bir kap açıyor, telefonu yukarı kaldırıyor, böylece ikisini de geniş görebiliyorum. Küçük bir bebek kaşığı alıp bej renkli lapaya daldırıyor.

"*Tamam, önce ben başlayacağım Els,*" diyor kızımıza, bebek mamasını ağzına atarken kirli sarı bukleli başını yıkıyor. Yüzü . "*Aman Tanrım, bu şey iğrenç!*"

Elsie onun ne dediğini anlayabiliyormuş gibi kıkırdarak bağıyor. Yüzü kızarıyor ve başını sallıyor, bebek mamasını mideye indirmekte zorlanırken bile yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"*Bunu sana verdiğim için bile kendimi kötü hissediyorum,*" diye mırıldanıyor ama kaşığı bir uçak gibi ona doğru zumluyor - yüksek sesli, hareketli seslerle tamamlanıyor. Elsie kolayca yiyor, onun

Sırıtiş hiç .

Bana gönderdiği videolardan birini izlediğimde her zaman yaptığım gibi hafiflemiş hissederek tıklıyorum. Çoğunlukla okulda çok uzun süre olmadığım zamanlar içindi, ama o maçlar ya da antrenmanlar için uzakta olduğunda ben de bu iyiliğine karşılık vermeye başladım. Archer bile grup sohbetimize videolar gönderiyor.

Evimize adım attığımda, Mouse'u görmeden önce onu duyuyorum - sakar ve aşırı hevesli olan boksörümüz bir çığlık atarak bacaklarıma saldırıyor. Hemen ardından heyecanlı bir "Anne!" sesi duyuyorum.

Elsie tökezleyerek içeri giriyor, Archer da peşinde. Neredeyse iki yaşındaki birine göre çok hızlı ve uzun. Onu kucağıma alıyorum ve bana yarı gerçek, yarı karmakarışık kelimelerle gevezelik ederken Archer'ı çabucak selamlıyorum.

"Matt eve gelmedi mi daha?"

Archer gülümseyerek başını sallıyor. "Evet, o yemek yaparken ben de ona göz kulak oluyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Akşam yemeği mi hazırladı?" Bunun üzerine Archer kızarıp omuz silkiyor ve önce benim sonra da Elsie'nin yanağını öpüyor.

"Sonra görüşürüz çocuklar."

"Güle güle, Ace Dede!" Elsie bağıyor, o el sallıyor. Çok uzağa gitmesine gerek yok; evi inşa ettiğimizde garajın karşısına bir kayınpeder odası yaptırmıştık. Böylece hepimizin mahremiyeti var ama o hep burada.

Babam sonunda Matt'in, bağımsız yaşamaya devam etmelerini kolaylaştıracak tek katlı bir ev inşa etme teklifini kabul etti, ancak Dallas'ta, bana daha yakın olabilecekleri bir yerde. Ve çalıştığım tıbbi araştırma tesisine daha yakın.

Babamı iyileştirecek büyük bir gelişme beklemiyorum. Burada olduğu için minnettarım. Mutlu olduğu için. İkisi de bizi mümkün olduğunca çok görebildiği için.

Duvarları resimler süslüyor: Matt'in şu formasının üzerinde gururla taşıdığı C harfini kazanmasıyla birlikte iki yıldır düzenlediğimiz takım yemekleri; düğünümüzde çekilen fotoğraflarımız; Rhys ve Sadienin düğününde çekilen fotoğraflarımız - yedi yıldır birlikte kurduğumuz aile ağı.

Mutfakta müzik çalıyor, Matt taco gecesi için tavuk pişirirken Noah Kahan'ın "Forever" şarkısıyla dans ediyor.

"Selam Matty," diye bağıryorum müziğin içinden. Kocaman bir sırtıyla dönüyor, gülümseme çizgileri derin. Saçları kısalmış, yanlardan kırpılmış ve tepede mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Artık daha iri, yoğun disiplinden dolayı kasları vücuduna kazınmış, spor performansını mükemmelliğin zirvesinde tutuyor. Gözleri sürekli gülümsemenin kırılganlıklarını taşıyor, teni kızımızla havuzda yüzmekten bronzlaşmış, kolları kalın ve sıcak bir şekilde ikimizi sarıyor.

"Prenses," diyor bana, Elsie'nin başının öpmeden önce dudaklarımı öpmek için eğiliyor. "Ve benim küçük denizkızım."

İkimiz de kendi lakaplarımıza kıkırdıyoruz.

"Elsie," diyorum onu sallanan ayaklarının üzerine bırakarak. "Gidip Mouse'un oyuncaklarını getirebilir misin?"

Kızımız onu hala görebileceğimiz bir yerde yürümeye başladığında, sulu gözlerle Matt'dönüyorum.

Spatulayı bırakıyor, pazularımdan tutup beni biraz daha yakına çekiyor. "Rosalie?"

Zümrüt rengi gözlerine bakıyorum, endişesi ve korumacı doğası içime işliyor. On sekiz yaşında öptüğüm, nazik kalbi yüzünden aşık olduğum, hayatımızın son yedi yılında yanında bu adamı... her gün daha çok seviyorum.

"Bir planımız olduğunu biliyorum-" Sesim kesiliyor. "Ama... Yine hamileyim."

Beklemeyi, Elsie ile geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmayı ve çok mutlu olsak da delicesine telaşlı hayatlarımıza yenilerini eklememeyi planlamıştık.

Matt'in başı geriye ve beni sıkıca kucaklamadan önce tavana küfrediyor.

"*Tanrım*, Ro. Bir *sorun* var sandım." Yüzümün ulaşabildiği her noktasını öperek gülüyor. Ses tonunda saf bir neşe vardı. "Bir bebeğimiz mi olacak?"

"Bir bebeğimiz daha olacak," diye gülüyorum, gözyaşlarım onun yanaklarındakilerle eşleşecek şekilde yüzüme akıyor. "Mutlu musun?"

"Bildiğinden daha fazla." Köpeğimizle gevezelik eden ve onunla oynayan kızımıza bakıyor. "Bu kadar mutlu olmanın gerçek olduğunu hiç düşünmemiştim. Bunun mümkün olduğunu. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Onu sevmek hayatımda yaptığım en kolay şey.

"Ve birlikte kurduğumuz bu hayatı seviyorum."
Asla yalnız değiliz. Her zaman birbirimize sahibiz.
Bizim evimizde o kadar çok sevgi var ki, taşıyor.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap özünde keder ve aşkla ilgili - bu iki şeyin ne kadar nazıkçe el ele gittiği çok güzel değil mi?

Öncelikle bu kitap Ölü Baba/Ölü Ebeveyn Kulübü üyesi arkadaşlarım için. Kimsenin üye olmak istemediği bir kulüptür, ancak bu kederde asla yalnız olmayacaksınız. Ve keder ve bu kayıpla ilgili kendi deneyimlerini paylaşan siz okuyucular için.

Anneme, bu da senin için. Gücünle sonsuza dek gurur duyacağım. Sen benim kahramanımsın. Narsisizmle ilgili kendi zor deneyimlerini paylaştığın için teşekkür ederim; bu kitabın oluşumuyla bir şekilde daha da yakınlaştık. Bunun için sonsuz minnettarım.

Her zamanki gibi babama. Yazdığım her şeyde senden çok şey var ve sanırım her zaman da olacak.

Bu kitap aynı zamanda senin için, Isabella, küçük kız kardeşim ve sonsuza dek keder ortağım. Teşekkür . Birbirimize yakın durmaya devam edelim. Babam çok gurur duyardı.

Austin'e - çünkü senin sonsuz, sabırlı sevgin ve desteğin olmadan gerçekten hiçbir şey yapamazdım. Seni seviyorum. Kalbime böylesine nazık bir şekilde baktığın ve beni tehdit eden her depresyondan çekip çıkardığın için teşekkür ederim.

Bal'a, sen yanımda olmasaydın bu büyük ve korkutucu yayıncılık yolculuğunu yapamayacağıma gerçekten inanıyorum. Tüm bu boyunca elimden tuttuğun için teşekkür ederim. Beni daha iyi bir yazar yaptın. Kitaplarını seviyorum, seni seviyorum.

Caitlin. Benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmek için İngilizce'de (ya da bildiğin diğer dillerde) yeterli kelime yok. Kitabımı ve beni bulduğun için sonsuza dek minnettarım. Sen isteyebileceğim en iyi ortak, gardiyan, kanka, sihirbaz vs.sin (sayfalarca devam edebilirim). Yan yana uzun bir ortaklığa içelim.

Melanie, düzenleme kraliçesi. Senin değerli katkıların olmasaydı bu kitap gerçekten bir araya getirilmiş fikirler karmaşası olurdu. Hızlı toplantılar, rastgele mesajlar ve BB masamızdaki eğlenceli sohbetler için teşekkür ederim. Bu kitap yakınlaşmamızı sağladığı için çok minnettarım. (Not: Ejderhalarımız birbirini özlüyor.)

Dayna ve Holly-rüya takım! Size benim diyebildiğim için çok mutluyum (hehe). Dayna, zekân ve her bir plana gösterdiğin özen her bir sürümü büyümlü kıldı. Holly, beni akli başında ve hazırlıklı tuttuğun için teşekkür ederim (her gün mücadele ettiğim iki şey). Etrafta olmak için en neşeli varlıksın - bunu yazarken bile gülümsüyorum.

Aklıma gelen her rastgele fikri dinleyen ve iyi olanları teşvik eden (ve kötü olanları nazikçe çöpe atmamı söyleyen) Jo'ya, çok uzun metin mesajlarını okuduğun ve bitmek bilmeyen sesli notları dinlediğin için teşekkür ederim. Birbirimizi küçük aptal bir uygulamada bulduğumuz için çok minnettarım. Arkadaşlığımız benim için dünyalara bedel.

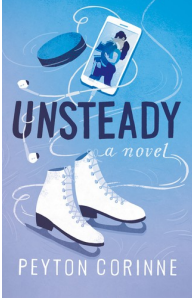
Monica'ya, dikkatli rehberliğiniz ve tavsiyeleriniz için. Freddy'nin öğrenme farklılıkları ve DEHB'sinin yanı sıra narsistik istismarın etkilerini doğru şekilde göstermeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Ve beni her zaman için teşekkür ederim.

Grace'e, benim tatlı kivime. Bu karakterlere hayat verdiğin için teşekkür ederim. Kitabımın kapağına her baktığımda senin resmini için çok mutluyum. Sana tapıyorum, gerçekten.

Siz okuyuculara. Sizin sonsuz desteğiniz olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı. Benim için, bu kitap için, hayatım için yaptıklarınızı asla ifade edemem. Hepinizi çok seviyorum.

Ve son olarak, kendime. Kendime teşekkür etmeyi alışkanlık haline getirdim. Bu kitabı yazmak *Kararsız*'ı yazmaktan daha zordu - bu kitap üzerinde zamankinden daha fazla mücadele ettim. nedeni, bu karakterlerin mücadelelerinin gerçekten eve ne kadar yakın olduğu ortaya çıktı. Yani, aylar önce bunu yazma ağlayan bana, başardık bebeğim.

Yazardan daha fazlası

Kararsız .

YAZAR HAKKINDA

PEYTON CORINNE, *Unsteady*'nin yazarıdır. Kusurlu karakterleri, endişeleri ve bolca kalbi olan aşk romanlarının yazarı olan Peyton, vampir kitapları ve bitmek bilmeyen hayran hikayeleriyle büyüdü ve çok küçük yaşlardan beri yazar olmak istiyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen evde bir fincan daha coPee yapıyor, *Twilight*'ı yeniden izliyor ya da hiç bitmeyen TBR'ını çılgınca okuyor. Daha fazlası için PeytonCorinne.com adresini ziyaret edin ve Instagram'da [@peytoncorinneauthor](https://www.instagram.com/peytoncorinneauthor) ve TikTok'ta [@peytoncorinne](https://www.tiktok.com/@peytoncorinne) hesaplarını takip edin.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Peyton-Corinne

[f](https://www.facebook.com/AtriaBooks) [X](https://www.x.com/AtriaBooks) [i](https://www.instagram.com/AtriaBooks) [@AtriaBooks](https://www.instagram.com/AtriaBooks)

Bizi [TikTok@AtriaBooks](https://www.tiktok.com/@AtriaBooks)'ta takip edin

Ayrıca Peyton Corinne

UNONE SERİSİ

Kararsız

An Imprint of Simon & Schuster, LLC 1230
Avenue of the Americas
New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 Peyton Corinne Satter1eld tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Atria Karton Kapak Baskısı Şubat 2025

ATRIA PAPERBACK ve kolofon Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Erika R. Genova tarafından iç tasarım
Kapak illüstrasyonları Sara Mulvanny ve MadebyGracefrom98 Yazar
fotoğrafı © Peyton Corinne

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Corinne, Peyton, yazar.

Başlık: Sevilmemiş : bir roman / Peyton Corinne.

Açıklama: Atria Paperback ilk baskı. | New York : Atria Paperback, 2025. | Seri: The undone serisi Identitylers:

LCCN 2024035592 | ISBN 9781668068489 (ciltsiz) |

ISBN 9781668068502 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik 1ction. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3603.O753 U55 2025| DDC 813/.6-dc23/eng/20240909 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2024035592> adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-6680-6848-9

ISBN 978-1-6680-6850-2 (e-kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.